

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Bialolecka\_Ewa-Tkac\_iluzi.PDB

PDB Name: Bialolecka\_Ewa-Tkac\_iluzi  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 1.9.2003  
Modification Date: 1.9.2003  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Ewa Bialolecka  
TKÁČ ILUZÍ

Zrcadlo lampy neodráželo světlo tak, jak mělo. Nejvyšší čas ho znovu vyleštit. Povytáhl jsem knot a sklonil se nad preparátem. Embryo písečné ještěrky, hnus. Jenže tohle babráání mi poskytne materiál pro práci na nové metodě léčení mozkové mrtvice. Jsem zvědav, co tomu řeknou starší Kruhu. Dají zprávu rozmnožit? Přední zrcadlo ukazovalo velkookou příšeru, člověk s mikroskopem na očích vypadá strašidelně.

Před chalupou děsně mečela koza. Vědecký výzkum a chov. Bohové, to je spojení! Ale to se stává, když je člověk mágem, i když jen na stupni Pozorovatele. Mágem se nestáváš, mágem se rodiš a nikdy nezískáš víc, než ti bylo určeno. I když možná právě Kamínek...

Jmenuji se Plavý. Jsem mág. Bydlím ve venkovské chalupě, vydělávám si na živobytí léčením slintavky koní a vrtohlavosti ovcí. Napravuji zlámané kosti, očkuji proti souchotinám a prodávám "elixíry lásky", v jejichž účinek sám nevěřím.

Vesničané mi prokazují úctu, přestože se nehalím do tajemnosti jako mnoho mých kolegů. Žijí jako všichni obyvatelé této víscky. Malou dřevěnou chalupu sdílím se třemi kozami a... Kamínkem.

Právě vstoupil. Od zbytku místnosti mě dělil jen, tenký závěs a zřetelně jsem zaslechl rachot převráceného stolku, dupot, skřípot pokličky o okraj hrnce. Neuvěřitelné, jaký rámus ten hoch dokáže nadělat. A nejsmutnější je, že si to neuvědomuje.

Závěs se odhrnul a objevila se Kamínková ruka s velkým červeným jablkem. Sundal jsem si brýle a převzal dárek. Kamínek se široce usmíval bílými, pravidelnými zuby. Co kombinuje? Jablko mělo odpovídající váhu i vůni. Slupka kladla odpor a na jazyk mi skanula sladkokyselá šťáva. Chybilo jen jedno.

"Dobré," kývl jsem a odložil jablko na stůl. Kamínkův úsměv zmizel jako sfouknutý plamen. Není snadné ho oklamat.

"Proč?" Chlapcovy dlaní zatančily ve vzduchu a vykreslily řadu znaků.

"Co bylo špatné?"

Vzdychl jsem. Ploché dlaní, dotknout se spánku, roztáhnout prsty.

"Všechno bylo dobré. Chybilo jen jedno. Nic jsem neslyšel."

"Jablka také... mluví?" Kamínkova tvář vyjadřovala znechucení.

"Ano."

Ovoce zmizelo. Chlapec shrbeně odešel. Jablka nemluví, ale jak vysvětlit hluchoněmému dítěti, že při zakousnutí je slyšet chrupnutí?

Před deseti lety jsem přišel do víscky Střelice. Nazývala se tak proto, že její obyvatelé vyráběli nejlepší luky a střely v celé severní Lengorchii. Nač je mágovi luk? Nu, před různými potížemi nás chrání nepředstavitelná prestiž Kruhu, ale jako každý smrtelník máme tělo, které občas zatouží po zvěřině. Ve Střelicích rádi přijali mé služby. Střechnu nad hlavou mi zajistil Mrak, sedlák s nevelkou rodinou. Skládala se z tiché, ustarané ženy jménem Sedmikráska a stejně tichého dítěte. Život ve Střelicích probíhal s neměnnou pravidelností danou setím, sklizní, narozeními, úmrtími, příjezdy kupců, se zbožím a pro zboží. Vesničané byli stejně prostí jako jejich jména. Nic nenasvědčovalo tomu, že některý z nich dosáhne víc než jeho rodiče a prarodiče.

Mrakův synek si často hrával sám na písčitém dvorku. Zpočátku jsem mu nevěnoval pozornost. Prostě malý chlapec. Jednoho rána jsem náhodou přihlížel jeho hře. Na první pohled chlapec trápil několik brouků. Kupodivu jich bylo hned sedm, hned tři... Zmenšovali se, rostli... Bohové! Měnili i barvy! Chlapec je zaujatě házel do důlků, nastrkoval jim dřívka pod zoufale hrabající nožičky a k tomu si monotónně broukal.

"Co to děláš, chlapče?" zeptal jsem se, možná moc prudce. Ponořen do hry nereagoval. Opakoval jsem otázku hlasitěji a poklepal mu na rameno. Hošík vyskočil, ztuhl a upřel na mě nevědomé hnědé oči.

"Kdo tě to naučil?"

Barevní tvorové zmizeli. Dva utrpení brouci se schovali do plevle u plotu. Za sebou jsem uslyšel Mrakův hlas:

"To je zbytečné, pane. Narodil se bez rozumu. Není k ničemu."

Mrak těžce vzdychl, mávl rukou a zašel do dílny. Bedlivě jsem Kamínka pozoroval. Vyptával jsem se ho na rodiče a odhalil tragickou pravdu. Dítě bylo normální, pouze hluchoněmé, ale to malé slůvko "pouze" vyrostlo do příšerných rozměrů. Hluché dítě s magickým talentem - strašlivý výsměch osudu. Kamínek už dokázal, sice prostě, ale samostatně využívat svých schopností. Čím by se mohl stát, nebýt jeho postižení? Jak dlouho bude ještě tolerovaným dítětem? Dokud se nestane pošťuchovaným výrostkem, darmojedem, poskokem?

Brzy jsem vesnici opustil, ale vzpomínka na tiché dítě nevybledla. Zůstala výčitkou svědomí. Existují různé kategorie mágů. Já sám dokážu vycítit myšlenky a pocity lidí. Jsou také Mluvěci, kteří je přijímají a předávají, Poutníci mizející na jednom místě a objevující se na jiném. Kamínek projevoval zřídka se vyskytující talent Tkáče iluzí. Ale kdo by vyučoval hluché dítě?

O rok později jsem dostal zprávu z Kruhu: na jihu pahorkatiny Lenn vypukla epidemie a všichni mágové jsou povinni pomoci při jejím zdolávání. Tak jsem se opět dostal do Střelíc. Epidemie opadla a já jsem odtud odešel a vedl za ruku hubeného chlapce s vážnou tváří.

Od té doby uplynulo mnoho let. Kamínek už dorůstal na mladíka. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem nikdy svého rozhodnutí nelitoval, že jsem nepociťoval únavu a znechucení. Ne vždycky jsem dokázal Kamínka pochopit a také on nebyl vždycky vzorem poslušnosti. Nikdy nezapomenu na první příšerné týdny, kdy se dorozumění i v nejmenších záležitostech zdálo nemožné. Avšak z pochyb, Kamínkových slz, mých i jeho omylů nakonec vyrostl nenarušitelný svazek - on byl můj a já jeho.

Nikdy se nenaučil mluvit. Neuvědomoval si existenci světa zvuků. Řeč a hluk byly pro něj prázdnými pojmy. Proto se také nikdy nesnažil tiše zavírat dveře, pokládat opatrně talíře, nebouchat předměty v našem hospodářství. Marné jsem mu upravoval ústa a nechával určitým způsobem vydechovat vzduch s jeho rukou na mém krku. Řeč byla pro něj chvěním hrdla, stejně nepochopitelným jako třepot sušícího se prádla v silném větru. Četl jsem v Kamínkové mysli a viděl svět takový, jaký poznával tento hoch. Svět, kde mince je tvrdá a kulatá, ale nikdy cinkající, bouře znamenala blesky, ale ne hromy.

Zato Kamínek slavil triumfy v tom, co pronesl první z Bran jsoucna. Dokázal prosedět hodiny v meditační poloze a dávat nejfantastičtější podoby nejmenšímu stéblu trávy. Nakonec začal formovat i vzduch, který se podroboval jeho vůli jako hlína hrnčířovým prstům. Snil jsem o tom, že Kamínek přistoupí ke zkoušce v Kruhu. Snil jsem o tetovacích jehlách, které vyznačí znak kruhu a runu "nika" nalevo na jeho hrudi. Bohužel to byly jen sny. K plnému mistrovství mu chyběla jedna věc. Jeho stromy ve větru nešuměly, pestří ptáci byli němí, velká zvířata otevírala tlamy beze zvuku. Dokázal vytvořit iluzi všeho kromě zvuku. Časem si stále více uvědomoval propast dělící ho od ostatních lidí. Cítil se stále ukřivděnější, stále víc se vzpouzel. A právě tato vzpoura ho měla přivést dál, než jsem tušil.

Několik dní po události s jablkem léta napínaná struna konečně praskla. Seděli jsme u stolu. Kamínek soustředěně čmáral na břidlicové tabulce a zapisoval svá pozorování. Pokoušel jsem se sestavit zápis do deníku, ale vadil mi hrozný skřípot jeho písálka. Už jsem ho chtěl na to upozornit, když Kamínek zvedl hlavu a zeptal se:

"Proč se nesmí nakreslit pes místo těchto čar?" ukázal na runy. "Bylo by to jednodušší." Odložil jsem pero.

"Všechno se nedá nakreslit, jak víš. Smutek, chladno, hudba. ..." V okamžiku složení rukou do posledního znaku jsem pochopil, že jsem udělal chybu. "Hudba" Kamínka vždycky rozčilila, protože jsem mu nijak nedokázal vysvětlit její podstatu. Když jsem tedy udělal toto fatální gesto, Kamínek vybuchl. Jeho ruce se začaly pohybovat značnou rychlostí, na tváři se mu objevil zlostný výraz.

"Hudba, co je hudba, zase něco, k čemu jsou potřeba uši, já uši mám, ale kdybych je neměl, vyšlo by to nastejno!"

Škubal jimi, jako by je chtěl utrhout od hlavy.

"Nikdy nebudu skutečným mágem, neumím dobré iluze, ať radši umřu a peklo..."

Přitiskl jsem mu ruce k desce stolu a chvíli jsme tak setrvali. Posléze Kamínkova tvář ztratila divý výraz. Pustil jsem ho. Pohlédl na napůl popsanou tabulku, uchoпил, písátko a pomalu napsal runami "hrom" a "píseň".

Stejně pomalu jeho ruce složily otázku: "Opravdu se nikdy nedovím, co znamenají? Dokázal by mě někdo vyléčit?"

Co jsem mu měl odpovědět? Kdo dokáže obnovit zničená sluchové nervy? Možná Šedák, legenda a modla všech mágů z kasty Stvořitelů, jenže ten už staletí nežije. V dnešních dobách nikdo neriskuje transformaci "živého na živé" u člověka. A co když přece, alespoň částečně? Mám právo odepřít Kamínkoví tu šanci?

"Stvořitel," složil jsem prsty do podoby kruhu a plamene. Kamínek dál nedotíral. Setřel tabulku, odložil ji na poličku a usedl venku do meditační polohy. Seděl tak mnoho hodin, ale nespátl jsem před ním ani jeden přelud. To mě zneklidňovalo a musel jsem se přemáhat, abych nepronikl do jeho mysli.

Ráno stanul Kamínek přede mnou s cestovní brašnou přes rameno. Tušil jsem to, ale v srdci mě přece jen bodlo a viděl jsem Kamínka ne už jako chlapce, ale mladého muže, který ví, co chce.

"Odpusť. Musím odejít," zatřepaly se Kamínkovy ruce.

"Vrátíš se?"

"Jen když najdu Stvořitele."

"A když ho nenajdeš?"

"Najdu a vrátím se." Kamínek svažil obočí.

Nu ovšem. Jedním z nejcharakterističtějších rysů jeho povahy byla umíněnost.

Dal jsem mu na cestu několik stříbrňáků. Rozloučili jsme se krátce, jako muži. Odešel. Vypadalo to na lhostejné a nevděčné loučení, ač měl jsem před sebou Kamínkovy myšlenky, výrazné jako runy na obálce knihy. Věděl jsem, jak nerad odchází, jak vřelý cit chová ke mně i k místu, které mu bylo většinu života domovem.

Míjely dny i roční doby. Šťavnatá zeleň pahorkatiny se pomalu měnila v úhor vyprahlé trávy, když princezna Jara uvolnila místo kněžně Léta. V knize přibývalo popsaných listů a hromádka pergamenů s vědomostmi o biostimulačních preparátech byla stále vyšší.

Postrádal jsem Kamínka. Trápila mě samota, přerušovaná jen návštěvníky, kteří potřebovali radu. Každý den jsem vyhlížel na cestu vedoucí k pahorkům a každý den prožíval rozčarování. Připomínal jsem si každý detail jeho tváře, a jednou jsem zjistil, že se mi v paměti stírají. Zavřel jsem oči a skládal jako kousky mozaiky vysoké čelo, výrazné obočí, krátké tmavé vlasy, které se nemohly rozhodnout, jestli se mají vlnit nebo růst rovně. Připomínal jsem si hubenou, hranatou tvář a v ní posazené úzké, stále tikající oči, toužící vidět a zapamatovat si co nejvíce.

Přešlo léto, po něm sklizeň, a teplé dny. Nastaly deště. Hladina řek stoupala a temné vlny přinášely úrodné bahno, spásu lengorchijských rolníků. Přestal jsem doufat, že svého hochu ještě někdy uvidím.

Byla už skoro noc, když někdo zaklepal na dveře. Host ani nečekal na vyzvání a vstoupil davnitř. Šaty mokré deštěm se na něj přilepily tak, že vypadal vysoký a štíhlý. U nohou se mu choulil stejně promočený bílý pes.

"Zdravím tě, hoste," řekl jsem.

Přichází šňal kapuci. V matném svitu lampy jsem uviděl...

"Kamínku!"

Ted' spí, unaven dlouhou cestou a vyprávěním svých příhod. Něco se mu zdá, protože po podušce běhají zlaté ještěrky které neexistují. Bílý pes (smím ho tak nazývat?) podřimuje na kozí kůži před ohništěm. Občas otevírá jedno oko a pohlíží na mě.

Sepisuji příběh Kamínkové cesty. Tak, jak jsem jej poznal. Tak, jak by jej sepsal sám. Ale ne, přiznávám se, že jsem trochu uhladil styl a dodal vlastní obraty.

Má nejvýraznější vzpomínka z dětství se týká jednoho chladného dne, kdy jsem ponuře a rozhněván na celý svět seděl u plotu na okraji cesty. Vesnické děti mě nevzaly do nějaké hry, takže jsem jim upřímně přál, aby se proměnily v žáby. Rozjímám jsem o své urážce a hrozně se litoval. Tu jsem zahlédl onu dvojici. Přicházela od pahorků. Vzhled starce se v mé paměti setřel, vím jen to, že mi připadal strašně vysoký. Cestovní plášť mu na zádech vlál ve větru jako velké křídlo. Stařec se opíral o dlouhou hůl. Polovinu tváře od čela ke špičce nosu mu zakrývala černá páska. Ruku měl položenou na rameni dítěte, které ho vedlo. Těžko říct, jestli šlo o chlapce nebo děvčátko. Myslím si však, že to bylo děvčátko, přestože mělo krátké vlasy. Vybledlý plášť mu matka ozdobila zelenou stužkou a z kapuce vykukovala kytička polního kvítí. Když mě míjeli, děvčátko na mě zvědavě pohlédlo a zvedlo ruce, aby si odsunulo z čela černé kadeře. Dlouhé rukávy se odhrnuly a... spatřil jsem, že jí ruka končí někde u lokte a má dřevěnou protézu.

Dvojice poutníků mě minula. Děvčátko poskočilo jako veselý králíček. Jeho těžké sandály zvedly oblaka prachu, který mi vtr vmetl do očí. Když jsem si je protřel, starce ani děvčátko jsem už neviděl. Zmizeli mezi chalupami. Vzpomínám jsem na to dítě dlouhá léta, protože k němu se osud zachoval stejně bezohledně jako ke mně. Přestal jsem se litovat a současně jsem pocítil úlevu. Snad bych se měl stydět.

Po výstupu s tebou, kdy jsem hodiny proseděl na dvorku, mě pronásledoval obraz toho dítěte. Zrnka písku se jakoby bez mé účasti složila do podoby malé tvářičky, jak jsem si ji zapamatoval. Pohled černých očí a úsměv odkrývající drobné zoubky. A vlasy odhrnuté rukou... kterou neměla. Rozbil jsem ten obraz, ale vytvářel se znovu. A ještě jednou, a opět. Oči starce. Dítě. Ruce proměněné v opracované dřevo. Úsměv zmrzačeného děvčátka.

Co mi může nahradit uši? To je ono - když ne vyléčit, tedy nahradit. Odpoví mi Stvořitel? Dětskou tvářičku na písku nahradily kruh a plamen - znaky kasty Stvořitelů.

Pochopil jsi mě, Plavý, a proto jsi mi dovolil odejít. S neúplným talentem je mága jenom část. Na věčný Kruh! To jsem nechtěl!

Nalézt Stvořitele nebylo snadné. Především jsem nevěděl, kde ho hledat. Zato jsem věděl, kde o něm budou vědět. V každém větším městě stála kamenná věž, ve které žil Mluvčí - živá pokladnice znalostí o celé Lengorchii. Dlouho jsem putoval prašnými cestami. Nepříjemnosti se mi vyhýbaly. Snad jsem vypadal příliš uboze, abych stál za oloupení. Několik stříbrných mincí, které jsi mi dal, jsem si schoval na nejhorší časy. Po zhlédnutí několika magických kousků venkované nelitovali jídla. Vytahoval jsem z rukávů veverky, rozmnožoval drobné předměty. Jednoduchá cvičení, která jsem dělal už jako chlapec. Nechtěl

jsem ukazovat své skutečné schopnosti. Styděl jsem se, že jsou neúplné. A přece jednou...

Byl to bohatý dům. Velký, s vysokými bílými stěnami, s tesanými sloupy, terasami a barevnými skly v oknech. Stejně bohaté byly prostory pro služebnictvo, kam jsem vstoupil. Sotvaže jsem okouzlit klíčnici kyticí květů, kterou jsem ji vytáhl zpod sukně, někdo mě zatahal za ruku. Děvčátko, menší a mnohem mladší než já, mě vedlo bílými chodbami. V chůzi poskakovalo jako hříbě, takže jsem mu sotva stačil a narážel na každém rohu. Každou chvíli se ke mě obrátilo a ústa se mu neustále hýbala. Konečně mě zavedlo do prostorné místnosti, rovněž bílé. Nejistě jsem se rozhlížel. Kolem stál zdobený, drahý nábytek, na podlaze ležely pestré koberce, jaké jsem dosud viděl jen v dílnách tkalců - určené k prodeji. Po chvíli jsem postřehl černovousého muže a ženu ve velice krásných, ale zřejmě nepohodlných šatech.

Děvčátko se sklonilo k muži a něco mu šeptalo, přičemž ukazovalo na mě. Kývl hlavou a pohlédl na mě, jako by chtěl ze mě strhnout šaty i kůži a prohlédnout si kosti. Za jeho židlí viselo velké zrcadlo. Odrážela se v něm část opěradla a hlavy sedícího, a především velice štíhlý, vysoký, hrozně zaprášený mladík poněkud divého vzhledu. Zastyděl jsem se, protože v tomto prostředí jsem vypadal jako zlodějíček nebo žebrák. Domácí pán znovu pokývl. Nadechl jsem se a přikázal květům zobrazeným na koberci vyrůst a rozvinout barevná okvětí. Zrcadlo splýnulo ze stěny a změnilo se v potůček, ke kterému se sklonily žíznivé srny. Žena otevřela ústa a trhla náhrdelníkem, s kterým si dosud bezděčně pohrávala. Říční perly se rozsypaly mezi přeludy květin, kde je okamžitě začali zobat nejbarevnější ptáci, jaké jsem dokázal vymyslet. Děvčátko radostně natáhlo ruce k nejbližší srně, přidal jsem tedy obrazu hmotnost a srsti drsnost.

Vousáč nabral nedůvěřivě do dlaně vodu, u které jsem se postaral už předtím, aby byla mokrá. Mezi stěnami létali barevní motýli, usadili na tváře a ruce, které lehce lechtali. K vizi venkovské louky jsem dodával stále nové prvky. Králíka panáčkujícího v trávě. Vítr, který ochladil tváře a odvál údiv z tváře ženy. Vůni vlhkých rostlin. Na okamžik se objevil modrý jednorožec, neklidně se zatočil na zadních běžích a zmizel v oblaku okvětních plátků. Uchvácené děvčátko pobíhalo po pokoji a stěží jsem stačil podsouvat dojem dotyku pod jeho zvědavé ruce. Nakonec jsem měl dost. Cítil jsem, jak mi puká hlava. Obrazy se zborťily a zmizely. Poslepu jsem šátral rukou po spásné stěně s tušením, že se záhy zhroutím na nádherný koberec a zanechám na něm prach cest. K vědomí mě vrátil pevný stisk mužské ruky. Vousáč mě usadil na vlastní židli. Pokoj vypadal jako předtím, jen mi připadal méně nádherný. Děvčátko klečelo na podlaze a sbíralo do dlaně rozsypané perličky. Šlo mu to pomalu, protože se stále ohlíželo po mně. Znenadání se

vynořili sluhové. Předemnou se objevil stolek s desítkou různých nádob. Zavonělo to tak líbezně, že prázdný žaludek, na který jsem se snažil od všedního večera zapomenout, se změnil v divoké zvíře. Připomenul jsem si však, co jsi mi povídal o chování u stolu. Nejdříve jsem sáhl po misce s vodou na mytí rukou. Domácí pán se na mě pokoušel mluvit, vyvinul jsem tedy poslední úsilí a na bílém ubrusu vytvořil runy „já“, „slyšet“, záporný znak a ještě „písmo“.

Předpokládal jsem, že takový boháč umí číst. Uměl. Služebná mu přinesla voskovou tabulku a olejovou lampu.

Bylo to hezké, Tkáči iluzí, vyškřábal do bílého vosku.

Sledoval jsem ho, zatímco jsem jedl. Maso, těstoviny, nějaké kousky v kyselých a ostrých omáčkách. Některá jídla jsem jedl poprvé, v životě a přiznávám, že byla skvělá.

Jak se jmenuješ, Tkáči iluzí ?

Vytvořil jsem obraz kousku žuly. Byl jsem unaven, ale stále ještě schopen takových maličkostí. Vousáč psal a psal.

Vyptával se na spoustu věcí. Odkud jsem? Skládal jsem už zkoušku v Kruhu? Kam putuji? Když tabulku popsal, ohřál vosk nad lampou a počkal, až vosk utuhne, a psal znovu. Vytáhl ze mě i to, že hledám Stvořitele kvůli svému postižení.

Nepřijal jsem nabídku na nocleh, přestože naléhal. Nechtěl jsem ani déle odpočívat. Tento dům byl pro mě příliš nádherný. Vousáčova dcerka mě znovu vedla bílými chodbami, mezi drahým nábytkem a závěsy s vyšívanými draky, V bráně mi něco vtiskla do ruky. Na rozloučenou jsem přivolał přelud hebké veverky, která ji usedla na rameno a umyla si tlamičku. Teprve cestou jsem si prohlédl dárek. Byla to šestihránná zlatá mince. Tato maličkost mi mohla postačit na celou cestu. Že by iluze louky měla takovou cenu? Myslím, že ne, ale nebral jsem to jako almužnu. Ti lidé mi prostě dali to, co jsem neměl. Já jsem jim také dal něco, co bylo pro ně nedosažitelné. Dar, který jsem obdržel při průchodu Branou jsoucna.

Během putování jsem v některých osadách potkával mágy. Přiváděly mě k nim modré stuhý zavěšené na žerdích.

Jednalo se převážně o Pozorovatele. Jednou jsem potkal Strážce slov, ale jeho kroniky mi nepomohly. Při četbě mého dotazu na Stvořitele každý jen krčil rameny. Všichni Stvořitelé jsou samotáři s tuláckou žilkou. Kdoví, kde se potulují.

Posléze jsem dorazil do hlavního města. Ukázalo se, že to není místo pro mě. Rychle jsem se unavil prodíráním mezi chodci, Koho napadlo shromáždit na jedno místo tolik lidí? Lepili se na mě obchodníci i otrhaní žebráci, pohybujiící bez přestání ústy. Křiklavé barvy domů i šatů bodaly do očí. Zatoužil jsem po klidných, travnatých pahorcích a hájích, kde jsem mohl dlouhé hodiny pozorovat malá zvířátka, věnující se svým malým záležitostem. Město bylo příliš velké, příliš pohyblivé. Nával všeho, co jsem se snažil analyzovat, vyvolával bolení hlavy. Navíc město páchlo. Ohavný smrad kanálů bojoval se směsicí pachů z tisíců kuchyní a všechno doplňoval všudypřítomný zápach nemytých těl a levných voňavek. Prodíral jsem se davem na hlavních ulicích a pod paži křečovitě svíral cestovní brašnu. Na věčný Kruh!

Nejspíš byl den trhu, protože nebylo možné, aby tu takové šílenství vládlo stále. V jedné chvíli jsem zůstal zírat na skupinku výjimečně barvitých žen. Měly podivné šaty. Dekolt jim prakticky odkrýval ňadra. Sukně rozstřížené od pasu ke stehnům odhalovaly dlouhé nohy. Celek doplňovaly neobvyklé účesy - vlasy vyčesané do téměř půlmetrových věží, zpestřené cetkami. Dívky se usmívaly nabíživými rty namalovanými do tvaru květů. Koketovaly a nakrucovaly se. Málem jsem spadl pod lektiku, jak jsem se po nich ohlížel. Od té chvíle jsem si dával větší pozor.

Křiklavé fasády domů vystřídaly světlé zdi z pískovce. Nad drsné stěny vykukovaly jen střechy a části teras porostlé kvetoucími popínavými rostlinami. Tato část města páchla jinak. Také tu bylo čistěji. Za těmito zdmi žili spokojení lidé se svými krásnými dětmi a pytlí hranatých zlatých mincí. Ruch byl stále menší. Slunce stálo v zenitu, nastávala doba siesty a ulice se vyčistily. Šel jsem stále dál a dál. Zdi, pořád zdi. Několikrát jsem zabočil a skoro nic se nezměnilo.

Město bylo opravdu obrovské. Nebo mi takové jen připadalo? Třeba chodím dokola. V lese jsem snadno našel cestu, dobře jsem se orientoval ve světových stranách, ale tady jsem docela ztratil orientační smysl. Pochopil jsem, že takové chození nazdařbůh mi nepřinese nic kromě únavy. Jak najít věž Mluvčího v tomto bludišti příkrých stěn? Stanul jsem u brány hustě pokryté železnými lištami. Lhostejně jsem pohlédl na hlavu psa cenícího zuby. Zřejmě v tomto domě nejsou moc pohostinní. Jižní slunce se lesklo na vypuklinách klepadla, takže teprve po chvíli jsem postřehl svůj omyl. To vůbec nebyl pes. Tlama široká jako u koně, velké oči se svislými žitelicemi, lžicovité uši... K bráně byla připevněna podoba dračí hlavy.

Pokládal jsem to za příznivé znamení. Vždyť draci mají s mágy mnoho společného. Každý drak je současně

Pozorovatelem, Mluvčím, Stvořitelem i Strážcem slov přechovávajícím vědomosti generací. Zvolil jsem nejjednodušší způsob, jak se dostat z motanice městských ulic. Použil jsem mříže na bráně jako opěry pro nohy i prsty a začal šplhat nahoru. I když jsem obratný, každý pohyb vyžadoval značnou námahu. Málem mi zpod prstů vytryskla krev. Nač

potřebuji obyvatelé tak vysokou bránu? Nahore byla ukončena kamenným obloukem a jeho zdolání jsem pokládal za zázrak. Nahore jsem se postavil, zaclonil si oči před sluncem a začal se rozhlížet. Viděl jsem dvorky, ploché střechy změněné v terasy, stíněné rostlinami v kamenných mísách a plátěnými baldachýny. Vodotrysky v podobě draků (zřejmě zde oblíbený motiv). Ostatně nesmyslný, protože draci vodu nesnášejí. Na každé stěně byly reliéfy a barevné malby, představující květy, zvířata nebo nahé ženy. Jedním jsem si byl jist - tady nikdy nebyděl Mluvčí. Druhou stranu zakrýval taras. Abych uviděl víc, musel jsem výš. Balancoval jsem po zdi a přelezl na střechu nad arkýřem. Jakmile jsem

se na ní ocitl, něco mě uchopilo za nohu a prudce jí trhlo. Jen reflex mě zachránil před pádem na vydlážděný dvůr. Ono "něco" táhlo pomalu, ale rozhodně a měl jsem na výběr buď spadnout, nebo se poddat. Zvolil jsem to druhé. Těsně pod stříškou bylo okénko. S rozměry právě pro někoho tak hubeného, jako jsem byl já. Protáhl jsem se jím jako nit uchem jehly. Z Obou stran dopadly na má ramena i krk těžké ruce. Dva svalnatí muži mě znehybněli, stěží jsem mohl hýbat prsty. Podle zbraní rozvěšených po stěnách jsem se dostal zřejmě do strážnice. Dva mě drželi, třetí přitáhl

doprostřed místnosti lavici, šel ke stěně a sundal těžký karabáč, několikrát svinutý. Zamrazilo mě. To by tak ještě scházelo! Pokládali mě za zloděje. Hlupáci! Kdybych tu opravdu chtěl něco ukrást, nespátřili by ani můj stín! Ti dva mě už táhli k potrestání. Mohl jsem udělat jen jedno, než mě strážný udeří, a udělal jsem to. Strážní, kterým se věžeň v rukou změnil v draka, odskočili jako opaření. Ten s karabáčem také. Byl jsem tak nervózní, že jsem nedokázal udržet iluzi



dlouho. Už ve vlastní podobě jsem skočil ke dveřím. Naštěstí se otvíraly ven. Točité schody, další dveře, dvůr... brána! Pevně zavřená závorou. Trhl jsem jí a potom se ohlédl. Strážní byli těsně za mnou. Couvl jsem do kouta rozhodnut bojovat. K mému údivu se mě žádný z nich nepokoušel chytit. Strážný s karabáčem si odplívl. Svraštil obočí, ukázal na mě a něco řekl. Přistoupil k bráně, odsunul závoru a otevřel těžké křídlo. Mávnutím svinutým karabáčem mě vybidl k odchodu. Pořád jsem mu ještě nedůvěřoval a ustoupil jsem o několik kroků.

Opustil jsem nehostinný dům rychleji než střela z luku a zastavil jsem se teprve za rohem. Soustředil jsem se a pochopil, co mě vlastně zachránilo. Nebyla to dračí iluze. Něco většího a současně prostšího ohromná, přímo nepředstavitelná prestiž Kruhu Mágů, zahrnujícího svým vlivem i tak nehotového adepta, jakým jsem byl. V okamžiku, kdy ve mně strážní poznali mága, nesměli se mě dotknout. Možná při zjištění, že ještě nemám tetování, bych vyšel z té šlamastiky s několika modřinami. Naštěstí se to odbylo i bez nich. Byla to hořká zkušenost. Stydl jsem se, že jsem se tak nepromyšleně zapletl do potíží. Šplhání na zeď však mělo svou kladnou stránku. Ze střechy jsem zahlédl něco, co mě dovedlo k Mluvčímu - modrá stuha na pozadí rozpálené oblohy.

Člověk, který bez mrknutí oka přijme pod svou střechu špinavého, pomačkaného tuláka, musí být buď svatý, nebo mág. Mluvčí byl čilý stařík s úplně bílými vlasy a vousy. Zpočátku jsem si myslel, že pochází ze severu, protože měl modré oči, ale odporovaly tomu rysy průměrného Lengorchijce. V plném létě nosil vlněné šaty, protože čedič, ze kterého byla postavena věž, ještě uchovával chlad doby dešťů. Musel jsem vypadat hrozně. Jakmile mě mág zahlédl na prahu, okamžitě mě bez řeči zavedl dovnitř.

Na věčný Kruh! Jak utěšená je teplá voda, horké jídlo a měkké lůžko, to ocení jen ten, kdo je dlouho neměl.

Mluvčí mi "nahlédl" do hlavy. Seděl naproti, usmíval se a mhouřil modré oči a já jsem vnímal jeho myšlenky jako své vlastní. Předával mi pochopitelné obrazy a pocity. V runovém zápise to vypadá takto;

"Vím, proč jsi přišel. Zpočátku jsem měl potíže s vyhledáním tvého kódu. Uvažuješ trochu jinak než ostatní lidé."

"Dokáže Stvořitel, abych slyšel a mluvil?"

"Nevím. Možná ano, možná ne."

"Vždyť Stvořitelé jsou největší z nás."

"Nejsou všemohoucí. Vytvořit zničené nervy není tak prosté jako spojování kostí nebo léčení infekce."

"Stvořitelé jsou nejmočnější v Kruhu," trval jsem na svém.

"Jsou mocní, ale vůči přírodě jsou stejně skromní jako tvé jméno, Kamínku."

"Kamínek shozený z vrcholu hory způsobí lavinu."

Opět se usmál.

"Na hluchoněmého jsi dost drzý."

"Hledám Stvořitele a ty, Mluvčí, mi povíš, kde žije nejbližší."

"To se pořád mění. Toulají se po celém království."

Mluvčí vstal z polstrované lenošky a přistoupil k velké mapě Lengorchie, pověšené na stěně. Skoro celá byla pokryta špendlíky s modrými hlavičkami. Uprostřed byly hustší, k okrajům stále řidší a na jednom ostrovu Dračího souostroví byla pouze jedna.

"To všechno jsou mí bratři, Mluvčí. Sbírají informace ze svých revírů, předávají je nejbližšímu sousedovi, který je předá dál s přídatkem vlastních. Zprávy od hranice putují několik hodin."

"Rychle. A ten z ostrova?"

"To je Slaný". Shromažďuje materiál k práci o dracích."

"Nebojí se?"

"Draci nejsou zlí."

"Jsou dobří?"

"Neutrální, to znamená, že se s nimi lze domluvit."

"A Stvořitel..."

"Meleš pořád totéž. Dostaneš svého Stvořitele za necelou hodinu." Mluvčí ukázal na vodní hodiny stojící na polici.

"Za chvíli nastane doba spojení. Nejbližší Stvořitel bydlel v osadě Hrázi, den cesty odtud. Za chvíli budu vědět, jestli odtud od posledního úplňku neodešel."

Když nastal čas spojení myslí, mág se uvelebil na svém místě. Zavřel oči, svěsil hlavu na prsa a zdálo se, že spí. Kapky ve vodních hodinách kapaly jedna za druhou a Mluvčí se nehýbal. Samozřejmě jsem ho nerušil. S potěšením jsem si četl o anatomii kentaura. Bedlivě jsem studoval rytiny a v hlavě se mi rodila představa další iluze.

"Hlad po vědění je pro mladého mága kladem." Nepostřehl jsem konec seance Mluvčích. Stařec si jednou rukou masíroval ztuhlý krk, druhou si protíral oči a předával mi další myšlenku. "Uč se, čti, co nejvíc pozoruj. Lidé chtějí vidět dobrá, moudrá a zajímavá vidění. Jsi živou knihou, a to je velká odpovědnost."

Zropačitel jsem. Dosud jsem na svůj dar nenazíral z této stránky. Pokládal jsem ho za dobrou, užitečnou a občas i přínosnou... zábavu.

"Stvořitel ještě neodešel, ale může to učinit každou chvíli. Jejich kasta jsou stěhovaví ptáci. Pojď, ukážu ti na mapě, jak se dostaneš do Hráze. Vyrazíš ráno."

Vesnici jsem našel snadno. Cesta jako by byla udělána přímo pro mě. Hráz se rozložila po obou stranách řeky, na pahorcích sestupujících k vodě jako velké schody. Domy u řeky stály na kůlech, zajištěné před podzimními a jarními povodněmi. Byla to velká, kvetoucí osada se spoustou manufaktur a malou svatýňkou, zasvěcenou bohům přírody. Žádný div, že se Stvořitel rozhodl tu chvíli pobýt. Hráz, s jejími terasovitými poli a sady, vypadala jako kousek Země štěstí. Poučen předchozími zkušenostmi jsem hledal modré stuhy nad střechami. Když jsem konečně zahlédl útržek modří visící bezvládně v bezvětrí, úleva mi zalila duši jako hojivý balzám. Stvořitelův dům vypadal na první pohled obyčejně. Na druhý se lišil od ostatních velice výrazně. Dřevo a kameny nespojovala malta, spojila je dohromady

Stvořitelova vůle. Na ohrazeném dvorku nikdo nebyl. Nahlédl jsem do zahrady. Bujel tam koukol, ale na záhonech podél zdi chalupy rostly byliny v rovných okopaných řádcích. Rozeznal jsem několik léčivých druhů a několik smrtelně jedovatých. Stvořitel musel být zajímavou postavou. Tento dojem potvrdil další objev. U oken byly připevněny opravdové lidské lebky. Jednu jsem si prohlédl. Byla namalovaná. Seškrábl jsem prstem tenkou vrstvu barvy s a přiblížil prst k nosu. Páchl fosforem. Opravdu velice zábavné. Zejména v noci. Nade dveřmi visel přibitý trošku línající netopýr, vysušený had, náhrdelník z lidských žeber a ještě jedna lebka. Stvořitel si asi hodně cenil samoty. Dvakrát jsem zabušil na dveře. Nikdo se neobjevil. Udeřil jsem ještě párkrát a už jsem chtěl odejít, když se dveře najednou otevřely.

Bledý, rozčuchaný zjev s očima červenýma jako drak mi strčil pod nos pěst a dveře se zase zavřely. Třeba jsem se zmýlil. Hned jsem si však uvědomil, že rozhalená košile zanedbaného muže odhalovala hrud', na jejíž levé straně je vytetovaný znak kruhu a plamene.

"Možná jsi velký Stvořitel, ale já jsem Tkáč iluzí a nenechám tě tak chovat," pomyslel jsem si. Zamířil jsem k nejbližšímu oknu, přitiskl čelo ke sklu, zaclonil si oči dlaněmi a nahlédl dovnitř. Stvořitel seděl čelem ke mně, u velkého stolu zavaleného knihami a haldami pergamenů. V ruce držel pero, podpíral si hlavu dlaní a usilovně přemýšlel. Tváře měl několik dnů neholené.

"Pozor, přicházím," pomyslel jsem si. Před Stvořitelem se na počmárané stránce objevila velká, nafouklá, bradavčitá žába. Mág povytáhl obočí. Dotkl se žáby perem, nevěřil vlastním očím. Žába poskočila. Víc jsem nestačil vymyslet. Spatřil jsem velké, zrudlé, zuřivé Stvořitelovy oči zahleděné do mě a v následující chvíli se mi podlomila kolena. Udeřil jsem bradou o parapet, sklouzl tváří po trámec stěny, schoulil se a pokoušel se vzpamatovat. Cítil jsem se, jako by někdo zacházel s mým mozkem jako s pytle plným věcí - nejdříve jím potřásl, potom jej obrátil vzhůru nohama, vysypal všechno na hromadu a energicky prohrabal. Bylo to příšerné.

Strašlivá síla mě zvedla za vlasy a stanul jsem proti Stvořiteli. Zamračene na mě pohlížel. Dělal všechno, aby nebyl příjemný. Vydržel jsem jeho dotěrný pohled dlouhou chvíli. Pustil mou kšticí, v hlavě se mi na chvíli objevil obraz otevřených dveří. Vstoupil jsem tedy do jeho svatyně. Uvnitř vládł nepopsatelný nepořádek. Podél stěn se táhly dlouhé police zastavěné stovkami lahviček, podivnými modely z hlíny a dřeva, chemickým nádobím, nástroji, baňkami s vypreparovanými orgány a tisícem dalších věcí; měl jsem jen mlhavé ponětí, k čemu slouží. Velice se to lišilo od útulného nitra naší chalupy, a přesto jsem se náhle cítil jako doma. Stvořitel usedl ke stolu a ukázal na protější židli. Chvilí se přehrabával v hromádce poznámek, zřejmě hledal čistý list, ale žádný nenašel. Vysypal tedy písek k vysušování inkoustu na hladkou desku stolu a prstem nakreslil runy. Viděl jsem je vzhůru nohama, ale mág místo toho, aby je smazal, udělal něco jiného. Plochu písku na chvíli spojil a celou ji otočil jako naškrobený šátek. Pod nápisem: Co chceš ? se objevilo: Divíš se?

Pokřčil jsem rameny a vyvolal iluzi písma. Už víš, že jsem hluchý. Chci, abys mě vyléčil. Pod jeho pohledem se runy v písku změnily. Máš peníze?

Mágové mágům neplatí, odvětil jsem. Koutky jeho úst sebou škubaly, když na mě pohlížel přimhouřenými víčky a hladil si přitom vousy. Pocítil jsem, jak mezi námi vzniká tenká nitka sympatie. Také jsem zjistil, že Stvořitel je mladý, nemá snad ani třicet let.

Mám na tebe marnit energii ? Žábu svede každý. Soustředil jsem se. Před Stvořitelem se objevil pomeranč. Měl příslušný tvar, barvu, vůni, formu i váhu. Stvořitel to všechno ověřil a kývl hlavou, ale tvářil se shovívavě. Zvedl jsem pomeranč do vzduchu a oloupal kůru, která stekla tenkým proudem na stůl v podobě spirály. Ovoce jsem rozdělil na dílky. Mág vložil jeden do úst. Počkal jsem na první pohyb jeho čelistí. Hrozně se zašklebil a rychle vyplivl do dlaně... kamínek. Obvyčejný hladký oblázek, jaký lze najít na dně každé říčky. V následující chvíli se změnil ve dvě runy odlité z olova: Divíš se?

Stvořitel se rozesmál. Třásl se, ohýbal jako třtina ve větru, držel se za břicho. Věděl jsem, že jsem vyhrál. Stále rozesmátý napsal do písku: Malý démon, a potom: Jsem unaven. Přijď zítra. Kývl jsem na znamení souhlasu a odešel. Nejde o to, jak jsem strávil noc.

V každém případě jsem spal málo, vzrušen blízkým řešením svého problému.

Ráno byly dveře mágova domu pohostinně otevřené. Chaos uvnitř už byl menší. Stvořitel měl na sobě čistou košili a právě se holil před stříbrným zrcadlem ve fantastickém rámu. Postřehl jsem, že většina předmětů v tomto domě, přestože nedbale pohozená, je zhotovena velice pečlivě ze vzácných materiálů. Naběračka zavěšená na okraji džberu byla z jednoho kusu jantaru. Závěs kryjící výklenek s lůžkem prošívala zlatá nit'. Porůznu rozestavěné nádoby bylo umělecky zhotovené z porcelánu, stříbra a občas i zlata.

"Divíš se?" Stvořitel tentokrát navázal kontakt metodou Mluvčích. "Do čeho vlastně mám dávat peníze? Můžu mít, co chci, v tom je můj talent, a klienti navíc platí, a to dost. Nevěřil bys, kolik magnátů přivádí své ošklivé dcery, abych jim upravil nos nebo narovnal záda. Líbí se ti něco? Vezmi si, co chceš."

Nechtěl jsem. Proto jsem nepřišel. A vůbec, chtěl jsem, aby se ke mně přestal chovat jako protektor.

"Jedl jsi?" Stvořitel dokončil holení krátkými tahy břitvy. Viděl mě v zrcadle, zavrtěl jsem tedy záporně hlavou. Otfel si tváře ručníkem, nabral ze džberu vodu a pohlédl do naběračky se svaštěným čelem. Podal mi ji plnou bílé tekutiny. Zavonělo horké mléko. Držel jsem nádobu v obou rukou a odhodlával se k prvnímu doušku.

"Pij, je opravdové. To je jedna z praktických stránek mé profese."

Nebylo jen opravdové, ale přímo skvělé. Když jsem okusil, neudržel jsem se a vypil je na ex. Mezitím se odkudsi objevila vařená vajíčka a placky.

"Byly tady předtím?" pomyslel jsem si.

Stvořitel se zakřenil. "Raději to nechtěj vědět. Teď jsou tím, čím jsou. Jez, čekají tě těžké hodiny."

Bude to bolet? Nu což, očekávám to.

Nebolo to, ale nejsem si jist, jestli bych nedal přednost bolestivé operaci před psychickým mandlem, kterým mě prohnal Stvořitel. Zkouška v Kruhu ve srovnání s ním je maličkost. Plavec (nakonec se mi představil) mi přikázal vytvářet iluze. Začal jsem jednoduchými, ale další byly stále obtížnější. Vyvolával jsem předměty, rostliny i zvířata. Plavec důkladně ověřoval jejich vlastnosti.

Přikázal mi udržovat tučt různých vizí v plném prostoru. Pohybovat všemi a přidávat nové. Tvořil jsem symetrická dvojčata, zdánlivé průřezy, umělé zdroje světa a falešné stíny. Stvořitel ochutnával mnou vytvořené ovoce a poroučel mi, abych udělal čtyři pavouky pletoucí pavučiny, každou s jiným vzorem. Musel jsem tkát iluze za svými zády, s pohledem upřeným do zrcadla i se zavázanýma očima, hledě plamenem svíce...

Když mi z nosu vytryskla krev, udělal přestávku. Padl jsem bezvládně na lavici, opřel čelo o desku a přikryl si obličej mokrým kapesníkem, který mi podal. Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi praskala hlava. Vůbec jsem ji neměl. Stvořitel mi položil studenou ruku za krk. Krev přestála téci stejně rychle, jako začala. Cítil jsem se lépe. Plavec vzal čtvrtku pergamentu a napsal: Začali jsme dobře.

To byl teprve začátek? Vzal jsem mu pero z ruky a nakreslil pod nápis: Proč to všechno ?

Vyhledal druhé pero.

Musím znát hranici tvých možností. Uznávám, že je hodně vysoká. Mám podezření, že právě proto neslyšíš.

Nechápal jsem. Copak máguv talent závisí na tom, jestli slyší nebo ne?

Stvořitel znovu namočil pero do inkoustu.

Kdo byl největším Tkáčem iluzí?

Bílý roh z Vrchů iluzí. Měl bezvládné nohy. Za velký talent se platí velká cena. Začalo mi svítat. Zamyslel jsem se a ani jsem nepostřehl, že si okusuji nehty. Nakonec jsem se odvážil napsat: Myslíš, že mé schopnosti jsou podobné jako u Bílého roha ?

Tentokrát dlouho uvažoval on. Vstal a přecházel. Složil ruce za krkem, hladil si vousy. Nakonec napsal na stránku jen jednu runu: Větší.

Poklesla mi brada. Větší?! Vždyť Bílý roh je legenda. Nejskvělejší Tkáč iluzí od Éry Diaspory. Kroniky Kruhu údajně tvrdí, že tři dny udržoval iluzi města, které oblehli barbaři ze Severu, než přišly naše síly a nepřítel zničili. A já mám větší schopnosti? Dokonce i Vrchy Iluzí se tak jmenují proto, že se tam Bílý roh narodil. Otočil jsem list na druhou stranu a naškrábal: Pokud se nenaučím vytvářet zvuk, bude celý můj talent jako prach ve větru.

Stvořitel pod to napsal další větu.

Uvidíme, co se dá dělat. Kdyby se to podařilo, svět vykřikne úžasem hlasitěji, než vydrží jeho hrdlo.

Posledním runám jsem moc nerozuměl. Znak "křičet" jsem znal. Označoval rychlé vydechování vzduchu se současným chvěním hrdla. Jeho spojení s runou "údiv" vypadalo hloupě.

Stvořitel přinesl skleničky naplněné vodou, celý soubor skleněných lahví a misku medu. Každé směsi odměřil dvě tři kapky a pouštěl je do vody. Nakonec přidal med.

"Má odpornou chuť," vstoupil mi tentokrát přímo do hlavy. "Napijeme se oba."

"Co bude?"

"Uvidíš."

Upil jsem doušek a zašklebil se. Med moc nepomohl.

"Do dna, hochu," poručil Plavec a vytřásl poslední kapky na jazyk. "A teď si raději hned lehni. Nepřivyké srazí jako blesk,"

Měl pravdu. Zbytek mi připadal jako sen. Došel jsem k vyznačenému posMar sám, nebo mě tam Stvořitel zavedl?

Nevzpomínám si. Nebo byl pouhým snem do pasu obnažený mág, z jehož těla trčely dlouhé lesklé jehly? Nezdálo se mi jen, že mi celé tělo pulzovalo jako obrovské srdce? Měl jsem plíce veliké jako jeskyně a jejich naplnění vzduchem trvalo celé hodiny. Plavec se skláněl nade mnou. Stále níž a níž. Jeho oči rostly. Neexistovalo už nic, jen ty oči, do kterých jsem spadl. Prostor plný světla se táhl všemi směry. Neměl jsem tělo, ale uvědomoval jsem si vlastní existenci a totožnost. Plavec byl se mnou i ve mně. Světla se svinula do jednoho bodu a potom se rozvinula ve zvláštní lesklou trasu vedoucí z jednoho nekonečna do druhého. Neznámá síla mě vlekla touto trasou omamující rychlostí. Světla se slévala v lesklé pruhy, vířila kolem, až se najednou rozstříkla po úderu příšerné síly. Ještě jednou, a znovu. Jas mizel, rozbíjen údery, až nakonec zbyly jen dvě jiskřičky ve tmavých očích Plavce, který mě plácal po tvářích.

"Prober se, chlapče. Vrať se. Jsi tady?" "Jsem. Přestaň."

Vstal jsem. Na Stvořitelově tváři byly patrné stopy bodnutí.

"Stimulace nervů," vysvětlil roztržitě. "Nepodařilo se?"

Potřásl hlavou.

"Nahlédl jsem do tvého organismu. Prohlédl jsem si mozek. Zajímavé. Sluchové centrum je zabráno tím, čemu říkáme Magická skvrna,"

"Můj talent mi zabral sluch?"

"Přesně tak."

"Nemůžeš něco udělat?"

Kopl zlostně do stolu.

"Můžu. Můžu se ti hrabat v mozku a třeba tě proměnit v rostlinu. Promiň, ale nebudu riskovat."

Vstal jsem a šel ke dveřím.

"Musím se projít."

Šel jsem za dům a bušil hlavou do stěny. Jistým způsobem mi to přineslo úlevu.

Plavec byl příjemným hostitelem, pokud ho člověk poznal blíže, ale záhy jsem ho opustil. Nevěděl jsem, co mám dělat. Vrátit se domů? A co dál? Chtěl jsem se učit, rozvíjet schopnosti, Stvořitelem tak vysoce oceněné. Nemožnost tvorby

iluze zvuku byla jako zeď přehrazující cestu k dokonalosti. Léto končilo a vlastně bych se měl vrátit ještě před obdobím dešťů a povodní. Místo toho jsem se potuloval. Zůstával jsem na jednom místě několik dní. Měl jsem duši nemocnou rozčarováním.

Šel jsem se projít do opuštěných kamenolomů. Světlé, nebetyčně vysoké stěny, proděravěné starými štolami, měly v sobě něco starobylého a úctyhodného. Před nimi jsem se cítil velice malý. Byly tu před mým narozením a budou tu dlouho po mé smrti. Tady se měnilo jen málo. Usedl jsem na okraj gigantického kamenného srázu a házel kameny na protější stěnu. Vítr mi dul do týla. Sbíral jsem kameny a házel je proti světlé stěně, od které se odrážely. V zamýšlení jsem teprve po chvíli postřehl, že závany větru jsou teplejší. Ohlédl jsem se, nečekal jsem nic zvláštního... a málem jsem spadl dolů na dno kamenolomu. Teplý vítr byl dechem monstrózního tvora číhajícího za mnou! Obrovský drak rozkládal křídla a natahoval hlavu s očima jako dvě krvavé skvrny a tlamu se spoustou zubů. Instinkt mi nabídl nejkratší a nejjednodušší cestu útěku - dolů, hrozně strmou úzkou stezkou, vhodnou ale ne pro lidi. Upadl jsem. Strach překonal bolest rozbitých kolen a loktů. Běžel jsem ze všech sil, přesvědčen, že mě ta bestie honí. Cítil jsem stále v zádech jeho dech. Kamenolom končil slepou uličkou. Vmáčknut do ní jsem pohlédl smrti do očí. Drak se blížil lenivým krokem s vědomím, že mu už neuteču. I v tom údesu jsem zjistil, že je nádherný. Bělounký jako cukr, s hladkou kožešinou a blanitými křídly, mírně roztaženými jako u labutě. Byl pořád blíž. Našlapoval s grácií kočky. Zavřel jsem oči a modlil se k bohům, aby mě zabil rychle a nehrál si se mnou jako kočka s myši.

Tu se stal zázrak. Dračí "já" vstoupilo bez okolků do mé mysli.

"Nejím lidi. Nechutnají mi."

Byl to jiný druh kontaktu než u Mluvcích. Skoro jsem viděl, jak naše myšlenky jdou k sobě po nehmotném mostu a setkávají se uprostřed. Drak přede mnou odkrýval své nitro tak, že i já jsem se dokázal orientovat v jeho myšlenkách a záměrech. Pocítil jsem takovou úlevu, že jsem zeslábl a musel usednout. Celá událost byla jen žert. Podle mě ne nejlepší. Mladý, čtveračivý drak se chtěl přikrást k zamýšlenému chlapci a postrašit ho. Třebaže ryčel, obět se ani nehнула.

"Ale stejně jsem tě vylekal," zazněla v mysli bílého draka satisfakce.

"Žádný div," vytkl jsem mu. „Jsi mnohem větší a silnější."

Byl opravdu velký. Nevím, zda bych dosáhl na jeho plece, i kdybych si stoupl na špičky.

"Pořád rostu," pochlubil se.

Chtěl jsem vědět, kolik je mu let, když ještě roste. Já také rostu a bude mi patnáct. Olízl si tlapu, mávl ocasem a váhal s odpovědí.

"Teprve osmdesát," přiznal stydlivě.

Opravdový smrkáč. Vždyť draci žijí stovky let, možná i déle...

"Trochu se toulám. Doma se nudím, a já rád dráždím lidi. Jsou tak směšní, když utíkají ozlomkrk."

Trochu jsem se rozzlobil a rozhodl jsem se dát mu malou lekci vytvořil jsem tedy nad jeho hlavou velkou kouli ledové vody, která ihned efektním vodopádem vytryskla na fintivého vtípálka. Vyskočil do výše, jako by měl ve všech čtyřech tlapách pružiny. Začal sebou zmítat a po psychickém "mostu", který nás pořád ještě spojoval, pádily dojmy obrovského překvapení, ošklivosti a hnusu. Drak se otřepával. Zrušil jsem iluzi. Ihned zjistil, že je zase suchý. Podezřívavě se ohlédl a ještě jednou se otrásl. Bílou kožešinou od hlavy až ke konečku ocasu prošla vlna jako závan větru lánem obilí.

"To ty!" vybuchla mi v hlavě jeho myšlenka. Přikrčil se ke skoku. Ocas zvednutý do výše kreslil do vzduchu spirálu.

Rázem mi vyschlo v krku. Drakovy pysky se třásly, uši mu přilehly k hlavě, zřetelnice se ztížily do tenkých čárek.

Mysleli jsme spolu beze strachu a docela jsem zapomněl, že je přece jen drak. A že mi může ublížit, třeba jen v žertu.

Najednou drak vyskočil, překulil se na záda a začal mávat tlapami jako hrající si štěně.

"Báječný vtíp! Moc směšný žert! Jak to děláš?" Převrátil se na břicho a upřel na mě oči. Uši mu zase trčely do výše.

"Vím. Jsi mág. Ale myslel jsem si, že mágové jsou velcí a hroziví."

Ano, byl opravdu ještě dítě.

"Co umíš ještě?"

Vytvořil jsem přelud holuba. Drakova hlava bleskem kmitla dopředu a jeho čelisti stěží postřehnutelným pohybem se sevřely na iluzi ptáka. Netušil jsem, jak dokáže být drak rychlý. Útok trval zlomek sekundy. Bílý drak pokrčil nos a otevřel tlamu.

"Není tu. Nesnědl jsem ho a přece zmizel."

"Jsi hlupáček. To byl jen přelud: Nedá se sníst."

Můj talent ho opravdu zaujal. Pro zábavu jsem přivolal jeho dvojníka. Falešný drak opakoval každý pohyb opravdového. Dračí štěně se báječně bavilo, pózovalo jako před zrcadlem. Podivil jsem se tedy, když najednou té hry nechal. Usedl, složil křídla a vyslal myšlenku beze všech okolků:

"Neslyšíš. Hned jsem to zjistil."

Odvrátil jsem hlavu, ale dračí myšlenky do ní dotíraly dál.

Je to pro tebe velká potíž, vid'?"

"Velká."

"Jak velká?"

Krůček pro krůčku tak ze mě vytáhl celou historii. Seděl klidně, s dlouhou šíjí ohnutou do půvabného oblouku, s tlapami obtočenými ohonem, a pokládal mi inteligentní otázky. Připadal mi přitom starší, vážnější, skoro dospělý. Když se dověděl všechno, přerušil kontakt. Dorozumění psychickým mostem bylo jednoduché a příjemné. Uvažoval jsem, jestli nemám prostě odejít. Třeba ho nudím. Co vlastně vím o dracích? Vstal jsem a bohužel zjistil, že mi rány přischly k oděvu. Drak o něčem hluboce uvažoval.

"Počkej!" Příkaz byl tak náhlý, že mě zadržel líp než laso na krku,



"Líbíš se mi. Chci pro tebe něco udělat, něco ti dát."

Dárek? Jistě, existují pověsti o dračích pokladech, ale sám víš, Plavý, kolik je na nich pravdy.

Kdysi, jako malý chlapec, jsem na břehu řeky zapadl skoro po pás do bahna. Když mě z té pasti vytahovali, měl jsem na okamžik pocit, že se natahuji jako mokrý řemen. Hlava a nohy ve zrádném bahně se od sebe vzdalovaly podivným, nebezpečným způsobem. Teď jsem měl stejný pocit. Pociť, že část mého „já“ je někam nemilosrdně tažena. S myslí napnutou jako struna mezi tělem a nějakým neurčitým bodem jsem cítil, že pokud to potrvá ještě chvíli, určitě zešílím. Pociť "natažení" ustoupil pocitu "rozdvojení". Napůl jsem ležel, opřen o chladný kámen, a vycíťoval všechny jeho hrany, a současně jsem byl... kde? Viděl jsem sám sebe z výšky.

"Jsi ve mě," zasáhla mě drakova myšlenka. "Vidíš máma očima. A teď pozor."

Nedokážu přesně popsat, co se stalo. Vzduch... se chvěl... vibroval a vnikal mi do lebky, kde...

Viděl jsem stále své tělo. Tvář bledou jako plátno, křečovitě sevřené prsty. A pořád ten zvláštní pocit...

"Co je to?"

"Slyšíš vítr. Závany narážejí na skalní převisy."

Slyšel jsem vítr... Nečekaně mi proniklo ušima jiné chvění jako tenká jehla.

"Co je to?!"

"Jestřáb ve výši."

Slyšel jsem drakovýma ušima! Pozval mě, vtáhl do svého nitra nějakým záhadným způsobem, neznámým i Stvořitelům.

Slyšel jsem, poprvé v životě jsem slyšel. Byl to nádherný dar. Dračí uši lovily stále nové zvuky a on vysvětloval:

"Tleskot křídel skalního holuba."

"To byla myš."

"Kámen spadl z úbočí."

"A teď zářvu," varoval, třebaže jsem netušil, co to znamená. Mohutný, táhlý zvuk byl jako úder. Jakmile ustal, v mých plicích a hrdle vznikl a vybuchl další. Slyšel jsem jej, nebyl tak skvělý; slabý, ale přesto působivý. Jako bych se podruhé narodil.

Znovu jsem měl jen jedno tělo. Ležel jsem svinutý do klubička a schovával hlavu mezi rameny. Obklopovalo mě obvyklé ticho.

"Musel jsem přestat. Příliš jsi to prožíval," sdělil mi drak.

"Bylo to nádherné. Ale krátké."

"Neřeší to tvůj problém?"

"Nevím."

Stále mi zněl v hlavě tlukot ptačích křídel. Vstal jsem, zformoval holuba a přikázal mu vzletnout.

"Docela dobré," pochválil mě drak.

"Podařilo se?"

"Celkem ano, ale byl to dost nemocný holub. Umíš to tedy zpacet?"

"Jistě."

Tu drak nadhodil, jako by mluvil o počasí: "V tom případě s tebou nějaký čas zůstanu, aby ses naučil všechno, co potřebuješ. Moc dlouho ne, jenom pár let, abych nezneklidnil rodiče."

Asi jsem měl udělat několik věcí. Například omdlít. Místo toho jsem se začal obávat, že další cesta s tak velkým tvorem může být obtížná. Drak tuto myšlenku zachytil a okamžitě si věděl rady.

"Mám pár genetických vzorců. Buvola, orla, psa. Ten se nejspíš hodí, ne? Jenom se nesmíš dívat na mou transformaci. Není to hezký pohled."

Drak se tedy odebral proměnit v psa a já jsem na něj čekal, nevěře svému štěstí. Pár let znamená nejméně dva! A za dva roky se dá udělat opravdu hodně!

Tady Kamínek skončil, protože mu omdlely ruce. Ostatně všechno důležité už sdělil.

Jméno drakopsa přeložené z dračí mluvy do lengorchijského jazyka přibližně znamená: "Dobrý bílý letec vznášející se vysoko a hltající oblaka stejné barvy, jakou má sám." Kamínek to zkrátil na Mrakožrouta. Podporován svým neobvyklým společníkem se můj Tkáč iluzí naučí všechno, co dosud postrádá. Jsem o tom přesvědčen. Nyní už odkládám pero. Na psaní budu mít ještě dost času. Tento příběh neskončí zítra ani pozítří. Budu psát o Kruhu, ve kterém za několik let stane Kamínek, aby se podrobil tvrdému hodnocení Mistrů. O Mistru tetování a jeho jehlách... Čekám na to. Netrpělivě čekám, až svět vykřikne úžasem hlasitěji, než vydrží jeho hrdlo.

## BLANKYT MÁGŮ

Do misky, která stála na stole vedle mého lokte, spadla kapka. Zvedl jsem hlavu. Na stropě uprostřed mokré skvrny se kulatila další kapka. Ukápla a po hladině vody v nádobě se rozběhly knihy. Ráno musím vylézt na střechu a díru ucpat. Míhotavý plamen svíčky osvětloval stůl plný papírů, použitých per a štětců, lahviček barevných tuší. Odstrčil jsem deník dál od ohroženého prostoru, kde ho mohla postříkat voda nebo barva. Silný svazek z drahého papíru vázaný v kůži, s osmi runami v záhlaví každé stránky:

Kamínek, syn Sedmikrásky a Mraka, žijící u Pozorovatele Plavého.

To jsem já. Adept magie. Tkáč iluzí. Přítel draka. Plavý popsal v deníku historii mé cesty při hledání mága z kasty Stvořitelů a setkání s drakem jménem Mrakožrout. Já jsem sepsal další události.

Zamnul jsem rukama a protáhl se. Pravá ruka s jizvami na kůži brněla. Jizvy se táhly z vnější strany dvěma nerovnými pruhy od zápěstí ke kloubům prsteníčku a malíčku. Podobné šrámy jsem měl i v dlaní. Když jsem asi před rokem získal tuto neobvyklou památku a současně varování, byl stejný večer jako dnes - vlhký, deštivý a nudný.

Otočil jsem několik desítek stran a začal číst vlastní nerovné písmo.

Mrakožrout se poctivě snažil dodržet slib. Cestou domů jsme skoro pořád měli propojené smysly, takže jsem slyšel. Opájel jsem se novými pocity, snažil jsem se zapamatovat si co nejvíc. Hlasy ptáků a zvířat, šum trávy, tekoucí vody... Dokonce ani písek pod nohama nemlčel. Svět, tvořený dosud barvami, dotyky a pachy, byl najednou širší a bohatší, ještě nádhernější. Jen jedno mě rozčarovalo. Jako hluchý od narození jsem uměl hovořit jen rukama a (jak směšné) lengorština - má mateřská řeč - mi připadala stejně nesrozumitelná jako kníkání veveryky.

Dokud bylo hezky, šlo všechno dobře. Když začaly deště a donutily nás pobývat mezi čtyřmi stěnami, byl Mrakožrout každým dnem nevrlejší. Teď už chápu, jak nepříjemný byl pro něj život v podobě psa. Jak nudná mu připadala "sluchová" cvičení, kterým jsem se vášnivě oddával. A neustávající déšť, který měnil jen intenzitu - od mženi k lijáku a naopak - musel draka, háklivého na vlhko, přivádět k šílenství. Reptal, hořekoval a otravoval chvílemi přímo nesnesitelně. Nejen já, i trpělivý Plavý ho měl plné zuby.

Ke katastrofě došlo uprostřed období dešťů. Vzpomínám si, že nastával soumrak. Plavý vyráběl mast na revma, po které byla výjimečná poptávka. Já jsem studoval misku. Ne, opravdu jsem se nezbláznil. Obvyčejná hliněná nádoba, zní jinak při úderu plochou dlaní, jinak dřevěnou lžicí nebo při škrábání nehty. Život je možné strávit studiem kuchyňského nádobí. Mrakožrout mi opět půjčil své uši. Už mě to neděsilo. Jen jsem musel vynaložit určité úsilí na udržování mentálního kontaktu s dračím "já" na takové úrovni, abych neměl pocit existence na dvou místech současně. A musel jsem brát v úvahu skutečnost, že slyším z jiného směru. Zkoumal jsem tu zatracenou misku všemi možnými způsoby a Mrakožrout se smrtelně nudil.

"Už toho nech."

"Hned."

"Dělej něco zajímavějšího..."

"Později."

"Tak už dost..."

"Moment."

To už bylo na Mrakožrouta bohužel moc. Začal mi dělat naschvály. Žádný div, že mi selhaly nervy. Popadl jsem drakopsí ucho a zaryl do něj nehty! Raději bych nepripomínal, co se stalo potom. Snažil jsem se současně držet pokousanou ruku nahoře (míň bolela) a položit hlavu na kolena (dělalo se mi mdlo). Moc to nepomáhalo. Plavý stíral krev z podlahy a nahlížel do kotlíku, kde vyvářel chirurgické jehly, ohnuté jako rybí kosti. Mrakožrout zalezl pod stůl a dělал, že neexistuje.

Celou noc a další den jsem strávil v horečkách. Plavý mě nutil pít odporné lektvary, po nichž jsem většinu času prospal. Když jsem se konečně vzpamatoval, byl Mrakožrout pryč. Ani se nerozloučil. Z Plavého se mi nepodařilo nic vytáhnout, měl jsem dokonce dojem, že usnadnil mladému drakovi rozhodnutí o odchodu. Tak jsem přišel o kamaráda. Kvůli vlastní nerozvážnosti... a dešti.

Až do jara jsem usilovně procvičoval všechno, co jsem ovládl s pomocí Mrakožrouta. První den po skončení dešťů - když obyvatelé visky věšeli na stěny věnečky uvité z mladých proutků a na stůl putovalo cukroví z posledních zásob mouky - rozhodl Plavý o mé budoucnosti. Neproběhlo to nijak okázale. Dobře si vzpomínám, že Plavý seděl u stolu a řezal pružné pruty poseté malými pupeny. Splétali jsme z nich malé věnečky, které jsem věšel na čerstvě vybilené stěny. Jeden hřebík byl zatlučen křivě a já jsem se jej pokoušel přihnout. Zachvění podlahy odpoutalo mou pozornost od vzdorovitého železa. Plavý zadupal jako vždy, když mě chtěl přivolat. Odložil nůž a začal hovořit rukama:

"Končí deště. Nastal Svátek jara. Je čas jít do Kruhu."

Věneček jsem neupustil. Otočil jsem se a pověsil jej na stěnu. Nakřivo. Usedl jsem naproti Plavému.

"Umím málo."

"Postačí," odvětil.

"Mrakožrout odešel moc brzo!" zdůraznil jsem svá slova úderem na předloktí.

Plavý mi poklepal na ruku gestem dodávajícím odvalu.

"V obrazech jsi skvělý, zvuky jsou druhořadé. Ostatně každý z nás se učí celý život. Zkouška v Kruhu je jen jistá etapa, nic víc. Chceš být ihned mistrem? Nežádáš moc?"

Rozesmál se a žertem mi pohrozil, načež se klidně pustil do pletení dalšího věnečku.

Zámek Mágů leží na jihu Lengorchie, na jednom ostrůvku řeky Enity, která tvoří rozvětvenou a velice složitou deltu mezi Pralesem očí a Vrchy kostí. Většinu cesty jsme proto s Plavým absolvovali lodí. Sídlo Kruhu nevypadalo z dálky impozantně. Připomínalo plochou misku otočenou dnem vzhůru, ze které vyčnívají nízké špalíčky přikryté zvonci. S poklesem vzdálenosti nabývala "miska" zneklidňující rozměry. Měnila se v nesmírně vysokou zeď obklopující komplex věží se sráznými střechami. Zeď ubíhala na obě strany a v blíže neutišitelném místě perspektivy mírně zatáčela. Cesta z přístavu vedla podél zdi a neodolal jsem nutkání pohladit její ideálně hladký povrch. Pokrývala jej jakási glazura naprosto beze spár.

"To je dílo Jisker," vysvětlil Plavý při pohledu na můj údiv. "Po dokončení žulové konstrukce vytvořily tak vysokou teplotu, že roztavily povrch kamene."

Otevřel jsem ústa údivem. Prima, Sopka na požádání. Mágové z kasty Jisker nosí oprávněně na prsou runu "slunce". Velká zámecká brána byla zavřená, ale v ní otevřená branka zvala dál. Hlídač nikde nebyl, jen na lavičce u zdi seděl stařík (nepochybně vrátný) a louskal semínka. Vypadal nenápadně, udivilo mě tedy, že se mu Plavý na uvítanou uklonil s neskrývanou úctou. Stařík se přívětivě usmál. Stál jsem Plavému za zády a jen z několika nenápadných gest jsem se domyslel, že hovoří. Úsměv vrátného se rozšířil. Pohlédl na mne a jeho výraz přešel plynule z "Těší mě, že tě vidím" na "Kohopak to tu máme?" Gestem nás pozval dál a pokračoval v louskání. Šli jsme naznačeným směrem. Plavý založil ruce za záda a nenápadně mi ukázal dva znaky: "kruh" a "želva". Mág z kasty Strážců slov?

Podávali si nás z ruky do ruky, řetězovou metodou. Od jedné chodby ke druhé, od schodů ke schodům. Prošli jsme tolik dvorů, ochozů a zahrad, že mě napadlo, zda neobcházíme celý zámek. Nakonec jsme dorazili do bezpečného přístavu - nevelikého pokojíku, nesmírně čistého a asketicky zařízeného. Sotva jsme vybalili své věci, přišel pro Plavého jeho známý a já jsem zůstal sám. Pokoušel jsem se cvičit, ale záhy mě to přestalo bavit. Rozhodl jsem se, že si prohlédnu okolí. Dveře vedly na několikapatrovou balustrádu, obklopující šestihranný dvoreček plný růžových keřů. Přes časnou roční dobu keře překypovaly květy. Jejich šlahouny se plazily po balustrádách, oplétaly sloupy a vynášely do vyšších pater zelenou, růžovou, karmínovou i temně purpurovou, až krvavou barvu. Setkání s mistry mělo proběhnout až zítra, mezi keři však už nyní pobíhalo několik hochů. Shora jsem sledoval, jak si někteří z nich hrají na schovávanou. Mladičky Pozorovatel nalézal kamarády schované v růžích neomylně, jakoby ho vedla neviditelná nitka. V dalším jsem rozpoznal Poutníka, protože nečekaně zmizel chlapec přímo před nosem. Byla to neobvyklá sešlost - hoch z pobřeží, s vlasy vybledlými sluncem a slaným větrem, vedle něj mládenec v brokátovém oděvu, kterému důvěrně poklepával na rameno mladý lovec v kožené haleně. O kus dál si hrálo dítě pod dozorem vychovatele. Buclatý klouček, asi šestiletý, kutálel míček po cestičce. Barevná koule se valila sem a tam, ale pokaždé se vrátila ke svému majiteli jako věrný pes. Hoch se nudil, šoural nohama, až se zvedal prach a špinil mu podkolenky, házel kamínky do kašny uprostřed rozárie a žádostivě pokukoval po starších chlapcích. Copak bude hodnocen i tento mrňous? Nejspíš se jedná o oficiální zařazení do některé kasty nebo usměrňování schopností rozmazleného fracka.

Sestoupil jsem dolů do záplavy květů. Hned mi bylo jasné, proč se adeпти pohybovali v růžovém houští tak volně. Nikde žádný trn. Obklopen tolika vrstevníky jsem se cítil nesvůj. Doma jsem se držel stranou, proto jsem se ani tady nepřipojil k rozdovádění, předvádějíci se skupince. Usedl jsem na okraj kašny, která mi stírkala třpytivé kapičky na tváře. Pod vodním baldachýnem mokla figurka chlapečka, objímajícího dlouhý husí krk. Pták rozkládal křídla vedle dítěte, otočeného dozadu. Nebylo jasné, jestli se umělec spletl nebo to udělal schválně, ale scénka vypadala spíš jako boj než jako hra. Hbitý klouček se mezi tím pokoušel chytit jednu z rybek plavajících v kašně a už si stačil namočit rukávy. Vychovatel na něj hleděl s melancholickou rezignací.

Hra na schovávanou se přenesla do vzdálenějšího kouta a u kašny zůstali jen čtyři výrostci. Jeden z nich, urostlý a ramenatý, měl blankytně modrou košili jakou nosí mágové, s nárameníky vyšitými ornamenty cechu řezbářů propletenými runou "oko". Připadalo mi to arogantní. Byl si snad jistý, že složí zkoušku? Další dva se nevyznačovali ničím zvláštním, ale působili velkoměstsky. Byli snad Mluvčími? Průvodci snů nahlížejíci do budoucnosti? Nebo snad byl některý z nich Tkáčem iluzí jako já? Či obyčejným Pozorovatelem? Čtvrtý mládenec s dlouhými lokny převázanými blankytnou (opět!) stužkou - předváděl své umění. Žongloval s několika koulemi. Obratně vymrštěné ve vzduchu vzplanuly a před pádem do nastavené dlaně opět zhasly. Nepochybně šlo o velice talentovaného Jiskru. Ať již měl talent nebo ne, s jeho charakterem to bylo slabší. Znuďen žonglováním začal dorážet na mě, se souhlasem svých společníků. Nepochybně mě chtěl vyprovokovat. Proč? Měl jsem snad vstát a dát mu do nosu? Poodstoupil jsem. "Pokládáš se snad za něco lepšího? Jsi snad Stvořitel, venkovánku?" pronikl ke mně dotaz mladého Mluvčího. Vzplanula další koule a propálila mi kalhoty. Přešel jsem na opačnou stranu kašny. Jiskra se nevzdával. Pocítil jsem ránu do ruky a potom do hlavy. To už bylo příliš! Jiskra právě zvedl ruku v přípravě dalšího úderu. Jeho posměšný úsměv rázem zmizel, když mu kulička vzplanula přímo v dlaní. Zděšen se pokoušel druhou rukou plameny uhasit. Za okamžik jsem iluzi zrušil. Jiskra stál s rozevřenou dlaní a držel se za zápěstí. V obličejí bílý jako stěna zíral na pravou dlaň pokrytou puchýři. Nemožné! Absolutně nemožné! Přeludy nezraňují!

Jiskrovi podklesla kolena, zakoulel očima a omdlel. Mluvčí s kamarády ho začali křísit. Ramenatý Pozorovatel v modrém pokročil ke mně se zaťatými pěstmi. Tehdy jsem udělal něco, čeho budu do smrti litovat. Místo toho, abych pomohl Jiskrovi nebo bojoval jako muž, jsem se zbaběle otočil a utekl. V první chvíli jsem si plně neuvědomoval, co se stalo, Jiskru popálil neexistující oheň. Nechápal jsem to. Skrývá snad můj talent nějakou léčku? Jak je to možné? A hned nato: kde je Plavý? Tu jsem si něco uvědomil a udělalo se mi mdlo. Kodex Kruhu! Zákony které mi Plavý vtloukal do hlavy od chvíle, kdy jsem se naučil číst. Hned na první stránce hlásala velká písmena:

Neuškodíš svým talentem člověku. Nezabiješ ani nezraníš nikoho.

Neposkytneš pomoc vrahovi ani násilníkovi.

Jinak ti bude podle zákonů Kruhu Mágů odňat tvůj talent.

Znal jsem příběh jistého Poutníka, který ponižil zákon. Zkušený chirurg mu otevřel lebku a přeťal rozumové spoje.

Ponechali ubožákovi život jen proto, aby si ho vzal sám.

Co jsem měl dělat, já nešťastník? Zalezl jsem do tmavého kouta a třásl se strachem. Hrozilo mi něco mnohem horšího než rozbití nosu horkokrevným Pozorovatelem. Dnes se za to dětinsky stydím. Měl jsem tehdy důvěřovat Plavému. Měl jsem co nejrychleji vyhledat někoho staršího a spolehnout se na jeho rozum nebo milost. Čím se vlastně lišilo střetnutí s Jiskrou od obyčejné rvačky dvou usmrkánků? Jen použitými prostředky.

Avšak tehdy jsem tak neuvažoval. Přismahnutí zlomyslného mladíka jsem pokládal za zločin, za který bude následovat trest - mučení a smrt. Už nešlo o to, zda dostanu certifikát, jednalo se o můj největší klenot - talent. Vydal jsem se k bráně cestou, kterou jsme nedávno prošli s Plavým. Kráčel jsem rychle ale neutíkal, abych nevzbudil podezření. Míjel jsem pobíhající sluhy. Potkal jsem několik mágů zabraných do hovoru a na jednoho jsem málem narazil, když se vynořil z postranní chodby s očima upřenými do knihy. Nepřítomně na mě pohlédl, věnoval mi asi tolik pozornosti jako zatoulanému psovi. Oddechl jsem si.

Strážce slov u dveří mi nedělal žádné potíže, ačkoli se podívil, že už odcházím. Pozdravil jsem ho úklonem hlavy a falešným úsměvem - čelisti jsem stiskl tak pevně, až mě bolely. Prošel jsem ještě několik kroků podél zdi Jisker stejným krokem a pak jsem se poklusem rozběhl k přístavu, kde od břehu právě odrážela nějaká bárka.

Tak se Kamínek, syn Sedmikrásky a Mraka, žijící u Plavého, stal Nikým Odnikud. Ukryt mezi pytlí na palubě jsem vyrazil do neznáma. Mým veškerým majetkem byla vlněná halena a několik drobností v kapsách.

Na bárce jsem strávil drahý čas, ve kterém jsem dovedl k dokonalosti iluzi "neviditelnosti". Spočívá v tom, že se vlastní postava překryje obrazem pozadí. Jen jsem musel uhýbat posádce, aby na mě nešlápla. Po dvou dnech jsem cvičení ovládl tak dobře, že jsem aplikoval "neviditelnost" i v pohybu a kradl přitom jídlo.

Cesta skončila v přístavu nedaleko pobřeží oceánu. Posádka bárky vyhodila můstek a začala přenášet těžké bedny, které místní úředník počítal a zapisoval. Nečekal jsem, až skončí, ale vyklouzl jsem a vydal se do města. Už jednou jsem navštívil hlavní město a pokládal jsem je za odporné. Špinavé, přecpané, strakaté. Tady bylo ještě hůř. Říční přístav je šedivé, živé a velice věcné místo. Tady se nežije pro ideály, ale pro práci a kšeft. Primát mají kupci, řemeslníci, žebráci... a smečky koček, chytající myši v přibřežních skladech. Člověk tu nepotkává slanými větry ošlehané námořníky se svalnatými pažemi potetovanými draky a symboly štěstí, ani dlouhonohá děvčata slibující rozkoš za drahý peníz.

Nejsou tu papoušci či opičky v klecích ani štíhlé koráby s temnými trupy a nachovými plachtami. Nic z toho, co má být v přístavech podle knih, které jsem četl. Přístav v deltě smrdí rybami a rybáři (v čemž ostatně není rozdíl). Tvoří jej spousty klikatých uliček přecpaných obchůdky, nabízejícími hlavně čerstvé (i méně čerstvé) uzené, sušené, nakládané a bůhvíjaké ještě ryby. A také ledacos jiného, od sudů piva až po kočičí kočky.

Kroužil jsem uličkami stále znechucenější a podrážděnější. "Náhodou jsem narazil na uličku řezníků, což mě dorazilo podle pachy zřejmě také něco společného s rybami. Navíc na mě všichni řezníci pohlíželi velice nepřátelsky. Jeden mi hrozil sekýrou, druhý po mně hodil kost, třetí si vykasal rukávy a vyrazil ke mně se zřejmým úmyslem zvalchovat mi hřbet (!). Polekán a především nesmírně udiven jsem odtud urychleně zmizel.

Opustil jsem zasmraděné městečko, kde jsem si ani nestačil opatřit proviant. Ostatně bych nedokázal nic polknout, rybí pach mě znechutil. Náhodně jsem se vydal jižním směrem a dorazil jsem na místo, kde mě čekalo jedno z největších překvapení mého života.

Za městem se rozprostírala rovina s řídce rozsetými pahorky, zarostlá ostrou trávou a bujnými ostrůvky plevelu.

Protínala ji síť hlubších i mělkých potůčků - krevní oběh této krajiny. Zastavil jsem se u břehu jednoho z nich. Úzkým korytem proudila kalná voda, období dešťů totiž skončilo nedávno. Usedl jsem na místo, které vypadalo nejméně vlhké, a přemýšlel, jak se mám napít, aniž bych si zabíhнул žaludek.

Na nic jiného jsem nemyslel. Ani na to, kde budu spát, ani na dlouhé ruce Kruhu, sahající opravdu daleko, ani na domov. Během dlouhé, namáhavé cesty se nemyslí na její závěr, jen na následující krok... a potom na další. Pro mne neexistovala budoucnost, jen tato chvíle, svět se zúžil na doušek vody v dlani, sluneční skvrny tančící na hladině potůčku a keře ševelící ve větru.

"Kamínku! Co tady děláš?"

Mentální přenos mi byl tak známý, že jsem okamžitě uhodl autora.

"Mrakožrout?!"

Keře na protější straně se zatřásl, ale místo mé psí tlamy se ze zeleně vynořil nejprve pár rukou a potom tmavá, rozčepýřená hlava nějakého chlapce. Zíral jsem na něj s pocitem, že mi přeskočilo. Kde je Mrakožrout? Hoch se potutelně usmíval. Měl oči úzké jak listy mimózy a hubenou tvář s vysedlými lícními kostmi. Měl prostě můj obličej! Pochopil jsem. Mrakožrout se ve své vlastní dračí podobě skládal z tuny svalů, zubů, drápů a křídel (včetně velké bílé kůže). Při prvním setkání mě prohnal jako myš, až jsem málem umřel strachem. Když se přetransformoval ve psa (a pořádného), málem mi ukousl dva prsty. A teď spokojeně špacíroval světem s mou tváří! Nevěděl jsem jak, ale ukradl mi podobu! Vzkypěla mi krev. Rázem jsem přeskočil potůček a na uvítanou praštil Mrakožrouta do úsměvu. Začali jsme se rvát. Mrakožrout se bil jako holka. Když jsem mu bušil pěstí do obličeje a břicha (s neobyčejným uspokojením), on škrábal, tahal mě za vlasy a pokoušel se mě kousnout do nosu. Než změnil taktiku, pořádně jsem mu naložil. Popadl mě za rameno a smýkl mnou tak silně, že jsem málem odletěl. Byl stejně velký a těžký jako já, ale mnohem silnější. V poslední chvíli se mi podařilo chytit ho za vlasy a společně jsme se svalili do vody. Pro Mrakožrouta to bylo nepochybně horší než koupel ve vřelém oleji. Jako každý drak byl přesvědčen, že voda je jen k pití a mytí je životu nebezpečné. Bleskurychle vyskočil a drápal se nahoru do strmého břehu. Chytil jsem ho za nohu a zlomyslně stáhl zpátky.

"Jsi ničema. Ničema!" zavyl mi v lebce. "Co jsem ti udělal?"

Seděl na dně, voda mu sahala až po prsa a zvedal ruce štitivým gestem jako člověk ponořený v bahně. Vytáhl jsem pravou ruku z vody a ukázal mu jizvy.

"Kde jsi vzal mé tělo?"

"Právě odtud," naznačil nosem. "Polkl jsem trochu tvé krve a vypracoval jsem vzorec. Na památku. Hodilo se to."

Zajímavé. Sbírá genetické vzorce jako jiní lidé mušle nebo rostliny do herbáře?

"Pustíš mě, nebo se mám tady rozpustit?" pronesl vyčítavě.

Pokrčil jsem rameny. Vstal a otfásl se jako mokrá pes. Sotva jsme však vystrčili hlavy nad zarostlý břeh, postřehl jsem na volné ploše několik kroků od nás náhlý pohyb. Najednou se tu zhmotnil muž ve světlém oděvu. Rozhlížel se, jako by něco hledal. Bleskově jsem stáhl Mrakožrouta dolů a sevřel mu ústa tak silně, až jsem vnímal jeho zuby.

"Nepřítel?" vynořil se mi hlavě krátký dotaz.

"Ne, ale přítel také ne."

Mrakožrout rozšířil kontakt a uši mi zaplnil svět. Bublala voda a opodál šustila tráva pod nohama. Pořád blíž. Muž ve světlém, k cestování nevhodném oděvu mohl být Poutník, pro kterého je každá vzdálenost jen průchodem neviditelnými dveřmi. Hledají mě tedy. Pro Pozorovatele z Kruhu Mistrů bylo docela jednoduché vylovit mě z moře jiných myslí a už naprostou hračkou vyslat na určené místo Poutníka. Jenže mág nikoho nenašel. Strnulý v nevhodné poloze jsem sledoval bačkory podupávající mi přímo nad hlavou. Poutník viděl jen plynoucí vodu a kupu starých větví. Posléze jeho nohy zmizely za doprovodu neobvyklého zvuku.

"Co to bylo?" podivil jsem se a zlikvidoval vizi. Současně jsem pustil Mrakožrouta, který si hned začal otírat rty. Přitom



přerušil kontakt, takže jsem znovu ohluchl.

"Viděl jsem, jak zmizel. Zanechal díru ve vzduchu a všechny molekuly se do ní vrhly jako do propasti."

Pohlédl jsem na něj úkosem. Takový lhář! Vzduch přece není vidět.

Vylezli jsme z vody. Svlékl jsem halenu a důkladně ji vyždímal. Mrakožrout se otřepával, jakoby mu šlo jen o kůži. Co vlastně měl na sobě? Jen košili a kalhoty do půli lýtek. Oboje impozantně špinavé.

"Vrátil jsem se domů..." vyprávěl mi Mrakožrout, "...a tam už měli nové vejce... nevydržel jsem a odletěl z našeho ostrova zpátky na pevninu. Mít sourozence je hrozné, Kamínku!"

Souhlasil jsem s ním. Hlavně dvojče.

"Po psech tady házejí kamení, napadla mě tedy tato podoba," pokračoval. "Docela se osvědčila. S takovými malými zuby se sice loví dost špatně, ale našel jsem místo, kde leží spousta masa, stačí si jen vzít."

Řeznická ulice! Mrakožrout si tam zřejmě počínal dost odvážně. Takové darebáctví! Nejradši bych ho zase vykoupal za to, jak svaluje své lumpárny na cizí bedra.

"A co ty? Zdá se, že máš potíže. Ten člověk... byl mág. Chtěl ti ublížit?"

Odkládal jsem vysvětlení a dělal, že mě víc zajímá vylévání vody z bot, ale Mrakožrout naléhal tak, že ze mě nakonec vytáhl celý nepříjemný příběh. Když jsem skončil, objal mě lidským, soucitným gestem.

"Neplač."

"Nepláču," zamračil jsem se a otřel si nos hřbetem ruky.

"Co se stalo? Vždyť jsi ten falešný ohýnek rozdělal tolikrát a nikdy nic."

Mrakožrout se škrábal za uchem v usilovném přemýšlení.

"Zapal něco. Cokoliv," vybídl mě.

Utrhl jsem z keře suchou větvičku a zapálil ji. Všechno vypadalo normálně. Plamen chvilku požíral dřevo. Tenká kůra se kroutila žárem, dým svěděl v nose, když však oheň zmizel, byla větvička neporušená.

"Nic."

"A něco živého?"

Něco živého? Nehodlal jsem experimentovat na sobě ani na něm. V trávě jsme zahlédli ropuchu. Dost odpornou, s bradavicemi, takovou, které při podráždění vystřikuje sliz. Zapálil jsem jí na hlavě ohýnek. Trošku se pohnula, ale jinak seděla dost klidně, jen krk se jí hýbal. Mrakožrout ji soustředěně pozoroval. Nakonec měla naší společnosti dost a odskákala pod keře.

"Nepopálila se. Odsákala proto, že chtěla, ne proto, že jí něco bolelo. Ani se nepolekala. Třeba byla moc hloupá," komentoval událost.

Mladý drak trval na tom, že mě bude doprovázet. Já jsem však nehodlal chodit s dvojčetem s typicky zvířecími reflexy, jako jsou například chňapání po motýlech nebo olizování tlap, tedy rukou. Mrakožroutovi na tom dost záleželo, tedy v jednom povolil - změnil si vzhled,

Byl to neobyčejný pohled. Nejprve pohyboval všemi svaly na obličeji, jako by je prověřoval. Potom nějakým podivně nepopsatelným způsobem jeho oči změnilly tvar, zakulatily se a zčernaly, rozpuštěné vlasy zhoustly. To už bylo mnohem lepší. Dál sice vypadal jako můj příbuzný, ale už ne jako zrcadlový obraz.

Rozhodli jsme se zůstat spolu. Vedlo se nám docela dobře. Snažil jsem se tolerovat, jeho běžné zlozvyky. Co se dá čekat od někoho, kdo strávil celý život na čtyřech? Oplátkou souhlasil s umytím - jen jednou, s výjimečnou obětavostí. Také se snažil jíst v ústraní. Do smrti nezapomenu na lov, jehož jsem byl svědkem. Příkladli jsme se k hejnu bažantů.

Zatímco jsem rozvažoval, jak chytit nejpomalejší kus, Mrakožrout se vrhl na největšího ptáka a překousl mu krk, pak ho rozsápál a syrového sežral, umazán krví jako vlkodlak. Jen peří lítalo na všechny strany,

Byl naprosto vynikající ve vyčenichání a chycení všeho živého, co se hodilo k jídlu. Vždycky našel šikovné místočko na přespání a v noci hrál jako kamínka. Při tom toulání s neobvyklým společníkem po lesích, polích a rákosinách jsem trošku zdívočel. Když jsem se jednou odhodlal, neměl jsem už výčitky svědomí a kradl jsem ovoce a zeleninu ze zahrádek. Ani jsem se neupejpal, když mi Mrakožrout nabídl nelegálně ulovenou kachnu. Mágův schovanec, schopný Tkáč iluzí s ohromnými ambicemi, klesal k morálnímu dnu. Možná bych nakonec po vzoru Mrakožrouta také začal zakusovat králíky, kdyby nás osud nezavedl na břeh moře, mezi duny s jejich nenapodobitelnou vůní chaluh, písku a soli. Toho dne, kdy došlo v mém životě k dalšímu zvratu, jsem dělali s Mrakožroutem to, co obvykle, tedy nic.

Vystavovali jsme se slunci na dunách. Na té poslední, která pozvolna klesá do vody a mění se v pláž. Vlny Dračího moře se o ni rozbíjely a z velkých hranatých kamenů dělaly malé a kulaté. Pokládal jsem to za symbolické. Mrakožrout měl dobrou náladu, společně jsme tedy naslouchali, jak se vlny přibíjejí s hukotem zvedají, aby posléze syčivě olízly písek. Naše myšlenky i pocity se vzájemně proplétaly, kroužily a protahovaly líně jako kočky. Svůj pocit bych popsal jako poklidné nadšení z nádhery přírody. Ospalý, najedený a se světem smířený Mrakožrout předával zvláštní zprávu, kterou bylo možné shrnout do jediné věty: "Tolik vody a tak daleko ode mne...!" Občas se však jeho myšlenky odtrhly od přizemních věcí a zaměřily do neznámých oblastí, v nichž by se možná vyznal Stvořitel kontrolující hmotu nebo Poutník ohýbající prostor. Tehdy jsem si opětovně uvědomil, koho mám po svém boku - samotného draka v patnáctiletém lidském těle. Záhadné stvoření. Kdo a kdy odhalí všechna tajemství jeho rasy?

Do šplouchání vln a křiku racků pronikly jiné zvuky. Nic mi nepřipomínaly, ale znepokojily. Probuzený drak zvedl hlavu a široce zívł.

"Rvačka. Někdo někoho bije."

Ještě pronesl: "Pojď. Napravo," a přerušil kontakt.

Neměl jsem rád, když to dělal bez upozornění. Běžel jsem za ním po hranici příboje, kde byl písek mokrá a pevný.

Mrakožrout zapadal po kotníky, snadno jsem ho tedy dohnal. Už z dálky jsme viděli skupinku rváčů. Jak jsme se blížili, chápal jsem situaci stále lépe. Dva muži týrali třetího, výrazně mladšího a zřejmě lépe oblečeného. Několik

Mrakožroutových ran jejich zápal ochladilo. Nevím, jaká magie se na tom podílela, ale můj společník si i v lidské podobě uchoval část dračí síly. Vlastně mě ani nepotřeboval. Útočníci se spěšně vzdálili, jen hrozili pěstmi a házeli (nepřesně) kamením. Pomohl jsem oběti vstát. Mladík si protíral oči, plival krev a písek, přehlédl mě pohledem, něco mi řekl, patrně poděkování, a potom začal chytat papíry poletující kolem nás v čerstvém větru. Spolu s Mrakožroutem jsme ho užasle sledovali. A bylo co obdivovat. Jeho až k ramenům dlouhé rozčuchané vlasy svítily pomerančovou žlutí. Jeden z papírů zalétl až na vrchol duny a zřejmě hodlal putovat dál. Vylezl jsem nahoru a zmocnil se neposlušného listu. Byla to kresba. Vlastně malba. Tehdy jsem ještě nechápal, co, to je. Papír pokrývaly barevné skvrny jako od dítěte. Několikrát jsem list otočil. Oddálil jsem ho od očí a tehdy se stal jeden z oněch zázraků, na které člověk vzpomíná i po letech se sevřeným hrdlem. Jako bych byl slepý a najednou prohlédl, barevné skvrny se složily v nádherný celek. Byl tu mořský břeh, namalovaný okrem a zelení, blankytná běloba pěny. Stěží naznačeny proužek modravého obzoru. Našedlý tvar byl nejspíš zakrslý keřík. Nějaké nejasné zelené šmouhy symbolizovaly písečnou trávu. Nikdy jsem podobný obraz neviděl. Rytiny v knihách byly černobílými soustavami čar, obrysy barevných obrázků vymezovaly výrazné tmavé linie. Tady přecházela jedna barva do druhé bez znatelné hranice. Volně a lehce. V tomto způsobu předvádění světa bylo něco magického.

Ze zamyšlení mě vytrhl dotek na lokti. Vedle mě rozkvetla zrzavá hlava. Zpod měděného obočí hleděly jako knoflíky kulaté oči barvy oceli. Odděloval je směšně špičatý nos a celek doplňovala široká ústa. Tvář hlásající: Přichází z dálného, studeného Severu. Zrzek se nejasně usmíval (opuchlé rty mu ještě trochu krvácely) a potom složil prsty do znaků:

"Líbí se ti?"

Neobyčejný malíř se jmenoval Měďák. Jméno se k němu hodilo, protože se blýskal jako vyleštění mince. Byl o něco starší. Vypadal na osmáct, možná devatenáct let. Nebyl hluchý, jak jsem se zpočátku domníval, ale znal a ovládal řeč rukou. V místě, kde bydlel spolu s otcem, žilo několik lidí mně podobných - odříznutých od světa stěnou ticha. Tvořili jsme s Mrakožroutem podivnou dvojici, ale pro Měďáka bylo naprosto přirozené pozvat záchrance na teplé jídlo a nocleh. Rozmlouval s Mrakožroutem a současně gestikuloval, abych jim rozuměl. Každou chvíli mu upadla kazeta s barvami, pletl si krok, potřásl zrzavou čupřinou při hledání příslušného znaku. Měl v sobě grácii neposedného poníka, bezprostřednost a tak dobré vychování, že bylo možné zapomenout na jeho barbarský původ.

K místu, které Měďák nazýval (bůhvíproč) Dům jiných lidí, bylo poměrně blízko. Hodinu cesty po pláži a stejnou dobu mezi zalesněnými pahorky. Proti našemu očekávání to nebyl jeden dům, ovšem několik budov na vymezeném prostoru, tonoucích v květech a hezkých ozdobách, nebylo možné nazvat vsí. Hned jsem zjistil, že v těch ozdobách je něco zvláštního, ačkoliv jsem nedokázal určit co. Na letní rezidenci hodnostáře byly příliš ubohé, na hospodářské stavby však také nevypadaly. Udivující bylo, že tu nebyl žádný plot, za který nebylo možné pokládat travnatý val kolem celé zástavby. Sahal ke kolenům a nezadržel by ani odvážného králíka, natož pak piráty.

Měďák nás zavedl mezi budovy. Míjeli jsme hrající si děti a dospělé, zaměstnané různými pracemi. Museli jsme projít pod nízko nataženým provazem. Rozhlédl jsem se. Jeden jeho konec byl přivázan ke sloupku, který podepíral široký střešní okap, druhý ovíjel malého chlapce. Dítě stálo chvíli nehnuté s provazem v ruce, potom ho začalo zručně smotávat, čímž se blížilo k domu. Zahleděn na ně jsem narazil na Měďákova záda. Vycítil můj údiv a vysvětlil mi:

"Nevidí. Je tu nový a potřebuje..." zaváhal.

"Zajištění?" přikryl jsem pěst dlaní.

Měďák opakoval znak, jako by si ho chtěl zapamatovat.

Před posledním domem se myl nějaký muž. Skloněn nad umyvadlo cákal kolem sebe. Byl to nepochybně Měďákův otec, stejně zrzavý jako on. Když se narovnal, vykulil jsem úžasem oči. To, co jsem zpočátku pokládal za vzorkovaný oděv, bylo rozsáhlé a neobyčejně složité tetování, pokrývající celý trup i široká ramena. Fascinován tímto pohledem jsem málem přehlédl, že si muž prohlíží synův poškrábaný obličej a poté hovoří s Mrakožroutem. Kresby na kůži byly obdivuhodně precizní. Z levého ramene až na prsa natahovala modročerná chapadla chobotnice. Na břiše si hrály velryby a delfini kolem černé galéry s nachovými plachtami. Ruce ovíjeli mořští hadi, držící se za ocasy. Samozřejmě, bývalý námořník, který se usadil na mělčině v tomto příjemném místě. Proč si zvolil Lengorchii místo rodné země, ví jen Osud. Třeba býval pirátem nebo ho zde zadržela láska, jejímž plodem je Měďák.

Tyto domněnky mě uspokojily, tím větším otřesem bylo odhalení, o koho ve skutečnosti jde.

"Omlouvám se za zdržení. Ty jsi Kamínek. Mně říkají Měďěný," skládal znaky pomaleji než Měďák, ale nemýlil se a nevázl u složitějších.

"Opustil jsi dům a rodinu?"

Přikývl jsem. Konečně, to byla pravda. Osířel jsem při velké epidemii, která zahubila skoro pětinu obyvatelstva císařství.

"Nemáš práci." Měďěný přelétl pohledem můj oděv, který měl už hodně za sebou. Zbývalo jen ukázat "ne"

"Co umíš?" šel Měďěný k jádru věci.

Sledoval jsem jeho ruce, ale oči mi sklouzávaly na barevné obrázky na jeho kůži. Tu jsem zahlédl něco, co předtím unikalo mé pozornosti. Chapadla chobotnice byla částečně setřena. Někdo odstranil barvu a nenápadně vložil do kompozice odlišný prvek - černé kolečko, velké asi jako otisk pohárku, s runou "lod" uprostřed. Zavřel jsem oči. Mel jsi někdy pocit, že jsi menší a tenčí? Jako kůl nebo ostří, že strkáš hlavu do písku? Tak jsem se chvíli cítil a litoval jsem, že to není pravda, načež jsem opět zvedl víčka a bohužel i nadále zůstával pod pozorným pohledem blankytných očí mága. Navíc nelengorchijského mága!

Jakž takž jsem se ovládl.

"Umím číst a psát. Také různé práce v hospodářství. Vyrostl jsem na vesnici."

Měděného to uspokojilo. Poslal nás v doprovodu Měďáka do kuchyně. Když jsme mu zmizeli z očí, okamžitě jsem zrzka

zasypal výčitkami, proč nás neupozornil na otcovo povolání!?

"Zapomněl jsem," ukázal s tak nevinným výrazem, že jsem nevěděl, jestli mu mám dát pohlavek nebo se rozesmát.

Mrakožrout se znamenitě bavil. Ocitli jsme se na zajímavém místě, čekalo nás jídlo, které nebude třeba honit. Vlastně ani já jsem neměl důvody k nářku. Znepokojovala mě jen přítomnost Měděného. Naštěstí runa "lod" dokazovala, že patří ke kastě Větrovládců. Jeho talent neumožňoval čtení myšlenek, byl jsem tedy poměrně v bezpečí. Magie Větrovládců jim umožňovala přesně předpovídat počasí. Ti nejmocnější je prý uměli do jisté míry i ovlivňovat.

Tím však den divů neskončil. Už dávno minulo poledne a do večera bylo ještě daleko, v kuchyni jsme tedy našli jen jednu dívku, pracující u dlouhého stolu. Byla k nám obrácena zády, ale když nás zaslechla, otočila se. Odfoukla tmavou loknu padající jí do očí, a když to nepomohlo, odhrnula si vlasy rukou... a tehdy mě jako blesk zasáhla vzpomínka na podobnou událost, stejné gesto, které jsem spatřil před šesti či sedmi lety. Tehdy patřila ruka malému děvčátku a končila dřevěnou protézou, připevněnou k pahýlu. I tato ruka neměla dlaň. Ze široké kovové obroučky kolem zápěstí vyčníval ostrý háček. Mé oči samy zaimplovily ke druhé ruce. Stejný náramek končil ostrým nožem.

Patrně jsem dostal něco k jídlu. Patrně jsem to snědl. Nevzpomínám si na nic jiného kromě dívky točící se kolem nádoby a vykonávající neuvěřitelné věci. Háček vytahoval zeleninu z košíku, nůž ji bleskově škrábal, krájel a sekal. Dívka plynule vyměňovala nástroje zasouváním mezi náramky a tělo. Tu míchala lžičkou v hrnku, tu lopatkou obracela tenké placky, pečené na plotně. Vše obratně a rychle, nic nerozsykala ani nerozlila; člověk s oběma rukama by to nedovedl líp. Lámal jsem si hlavu, jestli jde opravdu o ono zmražené děvčátko, které jsem kdysi dávno spatřil se žebrajícím slepcem. Ale jak jsem seji měl na to zeptat?

Teprve po nějaké době jsem se dověděl od Měděného, že se jmenuje Noční motýl a je dcerou bohatého kupce. Do Domu jiných lidí putovala přímo z rodného domu.

Co se stalo s oním dítětem? Třeba už nežije nebo dál putuje od vesnice k vesnici a prosí o almužnu. Mnoho dětí přijde o končetiny při různých nehodách, ale jen málo z nich dostane šanci, jaká byla nabídnuta Nočnímu motýlu a mně.

Vyparáděný, v čisté tunice půjčené od Mědáka jsem se cítil jako znovuzrozený a připravený prozkoumat neobvyklou osadu. Bylo to neobyčejné místo. Možná jediné v celém císařství. Záhy jsem se dověděl, proč tu nejsou ploty. Je možné na ně narazit a ublížit si. Na zdech domků byly reliéfy - na každém jiný. Ve tmě je bylo možné odlišit dotykem. Na celém území osady jsem nenašel ani jeden dolík, vystupující drn nebo pohozený předmět. Od domu k domu vedly cestičky z plochých kamenných desek. Vše bylo podřízeno jedinému principu: bezpečí a pohodlí nevidoucích. Avšak nejen to. Žilo tu i několik hluchoněmých. Od malíckých po dospívající. Nejmladší se pracně učili řeči rukou a základům psaní, starší pak řemeslu.

Proč se však toto místo nazývalo Dům jiných lidí a ne například Sanatorium mrzáků? Až náhoda mi umožnila odhalit další vrstvu tajemství - význam názvu a důvod, proč se touto skupinkou zabývá Kruh a ne jeptišky řádu Milosrdných. Měďák nám hned první den ukázal svou dílnu. Byla to velká místnost zavalená podstavci, stoly, nářadím, nádobami plnými práškových minerálů, olejových barev a bůhví čím ještě. Měďák si sám vyráběl barvy, štětce i pera. Dovedl udělat i papír, což mě udivilo.

Stěny pokrývaly obrazy krajin, namalovaných jeho stylem. Obvyčné portréty, zhotovované na žádost, strkal do kouta. Evidentně je pokládal za zboží. O nic líp na tom nebyly knihy určené k ilustrování - rozložené na pultech a poličkách v nebezpečném sousedství palet a tuší. Sám Měďák se do tohoto chaosu stěží vešel. Spal v námořnické síti, zavěšené na stropních trámech. Půvab tohoto zákoutí mě okouzil a druhého dne jsem tam zašel znovu.

Měďák nebyl sám. U stolu, zavaleného stovkami nezbytných drobností, s ním někdo seděl. Když jsem vstoupil, oba zvedli hlavy. Měďák si přikryl ústa dlaní s prosbou o klid. Člověk sedící naproti němu si mě zřejmě vůbec nevšiml. Měl jsem podivný pocit, že mě pohled mívá z obou stran. Opatrně jsem se přiblížil. Slepý? Ne, ležel před ním list papíru. Ruka s tužkou se nerozhodně chvěla nad bílou plochou. Dělal tečky, čárky, propletené čáry. Ze čmáranice se pomalu začalo něco vynořovat. Rozeznal jsem tvar ptačí hlavy, potom nějakou tlapu. Kreslíř nabyl jistoty. Čáry se složily do rozprostřených křídel. Uhlové skvrny rozetřené prsty dodaly obrázku plastický vzhled. Z obrázku vyhlížel pták s výhružně otevřeným zobanem. Opravdu šlo o ptáka? Opeřený trup stál na dvou mohutných tlapech vypůjčených od psa, vlka nebo velké kočky. Rozeznal jsem i ocas - dlouhý a tenký jako bič. Ruka kreslíře znehybněla. Skončil. Ještě chvíli seděl, nepřítomně zahleděn do protější stěny, potom prkenně vstal jako loutka na provázku a vyšel. Pociť jsem svůj ztuhlý krk a pálicí oči. Měďák zvedl opatrně kresbu a umístil ji na stěnu vedle podobných.

"Kdo to byl?"

"List. Občas sem chodí kreslit."

"Byl zvláštní. Ten obrázek je také zvláštní. Co je to?"

Měďák dlouho hledal patřičný znak. Zkoušel jsem "velké hrozné zvíře", "chlupatý pták", "opeřená kočka"... Málem jsem se zbláznil. Nakonec jsem mu strčil do ruky pero a přikázal mu psát. Zavrtěl hlavou, udiven prostým řešením, a hbitě napsal runu "gryf".

Cože? Hádal bych se až do umdlení rukou, že tak nevypadá. List to má v hlavě popletené. Najednou se Měďák rozzlobil. Pokoušel se mi současně něco vysvětlit, i vynadat. Byla z toho změt' gest, tedy se opět uchýlil k peru. Hleděl jsem mu přes rameno a postupně četl Listův příběh.

Byl ohodnocen na Pozorovatele, přesto nikdy nestanul a nestane v Kruhu Mistrů. Talent byl jeho prokletí a cenou, kterou za něj zaplatil, bylo oddělení od světa. Zavalen vlastní dokonalostí žil jako ve snu. Kdyby ho nekrmili, zemřel by hladem. Muselo se o něj pečovat jako o děcko. Obvyčný Pozorovatel sleduje lidské mysli a zvířecí instinkty na omezené úrovni. Mistr je zachytí i na velkou vzdálenost, pokud jsou jasné a vyznačují se individuálními "charakteristikami". List zachycoval cizí pocity z nepředstavitelných dálek. A jediným způsobem kontaktu s okolím pro něj bylo přenášení svých vizí na papír.

Měďák mi ukázal Listovy kresby. Byla na nich neobyčejná zvířata, lidské tváře neznámých ras, stavby z jiného světa.

Předměty neznámého určení nebo fragmenty větších celků - ruka, část hlavy, nedokončená krajina, jako by pramen přenosu náhle skončil. Vyschl?

Gryf z Listovy kresby tedy musel být skutečný. Někde žil, snad na Západní pevnině, možná na neprobádaném Východě. Znázornění těchto mytických tvorů, jaká jsem vídal v knihách a na desítkách kostelních maleb, se hodila jen na podrážky sandálů.

Pochopil jsem Listovo podivné chování. Skutečně neviděl mě ani Měďáka. Byli jsme pro něj pouhými preludy uprostřed jiných preludů.

Otřásl jsem se. Můj talent mi vzal sluch. Jak daleko jsem byl od hranice, kterou List překročil?

Měďák zneklidněl. Můj úlek pochopil nesprávně.

"Nemáš rád mágy? Bojíš se? Nechceš...?"

Přerušil jsem ho gestem.

"To není ono."

Uvolněně gestikuloval dál, tak pečlivě jako dosud nikdy.

"Tady jsou všichni neúplní. Téměř mágové." Téměř mágové. Věděl jsem, že nadměrně rozvinutý talent může pohltit osobnost nebo zmrazit tělo. Ale existovaly i jiné situace, kdy magický talent stěží klíčil. Dokonce i jejich nepatrný podíl měnil život. Tohle tedy je Dům jiných lidí, opravdu jiných než ostatní. Nalezly tu pěči nevidomé děti, rozlišující barvy prsty, Pozorovatelé, jejichž schopnosti selhávaly, protože přicházely a odcházely zcela nepravidelně. Jiskry neovládající své úděsné schopnosti nebo slepi

Průvodci snů, vidící svět jen ve svých vizích. Kruh tak dohlížel na postižené příbuzné.

"Obdaření nejste jen ty a tvůj přítel," dokončil Měďák rozpačitě.

Ubožák! Kdyby tak věděl, jak silně jsme "obdaření"!

Zůstal jsem v přímořské osadě. Neměl jsem kam jít a navíc jsem cítil, že se sem hodím. Život dokáže překvapit. Měďák mi ochotně předal část svých povinností. Mým úkolem bylo přepisování hospodářských záznamů a účtů, které vedl na ušmudlaných papírech. Také jsem pomáhal všude, kde bylo třeba.

Mrakožrout zásoboval kuchyni ulovenými králíky a zajíci. Povídat, inteligentní a vtipný se záhy stal oblíbencem zdejších obyvatel. Neskrývám, že měl půvab, který jsem postrádal. Byli jsme si stále vzdálenější. Spávali jsme sice pořád spolu, ale stále řidčeji jsme vedli "hovory". Nakonec skončily docela. Měl své záležitosti, já také. Míjeli jsme se jako cizí.

Dům jiných lidí a jeho obyvatelé by stačili na zaplnění obsáhlého spisu. Jen o Měďákovi by se dalo psát do nekonečna, Měděný pak byl chodící knihou s barvitým životopisem. Mohl bych psát o Listovi nebo Nočním motýlu, která dokázala šít jehlou, kterou držela prsty nohou. Nebo o skupince hluchoněmých: malém Povojoji - Jiskře, strašící kočky neškodnými ohničky, Větrném - který se možná dočká tetování s kruhem a želvou, o Kořalce - dívence s prorockými sny. Rozhodl jsem se však, že nejvíc místa věnuji Mlze, protože právě ji a její koberečky si chci dobře zapamatovat.

Já a Mlha jsme náleželi k odlišným světům. Pro ni byl život pobytem v temnotě zaplněné vůněmi, zvuky a dotyky. Pro mne především světlem, barvami a tvary. Já jsem neodečítal z úst, ona neviděla gesta. Přesto jsme však dokázali přehodit přes tuto propast uzoučkový můstek porozumění.

Poprvé mě do její dílny zavedl pochopitelně Měďák. Větší část malého pokojíku zabíral tkalcovský stav, ze kterého splýval pruh šedivého plátna, částečně navinutého na válec. Další, už dokončené tkaniny ležely svinuté na políčkách nebo složené čekaly na obarvení. Mezi tím vším se Mlha pohybovala zcela volně, se znalostí polohy každého svitku látky, každého nástroje.

Naše první setkání bylo výstřední a neobratné. Měďák tlumočil. Dověděl jsem se jen dívčino jméno, věk sedmnácti let a to, že je slepá od narození. Celou dobu tkala. Prsty jí zručně klouzaly po osnově při kontrole, jestli se některá nit nepřetrhla. Vřetenem uváděné do pohybu trhavě poletovalo z jedné strany na druhou, táhlo za sebou nit a plátna přibývalo závratným tempem jakoby ze vzduchu.

Nevím, proč jsem věnoval pozornost právě Mlze. Zpočátku mi nebyla nijak milá. Neměla nic ze sošné krásy. Docela obyčejné děvče. Špičatá ňadra a veselý, trošku kočičí nos. Ani moc vysoká, ani příliš zaoblená na zajímavých místech. Vlasy tmavohnědé jako rašelina si pracně nevyčesávala, jen si je svazovala stuhou. Několikrát jsem ji později potkal. U Měděného, u studny, v Měďákově skladišti haraburdí nebo běžící po některé stezce. Při běhu se pohybovala svižně a rychle. Nikdy jsem si nevšiml, že by zakopla nebo do někoho narazila. Docela jakoby viděla. Ale ne. Naučil jsem se rozpoznávat nepatrné známky slepoty - opatrné vysunutí bosé nohy, nahmatávající okraj chodby nebo prahu, nenápadné dotyky okolních předmětů.

Začal jsem navštěvovat její dílnu. Občas jsem tam trávil spoustu času a fascinovaně hleděl, jak její ruce kouzlí na hrubé tkanině plastické vzory nebo směřují tenké nitky tak, aby vytvořily jemné plátno. Poprvé i podruhé předstírala, že si mě nevšimla, ale věděl jsem, že slyšela můj příchod.

Při třetí návštěvě jsem ji nezastihl v dílně, ale schoulená v okenním výklenku v teplé sluneční záři vyplétala nevelký rám. Přistoupil jsem blíž, abych si prohlédl dílo, ale tu mě Mlha uchopila za vlasy. Tak náhle a neomylně, že jsem se polekal. Nevěděl jsem, jestli mi nechce vyškubnout vlasy nebo nafackovat za příchod bez pozvání. Ale chtěla si mě jen prohlédnout. Její dlaně sklouzly po mé hlavě, prsty pročíslly vlasy. Dotkly se obočí a tváří. Pak přišla řada na nos, ústa, uši... Při tom věcném ohmatávání jsem se cítil nesvůj. Mlha mě poklepala po ramenou, "prohlédla" mi dlaně a zadržela se na jizvách po zubech Mrakožrouta. Letmo se usmála, napsala mi prstem do dlaně číslo "sedmnáct" a pak mi stejným prstem poklepala na hrud'. Přidala mi dva roky, nepochybně díky vyššímu vzrůstu, ale neopravil jsem ji. Později se ukázalo, že jsem dobře udělal.

Už jsem se zmínil o koberečkách a musím o nich napsat, protože je nesním vynechat. První kobereček jsem spatřil



nedokončený, rozpjatý v rámu. Neuhodl jsem, co znázorňuje. Nebylo to ostatně důležité. Když jsem si získal její důvěru, ukázala mi další. Všechny byly ohavné. Jen zřídka měly tvar čtverce nebo kosočtverce, a každý z nich se skládal z nepravidelných záplat. Pokud jde o použité materiály, bylo tam všechno možné. Od vlny, lnu a chaluh až po řemeny. Vyskytlo se i hedvábí nařezané na proužky, kolíčky, sláma a do této bláznivé tkaniny všité korálky. Nechápal jsem, proč to dělá. Proč maří čas pletením takových nesmyslů.

Měďák mi to nechtěl nebo nemohl vysvětlit. Jen pokrčil rameny a rozhlédl se po svých obrazech. Nepochyboval jsem, že zrzavý umělec má blízko k oné hladině citlivosti, na které žila Milha.

Přes svou ošklivost mě výtvořky tohoto děvčete zajímaly. Ale nikdy bych nepřišel na to, co v nich je, nebýt, jejich autorky. Jednoho dne mě vyhledala, skoro násilím odtáhla od přepisování Měďákových čmáranic a odvedla k sobě. Celou podlahu dílny pokrývaly koberečky. Netušil jsem, že jich Milha udělala už tolik. Vypadaly jako velký pestrý koberec. Milha si stoupla na špičky, zavázala mi oči šátkem a dotykem zkontrolovala, jestli nezůstala nějaká škvíra, kterou bych viděl.

Každý se něčeho bojí. Někdo pavouků, jiný vody nebo výšky. Já tmy. Snad proto, že bez zraku bych byl docela bezmocný. Tehdy u Milhy jsem ztuhl a bál se udělat sebemenší krok. Jednak jsem se bál, že na něco šlápnu, jednak že nešlápnu na nic a budu chodit celou věčnost, aniž dojdou ke stěně. Nestačil jsem si odkrýt oči, když mě Milha stáhla dolů do pokleku. Pociťl jsem pod prsty strukturu legrační tkaniny a už jsem věděl, co se ode mne čeká.

Hedvábí bylo na dotek kluzké. Řemínek měl drsné okraje, vlákénka vlny lechtala a zadržovala se o nehty. Korálky byly studené, tlačily do dlaní i kolen. Občas jsem v osnově narazil na drsné kousky - kůry? suchých lodyh?

Utonul jsem. Zrak a sluch přestaly mít význam. Už jsem nerozeznával, čeho se právě dotýkám. Mohly to být chirurgické nítě nebo vyšívací bavlnky. Nepodstatné. Milha tkala samotný život. Vnímál jsem chuť cukroví a jablek. Slaná voda, horké letní odpoledne a prst zmračený nožem. Hrdost nad první přečtenou větou sousedila s trestem uděleným rákoskou. Kousek kůže - Mrakožrout ve své podstatě. Měkká záplata - dům a vousy Plavého.

A najednou... narazili jsme s Milhou na sebe čely! Ucítil jsem její tvář u své. Její prsty mi pomalu vklouzly pod košili, jakoby se ptaly, jestli smí?

Proč ne? Samozřejmě směly. Kupodivu se naše rty rychle našly a i naše ruce našly zajímavější činnost než zkoumání hadříků. Rozvazovat tkanice po hmatu není obtížné. Zkrátka: svedla mě. Téměř svedla. Ulovila jako rybu a byl jsem chycen na nejužasnější návnadu světa. Na kobereček. I když vlastně k ničemu nedošlo. Ne, odporuji si. Došlo ke spoustě věcí, tam na tvrdé podlaže vystlané kobercem. Jenže vše je příliš soukromé.

Dodnes mě trápí jedna věc. Dá se to pokládat za "poprvé"? Nebo jsem mužem jen částečně?

Čas naplněný jednotvárnou činností zvolna míjel. Tesknil jsem po domově. Postrádal jsem opuštěná cvičení ve tvorbě preludů. Litoval jsem svého nepromyšleného útěku a začal jsem přemýšlet, jestli jsem se opravdu bál hněvu Starších Kruhu nebo to byla jen záminka, jak se vyhnout zkoušce?

Měsíc rostl do úplňku a každou noc visel nad vrcholky stromů jako veliký nakousnutý plod. Měděný předpovídal vysoký příliv, který nažene do delty hodně vody spolu s rybami, jantarem, chaluhami a hroznou spoustou bahna. Zato odliv odnese kus pobřeží. Něco přibude, něco ubude. Nová práce pro kresliče map. Měsíc, původce tohoto zmatku, svítil jako šílený a neposkytoval prostor svému maličkému bratrovi, který se leskl jako mušle nízko nad obzorem.

V noci jsem vylézal na střechu a četl si ve světle měsíce nebo jsem jen tak přemítal. A právě tu, pod gigantickým zlatým kotoučem měsíce jsem se opět setkal s Mrakožroutem. Seděl na hřebenu střechy, zalit světlem, jako nahá měděná socha. Jen oči mu živě svítily pod rozčuchanými vlasy. V nahrbení jeho zad a v ohnutých rukách, o které se opíral, bylo něco hrozného. Nehybný a s napjatými svaly připomínal přikrčené zvíře. Už nebyl bílý pes ani hoch, se kterým jsem strávil spoustu času, ale někdo změněný, cizí. Chvilí jsem váhal, zda mám zůstat nebo odejít. Mrakožrout se pohnul první. Nečekaně jsem byl vyrván z vlastního těla a vržen do propasti dračí mysli. Měl jsem pocit současné existence na dvou místech: já - člověk a já - drak. Ještě jsem tomu nestačil přivyknout a už jsem byl vržen zpátky. V šoku jsem se třásl s rukama zaťatými do krytiny, abych nespádl. Urovnával jsem si chaos v hlavě.

Mrakožrout byl rozčarovaný, zlý a smutný. Nejvíce asi rozčarovaný. V lidském těle, v cizím druhu hledal nový způsob života. Jeho znechucení zanechávalo v hrdle zatuchlou příchut'. Proč žiji? Jaký smysl má život dlouhý sedm set let, když po mě zůstanou jen dva či tři potomci a několik špatných básní?

"Nevím, jak dál. Na Dračí souostroví se nechci vrátit. Sem se také nehodím. A ty už neděleš iluze a nepotřebuješ mě," dodal hoře.

Stydl jsem se, protože jsem pochopil, že jsem Mrakožroutovi křivdil. Nevážil jsem si ho. Pokládal jsem ho za nástroj. Zdánlivě lehkomyšlný, chtivý a pohodlný měl Mrakožrout ambice a city blízké lidským. Ani jsem nevěděl, že miluje poezii. Soustředěn na sebe a své problémy jsem ho jen využíval. Jen jsem bral a oplátkou nic nedával.

"Přišel jsi za mnou, protože potřebuješ oporu?" sestavil jsem opatrně větu v nejistotě, jestli ji bude chtít zachytit.

"Smysl života. Lidé jsou vitální," předal mi.

Bohové všech národů! Krize osobnosti? U draka? Navíc je ještě tak mladý! Jeho osmdesát let přepočtených na lidský život nedávalo ani mých patnáct. Posunul jsem se k němu.

"Nikdo neví, jestli má život smysl. Je však možné ho hledat."

"Ty už nehleďš."

Vystihl. Skutečně, měl jsem stejný pocit vlastní zbytečnosti. K čemu je Tkáč iluzí, který iluze nevytváří? V tomto okamžiku jsem se rozhodl, že se vrátím do Zámku Mágů. Určitě mě tam čekají samé nepříjemnosti, ale všechno je lepší než toto zmitání na smyčce zbabělosti. Mrakožrout znovu navázal kontakt.

"Všiml jsem si, že sem poslední dobou často chodíš. Hezky výhled na měsíc."

"Září jasně. Chodím sem číst. Čtení je také způsob, jak hledat smysl," dodal jsem nadšeně.

Mrakožrout se zachvěl.

"Neumím číst."

Nadšení ve mně neumdlávalo. Podal jsem mu svazek z Měděného sbírek, který jsem vzal s sebou.

"Kdo má dobrou paměť, naučí se číst snadno. Tyji máš vynikající. Zkusíš to?"

Zamračeně na mě pohlížel.

"Omlouvám se ti, Mrakožroute. Nechoval jsem se k tobě správně. Chci ti nějak prospět."

Nic.

"Naučím tě číst," pokračoval jsem váhavě. "Když budeš chtít, tak i psát. Lovit ryby na udici. Nebo sbírat jantar v písečných dunách."

"S Mlhou?" zeptal se Mrakožrout posměšně.

Zrudl jsem.

"Bez Mlhy," odvětil jsem rozhodně.

Tu se na mě mladý drak vrhl! Děsně jsem se polekal, protože to vypadalo na útok zahrnující i zakousnutí. Skutáleli jsme se ze střechy přímo do záhonu se salátem, který jsme docela zničili. Svíjel jsem se pod Mrakožroutem a pokoušel ho shodit ze svého těla, ale on mě sevřel zápěstí a přitiskl k zemi.

"Přísahej. Přísahej, že to všechno je pravda, čtení, psaní a žádné samice."

Na věčný Kruh! On prostě žáril!

"Přísahám," zafuněl jsem a teprve po tom jsem zase popadl dech.

Většinu noci jsme strávili na střeše v záplavě měsíčních paprsků. Vyhledával jsem v textu a vysvětloval Mrakožroutovi snadné runy. Ráno jsme zaspali a vyhnuli jsme se skandálu kvůli zničenému záhonu. Viníka nenašli, přesto jsme se celý den zahradníkovi prozíravě vyhýbali.

Opět jsme začali spolu trávit spoustu času. Mrakožrout a já. Mladý drak dělal neuvěřitelné pokroky. Během několika dní ovládl dostatečný počet znaků, aby mohl číst jednodušší texty. Ještě jednou jsem měl příležitost přesvědčit se o kapacitě dračí paměti. Každá informace se do ní otiskla přesně, jasně a navždy. Po čtení přišla řada na psaní. Měli byste vidět Mrakožrouta soustředěného nad voskovou tabulkou jako řezbáře, tvořícího arcidílo. Nebo umazaného inkoustem (měl ve zvyku olizovat pero), jak drásá na papír tlusté čáry. Protože záviděl Měďákovi jeho talent, pokoušel se neuměle kreslit a musím přiznat, že jeho obrázky na okrajích stránek byly lepší než písmo.

Míjel čas naplněný prací, zábavou a učením. Chodili jsme zápasit na pláž a Mrakožrout mě občas nechal vyhrát.

Vybírali jsme ptačí hnízda, kopali jámy při hledání jantaru a získávali bohatou kořist.

V bezpečí před nežádoucími svědky jsem opět začal vytvářet iluze. Nebyly to už dřívější nudné obrazy, dovádějící dračí štěně k šílenství. Pouštěl jsem uzdu obrazotvornosti a její výtvary Mrakožrout nazýval "překvapovačky". Fialoví ježci, maličké šupinaté dračci chrlící oheň, směšní jezevci v krajkových šatičkách. Vymýšlel jsem povídkavé ústřice, hvízdající mandarinky, i celé krajiny plné detailů. Nebál jsem se chyb, nebyl tu nikdo, kdo by se mi vysmíval nebo nadával. Byly to šťastné dny a přál jsem si, aby trvaly ještě dlouho. Čas však plynul a jitra následovala za sebou jako kuličky na vesmírném počítadle až do dne, kdy Mrakožrout umíral.

Bylo jedno z oněch dopolední, které jsem trávil pokusy vyznat se v počmáraných zmačkaných papírech - zápiscích Měděného. Byly tam například takové zápisy jako: "mrkev dvanáct košů nákup jahl. kaše osm rukou". Přemýšlel jsem, co znamená nejasný znak připomínající "ruce", "ruční" nebo dokonce "ručník". Osm ručníků? Ručně mletá kaše? Opravdové smetiště.

Najednou mě přepadl hrozný pocit. Na okamžik mě oslepil jako rána do hlavy. Strach a bolest, ale ne moje, někoho v dále. Pád do chladna a tmy. Něčí skomírající vědomí, hasnoucí jako poslední jiskra v ohništi. Mrakožrout!

Vyskočil jsem, až jsem rozlil inkoust na stůl. Ještě jsem zahlédl užaslý pohled Měděného a ruce zvednuté v nedokončeném gestu. Vyběhl jsem ze dveří a pádil nazdařbůh veden nejasnou hvězdou svítící mi kdesi za očima. Ani nevím, jak jsem se dostal k cíli. Nejasně si vzpomínám, že jsem narážel na lidi, klopýtal, větve mě tloukly do hlavy.

V trávě leželo dračí tělo. Nehybné, velké, pokryté pocuchanou srstí. Bezvládné a podivně ploché, jako mršina mrtvé kočky. Mrakožrout nedýchal. Pokusil jsem se mu zvednout hlavu, velikou skoro jako já. Škubl jsem za špičaté ucho - jeho citlivý bod - tentokrát však ochablé a neživé. Nechápal jsem, co se stalo. Před několika hodinami jsem ho viděl jako chlapce. Proč ta náhlá proměna a tak žalostný stav? Neonemocněl? Nezranil ho někdo?

Tu mě někdo odstrčil stranou jako se odhání pes nebo kočka. Měděný překročil nataženou tlapu, sklonil se a přiložil ucho k drakově boku. Potom znovu k hlavě, s námahou mu rozevřel čelisti a strčil dovnitř ruku až po loket. Pak ještě hlouběji, až po rameno. Hleděl jsem na něj se zatajeným dechem v záblesku pochopení, co dělá tento bláznivě odvážný mág. Tahal Mrakožroutovi zapadlý jazyk, jako by se jednalo o telátko a ne o největšího dravce celé země. Měděný zaujatě kroužil kolem Mrakožrouta. Zvedl mu víčko -

úzká zřítelnice v šarlatovém jezírku dračího oka se pohnula. Měděný sevřel oběma rukama bílou dračí srst a vši silou uhodil Mrakožrouta kolenem do hrudi. Jednou, podruhé. Drak se zajíkl, rozkašlal, vyzvracel sliny a žluč a posléze začal dýchat. Málem jsem se rozplakal úlevou.

Pověděli jsme Měděnému všechno. Pokyvoval hlavou a s politováním vraštil obočí. Část příběhu už znal (pošta Poutníků je spolehlivá), část si domyslel. Trošku se zlobil, že jsme ho oklamali, ale současně byl nadšen možností prohlédnout si zblízka opravdového draka.

Mrakožroutovo tělo zanechalo v zemi hluboký otisk, tak přesný, že při vylití sádrou by vznikl reliéf v podobě draka. Vysvětlil nám, že použil hlinu z tohoto místa jako materiál pro transformaci. Zkormouceně a se studem přiznal, že proměna "z menšího na větší" je nesnadná a delikátní. Dělal to teprve potřetí v životě a moc mu to nešlo. Tolik zatoužil po létání, že zahájil proměnu bez meditací, dokonce i nenasycený. Spěchal, což ho málem zabilo. Dlouho jsme se radili, co dělat v nové situaci. Bylo jasné, že Mrakožroutova tlapa nemůže překročit travnatou hranici osady. Vyvolal by neovladatelnou paniku. Nebezpečná zkušenost ho nijak nelákala k dalším experimentům s vlastním tělem.

Od Měděného jsem se dozvěděl, že mě očekávají v Kruhu, víc s obavami než s hněvem. Starší kladli velké naděje do jistého potřeštěného adepta a netrpělivě čekají až zmoudří a přijde. Bylo jasné, že skončily bezstarostné doby. Bylo mi líto opustit místo, kde jsem našel tolik přátel pokládajících můj nedostatek za normální. Nejvíc mě bolela myšlenka na rozloučení s hrozným, nevázaným, rozmarným, nevypočitatelným, vodu nesnášejícím výstředníkem, mým nejlepším přítelem.

Mrakožrout (nediskrétní jako vždycky) zřejmě sledoval mé myšlenky, protože si postavil hlavu, že mě absolutně, ale absolutně nikam nepustí samotného. V plén zlosynům, štírům, divoké zvěři, lámům, čárům a jiným nebezpečím. Neporadím si, budu hladovět, někdo mi může ublížit, zranit, sežrat. Jako by Lengorchijské císařství byl nějaký prales. Docela nás s Měděným zblbnul. Dohodil jsme se, že do sídla Kruhu odcestujeme nejkratší a nejbezpečnější cestou - vzduchem. Mrakožrout mě tam odnese na zádech.

Perspektiva takového letu mi připadala vzrušující. Budu nejspíš jediný člověk v historii, který osedlá draka. Současně se mi však při pomýšlení na výšku, ve které poletíme, podlamovala kolena a vstávaly vlasy.

Museli jsme Mrakožroutovi pořídit postroj, který by mu nebránil v pohybu a současně mě uchránil od pádu. Po několika zkouškách a úpravách byl hotov.

Mrakožrout se vzpamatovával půldruhého dne. Sežral do zásoby desítky tuleňů, divokých koz a vepřů. Lovil stranou, snažil se nepříjít na oči rybářům a sběračům jantaru. Olizoval se, česal a čistil si drápy, až nakonec vyfintěný, energický, se živě blýskajícíma očima prohlásil, že je v patřičné formě. Já jsem na tom byl hůř. Sice jsem se sbalil, ale doopravdy bych nebyl připraven ani za týden.

Pomáhal jsem Měděnému zapnout na dračím trupu řemeny. Patřičně dotažené je zakrývala hustá srst. Mrakožrout byl "zhotoven" s kočičí úsporností. Oholený by působil šokujícím dojmem. Hubený, hranatý, skládající se hlavně z kostí, žil a šlach. Jen na zádech, ramenech a předních tlapách měl silné svaly, v místech, kde je nezbytná síla k pohybu velkými křídly.

Vyškrábal jsem se mezi ně a uvázal smyčku nad koleno. Měděný mi podal tlustou vlněnou šálu. Jen jsem vzdychl. Už jsem měl na sobě jeho starou rybářskou halenu s kožešinovou podšívkou, která mi byla velká. Donutil mě navléknout dlouhé pletené punčochy a těžké zimní boty. Mrakožrout mě upozornil, že nahoře bude zima, ale pokládal jsem to za přehánění. Punčochy mě škrábaly, halena hřála jako parní lázeň. Málem jsem se uvařil. Tu příšernou šálu jsem si omotal kolem krku s tím, že ji sundám hned, jak zmizím mágovi z očí.

Sklonil jsem se a stiskli jsme si s Měděným zápěstí s přáním štěstí. Poklepal mi na botu, protože výš nedosáhl, a gestikuloval: "Pečuj o Mrakožrouta."

Pobavil mě. Jako bych takový kolos vůbec musel před něčím chránit.

Byli jsme na kraji lesa nedaleko nebezpečného srázu. Svislou stěnu, podemletou přílivy, dělila od vln úzká kamenitá pláž. Drak si sám zvolil toto místo. Nechtěl jsem vědět, nač potřebuje tuto propast. Zakázal jsem si na to myslet.

Mrakožrout vyrazil ostrým klusem k okraji útesu. Roztáhl křídla a vrhl se do vzduchu jako plavec do vody. Mé srdce si na chvíli vyměnilo místo se žaludkem. Pocítil jsem závrať jako na houpačce. Potom se všechno srovnalo a vrátilo k normálu. Opatrně jsem pootevřel víčka. Pod námi se prostíral oceán. Největší, nejmodřejší, nejtřpytivější a nejkouzelnější věc ze všech, co jich na světě je. Mrakožrout se naklonil doleva, vytočil plochou zátáčku a zamířil k vodě s ryčícím připomínajícím přistavní mlhovou trubku. Nejprve jsem ten ryk pocítil jako silné chvění pod nohama. Uslyšel jsem ho až po chvíli, kdy mě Mrakožrout přizval ke sdílení své radosti. Proti nám se valila gigantická vodní stěna. Zalila mě současně euforie i děs. Cítil jsem, že je musím projevit, jinak prasknu. Zaječel jsem z plných plic.

"To je ono, Kamínku! Tohle je štěstí!" sdělil mi drak.

Proud vzduchu mi čečral vlasy, Mrakožrout se v poslední chvíli, nad vrcholky vln, kterých jsme se málem dotkli, zvedl vzhůru. Plíce mi zaplnila slaná vlhkost. Vznášeli jsme se pořád výš. Slyšel jsem, jak dračí křídla prořezávají vzduch. Vnímál jsem napětí svalů pod bílou srstí. Mrakožrout začal mručet. Nejprve jednotvárně, potom stále jinak. Objevoval jsem v tom mručení jakýsi systém, opakované fráze a parádičky, až jsem konečně pochopil. Můj kamarád zpíval.

Letěli jsme na východ, pobřeží jsme zanechali vlevo. Pod námi se přesouvaly tmavomodré skvrny vodních hlubin a světlé plochy mělčin. Na vlnách se kolébaly rybářské loďky. Několikrát jsem zahlédl obchodní loď, klidně směřující k určeným cílům, jednou válečný čtyřstěžník s červenými plachtami. Z výšky vypadal jako hračka vypuštěná dítětem na hladinu rybníka. Litoval jsem, že neleteme níž a nemůžu si ho prohlédnout zblízka, ale Mrakožrout mi poslal sugestivní obraz muže mířícího nebezpečně vypadající kuší. Měnilo se i pobřeží. Vybledlou zeleň dun nahrazovala temnější barva borových hájů, aby se najednou opět změnila ve světlé, téměř bílé střechy rybářské vísy. Místy se leskla jako záplaty na tulákových šatech políčka cukrové třtiny.

Zlákán sloupem kouře zamířil Mrakožrout dál do moře. Dohořívala loď, od které se k západu vzdaloval císařský "křižník". Drak klesl a zatočil, aby lépe viděl. V krku mi zaškrábal ohavný puch, až se mi zatočila hlava. Připomínal mi něco dobře známého. Když se znechucený Mrakožrout opět vrátil na původní trasu, zašátral jsem v paměti a připomněl si stejný zápach suchých bylin ze zásoby Plavého. Používal je ke znecitlivění při silných bolestech zubů, napravování kostí a zašívání ran. Ve velkých dávkách šlo o nebezpečný jed, rozpuštěný v alkoholu vyvolával vidění a pomalou smrt. Spálená skořápka pohupující se na vlnách dokazovala, že císař tvrdě trestá porušení zákona.

Zajímavé a krásné pohledy záhy vytěsnil z mého vědomí závažný problém. Byla mi zima. Vítr pronikal pod šaty i nejmenšími skulinkami. Chouli jsem se, hlavu a krk jsem si ovinul Měděného šálou. Litoval jsem, že není o několik loktů delší. Netušil jsem, že je možné tak prochladnout. Pomalu jsem tuhl. Nyní jsem pochopil, proč má Mrakožrout silnou kadeřavou srst a teplotu pekařské pece. Bez nich by po několika hodinách ve vzduchu spadl jako kus ledu. Zavřel jsem oči a "hypnotizoval" bolest omrzlých uší. Nepochybně proto jsem přehlédl deltu, přistavní města a let podél řeky. Zorientoval jsem se teprve ve chvíli, kdy Mrakožrout začal pozvolna sestupovat. Otevřel jsem oči a ke

svému úžasu jsem spatřil růst sklovitou zeď Zámku Mágů. To nebylo plánováno. Měli jsme přistát na svahu a pokorně zaklepat na bránu, nikoli narazit na magické stěny. Taková nestoudnost! Můj oř přelétl těsně nad zdí. Zatočil doprava a s využitím zatoulaného vzdušného proudu obkroužil jednu z věží nonšalantním obloukem. S dalšími věžemi zacházel jako hracími kameny. Přeskakoval ze střechy na střechu, zkrátka se předváděl. Prosil jsem ho, aby přestal. Varoval jsem ho před Staršími Kruhu a nepříjemnostmi, které tu mohou potkat drzé draky. Jako bych hrách na stěnu házel.

Drakovo předvádění skončilo nárazem a nemile. Ve vzdušné zatáčce jsme vletli do hustého lijáku. Oslepl nás. Překvapení a šokovaný Mrakožrout se pokusil couvat, nesmyslně tloukl křídly, avšak zavadil o zeď a spadl jsme. Svět udělal kotrmelec. Začal jsem se loučit se životem. Pád skončil silným otřesem, na okamžik jsem zřejmě ztratil vědomí. Další, na co si vzpomínám, byla zahrada vzhůru nohama. Visel jsem hlavou dolů s nohou zachycenou v zajišťovací smyčce.

Kolem rostla mrkev. Prolétlo mi hlavou, že to není jen tak - podruhé jsme spadli do zeleniny.

"Omlouvám se," dolehl ke mně od Mrakožrouta. Jen tohle. Opravdu. Omráčený Mrakožrout si olizoval poraněné křídlo a já jsem se pokoušel uvolnit. Nestačil jsem. Spatřili jsme, jak na nás útočí podivná postava. Bojovník v efektně rozevlátém oděvu, s bojovně naježenými vlasy a dlouhým lesklým ostřím zvednutým nad hlavou. V okamžiku jsem si představil jatka, jaká mohou za okamžik nastat. Rozzuřeného raněného Mrakožrouta, tryskající krev, utržené ruce a nohy. A to právě teď, kdy mám skládat zkoušku! Udělal jsem, co mě první napadlo. Přímě před nosem útočnicka vyrostla kovová mříž. Překvapením zakopl a proletěl ji jako vzduchem, kterým ostatně byla. Ve snaze vyrovnat pád udělal ještě tři kroky, opět zakopl a pustil meč, který se zabodl do země. Bojovník udělal kotoul a padl mezi dračí tlapy. Mrakožrout ho sledoval s údivem a jistým pobavením. Docela jiné pocity musel mít muž, před kterým se otevřela ohromná tlama plná zubů ostrých jako dýky. Stále vidím jeho zděšením bílý obličej s modřinami a hrůzou otevřené oči. Drak otevřel tlamu a dlouhý, jako losos růžový jazyk... s mlasknutím olízl nečekaného hosta. Muž usedl a s nepopsatelným odporem se začal utírat. Rozchechtal jsem se.

Muž, který se samotou vrhl na lengorchijského draka, se jmenoval Horský vítr a byl Haigem. To znamenalo, že pocházel z nezivilizovaného, nejsevernějšího zákoutí císařství, ze Zrcadlových hor. Jeho černé vlasy, nad čelem sestřižené v tuhou čupřinu a volně splývající na ramena, nezakrývaly uši, přistřižené do špičky, od nichž vedly k ústním koutkům široké čáry nepřiliš vkusného kmenového tetování. Haig byl zahalen do jediného kusu modré tkaniny, sepnuté širokým pásem, a nosil vysoké boty, ušité ze skvrnitě kůže divoké kočky. Byl také Mistrem Kruhu, což bylo vzhledem k jeho zjevu stěží uvěřitelné.

Naštvaný Horský vítr mě uvolnil z pasti, ale povídat si musel s Mrakožroutem. Kolem se shromažďovali užaslí a vzrušení obyvatelé zámku, kteří šlapali po

záhonech. Před tolika zraky jsem se cítil nesvůj. Svlékl jsem mokrou halenu a usedl vedle dračí tlapy. Tam jsem se cítil nejbezpečněji. Doufal jsem, že mezi shromážděnými spatřím známou postavu Plavého, ale můj adoptivní otec tu nebyl. Jistě, uplynula přece spousta času. Povinnosti ho odvolaly domů.

Za vydatné pomoci Horského větru se podařilo chaos jakž takž zvládnout. Protože se zesměšnil, jednal o to horlivěji. Nakonec jsme v zelenině zůstali jen Mrakožrout a já, Haig a dva normálně vypadající mágové středního věku. Jeden z nich byl Mluví.

"Co tě sem přivádí?"

"Zkouška." Nejistě jsem ukázal na pravou stranu hrudi, kam se umísťuje znak kasty.

"Dost pozdě."

Sklopil jsem pokorně hlavu a zahleděl se na špičky bot. Měli právo mě odmítnout, potrestat nebo dokonce uvěznit. V těchto zdech neplatily císařovy edikty. Ale měl jsem nepochybně naději. Mluví mi zvedl bradu a zahlédl jsem jeho úsměv.

Jiskra je v pořádku. Posunuli jsme mu termín kvůli nedozrálosti. Avšak mám dojem, že ty jsi už dozrál. Navíc máš ručitele."

Mluví pohlédl na Mrakožrouta a znovu se usmál. Usoudil jsem, že mu smím úsměv oplatit.

Umístili nás pohodlně - ve velké stodole, částečně zaplněné senem z první seče. Bylo měkké, příjemné a hezky vonělo. Někomu napadlo, že nechci opustit Mrakožrouta. Uvnitř jsem našel svinutou příkrývku a svou starou cestovní brašnu s rezervním prádlem, košilí, ručníkem a pastou na zuby. Nahoře ležel složený list papíru s runou "Kamínek". Rozechvěle jsem četl. Plavý psal, že čekal dlouho. Zneklidněl a vyčítal mi, že jsem neposlal žádnou zprávu. Sliboval, že mi po návratu domů nabančí, a současně mi přál úspěch. Doufal že jsem zdravý a nic nemilého se mi nestalo. Nakonec připomenul vlastní nepříjemné pocity a záměr zpáteční cesty.

Jestli čteš tento dopis, znamená to, že jsi se vrátil do Kruhu. Nezapomeň, že na tebe čekám, ať se stane cokoli, synu, přečetl jsem dole na stránce. Pod chaotickou formou sálal z dopisu Plavého hluboký cit ke mně. Napsal "synu", přestože jsem nebyl jeho dítětem. Uvažoval jsem, jestli jsem se na něj někdy obrátil jinak než jménem. Nazval jsem ho někdy otcem? Nedokázal jsem si vzpomenout. Zalila mě obrovská vlna studu. Tak se cítí zločinec vystavený v kleci na tržišti, po kterém házejí děti kameny a oslí mls. Zakryl jsem si tváře rukama a uvažoval o tom, jaký jsem ohavný, nevďěčný a samolibý netvor.

Mrakožrout mě šťouchl nosem do zad.

"Nech mě," pomyslel jsem si.

Zafuněl mi za krk.

"Co myslíš?" Jeho sdělení bylo tak nevýrazné, že kdyby mluvil, určitě by šeptal, "Co myslíš, vylihně se z toho vajíčka chlapec nebo děvče?"

Také myslel na domov...

"Chlapec by byl lepší. Už sis na mě zvykl," odvětil jsem.

Mrakožrout začal snít.



"Až vyroste, naučím ho chytat ryby. Taky na udici."

"I sbírat jantar?"

"Ovšem. A létat ve vzdušných proudech."

"I skládat básně?"

"I luštit hádanky."

"Krásť ředkvičky."

"Chytat slepice."

Vyjmenovali jsme spoustu věcí, které musí umět a dělat Mrakožroutův bratříček. Usnuli jsme spolu, smíření se sebou i zbytkem tohoto vyšínutého světa.

Horský vítr, který nás přišel ráno vzbudit, se asi hodně podivil, když spatřil gigantické klubko bílé srsti a uprostřed něj zachumlaného adepta magie.

Přinesl dobré zprávy. Po snídani jsem se měl dostavit do Oválné síně, kde probíhaly zkoušky. Mrakožrout mě loajálně provázel, ačkoliv to znamenalo létat nad střechami s mezipřistáními na nejrůznějších podivných místech, na jeho vkus většinou příliš vlhkých. Nerad rozehnal skupinu prادلen, pak málem zbořil kašnu. V jedné zahrádce byl nízko zavěšený mráček, ze kterého drobně přšelo na keřky růží. Hlídal jej mladý mág z kasty Větrovládců. Pochopil jsem, kde se vzal onen náhlý a podezřelý déšť, který nás smetl do záhonu mrkve. Na Věčný Kruh! Praktická metoda zalévání zeleniny! Oválná síň zabírala celé patro v jedné věži. Byla rozlehlá. Vešel by se do ní menší dům. Hladké bílé stěny se v jisté výši ohýbaly jako plátky květinového poupěte a setkávaly se uprostřed stropu. Stvolem květu byl sloup ze šedého mramoru. Stejným mramorem byla vyložena podlaha, na které jsem nenacházel spáry mezi deskami. Jakoby celou podlahu tvořil monolit; nepochybně šlo o dílo Jiskrných kameníků. Veškerý nábytek tvořilo jen pět křesel s vysokými vyřezávanými opěradly. Usedlo na ně pět mágů, každý se symbolem své kasty nad hlavou. "Ústa" nad Mluvčím, "Želva" nad Strážcem slov, "rozcestí" nad Průvodcem snů, "slunce" určené pro Jiskry. Poslední místo zaujal známý Horský vítr, označoval je "plamen" Stvořitele - vládce hmoty, nejmocnějšího z mágů. Jedna věc mě však udivila a dokonce trochu pobouřila. Nebyl tu žádný Tkáč iluzí. Kdo tedy zhodnotí mé schopnosti?

Z pochopitelných důvodů hovořil se mnou Mluvčí.

"Začni něčím jednoduchým. Třeba jablkem." A natáhl ruku.

Jablkem?! Bohové světla a temna! Čekal jsem něco mnohem těžšího. Na dlani Mluvčího se objevilo obrovité jablko, velké skoro jako dýně. Překvapený mág je upustil. Spadlo na podlahu. Nezapomněl jsem na dutý zvuk, který musí vydat, a dokonce ani na ozvěnu. Celé období dešťů jsem se neučil nadarmo.

"Menší!" ostře mě bodla myšlenka Mluvčího; neměl tedy smysl pro humor. Podal jsem mu maličké rajske jablko a tu jsem spatřil, jak se Horský vítr hlasitě a upřímně směje. Mrkl na mě a já mu mrknutí oplatil. Jediný z celé pětice seděl uvolněně. Zřejmě měl od celé záležitosti odstup. Uklidnil jsem se.

Tvořil jsem přeludy předmětů, lidí i zvířat. Nechal jsem je dupat, vrčet, cvrlikat, frkat. Vyvolával jsem pohádková zvířata a na zjevné přání Horského větru "překvapovačky".

Změnil jsem Oválnou síň v jezero. Kolem pluly ryby, povlávaly chaluhy. Jako šňůrky drobných perliček stoupaly bublinky vzduchu ke vzdálené hladině, kolébající se nad námi jako velké zrcadlo. Mořský had honil malou rybku mezi kameny a zvedal při tom bahno. Dohnal ji a pomalu polykal nadmutou pruhovanou tlamou. Drzý ostnatec připlul k nejzamračenějšímu mágovi a trkl ho do ucha. Muž se ohnal. Ihned si však uvědomil, že zvíře vlastně neexistuje, a předstíral, že se škrábe. Nechal jsem vylézt kraba na stěvě Jiskry. Zatáhl jej mezi sasanky. Musím přiznat, že publikum jsem měl hrozné. Byli prkenní, nehybní a netrpěliví. Nudím je nebo co? Jako by trpěli nechutenstvím a nemohli se dočkat konce. Výjimkou byl Horský vítr. Ten vydal za všechny čtyři. Docela se bavil. Zkoušel chytat ryby jako podrážděný kocour, vrtěl se a dokonce (nevymýšlím si) okusoval vodní rostliny. Vadil mi, ale dal bych mu přednost před dvaceti pasivními pozorovateli.

Znechuceně jsem zlikvidoval vizi jezera. Mluvčí se zeptal, jestli jsem si připravil něco podle vlastního nápadu. Trhl jsem sebou. Něco vlastního? A co jsem vlastně dělal doted?

Několik minut jsem kroužil sálem, odpočíval a uvažoval. Navzdory dlouhé námaze jsem byl ve formě. Netočila se mi hlava ani jsem nekrvácel z nosu, jak by k tomu určitě došlo ještě před rokem. Jen mírná únava - nic víc. Vyhlédl jsem z okna a spatřil Mrakožrouta, jak leží na široké podestě schodiště. Zahlédl mě a vyjádřil mi své sympatie mávnutím ucha. Usedl jsem na parapet a ze zvyku zkřížil nohy jako při meditaci. Pohlédl jsem na Mluvčího. Svíral rukama opěrky křesla a v očích... bylo to napětí a nebo zvědavost?

Soustředil jsem se. Pod zavřenými víčky jsem rozvíjel vizi tak, aby se objevila úplná, bez oprav. Bez chyb a zoufalých improvizací. Taková, která konečně trochu oživí toto nezajímavé hlediště. Otevřel jsem oči dokořán a vrhl iluzi do prostoru Oválné síně. Rázem zmizel strop i stěny. Nad námi viselo zamračené podzimní nebe. Vítr rval zažloutlé listy ze živých plotů, vyšších než dospělý muž. Právě takové ohrady - labyrinty dělají v daleké Northlandii. Někdy pro zábavu, jindy jako asyl samotáře, jak vyprávěl Měďák.

Neohybná a ospalá krajina přetrvávala. Občas spadl list s lehkým zašelestěním, které jsem skrýval v zákoutí své paměti. Pronikavě zakřičel pták a opět zmlkl. První se pochopitelně zvedl Horský vítr. Vstoupil do zelené brány labyrintu. Přijal mou hru a vtáhl do ní ostatní. Dlouhou dobu jsem je bavil chmurným okolím. Pavučinami ve větvích, opuštěnými ptačími hnízdy a mřením, skupinkami klouzků a křikem neviditelných ptáků. Mágové procházeli rostlinnými chodbami, aniž si uvědomili, že opakovaně obcházejí síň. Měnil jsem labyrint tak, že vypadal nekonečně rozsáhlý. Každá stezka se lišila od předchozí nepatrnými detaily, přestože byla totožná s předchozí. Znepokojený Průvodce snů se pokusil ignorovat vizi a vstoupil přímo do živého plotu. Poškrábal si obličej. Labyrint existoval venku a současně v mé hlavě. Měl jsem jej naprosto pod kontrolou. Olistěné stěny byly pro mě průzračné.

Se studem přiznávám, že vodit za nos skupinu dospělých, navíc Mistrů Kruhu, poskytuje satisfakci. Ale i Horský vítr

toho měl v jednu chvíli dost. Svrástil obočí a pomalu zavrtěl hlavou. Pokládal jsem to za signál, že nemám přepínat strunu. Po několika krocích došli poutníci na kulatý palouk, porostlý zeleným kobercem mechu. Ze středu kruhu vyrazil výhonek. Před očima sílil, rozvětvoval se, obrůstal kůrou a listím. Než se přítomní nadali, zakryla palouk střecha z listí a plodů. Plody tvořily skleněné koule, v každé byl jiný symbol. Byla tam "lod" Větrovládců, "větev" Pátračů, "uzel" Poutníků.... také "želva", "plamen", "ústa", "sluce" a četné další. Úplná sbírka emblémů z knihy mého otce - mága. Jiskra natáhl ruku a opatrně utrl jednu kouli. Chvilíčku pozoroval miniaturu šípu, než praskla a rozpadla se v obláček stříbrného prášku. Malé skleněné bomby postupně explodovaly a zakryly všechno oblaky třpytivého prachu. Když se po chvíli usadil a zmizel, pokašlávající pětice mágů stála kolem mramorového sloupu uprostřed síně. Občas udivují sám sebe.

Nesmírně unaven jsem se náhle sesunul do měkké, teplé sluje a svět mi zmizel z očí. Probral jsem se vleže na něčem tvrdém. Podlaha. Má hlava spočívala na něčích kolenou. Omdlel jsem? Ukázalo se, že ne. Prostě jsem usnul. Docela normální reakce přetaženého organismu. Spal jsem asi patnáct minut, během nichž na mě zkoušející upírali zrak jako koně na žlab.

"Udivující. Absolutně udivující," dolehlo ke mně od Mluvčího. Zřejmě to znamenalo, že jsem vyhrál.

Vstal jsem a zjistil, že se síň změnila. Podlaha byla plná skleněných střešin. Vyražený a nalomený okenní rám visel na jednom závěsu. Stěnu pod oknem poznamenalo několik dlouhých, až k červeným cihlám dosahujících stop drápů.

Zatracený Mrakožrout!

Čtveřice mágů se však bůhvíproč nezlobila.

"Dbá o tebe, ten tvůj drak," ozval se Mluvčí. "Okno opravíme a rýhy ponecháme na památku."

Zřejmě mi něco uniklo. Průvodce snů, Jiskra a Strážce slov poklepávali Stvořiteli po ramenou a chytali ho za zápěstí v přátelském gestu. Všichni se radovali, jakoby našli poklad. Nic jsem nechápal. Klidně se mohli svléknout donaha a chodit po ruce. Mne zajímalo jen jedno.

"Udělal jsem? Udělal jsem?" domáhal jsem se dotěrně odpovědi, bez ohledu na zásady dobrého vychování a to, že v nervozitě současně užívám řeči gest. Dospěli a jejich důležité věci! Byli nemožní. Zaujati sami sebou mávali rukama jako hokynáři, na nejzajímavější osobu vůbec nepomysleli. Kdoví, jestli bych neprovedl něco nenapravitelného (a ruce mě svědily, abych dal Horskému větru pohlavek), kdyby se mágové najednou nedohodli. Jako na rozkaz utvořili řadu, uprostřed a poněkud vpředu stál Stvořitel. Rázem vznikla slavnostní nálada. Zamrazilo mi v zádech. Horský vítr, cenící zuby jako potěšený vlkodlak, mi položil ruce na ramena. Znal jsem možnosti jeho kasty a očekával jsem mentální kontakt, avšak místo toho se mezi našimi tvářemi zformovaly runy, jakoby z kouře, ale přesto výrazné.

Nebojíš se jehel, Tkáči iluzí? četl jsem.

Jehel se nebojím.

Horskému větru to nezapomenu. Stvořitel? K smíchu! Nechal jsem se nachytat na křeslo s falešným znakem. Haig byl prostě Tkáčem iluzí. Od svého prozrazení jsme se dorozumívali vzdušným písmem. Dozvěděl jsem se několik zajímavých věcí. Mágové byli pod vlivem mé ukázky. Nebýt svědectví Mluvčího, neuvěřili by, že neslyším. Mé umění převyšovalo obvyklou úroveň adeptů. Mistr nechtěl prozradit kolikrát, ale domnívám se, že k získání tetování by postačila polovina toho, co jsem předvedl. Praskal jsem radostí. Plavý bude pyšný, až se vrátím domů s certifikátem a znamením kasty. Otevře se mi spousta možností. Všechny sbírky, knihy i pomoc Kruhu pro vesnického chlapce. Nové povinnosti, spousta práce, nepochybně i nová volba činnosti. Ale proč udělalo mé vítězství takovou radost Horskému větru? Je nás totiž málo. S údivem jsem se dozvěděl, že v Zámku Mágů jsou jen čtyři Tkáči iluzí a asi dvě stovky v císařství. Počty mágů jiných kast jdou do tisíců. Jsme vyhasínající skupina nebo nás teprve čeká rozkvět?

Snoval jsem tyto úvahy na stole Mistra tetování. Jeho pracovna se podobala Měďákově dílně, pochopitelně byla mnohem větší a světlejší. I tady visely na stěnách kresby. Znázorňovaly hlavně barevné ornamenty, květinové vzory nebo stylizovaná zvířata. Viděl jsem i znaky bohů, emblémy lebek, propletené hady a ryby - symboly plodnosti a ztepilosti. Prohlížení mě zaujalo tak, že mě první bodnutí zaskočilo. Navíc zasáhlo nerv. Nadskočil jsem jako ryba vhozená živá do vroucího oleje. Mistr tetování mi poklepal na břicho gestem, jakým se uklidňuje neklidný pes. Zastyděl jsem se. V podobné situaci je třeba zachovat hrdost a ukázat odolný mužný charakter. Horský vítr nepochybně pukal smíchy. Pohlédl jsem ke křeslu, ve kterém se pohodlně usadil. Ne, nesmál se. Přimhouřil oči, na ústech mu bloudil mírný úsměv. Palcem si třel modrý pásek vedoucí podél čelisti. Nač si vzpomíná? Na tupé jehly haigského šamana nebo vlastní návštěvu tohoto místa před lety?

Mistr tetování - zavalitý, prošeďivělý muž - pracoval bez šablony. Zkušenou rukou tepal vzor na kůži, používal přitom jehlu s velkou hlavičkou, malou nádobku s barvou a miniaturu kamenického kladívka. Pozoroval jsem ho se zvednutou hlavou, dokud mě to nepřestalo bavit a nerozbolela mě šíje. Operace nebyla bolestivá, spíše nepříjemná. Mistr měl ustálený rytmus. Jedna, dvě, tři - štípnutí; čtyři - ostří proniká hlouběji, pět - přitisknutí hubky stírající přebytek barvy. A zase znovu. Občas jsem pocítil lechtání kapky krve stékající do podpaždí.

S Horským větrem jsme se vrátili k diskusi o preludech. Skvěle nám přitom pomáhala bělostná klenba místnosti.

Pochopitelně jsme se dostali k nešťastné události s Jiskrou, připomenul jsem si i škrábanec na tváři Průvodce snů, způsobený trnem neexistujícího živého plotu. Jsou tedy tyto úkazy skutečné nebo ne?

Horský vítr sáhl k pasu a něco mi hodil. Zachytil jsem předmět ještě předtím, než jsem si uvědomil, co to je. Zabolelo mi až k lokti! Ocelová hvězdice! Zbraň úkladných vrahů! Dva ze šesti paprsků se mi zabodly do dlaně. Strnul jsem údivem a pocitem křivdy. V příštím okamžiku se kousek kovu rozplynul jako dým, krvácející ranky však zůstaly.

Iluze nezraňuje. Zraňuje víra v ni, napsal do vzduchu Mistr iluzí. Poranila mě vlastní obrazotvornost? Díky za poučení. Dozvěděl jsem se důležitou věc, to mi však nezahojilo rány v dlaní. Plavý tvrdil, že v lidech číhá zvíře. Mé spatřilo ostří dříve než já a nyní trvalo na svém.

Pochopitelně jsem se opět prudce pohnul a vytrhl Mistra tetování s pravidelného rytmu. Vynadal nám oběma. Zřejmě

jsem mu dělali potíže. Práce Mistra tetování trvala dlouho, přestože znak měl být jednoduchý a neveliký. Udělal dvě přestávky, abych si odpočinul, pojedl a přiložil studený obklad.

Konečně jsem stanul před zrcadlem. Za mnou se potutelně usmíval Horský vítr. Byl to den překvapení. Nad levým prsem, na zrudlé kůži jsem měl čerstvou runu "dlaň", a pod ní precizně zhotovenou polovinu kruhu! Co to má znamenat?! Už jsem chtěl vybuchnout, když Horský vítr odkryl vlastní znak. Jeho kruh obklopující dlaň tvořily dvě poloviny. Spodní byla náležitě černá, ale horní svítila nádhernou, jedinečnou blankytnou barvou mágů. Tkáč iluzí si silně přetřel emblém. Na zrůžovělém těle, po obou stranách runy se objevily podkožní skvrny značící: "Kruh Mágů". Nepochybně jsem měl stejné. Jedno z tajemství umění Mistra tetování.

Na zrcadle se objevil nápis Horského větru: Kruh do tebe vkládá velké naděje. Možná mě nahradíš. Nyní záleží jen na tobě, jestli doplníme tvůj znak černí nebo blankytem.

Vzrušeně a trochu polekaně jsem hleděl na svůj obraz v zrcadle. Ona chybějící polovina kruhu byla větším vyznamenáním, než jsem tušil. Mám se stát nástupcem Horského větru? Mistrem Kruhu? Dosud jsem myslel na získání certifikátu jako na konečný cíl. Avšak vystoupil jsem pouze na jeden vrchol a za ním se objevil další, vyšší. Co musím ještě udělat, abych blankytným obloukem doplnil černý základ?

Bezděčně jsem zvedl ruku, abych se dotkl čerstvé kresby, na které zasychala vrstvička lymfy. Mistr tetování mě uchopil za zápěstí, přiložil mi na ránu tampon a začal mě odborně ovazovat dlouhým pruhem plátna přes prsa a záda. Horský vítr vytvářel dlouhé řady run varovných pokynů - nedotýkat se špinavými rukama, neškrabat, nestrhnout strup s obvazem, necákat se v bůhvíjaké vodě... Když se objevilo nějakou dobu se vyhýbat alkoholu, zavřel jsem oči. Vzpomněl jsem si, že jsem vyrostl v domě léčitele. Část života mi otrávil otázky typu "co ti ublížilo a nač cukroví?" Nebyl to však konec událostí v Zámku Mágů. Z domu Mistra tetování mě Horský vítr odvedl tak rychle, že jsem se stěží stačil rozloučit. Došli jsme do velkého kulatého sálu se sloupořadím kolem, které vytvářelo jakýsi ochoz. Uprostřed stál pult, na kterém ležel předmět zavinutý do látky. Tvarem připomínal kazetu nebo knihu. Mezi sloupy postávali ostatní mágové.

Paměť mi připomenula mnoho dřívějších tváří. Mladíci, kteří se nedávno rozloučili s chlapectvím, i muži s černými vlasy prokvetlími stříbrem. Vyčkávající, veselí i rezervované obličejce. Užasl jsem při pohledu na to, kolik jich přišlo.

"Běž. Hledej stezku," vybídl mě nějaký Mluvčí. V první chvíli jsem nepochopil, ale potom jsem postřehl, že vzor světlemodrých čar na podlaze tvoří jakýsi labyrint. To se mi nelíbilo. Plavý se nikdy nezminil o takové části iniciace. Není to subtilní pomsta za vtipkování při zkoušce?

Ruka Horského větru mě lehce postrčila. Vykročil jsem. Nebylo to snadné. Stezky se proplétaly, rozdvíjovaly, končily slepě... Kreslil je nejspíš duševně chorý. Když jsem opět stanul na konci chybné cestičky, přičemž jsem měl cíl zdánlivě na dosah ruky, zastavil jsem se a začal přemýšlet. Využil jsem vlastní schopnosti. Vyslal jsem bílou linku, aby prozkoumala zákoutí labyrintu a vytvořila smysluplnou mapu. Záhy jsem se přesvědčil, že dělám hloupost. Operace by trvala příliš dlouho. Pokusil jsem se změnit systém stezek, ale pohled do tváří přítomných mi naznačil, že porušuji pravidla. Tu se ke mně přidal Mrakožrout, který venku bojoval s okolím, nepříznivým dračím rozměrem. Nebyla to myšlenka ani obraz, pouze idea. Vřelý přátelský dotyk dodávající důvěry. Už jsem věděl, co udělám. Neuspokojený hoch zapletený do namalované pasti se před očima přítomných změnil v nevelikého draka. "Přeletěl" nad labyrintem a elegantně přistál u cíle. Opět jsem se proměnil do vlastní podoby. Nikdo neprotestoval, když jsem rozvinul vzorkovanou tkaninu. Uvnitř byla kniha. Vázaná v kůži, tlustá na šířku dlaně, s rohy okovanými mosaznými plíšky, připevněnými svorkami. Stejnou vlastnil Plavý. Deník, do kterého mág zapisuje nejdůležitější události svého života. Úspěchy i porážky.

Na knize ležela složená šerpa, jakou se převazuje tunika.

"Blankyt mága", řekl jsem si, když jsem ji bral do ruky. Přepásal jsem se tímto symbolem. Sám - stejně jako mnoho jiných přede mnou. Sám proto, že vždy sami odkrýváme své možnosti. Nikdo nás, mágy, neučí vytvářet přeludy, posílat myšlenky nebo putovat mimosvětlem. Učí nás jen tomu, jak se učit. Zvedl jsem deník (byl hrozně těžký) a spatřil jsem, jak několik mágů zvedá ke mně dlaně s rozevřenými prsty a další je následují. Docela jako by mi chtěli sdělit řečí rukou: runa "dlaň" - Tkáč iluzí. Tkáč iluzí - mág, jeden z nás. Náš, patřící do Kruhu. Náš navždy.

S knihou v ruce jsem se obrátil a očima vyhledal Horský vítr. S úsměvem zvedl jednu ruku nad hlavu a roztáhl prsty. Dniho napráhl ke mně. Uposlechl jsem jeho výzvy.

Tím zápis končil. Zvedl jsem hlavu a pohlédl Mrakožroutovi do tmavohnědých očí. Olizoval pero - jazyk měl už pochopitelně docela černý. Před ním ležel list papíru s čerstvou kresbou. Na bílé ploše rozkládal křídla letící drak. Proud vzduchu mu tiskl uši k hlavě a čechrál srst. Na krku mu seděla maličká lidská figurka.

"Jaro. Spolu," sdělil mi Mrakožrout.

"Spolu," potvrdil jsem.

Znělo to jako přísaha.

## BLÁZNŮV OSTROV

Není dobré zapomenout na něčí narozeniny.

Ještě horší je, když si nikdo nevzpomene na tvé. Nedostaneš snídani do postele ani drobný dárek.

Zato je záviděníhodné, když neznáš den vlastního narození. Opravdu. Pak si můžeš zvolit den, který se ti nejvíce zalíbí. Když mě Plavý odvedl k sobě domů, byl jsem ještě velice malý. Mí rodiče už nežili. Epidemie tehdy skosila skoro polovinu obyvatel Střelice a nikdo se nezatěžoval vzpomínáním, kdy se narodil jeden z mnoha sirotků. Jenom vesnické porodní bábě, které se nemoc vyhnula, připadalo, že jsem se narodil na jaře, když kvetly ovocné stromy.

Je milé otevřít ráno okno a spatřit větve višni obsypané květy. Ráno voní rosou v trávě, květinami a mlékem z ranního

dojení. A hned je zřejmé, že právě teď, dnes končí další rok tvého života.

V den, který jsem si zvolil k dovršení svých šestnácti let, jsme seděli pod višněmi tři - Plavý, Mrakožrout a já. Pojídali jsme chléb s medem. Do misek s lepkavou dobrotou padaly bílé plátky. Zaháněli jsme je foukáním. Olizovali jsme si prsty od medu a bezdůvodně se smáli. Jen proto, že byl krásný den a kvetly višně.

Narozeniny, dokonce ani mágovy narozeniny, nejsou tak důležité, abych je podrobně popisoval. Musím je však připomenout, protože právě tehdy mě Mrakožrout znovu překvapil.

V lidské podobě připomínal mne. Stejná výška, váha, tvar hlavy, uší, dokonce i zuby. Ostatně právě proto vystupoval v našem domě jako po letech šťastně nalezený bratranec. Tento příběh rozplakal mnoho obyvatel naší osady. Ale o to nejde. Zvykl jsem si, že tu krouží má kopie - dlouhonohý, hranatý hromotluk, působící dojmem, že má příliš mnoho kolen a loktů. Ale náhle, právě při snídani pod višněmi, jsem zpozoroval výraznou změnu. Mrakožrout se najednou stal ztepilejší, širší v ramenou a vůbec jaksi dospělejší. Když jsem se ho na to zeptal, odvětil klidně:

"Přizpůsobil jsem se."

"Čemu?"

"Tobě."

Asi jsem se zatvářil vyjeveně, protože Mrakožrout se rozesmál. Můžu snad za to, že v domě není žádné velké zrcadlo?

Jaksi jsem si neuvědomil, že všechny košile jsou mi poslední dobou malé.

Ukázalo se, že Mrakožrout neroste normálně, ale "přizpůsobuje se". Alespoň jako člověk, ne jako drak. Něco na tom bylo. Postřehl jsem různé maličkosti, které odlišovaly Mrakožrouta od jiných lidí. Nemusel si stříhat vlasy. Prostě mu nerostly. Podobně i nehty. Občas jsem viděl, jak se mu z nich loupou tenké plátky podobné rybím šupinám. Neviděl jsem ho nikdy zpoceného. Asi to byla přednost. Člověk, který by se myl stejně zřídka jako Mrakožrout, by smrděl jako hnojště. Časem jsem dospěl k závěru, že Mrakožrout nemá vlastní pach. Přijímal pach okolí, což jsem si osobně ověřil. V závislosti na tom, kde delší dobu pobýval, voněl senem, vlnou, rostlinami, dřevem nebo zvířecí srstí.

O tom, jak výtečně vidí ve tmě, se nejednou přesvědčil Plavý, kterého Mrakožrout rušil lovem myši. Chytal je rukama. O jeho síle jsem se už zmínil. Přímo rarita.

Shromáždili jsme s Plavým spoustu záznamů o Mrakožroutovi a jeho zvycích. Záznamy se rozrůstaly jako větve stromů. Odpověď na jednu otázku rodila dvě další. Záhy jsme došli k závěru, že se utopíme v papírech, pokud nezavedeme nějaký registr. Ani to mne však neuspokojovalo, čím víc Mrakožrout vyprávěl o svém "domově", tím víc jsem toužil pobýt tam s ním. Spatřit daleký Jih. Vysoké stromy s nakadeřenými korunami, hady, sirény a obrovské leviathany. Cítit pod nohama jako láva horký písek na plážích Dračího souostroví. Přesvědčit se, zda jsou na nich skutečně mušle větší než lidská hlava. Právě o tom jsem snil po nocích. Snění se měnilo v posedlost. Otec mě plány samozřejmě neschvaloval, i když uznával, že příležitost pozorovat rod draků na jejich vlastním území se nemusí opakovat. Mrakožrout byl kupodivu také proti. Dlouho se tomuto tématu vyhýbal a posléze se nejistě zmínil, že bych nemusel být příznivě přijat. Víc o tom mluvil s Plavým a teprve ten mi natvrdo vyložil, co to může znamenat. Mohou mě zabít, sežrat nebo zmrazit, podle nálady příbuzných mého přítele. Mrakožrout byl bystrý, milý, kamarádský a svým způsobem dobře vychovaný, tyto vlastnosti však není možné připisovat celé jeho rase. Plavý měl samozřejmě pravdu a Mrakožrout uvažoval v této záležitosti mnohem rozumněji než já. Já jsem vlastně neuvažoval vůbec. V nebezpečí jsem nevěřil. Dobře jsem si zapamatoval velkou mapu, která visela na stěně jistého Mluvčího. Na jednom z ostrovů Dračího souostroví byl špendlík s modrou hlavičkou, označující mága jménem Slaný. Riskoval a žil tam i bez ochrany, kterou by mi zajistil Mrakožrout.

"Draci jsou nebezpeční," opakoval Plavý, až ho bolely ruce.

"Draci jsou neutrální," namítal jsem a v duchu byl rád, že jsem už příliš velký na to, aby mě poslal spát o suchém chlebu.

To vše proběhlo ještě před mými šestnáctými narozeninami. Spoustu času mi zabral "nátlak" na Mrakožrouta. Klesl jsem až k prosbám a úplatkům (miloval syrovou šunku s medem).

Potom přišel den, kdy jsem se rozhodl ukončit další rok svého života. Mrakožrout a Plavý mi dali dárek, který byl pro ně současně doznáním porážky. Rozechvělý zvědavostí jsem rozvinul plátno napuštěné olejem. Skrývalo dlouhé a široké ostří něčeho mezi nožem a mečem. Dokonale vyvážené, s rukojetí skvěle padnoucí do ruky. Dosud jsem se o zbraně příliš nestaral, ale tento kousek kovu se mi rázem zalíbil.

"Plavý jej objednal u kováře," sdělil mi Mrakožrout.

"Hodí se k obraně, sekání větví i kuchání ryb. Podobně používají rybáři od Moře sirén."

Tak jsem se dozvěděl, že se přece jen ocitnu na nejvzdálenějším konci Dračího souostroví.

Nemá smysl popisovat cestovní přípravy. Psát o tom, jak jsme stokrát přebalovali věci, které jsem si měl vzít. Pořád jsme zmenšovali jejich množství. Dobře jsem věděl, že co si nevezmu, nebudu mít. Dračí ostrovy neoplývaly obchody. Na druhé straně ovšem Mrakožrout unesl jen omezenou váhu.

Otec bojoval o každou maličkost. Nakonec jsem mu musel vysvětlit, že není důležité mít něco na sebe, ale abych měl co jíst. Tak se můj náklad omezil na pečlivě vybraný soubor nástrojů, nejnezbytnější oblečení, základní léky a obvazy, hrnec a lžičku. Roličku padesáti svinutých archů papíru a balíček s potřebami pro psaní a kreslení.

Přidal jsem k tomu síť na spaní, když se Mrakožrout zmínil o štírech. Fuj!

Prostudovali jsme všechny dostupné mapy, dohodli trasu letu a místa pro odpočinek. Mrakožrout se chlubil, že dokáže letět nepřetržitě až tři dny, ale tlumil jsem jeho zápal. Nešlo přece o dostihy.

Vyrazili jsme za úsvitu, slunce teprve stoupalo k obzoru. Všechno bylo vlhké rosou. Na stéblech trávy a okrajích listů visely velké kapky a při dotyku větví padaly za krk.

Plavý nás doprovodil na půl cesty. Dlouho jsem cítil jeho stisk na rozloučenou. Měl jsem trošku výčitky svědomí, že ho opět zanechávám samotného, ale hrozně mě to táhlo do světa.



Vybrali jsme si zákoutí daleko od vesnice, abychom měli jistotu, že nás nikdo nepřekvapí. Chránilo nás křoví a vedlejší louka poskytovala dostatek prostoru pro rozvinutí křídel.

Mrakožrout se rozhlédl.

"Nikde nikdo," oznámil. "Cítím jenom zvířata. Stádo krav a psy, ale dost daleko."

Začaly přípravy. Rozvinul jsem postroj pro Mrakožrouta. Snažil jsem se vyhnout pohledu na něj. Hltal kus syrových jater. Po bradě mu stékala krev a rýsovala červené linie na ramenou. Vypadalo to odporně, avšak bylo to nutné.

Mrakožrout potřeboval energii pro proměnu. Připomínalo to přikládání dřeva do ohně. Že bylo palivem právě syrové maso? Vždyť se jednalo o draka.

Mezitím slunce stoupalo a rychle pilo rosu. Mrakožrout polkl poslední sousto a olízl si prsty. Začal se svlékat, svršky házel do trávy. Soustředěně prozkoumal bosýma nohama malý kruh v trávě. Točil se jako pes před spaním.

"Mokro."

"Počkej ještě chvíli," poradil jsem mu a složil jeho košili.

Chtěl jsem diskrétně odejít a nechat ho samotného, protože jsem věděl, že nemá rád při transformaci svědky.

"Zůstaň tu," požádal nečekaně. "Jsem nervózní. Chci tu někoho mít."

Byl jsem také neklidný. Vzpomínal jsem na událost

před necelým rokem, kdy jsem málem přítele ztratil. Obával jsem se nečekaných komplikací a současně jsem byl nesmírně zvědavý, jak vypadá dračí proměna. Moc lidí ji nevidělo, natož zblízka.

Mrakožrout si posléze vybral nejsušší kousek trávníku. Lehl si naznak, zavřel oči a přikázal:

"Drž se stranou, nejméně na čtyři kroky."

Potom přerušil kontakt. Tak náhle, jako by mezi námi zabouchl dveře. Mrakožroutova hrud' se zvedala a klesala v hlubokém, pravidelném dechu. Po jednom z nich klesla a už se nezvedla. Přitiskl jsem ruku k ústům tak silně, že mě zabolely rty naražené na zuby. Bezvhládné tělo, bezbranné ve své nahotě, se před mýma očima proměnilo ve věc.

Mrakožrout byl bledý jako podzimní měsíček. Stále bledší. Zjistil jsem, že stejně blednou jeho vlasy, obočí, řasy...

Pozbýval barvu jako obrázek ponechaný příliš dlouho na slunci. Obrysy měl stále méně výrazné. Tělo přede mnou ztrácelo tvar jako figurka zhotovená z měkkého těsta. Nakonec se změnilo v neforemnou hroudu.

Ustoupil jsem. Půda pod nohama se třásla. Vzduch voněl jako po bouřce. Zárodečná hmota rostla, vysunovala jakési tlapy. Absorbovala okolní půdu, hltala ji jako hladové, slepé zvíře. Proces postupoval. Hmota se formovala. Nejprve získala těžké, nemotorné obrysy medvědovitého zvířete, jako hračka vyřezaná nožem ze dřeva a zvětšená do monstrózních rozměrů. Potom se objevily štíhlé, elegantní tvary, stále víc připomínající draka. Rozvíjela se křídla, svaly klouzaly na svá místa, rostly chlupy. Nakonec se přede mnou objevil Mrakožrout v nové (staré?) podobě, hotový do posledního chloupku. Dlouho jsem čekal, až se pohne. Otevřel oči a omámeně se rozhlédl. Potřásl hlavou, vstal a protáhl se.

"Už to nebolí," prohlásil spokojeně, vylezl z hluboké díry a vytřásl z kožichu hrudky hlíny.

"Ono to bolí?" zeptal jsem se.

„Jenom když se něco splete." Mrakožrout věřil a roztržitě napínal uši.

"Mám hlad. Nedaleko jsou krávy..."

"To ne!"

"Proč ne?" ucedil.

"To stádo někomu patří."

Mrakožrout pokrčil nos a zašilhal.

"Někdo je ulovil?"

"Ne, ale..."

Nenechal mě domluvit.

"Musím se najíst, tak nežvaň. Někoho může být zabité maso nebo místo na spaní. Něčí může být ocas, ale ne zvíře, které se toulá a čeká, až je někdo sní. Byl bych rád, kdybys konečně začal myslet logicky."

Neměl jsem sílu se s ním hádat. Dračí logika! Mrakožrout měl hlad, neuznával tedy žádné námitky. Vzlétl a zanechal mě samotného s ponurou představou škody, kterou napáchá. Uvažoval jsem, kdo pase dobytek v těchto končinách.

Zubač! Nejbohatší místní hospodář. Stěží jsem věřil vlastnímu štěstí. Odporný lakomec a zlostník. Před třemi léty mě stáhl z broskve ve své velké zahradě a napráskal mi lískovkou. Uchechtl jsem se.

"Dobrou chuť, Mrakožroute," pomyslel jsem si zlomyslně. "Najež se, co můžeš."

Pomsta je sladká jako med, i ta nezamýšlená.

Cestu vzduchem nejde s ničím srovnat. Potěšení pohlížet na svět shora nahradí všechny nepříjemnosti. Nevadí, že se popruhy postroje zařezávají do těla a po několika hodinách strávených bez pohybu se člověk cítí jako kus dřeva.

Nejprve jsme letěli podél řeky, která by nás zavedla až k sídlu Kruhu. Kroutila se hluboko dole jako natažený modrý had. Lesy vypadaly jako veliké zelené koberece, místy proděravěné mýtinami. Přelétali jsme nad četnými osadami z domků maličkých jako krabičky. Pole kolem nich připomínala tulákův plášť plný pestrých záplat.

Mrakožrout se stále držel vysoko, mezi vzdušnými proudy. Klouzal po nich, aby si ušetřil síly.

Nenápadně jsme odbočili k Vrchům iluzí. Neměly nápis jako na mapě, ale nepochyboval jsem, že to jsou ony. Objevily se před námi jako ohromná spící zvířata se zelenou kožešinkou. Mrakožrout se spustil níž. Pozorovali jsme jeho stín plazící se po úbočích jako živý tvor. Nechtěně jsme plašili stáda ovcí. Vypadaly zábavné - bílé, pohyblivé kaňky, zaháněné černými puntíky - pastýři a psy. Z jezera uzavřeného mezi svahy padal vodopád, tvořící pramen řeky Sestry, která nás měla vést až k Moři sirén. Uchvácení tímto pohledem jsme několik minut kroužili nad kypící vodou s bílou pěnou. Vlhko rozprášené ve vzduchu se sráželo na srsti i šatech, což nebylo příjemné, ale současně díky tomu vytvořilo slunce nádhernou duhu. Jen neradi jsme opustili toho překrásné místo.

"Škoda, že si nemůžu vzít kousíček duhy na památku," zalitoval jsem v duchu a Mrakožrout mě hned opravil.

"Můžeš si ji vzít celou. V hlavě, kvítečku"

Neměl jsem rád, když mě nazýval kvítečkem nebo štěňátkem, ale měl pravdu. To, co jsem viděl, zůstávalo navždy mé. Zapamatované a kdykoliv připravené k vytvoření pomocí mého talentu mága.

Toho dne jsme zdolali obrovskou vzdálenost. Mrakožrout uletěl nesrovnatelně víc než při naší první cestě, která mi nyní připadala jako pouhý výlet. Strávil jsem na dračím krku spoustu hodin. Všechny mé svaly se bouřily proti takovému zacházení. Nakonec jsem požádal o přistání. Nahoře se dá jíst, popřípadě i spát, ale určitě nejde dělat věci vyžadující soukromí.

Přistáli jsme na břehu Sestry. Rozepnul jsem přezky, sklouzl po křídle a padl jako podřátý klas. Ztuhl jsem tak, že jsem nemohl chodit.

Bez ohledu na mé protesty mě Mrakožrout začal válet v trávě. Jako kočka hrající si s myší.

"Neskuč," ucedil. "Copak to tolik bolí?"

Chvilí potom jsem náhle pocítil jeho bolest a údiv. Nechal mě být. Spatřil jsem stojícího starce, vyhrožujícího Mrakožroutovi dlouhou holí. Drak si otíral nos. Zřejmě ho před chvílí stařec uhodil. Nevěřil jsem vlastním očím. Stařík vypadal, jako by přišel přímo z pohádky. Měl dlouhé, šedivé vousy, špičatý klobouk s krempou širokou jako střecha, a taky tu hůl.

Rozhněvaný Mrakožrout začal cenit zuby. Uklidnil jsem ho.

"Nech toho. Raději se zeptej, kde se dá dostat mléko."

"Já se mám ptát?" podivil se.

"Snad ne já," odvětil jsem a setřepával ze sebe suchou travu. "Ale zdvořile."

Zdvořilost v pojetí Mrakožrouta vypadala následovně: zkrfílil přední tlapy, sklonil šíji... a uklonil se jako holčička!

Nepopsatelné. Málem jsem se počural smíchy. Stařík otevřel ústa a koncem hůlky si posunul krempu klobouku, aby líp viděl. Mrakožrout nejdřív upadl do rozpaků a potom se rozhodl předstírat, že ho to nijak nezajímá.

Ukázalo se, že děda pase stádo dobytka na druhé straně hájku vedle nás. Dostali jsme mléko. Já v hrnku, Mrakožrout ve vědru. Zaplatil jsem za ně nepatrnou částku. Mrakožrout, zbavený nákladu, se s rozkoší válel v trávě. S filozofickým klidem ho sledovalo stádo vypasených hnědých krav. Stejně klidný byl i pastýř. Žvýkal nějaké listí a podobal se tak některé ze svých svěřenkyň. Prostřednictvím Mrakožrouta jsem se ho zeptal, proč na něj drak v blízkosti tak pěkného stáda dělá jen nepatrný dojem. Stařík vyplivl růžovou slinu a pokrčil rameny.

"Draci?" předával Mrakožrout jeho slova. "Lítá jich tady spousta. Kdybych je nezaháněl, nedali by pokoj. Vždycky jim tady nechám pár věder mléka, vypijí je a nechají zvířata na pokoji. Loví srny v lesích a hady v močálech. Dá se žít..."

Ani mne to příliš neudivilo. Tyto žirné nížiny a močály tvořily severní hranici výskytu draků, kde vedle sebe žily obě rasy, lidská a dračí, a musely se vzájemně tolerovat.

O dva dny později jsme stáli s Mrakožroutem na konci Válečného poloostrova. Před námi se rozkládaly již jen smaragdově modré vody oceánu. Kdesi za touto spoustou vlnícího se živlu leží řetěz sopečných ostrovů. Kdysi dávno jej lidé nazývali Nová země, dnes Dračí souostroví.

"Proč Nová země?" zeptal se Mrakožrout.

"Přišli jsme odtud," ukázal jsem prstem na západ. "V každém případě je to tak psáno v kronikách. Z oceánu připluly lodě a na nich bojovníci a mágové. Nejdříve obsadili ostrovy a potom šli dál. To nazýváme Érou Diaspory."

"A dál?"

"Dál žili dlouho a šťastně, když nepočítám několik válek, epidemií, revolucí a pár idiotských císařů."

"Žertuješ."

"Potom se objevili draci. Nejdříve několik, pak víc. Než se kdo nadál, rozmnožili se jako švábi."

"Nechceš ukousnout ucho?" navrhl Mrakožrout.

Takové hovory jsme vedli často. Ač tak nevypadaly, byly beze zloby. Popichovali jsme se, bavili se pouhými pojmy a nalézali stále více prvků pro náš soukromý myšlený jazyk. Bavili jsme se tak i během letu nad průlivem spojujícím Dračí moře s Mořem sirén. Ještěr - největší ostrov souostroví, připomínal přikrčené zvíře. Zdálo se, že dýchá. Z kráteru sopky, čnící nad vrcholy stromů jako vysoká kuželová věž, stoupal proužek šedivého kouře.

"Bývají zemětřesení," poznamenal mimochodem mladý drak.

"Znáš tuhle krajinu dobře?"

"Tady jsem vylezl z vejce," řekl krátce a rychle změnil téma, ani nevím proč.

Na Ještěru jsme nezastavili. Mrakožrout ignoroval i další ostrovy, přesouvající se pod námi jako velké, nazelenalé želvy. Několikrát jsme zahlédli nad vlnami draky. Vzdálenost stírala jejich barvu a měnila je v pohyblivé útvary, o nic hrozivější než listí hnané větrem.

Odpočívali jsme jen jednou. Na tak malém kousku pevné země, že připomínal útes. Bylo to neuvěřitelné, ale tryskal tam pramen sladké vody a mohl jsem doplnit zásoby. Následoval dlouhý, vyčerpávající let. Pálily mě oči, šlehané větrem. Praskaly vysušené rty. Litoval jsem Mrakožrouta. Když mě tak trápila úloha zavazadla, co potom on? Výhled byl monotónní - voda, voda, samá voda. Občas se objevující hejna delfínů byla jen chabou zábavou. Mrakožrout se odpojil, zůstával sám se svými myšlenkami. Chvilí jsem se bavil vytvářením přeludů, potom jsem zíval stále častěji, až jsem nakonec usnul, přitulen k teplé dračí šíji.

Probudil jsem se až na místě. Mrakožrout přistál těžce jako pytel mouky shozený ze střechy.

"Tady jsem doma," oznámil. Byl unavený, ale šťastný, současně však trošku znepokojený. Nitrem mu zmítaly složité pocity, nesnadné k pochopení a pojmenování.

Veliké slunce právě mizelo za obzorem. Nazlátlá pláž nám šedla před očima. Zelen pobřežního porostu se měnila v jednolitý pás černě. Stíhlé kmeny stromů, sklánějící se nad pískem, se měnily v ploché výstřížky na pozadí světlejší

oblohy. Na moři se slil pás zlatých skvrn, utkaný posledními paprsky zapadajícího slunce. Jeho dokonalost kazila černá skvrna pobřežní skály, třící z vody jako hřbet obrovské ryby.

Protáhl jsem si ztuhlé končetiny. Osvobodil jsem Mrakožrouta od tíže balíčků a řemenů. Ze zvyku navázal plný kontakt. Společně jsme poslouchali šumění vln a záhadným šelestům přicházejících z lesa. V temnotě něco hlučelo, něco krátce zaskučelo a zadávené zmlklo.

"Rodiče jsou patrně na druhé straně ostrova."

"Počkejme do rána," navrhl jsem.

Hluk odhmrňovaných větví upoutal naši pozornost. Spatřil jsem dvě rudé skvrny svítící ze tmy. Oči draka. "Máti?!" zaradoval se Mrakožrout. "Otec?..." opakoval méně jistě.

To, k čemu došlo o chvíli později, nijak nepřipomínalo nežné přivítání. Z houští vylétl dlouhý tmavý tvar a vrhl se Mrakožroutovi po krku. Stál jsem jako vrytý do země, šokován dvojnásobně - pohledem na nelítostný zápas a náhlým přerušením mentální vazby. Dvě těla se zmítala a metala do všech stran písek. Vypadalo to tak, jako by se oba soupeři pokoušeli vzájemně rozsápat. Trvalo to jen chvíli, která mi připadala jako celé hodiny. Mrakožrout prohrával. Cizí drak ho přitiskl k zemi a náruživě kousal.

Zatímal jsem pěsti a vši silou se snažil ovládat. Stvořil jsem vodní bombu a hodil ji na útočníka. Totálně ho překvapila. Mrakožrout se osvobodil. Vyslal jsem další vodní kouli, která dopadla přesně do místa, kde zuřivě plály rudé zraky.

"Skála! Uteč! Skála!" vytvořil jsem přelud zvuku, určený Mrakožroutovi.

Bez váhání jsem se vrhl do vody. Nejprve jsem běžel po mělčině, potom se nořil po pás a prsa, až k útesu. Iluze křiku byla tak dokonalá, že Mrakožrout pochopil. Rány, které utrpěl, a strach před dalšími překonaly jeho přirozený odpor k vodě. Krčili jsme se na tom ubohém kousku kamene, mokři a vylekaní.

"Zuří," sdělil mi Mrakožrout. "Ničí tvé věci."

Vyslal jsem na pláž další bombu - tentokrát z jiskřících plamenů. Neúspěšně, protože drak v poslední chvíli uskočil. Z pláže k nám zamířil proud sprostých nadávek a neradostné vize našeho osudu, předávané přímo do mozku - rozervání, utopení ve vlastních výkalech, dušení vlastními vnitřnostmi nacpanými do krku...

Jako odpověď jsem vyslal další ohnivou střelu, následovanou vodní, zamířenou opět do očí.

"Utekl," oddechl si Mrakožrout.

"Kdo je to?"

"Blázen."

"To je vidět. A kromě toho? Je zdejší?"

Mrakožrout se otevřel tak zuřivě, že jsem ztratil rovnováhu a chytil se jeho srsti.

"Blázen," zuřil. "Praštěný. Chorý na hlavu. Ať mu žaby shnijí v břiše! Ať si ukousne ocas! To je naše teritorium!"

Trčeli jsme uvěznění na útesu. Můj společník tvrdil, že Blázen sice opustil pláž, ale číhá ve křoví na vhodnou příležitost. Beznadějná situace. Potlučený a promočený Mrakožrout se docela sesypal. Třásl se jako vyděšené štěně. Musel jsem ho laskat a utěšovat. Úlohy se vyměnily. Neochraňoval on mne, ale já jeho. Bděl jsem, zatímco se mladý drak svinul v nevhodné poloze, protože se na skálu stěží vešel, a usnul. Párkrát ke mně dorazil příkaz z ostrova, který by bylo možné vyjádřit znakem: "Zloději". Vyhlížel jsem mdlé oči, ale neobjevily se. Noc byla velice teplá. Kabát jsem sundal už na břehu. Ted' jsem se zul a usychal ve vánku tropické brízy. Souhvězdí nad hlavou byla známá, i když proti domovu trochu posunutá. Vylovil jsem z hvězdné kaše Smyčku, Jednorozce, Gryfy táhnoucí Vůz, Býka sklánějícího hlavu před Kentaurem.

Spící Mrakožrout sebou náhle trhl, až mě málem shodil do vody.

"Ocas! Můj ocas!"

"Uklidni se! K d'asu! Zamáčkneš mě!"

Mrakožrout krkolomně otočil hlavu dozadu a pohlédl na svou pýchu.

"Něco mě chytilo za ocas!"

"Velká zubatá ryba," navrhl jsem.

"Nebo siréna," doplnil a těžce vzdychl, trochu klidnější. Opatrně svinul ocas pod sebe a opět ulehl.

"Blázen řekl, že jsme zloději."

Mrakožrout jaksi zrozpačitě a začal vysvětlovat:

"Blázen to nemá v hlavě v pořádku. Sbírá mušle, kamínky a různé cetky. Všechno, co se leskne. A na tom smetí spí, šílenec. Když jsem byl malý, občas jsem mu něco sebral. Schoval jsem to a zase podstrčil... Šílel, proháněl mě, stěžoval si rodičům. Občas mě ztloukl, ale měl jsem zábavu. Ted' se chová mnohem hůř."

"Jak je ti?"

"Už lip. Hojil bych se rychleji, kdybych nebyl tak unavený."

Jednou z udivujících vlastností Mrakožrouta byl rychlý návrat ke zdraví. Několikrát jsem byl svědkem, jak se mu během několika minut zacelily hluboké rány tak, že po nich nezůstalo ani stopy. Stejně i nyní. Zranění, které by člověka upoutala na několik týdnů na lůžko, se mu zahojila za pár hodin.

Blázen nás přestal hlídat až ráno. Opatrně jsme počkali ještě chvíli, než jsme se rozhodli vrátit na pláž. Všechny mé věci byly rozházené kolem. Několik balíčků bylo prokousnuto ostrými zuby. Prohlížel jsem je a pokoušel se odhadnout škodu. Přišel jsem o část soli a určitě mě čekalo nějaké zažívání. Uvažoval jsem, jak to všechno nacpat zpátky do rozervaných brašen, když se Mrakožrouta zmocnilo náhlé vzrušení.

"Otec! To je můj otec! Tam, na Bláznově ostrově!"

Zaclonil jsem si oči před sluncem a pohlédl směrem, kterým natahoval krk. Nad sousedním ostrovem, vzdáleným na několik dostřelů luku, kroužil okřídlený drak.

"Víš určitě, že to není ten šílenec?"

Mrakožrout se málem urazil. Copak nepozná vlastního otce?

Chápal jsem, že teskní, že spěchá, ale opravdu jsem mu dlouho nemohl odpustit to, co udělal. Nečekal, až se připravím, ani na to, až si na něj sednu, popadl mě zuby za límec a vyletěl jako vyplašený pták. Zkuste zdolat sebemenší vzdálenost, když visíte jako hadr z dračí tlamy, s nohama nad propastí!

Mrakožrout se dlouze vítal s rodinou a já jsem se celou tu dobu pokoušel přesvědčit vlastní srdce, aby spadlo z krku trochu níž.

Mrakožroutův otec se jmenuje prostě Dráp. Matka má složité jméno složené z řady pojmů těžko přeložitelných do jazyka lidí. "Dobrá", "Milá", "Klidná", "Mírná", "Milující" - takovými výrazy ji popisoval syn. Vybral jsem si jeden z nich a tak se stala pro mě Mírnou.

Ale kdo bylo to stvoření, které využilo nepozornosti dospělých a přicupitalo, aby se seznámilo s neznámým? Dosud jsem nikdy neviděl dračí mládě, ale nepochyboval jsem, že Mrakožroutův bratříček je nejkrásnější děcko pod sluncem. Důvěřivý jako dítě mi okamžitě vylezl na kolena. Tahal mě za košili, strkal nos do rukávů, žužlal prsty. Neměl ještě zuby, jen jejich zárodky, ale ty byly ostré jako jehly! Objímal jsem tu malou, čilou kuličku a mé nadšení bylo tak upřímné a nekritické, že jsem okamžitě získal přízeň Mírné. Která matka není ráda, když chválí její dítě? Mládě bylo jen o málo větší než dospělá kočka. Přímý zázrak, že z takového mrňouse vyroste po letech tvor veliký jako Mrakožrout.

Mírná přišla blíž. Málem do mě strčila nosem. Nenapadlo mě, že bych se měl zneklidnit. Zvykl jsem si na Mrakožroutovu podobu a nedělaly na mě dojem ani ostré zuby, ani démonicky rudé oči. Natáhl jsem ruku a důvěřivě jako dítě jsem ji položil na bílý ret Mírné. Být na jejím místě Dráp, už bych neměl tyto záznamy čím psát. To jsem se však dověděl až později.

Mírná navázala duševní kontakt. Chvilí se pokoušela zorientovat v mé mysli. Identifikovala znaky a obrazy, které byly pro mne a Mrakožrouta snadným a příjemným způsobem dorozumívání. Takové vrtání v cizím "já" není zpočátku nic příjemného.

Mírná mne opravila:

"To je ona."

Zaskočen jsem dal najevo, že nerozumím.

"Mrakožrout má sestru."

Novopečený starší bratr zahýbal ušima gestem, odpovídajícím lidskému pokrčení ramen. Zábavné. Byl absolutně přesvědčen, že doma nalezne malého bratříčka.

Uvolněn a pobaven jsem vyhledal pohledem Drápa. Seděl o deset metrů dál. Nahrbená, ocelově šedá silueta se sklopenými ušima. Šarlatové oči hleděly nepřívětivě. Má dobrá nálada zmizela jako sfouknutý prach.

Usadil jsem se na Bláznově ostrově. V utěšeném zákoutí, kde kmeny stromů vyrůstaly přímo z písku - ani les, ani holá pláž. Legrační kadeřavé listy poskytovaly stín před vražedným sluncem. Pověsil jsem síť mezi stromy, vyhledal místo pro ohniště. Kdesi v hloubi ostrova tryskal pramen a do oceánu tekl malý potůček. Na pláži se sladká voda mísila se slanou, stačilo však zajít do houští a bylo možné načerpat křišťálově čistou vodu. V zeleni poletovala hejna nádherně barevných ptáků, v moři stejně barevné ryby. Kolem létala, běhala, plazila se a skákala zvířata, jejichž jména jsem většinou ani neznal. Našel jsem na dračím ostrově rostliny, které jsem neuměl pojmenovat a které jsem nikdy v Plavého zahrádce neviděl.

Pořád bylo hrozné horko, celé mé oblečení proto tvořil jen pásek na bedrech a sandály, chránící chodidla před rozpáleným pískem a ostrými mušlemi. Tričko jsem si oblékal jen při výpravách do nitra ostrova, mezi ostré větvičky a listy, jejichž okraje dokázaly proříznout kůži jako nůž.

Bylo to zvláštní místo. Trošku nereálné, jako ze snu. Tedy ideální pro mne, Tkáče iluzí pracujícího především obrazotvorností. Přestal jsem dělit čas na hodiny. Existovaly pouze den a noc, úsvit a soumrak. Když jsem měl hlad, chytal jsem ryby nebo sbíral ovoce. Pracoval jsem jen tehdy, když jsem to pokládal za potřebné. A tak jsem celé dny lenošil, trávil je nekonečným hraním s Mrakožroutem a jeho sestřičkou.

Už jsem se zmínil, že byla nejkouzelnějším stvořením, jaké jsem v životě viděl. Není nic hezčího než maličký drak, možná s výjimkou chundelaté kočky. Když jsem přišel na ostrov, dračátko mělo teprve pár měsíců. Dráp ani Mírná pro ni ještě nevymysleli žádné jméno. Nespěchali, byli přece draci. Nazývali ji prostě "maličká" nebo "štěňátko".

Bezejmenné dítě mělo červenou barvu do bronzova jako právě vypálená cihla. Tolik připomínala malého psíka nebo buclatou lištičku, že jsem ji začal říkat "Liška", a to jí už zůstalo.

Staršího bratra Liška bezmezně obdivovala a snažila se ho napodobovat. Bylo legrační, když se vedle důstojně krácejícího velikána motala rudá kulička. Klopýtala v písku a mávala dosud neužitečnými křídélky, trčícími jí ze zad jako dva vějířky.

Když Mrakožrout ulehl, šplhala po něm jako po kopci. Tlapky jí klouzaly po hladké srsti. Padala, tu na hlavu, tu na záda. Sjížděla po bratrových křídlech jako po svahu. Válela se v písku a potom se otřepávala, přičemž skákala jako pružné péro. Mrakožrout jí ukázal, jak se běhá dokolečka s vlastním ocasem mezi zuby. Od té doby to byla jedna z jejích nejmilejších zábav. Dobře jsme s Mrakožroutem věděli, že většina jejích póz, skoků a útoků je pouhé předvádění. Koketovala s námi, aby na sebe upozornila a užila si laskání a zábavy. Nijak nám to nevadilo. Lišku jsme zbožňovali a rozmazlovali ji ze všech sil. Mrakožrout si s ní hrál po dračím a já po člověčím, což byla pro ni nepochybně vítaná změna. Bratr ji bral na lov nepohyblivých krabů - vhodná zvěř pro několikaměsíční skvrně. Nosil jí barevné ptáky (pochopitelně mrtvé). Hrála si s nimi, tahala je po zemi a šubala jim pera. Já jsem ji bavil iluzemi. Také jsem ji stavěl hrady z vlhkého písku, v nichž se mohla schovávat nebo kopat díry a tak libovolně měnit tuto dočasnou architekturu.

Horko v těchto končinách podporuje nicnedělání. Zvláště, když jídlo většinou visí na stromech. Mohl bych se živit výhradně ovocem, kdyby nebyla potřebná změna. K jednomu jsem se však donutil bez ohledu na počasí, duševní stav



nebo atraktivitu činností, jaké navrhoval Mrakožrout. Systematicky jsem vedl záznamy. Pořizoval jsem kresby a zápisy, zaplňoval drobnými znaky další stránky. Soustřeďoval jsem se hlavně na Lišku, kterou jsem pokládal za nejvděčnější objekt pozorování. Kdo z mých kolegů v Kruhu se mohl pochlubit, že nosil v náručí dračí mládě? Kdo viděl, jak je matka krmí rozžvýkaným a částečně natráveným masem (jinak ostatně odporný pohled)? Nebo jak mrňous honí dlouhonohou ještěrkou s odvážně vztyčeným chlupatým ocáskem?

Čtvrtou stránku přetíná klikatá čára - památka na Lišku. Maličká potvůrka usoudila, že bosé nohy visící ze sítě jsou báječným objektem útoku. Vyskočila a zaťala své čtyři zoubky do mého kotníku. Mrakožrout to pokládal za dobrý vtíp. Já jsem byl nadšen mňm. Otec mi vtloukal do hlavy, že v horku mohou i malá zranění způsobit spoustu potíží.

Liška je okouzlující a zajímavé dítě plné verry. Ráda se baví a čtveračí. Chápe se světa celou svou maličkou bytostí. Je také drak a mohl jsem u ní čekat podobné vlastnosti jako u Mrakožrouta. A skutečně - měla úžasnou paměť. Mírná a Dráp ji seznamovali se spleťtostmi dračího jazyka. Mrakožrout ji učil lengorchijsky. Doplnoval jsem jeho lekce iluzemi. Liška milovala mé "obrázky".

Nepostřehl jsem, že se Liška stává větší či těžší, ale určitým způsobem se měnila. Byla stále obratnější, rychlejší, sbírala zkušenosti. Pořád líp rozuměla slovům, zkoušela mluvit.

Na létání měl přijít čas později, až malá křídla povyrostou a zesílí, tedy asi za dvacet let. Totéž se týkalo legendárních schopností regenerace a proměny v libovolného tvora. Mírná hrdě tvrdila, že Liška je velice podařené dítě, ale současně uznávala, že nevybočuje z dračích norem.

O to víc mě zaskočila událost, která převrátila vzhůru nohama základní teorii drakologie a určitě poskytne důvod k zamyšlení všem, kdo se zabývají tímto oborem.

V noci dorážejí vlny přílivu na břeh. Trpělivě i urychleně nanášejí písek. Mají čas jen do úsvitu. Zanechávají za sebou památku v podobě plytkých louží a jezírek zaplněných vodou, ohřátou sluncem. Nacházel jsem v nich chaluhy, drobné mořské živočichy i úlomky korálů. Bylo příjemné se v nich čvachtat. Byly bezpečnější než otevřené vody, kde se dalo snadno stoupnout na ostnatého ježka nebo potkat "mořskou pannu" - nafouklý měchýř s ostrými háčky a jedovatými chapadélky.

Ležel jsem v jednom z těch jezírek, s hlavou na jednom břehu a nohama na druhém. Už jsem zařídil všechny věci naplánované na tento den - nasbíral jsem dřevo, ukuchtil ostronose, kterého mi ulovil Mrakožrout, udělal další zápis a chytil nového motýla do kolekce určené otci. Usoudil jsem, že to stačí, a nádherně jsem lenošil a mařil čas, jak to dokáží jen chlapci mého stáří.

Přimhouřenýma očima jsem zahlédl rozmazanou rudou skvrnu. Něco mě strčilo do břicha. Zvedl jsem prudce hlavu a otevřel oči. Byla to Liška. Dovádívě na mě skočila, ale špatně odhadla vzdálenost. Přelétla mě a nyní seděla ponořená do slané vody až po krk. Čekal jsem strach, zmitání, úprk z mokrého, odporného místa. Liška se rozhlížela, víc udivena a zaujata novinkou než polekaná. Stíhala ušima, doširoka otevírala tmavočervená kukadla, lesknoucí se jako dvě višničky. Užasle jsem zíral, jak ponořila hlavu! Lokla si vody, okamžitě se vynořila a několikrát kýchl. Usoudil jsem, že je čas zavřít ústa a přestat se tvářit hloupě. Ukázal jsem Lišce, jak zadržet dech a potom se ponořit s vypouštěním stříbrných bublinek pod hladinou. Úspěšně mě napodobila. Hráli jsme si tak hodnou chvíli, když mnou pronikl příkaz, který mi málem roztrhl hlavu:

"Vytáhni ji!!!"

Vedle stál Mrakožrout. Naježeny, šokovaný, jako by mě přistihl přinejmenším při vraždě dítěte. Vypadal tak, že jsem pro všechny případy Lišku okamžitě vylovil. Rozčilený Mrakožrout by mohl udělat nějakou nepředloženost, například použít drápy. Později by toho litoval a omlouval se, což by bylo málo platné, kdybych byl bez ruky nebo hlavy.

Náhly konec zábavy Lišce vadil. Když jsem ji postavil na suchou zem, okamžitě skočila zpátky do vody, až se voda rozstříkla na všechny strany. Pohlédl jsem na Mrakožrouta a bezradně rozhodil rukama. Liška se čvachtala a její bratr to sledoval s hrůzou a úžasem v obličeji.

"Co to vyvádí?" zeptal se hloupě.

"Koupe se," odvětil jsem.

"Ale... vždyť je mokrá!"

"Třeba se jí to líbí."

Mrakožrout se otfásl odporem a zvolna ulehl na pláž, aniž odtrhl pohled od sestry.

"Máti se to nebude líbit," oznámil ponuře.

Měl pravdu. Ale pokud se stalo něco zlého (a tím jsem si byl jist), už se nedalo couvnout.

Liška objevila vodu, jako lidské dítě objeví potěšení ze šplhání na stromy nebo chytání hadů. Jsou to věci příjemné, trochu nebezpečné a především zakazované dospělými.

V knihách jsem četl o dračích různé věci. Občas to neodpovídalo skutečnosti, ale jedno se pravidelně opakovalo: každý drak - stejně jako kočka - nesnáší vlhko. Draci neumějí plavat a pohrdají tímto uměním. Mrakožrout mi to mnohokrát potvrdil, protože ani za všechny poklady světa by nevlezl do potoka. Dokonce by ani nešlápl do kaluže a každý déšť byl pro něj přímo tichou tragédií. Dráp, Mírná i Blázen se od této normy nelišili. Liška byla výjimkou. Kašlala na vědecké teorie a vlezla do každé louže, čímž přiváděla rodiče k zoufalství.

Dráp se mi vyhýbal už předtím a ostentativně dával najevo, že pro něj neexistuji. Nyní jsem přestal vidat i Mírnou. Měl jsem tuto důstojnou dračí dámu rád. O to víc mi vadilo, co jsem se dověděl od Mrakožrouta. Mírná mě obviňovala z chování Lišky. Donnivala se, že dávám jejímu dítěti špatný příklad, a rozhodla se drasticky omezit naše kontakty. Jako společnost mi tedy zbyl jen Mrakožrout. Pokoušel se smířit rodinné vztahy s naším přátelstvím. Nebylo to snadné. Nejspíš jsem nebyl vhodným společníkem pro mladého draka. Ale je drak vhodným společníkem pro dospívajícího chlapce? Oba jsme trochu ustoupili, změnili své zvyky a setkali se někde uprostřed. Mrakožrout se oblékal (v lidské podobě) a já jsem se přesvědčil, že se dá jíst syrové maso. Posolené. Mírná by byla raději, kdybych se vrátil domů a už

se s jejím synem nikdy nesetkal. Dráp by mě nejraději vypravil na druhou stranu Brány Jsoucna. Šlo o to, že jsem se bez Mrakožrouta už neobešel. Byli jsme spolu příliš dlouho a szili jsme se. Spojovalo nás mnohé a dobře jsme si rozuměli. Velice, opravdu velice bych Mrakožrouta postrádal.

Byl jsem samotářem, kterému se vrstevníci vyhýbali, potom osamělým, nepříliš sympatickým chlapcem a měl jsem všechny šance stát se ponurým a nepříjemným mužem, vyhýbajícím se lidem. Nešlo ani tak o to, že neslyším a těžko se domlouvám s jinými lidmi. Hadí vršky - místo, kde jsem prožil dvanáct let jsou velkou vesnicí, usilující o název městečko. Zato její obyvatelé tkví oběma nohama v temných staletích, kdy se věřilo na elfy a demony, číhající v močálech. Když ostatní děti končily výuku (základní soustavu písarských znaků, jednoduché počty a sem tam něco z dějin císařství), já jsem v podstatě začínal. V Hadích vrších má třináctiletý ovládat základy nějakého řemesla, pracovat na poli spolu s dospělými a vůbec mít nějaké výhledy do budoucna. Co si tedy myslet o někom, kdo se nevěnuje solidní práci, ale jen sedí nad jakousi biologii, matematikou nebo životy lidí, kteří už dlouho hryžou hlinu? Nebo sedí celé hodiny bez hnutí a kolem poletují nějaké preludy - ohavnost a urážka.

Byl jsem prostě jiný. S Plavým jsme nežili s lidmi, ale vedle nich. Mág je ctěn, ale lidé se mu instinktivně vyhýbají jako vlčí pasti. Kdo ví, co lze čekat od člověka, který čte myšlenky nebo mate poctivý svět nějakými preludy.

Je tedy pochopitelné, že Mrakožrout nebyl pro mne jen mostem do světa zvuků, ale i přítelem, společníkem při posledních hrách dětství, důvěrníkem tajemství, nejbližší osobou hned po otci.

Dráp mne nesnášel od prvního okamžiku. Pochopitelné - pletl jsem hlavu Mrakožroutovi a kazil (alespoň si to myslel) Lišku. Jen jsem nechápal, proč se to nepřátelství objevilo ihned. Ještě jsem mu neposkytl žádný důvod ke znepokojení, a už hleděl úkosem a mračil se. Když jsem se přiblížil, okamžitě odcházel a dával mi na srozuměnou, že jsem neinvitovaným hostem. Netrápil jsem se tím, pokud mi nechtěl ublížit. Držel se dost dlouho, jednoho dne však vybuchl a málem se mnou krvavě zúčtoval.

Teplé vody Moře sirén kypí životem. Na mělčinách lze najít ohromné kraby a ryby zahrabané v písku tak, že jim koukají jen oči. V průzračné vodě se vznášejí "vodní růže" - medúzy podobné květům, pulzující jako malá srdce. Mezi chaluhami se pasou drobné rybky, barevné jako skleněné korálky hozené do vln. Vyskytovali se však i nebezpečnější podmořští obyvatelé.

Stál jsem v moři, voda mi sahala po kolena, a pozoroval jsem tvora plujícího pod hladinou. Vypadal neuvěřitelně. Těžko si něco takového i vymyslet. O něco větší než dlaň, zřejmě bez hlavy i končetin. Připomínal kousek silné vlnící se látky. Pokud by někoho napadlo utkat citrónově žlutou látku s puntíky chrpovými i jedovatě zelenými jako měděnka. Barva naznačovala, že živočich může být jedovatý, a tvar, že pravděpodobně patří k měkkýšům, i když bych na to nemohl přísahat. Myslel jsem na to, jak by tu byl Šťastný Plavý, který tak rád pitval žáby i různé potvůrky. V tom okamžiku mě něco trklo do nohy. Ulekl jsem se, ale byla to jen Liška, žádný dravec. Z vody jí vyčníval jen nos. Rychle jsem ji uchopil do náruče. Byla těžká od vody, kterou jí nasákl kožíšek. Mokrá vypadala komicky. Jestli jste viděli mokrou kočku, můžete si udělat určitou představu. Už dlouho jsme se neviděli, není tedy divu, že jsme nevěnovali pozornost okolí. U mne za to mohla hluchota, u Lišky - neposlušnost. Na břehu šlel Dráp, zřejmě už dlouho. Málem se namočil při pokusu dostat se k nám. Když jsem náhodou pohlédl ke břehu, spatřil jsem výhrůžnou tlamu, zející jako propast, s arsenálem bílých zubů, velkých a ostrých jako meče! Byla skoro na dosah. Kdybych stál blíže, určitě bych už nežil. Dráp se úplně přestal ovládat. Neskrývám, že jsem se přišerně vylekal. Ustoupil jsem do větší hloubky, jen abych byl dál od šilejícího draka. Nevěděl jsem, co mám dělat. Kvůli vlastní bezpečnosti jsem byl ochoten zůstat ve vodě celý den, třeba až po krk. Držel jsem však Lišku a věděl jsem, že ji musím co nejrychleji dopravit na souš. A tam mě chytí Dráp! Kdoví, jak by to skončilo, kdyby se neobjevil Mrakožrout a neodvrátil Drápu pozornost. Mohl jsem riskovat a přijít blíže, aby mohla Liška bezpečně skočit na pláž. Nevím, co pověděl Mrakožrout otci, bylo to však něco, co zvýšilo jeho zuřivost. Nebo se prostě musel na někom vybit. Zvedl velkou tlapu a uhořil Mrakožrouta do hlavy. Potom ještě jednou, z druhé strany. Buřil do něj tak, že pouhý pohled na to bolel. Mrakožrout ustupoval před ranami. Otec ho uchopil tesáky za krk a třepal jím jako krysou. Mrakožrout se vysmekl a zneuctěn prchal se staženým ocasem. Rychle jsem se brodil směrem k němu, protože jsem si nebyl jist, jestli se Dráp nebude chtít vypořádat i se mnou.

Našel jsem Mrakožrouta zalezlého v houští. Krčil se tam pod vlastními křídly a zachmuřeně zíral k zemi. Z nosu mu kapala krev. Uši měl sklopené jako zvadlé listy. Usedl jsem vedle něj a čekal. Jistou dobu si mě Mrakožrout zdánlivě nevšímal. Olizoval si krvácející nos a vzdychal.

"Nevypadá to dobře," prohlásil posléze. "Promiň, že to tak dopadlo."

Opravdu jsem se trápil. Uvědomoval jsem si, že to Mrakožrout schyťal za mne.

"To není tvá vina. Otec je zlý pořád, protože tady nechce žít. Nechce trčet na tomto konci světa. Zuřil, protože umím číst a psát. Tvrdí, že draci nic takového nepotřebují."

Mrakožrout se na chvíli odpojil a potom dodal: "Ztloukl mě, protože jsem chtěl být člověkem a ne drakem."

Velice jsem se podivil. Já jsem na tom byl právě naopak. Vždycky jsem si myslel, že Mrakožrout má záviděníhodný život.

"Jsem rád chlapcem," vysvětloval mladý drak. "Pak potřebuji méně místa, méně jídla. Mám ruce a rukama se dá dělat spousta věcí. Lidé dělají mnoho zajímavých věcí. Ty jsi na tom dobře," vzdychl znovu. "Plavý tě miluje. A nikdy tě nebije. Kdežto můj otec..."

Pocítil jsem nutnost mu vysvětlit, že otcové se zas tolik neliší. Přibližně do třinácti let jsem schyťal víc pohlavků, než jsem měl na hlavě vlasů. Potom jsem zvážněl, přestal vyvádět a Plavý si oddechl. Usoudil, že nejspíš neskončím na šibenici.

"Jednou jsem dostal víc než ty dneska," připomenul jsem.

"Plavý tě podrápal? Kousl do ucha?" zajímal se Mrakožrout.

"Lidé nedrápou," opravil jsem ho. "Otec o mne zničil vrbový prut. Dva dny jsem se nemohl posadit."

Mrakožrout vykulil oči úžasem a děsem.

"Za co?"

"Hodil jsem zapálenou petardu do záchodu vedle krčmy ve chvíli, kdy se tam miliskovala nějaká dvojice. Dlouho je nemohli umýt."

Tato představa udělala své. Oba jsme se hrozně rozesmáli, až Mrakožrout začal škytat. Jeho špatná nálada zmizela. Začali jsme si povídat historky z dětství - dobrodružství, skopičiny a vtipky. Přestože Mrakožrout žil několikrát déle než já, kupodivu při tomto trumfování prohrával. Házení shnilého ovoce na hlavu neoblíbené tetičky se nedalo srovnat s vysláním iluzivních myší do shromáždění krajčářek. A strašení rybářů bylo naprosto nesrovnatelné s některými mými výmysly. Třeba mlékařka omdlela při pohledu na svého manžela s prasečím rypákem. Ukázalo se, že jsem byl přímo zplozencem pekel, kdežto Mrakožrout hodným dítětem. Zřejmě neměl moc příležitostí, aby se projevil.

"Nějaký čas nechod' otcí na oči," varoval mě Mrakožrout. Přikývl jsem.

"Proč mě tak nenávidí?" zeptal jsem se s lítostí.

Mrakožrout zrozpačitěl.

"Ne, že by tě nenáviděl. Tedy, nejen tebe... Zlobí se na lidi. Všechny lidi, nejen tebe."

"Proč?"

Mrakožrout místo odpovědi vstal a zamířil k lesu.

"Pojď, něco ti ukážu."

Drakrazil cestu roštím. Všechno živé před námi prchalo, kromě hloupých brouků, velikých jako pěst, a všudypřítomných mravenců. Ti by tahali svá břemena, i kdyby tudy procházel císařský průvod. Nikdy jsem se nepustil tak hluboko do bujné zeleně, kde všechno rostlo, rozrůstalo se, vzájemně oplétalo a chtivými výhonky lapalo každou kapičku vody, každý sluneční paprsek. Mrakožrouta chránila silná srst, ale já jsem měl na sobě jen tenké plátno trička. Záhy jsem měl ruce i nohy vzorkované tenkými škrábanci. Litoval jsem, že jsem se nevrátil pro kalhoty a blůzu ovšem v houští vládlo nesnesitelné horko. Jiné než na pláži, kde je mírná mořská bríza.

Mrakožrout se zastavil.

"Tady."

Udiveně jsem se rozhlédl. Kolem se tyčily ruiny. Několik kamenných staveb, pomalu se rozpadajících. Zdi obrostlé liánami sahaly místy ještě dost vysoko, ale odshora se hroutily. Většinou se rozpadly a vytvořily hromady zarostlých sutin. Pokoušel jsem se představit, jak to tu vypadalo před stovkami let, kdy tu ještě žili lidé. Že by malovali stěny jako lidé ve velkých městech? Tam, kde vládlo býlí s tlustými dužnatými listy a trnité šlahouny, kdysi nepochybně rostly květiny. Mezi záhony a kamennými zidkami vedly cestičky. Tady pracovali lidé, běhaly děti a ochočená zvířata. A teď je tu prales.

"Už dlouho tady nikdo nežije. Všichni z tvé rasy odešli."

"To už je nejmíň několik set let."

"Tisíce," informoval Mrakožrout. "Ani nejstarší draci nepamatovali lidi na Dračím souostroví. Zůstaly jen tyto ruiny. Zato jsou všude, na všech ostrovech. I na Ještěru. Často jsem si tam hrál."

Ustal. Vytušil jsem, že v sobě něco duší.

"Hráli jsme si na podobném místě s bratrem," pokračoval po chvíli. Současně se mi v duchu objevil obrázek malého dráčka - šedé otcovy miniaturní s bílými tlapkami.

"Měl jsem tehdy osmnáct let a ještě dětské jméno. Šťoura byl starší."

"Co se stalo? Zůstal na Ještěru?"

"Zahynul. Spadl do staré studny v ruinách. Nebyla v ní voda, ale byl hluboká a úzká."

"Zabil se?"

"Udušil. Na dno nemohl čerstvý vzduch. Otec ho nedokázal vytáhnout. Kdyby měl lidský vzorec, možná by... ale neměl ho. Vydržel až do konce. Od té doby se změnil. Nenávidí lidi, protože je obviňuje z onoho neštěstí. Měnili jsme místa pobytu, pořád jsme se stěhovali. Jen abychom byli co nejdál od lidí. Ale všude jsme nacházeli nějaké pozůstatky. Nakonec si to vyměnil s tím starým bláznem. Ale i tady, na Bláznově ostrově, stály vaše domy."

"Dráp to ví?" otázal jsem se.

Mrakožrout zatřepal ušima.

"Nemám potuchy. Třeba ano, ale dělá, že ne. Bláznův ostrov je poslední kousek souše. Dál je už jenom oceán. A Lišku je třeba někde vychovat."

"Pojďme odtud," poprosil jsem. Toto místo i tragédie na Ještěru mě zdtily. Začal jsem Drápa hodnotit jinak. Sám jsem přece ztratil rodiče. Došlo k tomu hodně dávno, měl jsem tehdy pár let, ale i tak se mi mockrát zdálo o bledé, nehybné mámině tváři s černými strupy na rtech. Tehdy jsem se budil - malý chlapec - se zoufalým pláčem a usínal tehdy v bezpečné náručí Plavého. Dětská paměť toho neuchová moc, dračí paměť každý detail. Chápal jsem, jak hrozně bolí Drápa jeho vzpomínky.

Plavu rád. Vyznám se v hrozivých říčních vírech. Vím, co se dá čekat od zarostlých jezer a rybníků. Při pobytu na Jantarovém pobřeží jsem se seznámil z obávaným zpětným mořským proudem. Nikdy by mě nenapadlo, že se můžu utopit v hloubce necelých tří loktů.

Lovil jsem ryby oštěpem. Tento šikovný nástroj jsem si zhotovil sám a byl jsem na něj pyšný. Mel kovovou špičku a dva háčky po stranách, aby se kořist nevysmekla. Byl lehký a šikovný, a co je nejdůležitější - fungoval.

Stál jsem po pás v moři, nehybný jako čáp před útokem zobákem na vyhlédnutou žabu. O pár kroků dál dno prudce klesalo strmým srázem, z hlubiny občas vyplouvaly větší ryby, hledající potravu v teplejší vodě. Měl jsem navlečené na šňůře už tři kousky a čekal jsem na čtvrtý. Kolem mých nohem se jako obyčejně motala spousta barevné drobotiny, ale tentokrát jsem se její krásou nerozptyloval. Víc jsem hodnotil vhodnost k jídlu. Člověk je opravdu dravec. Lov mě

těšil.

Světlo šedý podlouhlý tvar, který připlul ze strany,

mi v první chvíli připomenul žraloka - vzácného hosta u břehů Lengorchie, ale častého v jižních mořích. Stiskl jsem násadu pevněji. Počkat? Udeřit první? Pronikne ostří určené malým rybám kůži toho tvora nebo ho jen zraní a podráždí? Než jsem se rozhodl, stvoření připlulo blíž a zastavilo se. Zvlněná hladina mírně zkreslovala pohled. Zdola na mě hleděly kulaté oči v ploché tváři. Prah vlasů na temeni se vznášel ve vodě jako stužka kouře. Krátké ruce se opřely o dno. Buclatý trup se zužoval v ocas, zakončený širokou vodorovnou ploutví. Ano, byla to siréna.

Nebyla velká a nevypadala hroziivě. Nepřipomínala ani psáté krásky z ilustrací námořnických legend. Žila v moři a byla k tomu dobře přizpůsobená. Vzájemně jsme se pozorovali. Nehodlal jsem jí ublížit. Pomalu jsem spustil oštěp. Tu mi něco podrazilo nohy. Padl jsem do vody. Sůl páčila v očích, podvědomě jsem sevřel víčka. Ruce sirény mě popadly za vlasy a sáply se po očích! Tažen velkou silou jsem bolestivě dřel břichem o dno. Pokoušel jsem se uvolnit od těch silných rukou, ale jiných pár mě držel za kotníky. Kopání nepomáhalo. Uvědomil jsem si, že jsme na okraji šelfu a právě tam mě ty bestie táhnou. Do hlubiny, kde nebudu mít nejmenší šanci. Začal mi chybět vzduch. Zaryl jsem prsty do korálové skály, rozhodnut se nepustit ani za nic. Dusil jsem se. Před očima mi plavaly žluté skvrny. Kousl jsem do ruky, šátrající po mém nose a ústech. Silný úder do břicha ze mne vyrazil zbytek vzduchu. Žluté skvrny zčernaly a slily se v jednu velkou, temnou skvrnu. Zoufale jsem svíral prsty, bojoval s touhou nadechnout se, což by mi naplnilo plíce slanou vodou.

Už jsem klouzal do tmy a bezmoci, srdce mi přestávalo bušit o žebra jako zraněný pták, když mě ohromila síla vyrvala z vody.

Netuším, jak dlouho mě křísili. Jak dlouho trvaly nepříjemné akty - tahání, hnětení, kutálení a olizování. Konečně jsem se nadechl, zakuckal a rozkašlal. První, co mě napadlo, bylo: Mrakožrout. Jaký však byl můj údiv, když se mi opět upravil zrak a přestal ukazovat rozmazané skvrny, a já nad sebou spatřil Mírnou.

Otřepávala se, až to kolem stříkalo. Třepala každou tlapou zvlášť jako kočka. Nevěřicně jsem na to zíral. Mírná? Vlezla do vody? Jen stěží jsem si dokázal představit její obětavost. Zachránila mi život. Dobře jsem věděl, jak se musela překonat.

"Děkuji. Moc ti děkuji. Bez tebe bych se utopil."

"To by vyřešilo pár problémů," odvětila Mírná trpce a důkladně si olizovala mokré tlapy.

To bylo nepříjemné, pocítil jsem to jako úder. Mírná zachytila můj žal a přerušila své sušení,

"Promiň. Není to pravda. Nezlobím se na tebe. Už víš, proč chráníme děti před mořem? Stačí velká vlna, žralok nebo úskočná siréna - ty jsou nejhorší. Nevypočitatelné - docela jako lidé. Pokud strach před vodou zachráni mé dítě, naučím je mu, navzdory všem překážkám."

Pochopil jsem, že já jsem onou překážkou. A přesto mě zachránila.

"Naštěstí jsem byla blízko. Měla jsem nečinně přihlížet? Nezabývám mláďata, ani lidská ne."

Potom dodala:

"Kdysi jsem si slíbila, že v mé přítomnosti nikdo neumře. Nikdo nesmí trpět."

Dobře jsem věděl, oč se jedná. O pomalou, strašlivou, naprosto zbytečnou smrt drácte jménem Šťoura.

Seděli jsme s Mírnou tehdy dlouho. Vysvětlili jsme si spoustu věcí. Mírná se mi svěřila ze svých obav ohledně Mrakožrouta. Bolelo ji, že se odtrhl od rodiny a pobývá raději mezi lidmi. Na druhé straně chápala naše přátelství. Také si uvědomovala, že Lišce už nejde znechutit vodní živel.

"Právě proto jsem tě hledala. Snad chápeš, že tento ostrov neuživí tři dospělé draky." Tušil jsem to.

"Šetříme jídlem. Snažíme se šetřit silami," pokračovala Mírná. "Ale to nestačí. Musíme odletět na pevninu. Na dlouhý, hojný lov. Nabrat zásoby a energii. Lišku musíme zanechat tady, v péči Mrakožrouta. Jestli Liška zase vlezle do vody, můj syn ji nedokáže vytáhnout. A oceán je nebezpečný. Postaráš se v naší nepřítomnosti o Lišku? Pomůžeš Mrakožroutovi?"

Ujistil jsem ji, že udělám všechno, abych Lišku ochránil. Měl jsem u dračice velký dluh. Kromě toho jsem tu malou měl rád, a Drápova nepřítomnost slibovala nerušenou existenci. Ještě mě napadlo, že Dráp udělal velkou chybu, když odvedl rodinu na Bláznův ostrov. Pro lidi to bylo okouzující místo. Také pro nepříliš hladového starce, ale vůbec ne pro dračí rodinu. Byl jsem zvědavý, kdy Dráp přízná porážku a uposlechne manželku, zřejmě mnohem rozumnější, než byl sám.

Téhož dne jsem našel na hranici příboje vlnami bezvládně zmítanou mrtvou sirénu, kterou Mírná zakousla. Vytáhl jsem tělo na břeh. Vlastně jsem si ji ani nechtěl prohlížet. Dělal jsem to jen pro Plavého, abych mu zhotovil co nejpřesnější popis. Siréna byla malá jako dítě. Divl jsem se, jak mě někdo dvakrát menší dokázal přemoci, i když s pomocí dalších. Ty malé bytůstky musely být velice silné a obratné.

Lebku měla siréna mírně zploštěnou. Zřejmě díky tomu lépe zdolávala odpor vody při plavání. Stejně bylo možné vysvětlit úzká ramena, krátký krk a hladkou, slizkou kůži, nepříjemnou při dotyku. Toto mořské stvoření nemělo na těle ani jeden chloupěk, kromě pramínku vlasů na hlavě. Nemělo obočí ani řasy, ba ani víčka. Jen zdola překrývala zorničky tenká blanka jako třetí víčko u plazů. Nozdry tvořily šikmé štěrby nad ústy bez rtů. Uši prakticky neexistovaly. Zato jsem objevil něco, co připomínalo mnohohrstvé žábry. Zuby vypadaly odporně. Drobné, husté, trojúhelníkovité. Hodně připomínaly pilu nebo lovecká železa. Sirény nepochybně dokáží uhryznout kus masa z těla. Hnus. Někde ve výši domnělých beder začínal ocas, pokrytý šedou kůží a ukončený ploutví úplně stejnou, jako mají delfini. Sirény jsou živorodé, dokazoval to pupík, nenašel jsem však žádná prsa ani pohlavní orgány. Nedověděl jsem se tedy, jestli Mírná usmrtila "jeho" či "ji". Dračí čelisti jí utrhyly celou ruku a kus ramene. Nedonutil jsem se k pitvě, přestože jsem věděl, že by si to Plavý přál. V duchu jsem se vymlouval na nezkušenost a s úlevou jsem požádal Mrakožrouta, aby odnesl mrtvolu daleko od břehu, na širé moře. Tak, abych se s ní už nesetkal.



Existuje takové přísloví: "Kocour není doma, myši mají prě." Mírná s Drápem odletěli, na ostrově zůstali jen mladí. Nastanou kouzelné časy. Budeme pořádat dostihy krabů, sázet se o různé fanty. Potulovat se lesem a učit Lišku lovit. Koupat se (pochopitelně jen já a Liška). Využil jsem nepřítomnosti dospělých a naučil Lišku plavat "čubičku". Třeba se jí to bude někdy hodit. Musím se vzpamatovat z nepříjemnosti se sirénami a opět získat k vodě náklonnost. Od tohoto času volnosti si hodně slibuji - zábavu, psinu a různá nevinná bláznovství. Končím. Jdu stavět s Liškou hrad z písku.

To byl poslední zápis v Kamínkově deníku. Obnovil jsem ho do tohoto místa, stejně jako ostatní záznamy.

Přítel se těšil na společné hry, příjemné strávený čas, a zatím tomu bylo docela jinak. Nevím, co mám dělat. Rána je hluboká. Nechce se hojit, ani lízáním ne. Kamínek nejí. Zato hltá vodu jako suchý písek. Má vysokou horečku a už mě ani nepoznává. Jeho neovládaný talent řádí a vytváří příšerné přízraky. Liška se jich hrozně bojí. Já se bojím ještě víc. Jsem naprosto bezradný. Kamínek kašle, vytírám mu krev z úst a to je všechno, co můžu dělat. Ještě dýchá, ještě bojuje, ale obávám se, že už to nebude trvat dlouho. Netrpělivě čekám na návrat rodičů. Potom asi budu muset všechno předat Plavému. Vím, že Kamínek by si to přál.

Slzavá předpověď Mrakožrouta se nepotvrdila. Žiji, i když jsem měl namále. Stál jsem před Branou Jsoucna a Paní Šípů otevírala dveře a kynula mi.

Stonal jsem dlouho. Poprvé po třech týdnech udržím pero v ruce, ale rychle se unavím a deformuji znaky. Pokusím se však popsat poslední události. Určitě má smysl popsat v deníku dramatické dobrodružství, při nichž Kruh málem přišel o slibného Tkáče iluzi. Bylo by naivní se domnívat, že tetování Kruhu chrání před vším nebezpečím. Daleký Jih však není Lengorchie, i když mapy tvrdí něco jiného.

Od odletu Drápa a Mírné uplynulo několik dní. Obávali jsme se potíží od Blázna, ale jako by neexistoval. Ani jsme ho neviděli létat nad svým ostrovem.

Zabývali jsme se Liškou. Byla dost hodná. Zejména když se příkaz podpořil maličkým pohlavkem. Právě byla řada na Mrakožroutovi, aby se jí zabýval. Vyprávět jí pohádky, dohlížet, aby nesnědla smradlavého brouka nebo nevlezla do moře. Opustil jsem je, abych se několik hodin věnoval zkoumání lesa. Kolečko hmyzu, určená otci, už vypadala docela okázale, ale hodlal jsem ji ještě rozšířit. Hlavně jsem snil o chycení velkého, modravě černého motýla. Jednou jsem ho zahlédl - kovově lesklý třepotavý tvar, vznášející se vysoko, mimo dosah rukou. Tentokrát jsem měl štěstí. Nejdřív jsem našel párek nosorožků. Potom jsem doplnil sbírku zdejšími druhy kudlanky. A na konec jsem spatřil vytoužený motýlí klenot. Seděl na trnitém šlahounu, jist si svou bezpečností, pomalu rozkládal a skládal nádherná křídla. Naštěstí jsem měl blůzu s dlouhými rukávy, vysoké boty a trnů jsem se nebál. Stačila spolehlivá vize "neviditelnost" a za chvíli jsem už mohl přikrýt kořist kouskem hedvábí. Byl tak krásný, že mi ho bylo líto zabít. Ale nejsem tvrdý muž? Několik minut jsem se těšil jeho nádherou. Křídla odrážela světlo, jako by byla posypána práškovým stříbrem. Byl tak veliký, že se málem nevešel do kožené krabičky určené pro úlovky.

Vracel jsem se na pláž. Volil jsem cestu tak, abych vyšel přímo u místa, na kterém jsme se s Mrakožroutem dohodli. Hodlal jsem ukázat trofej příteli, který ji jistě ocení. Nebo to bude alespoň úspěšně předstírat.

Kdybych nebyl postižen, zaslechl bych cizí hlasy. Proto mě pohled na skupinku neznámých lidí tak překvapil. Vyšel jsem z houští skoro těsně u nich. Chvilku, asi tak na dva úder srdce, jsme na sebe pohlíželi. Obě strany byly stejně překvapené. Nestačil jsem je spočítat, ani důkladně prohlédnout. Oko postřehlo jen obecný obraz - víc než deset, špinaví, nedbale ustrojení, na první pohled odpuzující neodbytným dojmem vulgarity a barbarství. Ale to nebylo nejhorší. Jeden z nich držel Lišku. Za ocas, jako ulovené zvíře, jako předmět, který necítí a netrpí. Maličká se zmítala ve vzduchu, mávala tlapkami a pokoušela se kousnout svého trýznitele do niky. Držel jsem velký nůž, kterým jsem si razil cestu houštím. Rázem se mě zmocnil vztek, vznesl se a vybuchl, oči mi zakryl krvavou mlhou. Výrazil jsem a ramenem srazil nejbližšího vetřelce. Následoval mučitel Lišky. Uhodil jsem ho rukojetí do obličeje a současně se zmocnil Lišky. Šílela hrůzou, škrábala kolem sebe. Někdo se mi postavil do cesty, rozmáchl jsem se a pocítil, jak se ostří pohroužilo do těla. Nějaká ruka mě uchopila za košili. Vší silou jsem praštil loktem dozadu, bylo mi docela jedno, co zasáhnu - obličej, krk nebo hrud', vysmekl jsem se a vrhl do spásného houští. V tom okamžiku jsem pocítil úder do zad, který mi vyrazil dech. Zapotácel jsem se, klopýtl, ale běžel dál s vědomím, že nás může zachránit jen úkryt v lese. Liška se mi vpila drápkami do ramene. Pocítil jsem bolest, ale jako by se mne netýkala. Zastavil jsem se až tehdy, kdy mě nohy odmítly poslouchat. Málem jsem upadl. Upustil jsem nůž i Lišku a sesul se na kolena. Lapal jsem po dechu, dusil jsem se. Rozkašlal jsem se a zahlédl krvavé sliny. Košili jsem měl vpředu celou rudou. Napravo mi trčel z hrudi hrot šípů. Nevěřicně jsem se ho dotkl. Takové věci se přece nestávají, určitě jde o sen. Za okamžik se probudím ve vlastní posteli a Plavý mě zažene umýt připálený hrnec, který jsem včera opomenul. Bohužel jsem nespál. Šíp byl naprosto reálný. Stejně jako bolest, která přišla, když opadlo vzrušení z boje a útěku. Strachem se třesoucí Liška přikrčeně sledovala, jak jsem se zhroutil a udeřil čelem o zem. Posledním zbytkem vědomí jsem se donutil strčit do úst prst a stisknout zuby. To mne probralo. Mdloba by byl únik, zanechal bych na druhé straně tmy celý svět. Alespoň na chvíli se zbavil utrpení. Ale byla se mnou Liška. Nemohl jsem ji nechat samotnou. Určitě nás už pronásledují. Po krvavých stopách to bude snadné. Dočasnou převahu mi poskytlo jen překvapení.

Kdo to byl? Vyvrhelové, piráti, otrokáři nebo pašeráci omamných jedů a narkotik. Jisté bylo, kdo nebyli - řádní lidé. Uchopil jsem Lišku a zalezli jsme hlouběji do houští. Napjatě jsem vyhlížel nepřátele, kteří se mohli objevit každou chvíli. Mechanicky jsem hladil Lišku a škrábal ji za ušima. Doufal jsem, že ji to uklidní a přestane naříkat. Také jsem si uvědomoval, že nás může prozradit něco jiného - můj vlastní těžký a nepochybně hlasitý dech. Dýchal jsem s námahou,

mělce. Ve zraněné plíci jsem cítil výron krve. Věděl jsem, že pokud co nejdřív nevytáhnu hrot a neošetřím ránu, utopím se, zalknu vlastní krev. Šíp naštěstí prolétl hladce a jeho hrot byl malý a úzký. Nebylo to válečné ostří s háčky nebo ta hanebnost, která se při nárazu na tělo rozlétne na několik kovových jehel.

Pronásledování postupovalo přesně podle mého očekávání. Skryly nás listy a iluze neviditelnosti. Nevěděl jsem však, jak dlouho ji dokážu udržet. Bolel mě bok, bál jsem se o Lišku i o sebe, což nepodporovalo soustředění. Navíc jsem se snažil zahnat dotěrné myšlenky. Co je s Mrakožroutem? Kam se poděl? Proč nechal sestru samotnou?

Když se jeden muž obrátil ke druhému, nespátřil známou postavu, ale hrozivého bojovníka mávajícího obrovským mečem. Pirátův protiútok byl rychlý jako výpad hada. Oštěp však nesrazil do trávy haigského bojovníka, ale pronásledovatele. Mrtvola svírala ratiště přesně v místě srdce. Byl tak blízko, že jsem se ho mohl dotknout. Zemřel skoro okamžitě, s údivem vepsaným do tváře.

Druhého piráta zachvátily plameny. Nejprve ramena, potom hlavu a celé tělo. Vložil jsem do toho ohně sílu a intenzitu živlu, kterému by se vyrovnala snad jen sopka. Hořící člověk se vrhl na zem a kutálel se v pokusu uhasit oheň.

Najednou znehybněl. Když jsem z něj sňal iluzi, neměl na těle žádné rány, přesto se nehýbal. Ač vyčerpán, vyklouzl jsem z ochrany mladého listoví. Dotkl jsem se piráta, zvedl jeho ruku - opět klesla. Přitiskl jsem mu prst na krk, ale nepocítil jsem tep. Nežil, zabil ho vlastní strach. Zpod přivřených víček lhostejně zíraly černé oči. Jen ústa byla stále otevřená ke křiku.

Liška vylezla z úkrytu. Nejistě očichala mrtvolu, nepochybně překvapena touto náhlou změnou. Ještě před chvílí byli čilí a nebezpeční, nyní tuzí a nehybní jako rostliny nebo kameny.

Ulehčeně jsem pohlížel na své dílo. Žádné výčitky svědomí nebo odpor jsem nepocíťoval. Uspokojení smíšené s pocitem viny ano, ale jen proto, že jsem svého činu ani v nejmenším nelitoval. Zabil jsem dva lidi (možná tři, když započítám i toho na pláži) a nepocíťoval jsem ani špetku lítosti. Neuronil jsem ani slzu. Jen tak okrajově jsem myslel na to, jakou silou může být můj talent, zdánlivě tvořící z ničeho. Je hrozné vědět, že můžu být netvor.

Odešli jsme odtud co nejrychleji. Tedy: ne moc rychle. Liška měla krátké tlapky. Prodírala se hustým trávníkem a odvážně prorážela rostliny, sahající jí nad hlavu. Bohužel jsem ji nemohl nést. Namáhavě jsem levou rukou rozhrnoval větve a liány. Bez nože. Bál jsem se, že by řezy usnadnily naše vystopování.

Mířili jsme k ruinám. Pláže byly otevřeným a nebezpečným prostorem. Les sliboval jiná nebezpečí: hady, štíry, jedovaté pavouky, žravé mravence a jiné nepříjemné tvory. Netušil jsem, proč by rozpadající se ruiny měly být bezpečnější než jiná místa. Prostě mě to táhlo po stopách lidí. Ubohých pozůstatků po zdejších obyvatelích, jiných než námořní tuláci.

Všechny historky o raněných hrdinech, kteří si vytrhnou šíp z těla jako třísku, patří do říše pohádek. Neumím si představit obtížnější a bolestivější operaci. Snad s výjimkou extrakce vlastních stoliček.

Snažil jsem se vzpomenout si na všechno, co jsem o podobných ranách slyšel od Plavého. Potom jsem se pokusil ulomit hrot šípů, ale vyčníval moc málo. Potom jsem zkusil sáhnout dozadu a odlomit ratiště. To byl nápad ještě horší. Odtud plynou mé hořké úvahy o falešných hrdinech a bajkách, nemajících nic společného se skutečností. Ležel jsem na boku a občas vykašlal další dávku krve. Zdálo se, že umřu, nabodnutý na klacík jako kus masa určený na rožeň. Neměl jsem sílu ani plakat, i když bych nejspíš měl - nad sebou, Mrakožroutem, kterého jsem pokládal za mrtvého, nad Liškou i našimi rodiči.

Tehdy nás našel Mrakožrout. Nevěřil jsem vlastním očím. Byl v příšerném stavu. Připomínal špinavý, mokrý a zakrvácený hadr. Po bílém, uhlazeném dračím mládenci zůstala jen vzpomínka. Objal Lišku předními tlapami a pečlivě ji prohlížel.

"Je celá," oddechl si. "Naštěstí žijete."

"Co se ti stalo? Proč jsi ji nechal samotnou?"

Sklopil těžce hlavu.

"Připluli z širého moře. Než jsem je postřehl, zakotvili. Veliká loď. Na břeh odpluli člunem. Chtěl jsem je zahnat, ale prošpikovali mě šípů jako ježka. Kdybych nespádl na mělčinu, utopil bych se. Trvalo dlouho, než jsem se regeneroval natolik, abych mohl chodit."

A jakoby teprve teď zjistil, v jakém jsem stavu, sklonil se nade mnou.

"Jsi také raněný. Chytili tě."

"Bránil jsem Lišku. Zabíjel."

"Chápu," sdělil Mrakožrout a opravdu chápal.

"Proč sis nevytáhl šíp? Takhle se ti to nezahojí." Některé věci však nechápal.

"Nesvedu to," odvětil jsem. "Ale i kdybych to zvládl, tohle se nejspíš nezahojí. Asi nepřežiju."

Mrakožrout se zachvěl.

"Na takové hlouposti nemysli. Pochopitelně přežiješ. Nevzdávej se. Jestli umřeš, zabiju tě!"

Nezamýšlený vtip jsem ocenil úsměvem.

To, co jsme potom vyvedli s Mrakožroutem, nemělo svědky kromě Lišky, musí tedy postačit tento popis v deníku. Seděl jsem zády k drakovi a nepostiženou rukou jsem se opíral o popraskanou zed'. Mé myšlenky i pocity byly stejně hrozné.

"Jen klid, jen klid..." opakoval Mrakožrout, který

se propojil se mnou plným kontaktem. Tak jsem byl sám sebou (velice ustrašeným sebou) i drakem, jehož monstrózní zuby měly překousnout ratiště šípů. Lze to přirovnat ke zlatníkovi, který dělá prstýnek pomocí kovářského kladiva.

Naráz jsem cítil měkké rty Mrakožrouta na zádech i trpkou chuť krve a dřeva v ústech. Uslyšel jsem zvuk drceného, dřeva. Liščino zapištění a jakousi otázku, položenou vysokým dětským hláskem dračím jazykem. Mrakožrout vyplnil třísky.

"Hotovo. Otoč se."

Prkenně jsem se obrátil, Mrakožrout opatrně špičkami zubů uchopil hrot...

"Počkej. Budu počítat do čtyř."

Jeden... dva..."

Pochopitelně škubl na "tři". Omdlel jsem a udělal si o zed' bouli.

Když jsem se probral, Liška mi olizovala obličej mokrým jazyčkem. Mrakožrout mi strhl šaty a postupně mi vylizoval krvácející rány.

"Vylekal jsi nás. Ale teď už bude líp. Asi se zacelují."

Sebral jsem myšlenky.

"Zatím dýchám jednou plící. Budu potřebovat něco na ucpání rány. Plavý by použil kousek kůže."

Tentokrát musely postačit dužnaté listy a bandáž z roztržené košile. Vypadalo to hrozně, ale muselo to stačit.

Přinejmenším do doby, než se dostaneme do mého ležení.

Putovali jsme s Liškou pohodlně - na zádech jejího bratra. V bezpečné prohlubni mezi složenými křídly, která nás chránila před nárazy větví. Mrakožrout kráčel mezi stromy opatrně a plynule jako duch. Náhle se zastavil.

"Jsou před námi."

"Jak blízko? Slyšíš je?"

Mrakožrout natáhl dlouhý krk jako podrážděný had a zastříhal citlivými ušima.

Ještě ne. Zatím jen cítím. Jsou vzrušení. Něco hledají. Našli? Nejasné. Překrývá se moc věcí."

"Odfiltruj něco."

Rozkašlal jsem se a opět vyplivl krev.

Mrakožrout se soustředil. Netrpělivá Liška se vrtěla na mých kolenou. Jednou rukou jsem ji držel za křídélko, druhou jsem si zakrýval ústa a snažil se ztlumit zrádný kašel. Mrakožrout pomalu vycouvával.

Je to špatné, Kamínku. Jsou u tebe. Přehrabují se ve tvých věcech, ti... ti žrou ti chciplých krtků!" vytvořil v duchu odporný obraz. Byl jsem hrozně rozčarován. Doufal jsem, že piráty předstihnu. Seberu léky a obvazy. Zachráním zápisky a alespoň část sbírek. Mrakožrout do mne útěšně šfouchl nosem.

"Vrátíme se do ruin. Musíš si lehnout a Liška má hlad."

Ale ani tam jsme se nedostali. Než jsme k nim dorazili, Mrakožrout opět vycítil přítomnost nepřátel, kteří nás předstihli.

"Věděl jsem, že je tu nával, ale nemyslel si, že takový," zlobil se. Jejich tu víc než myši v komoře."

Zvolili jsme třetí směr a nakonec jsme došli do porostu u pobřeží, skoro naproti Bláznovu sídlu. Ze zvyku jsme je pořád nazývali Drápův ostrov. Všechno naopak.

Mrakožrout chytil a předžvýkal Lišce nějaké zvíře. Já jsem odmítl jíst, přestože sliboval, že mi vyhledá něco chutného, Byl jsem vyčerpán a toužil jsem po spánku. Záhy jsem hluboce usnul, přestože byl jasný den. Mrakožrout mne a Lišku střežil.

Probudil jsem se zesláblý, ale jaksi méně bolavý a čilejší. Mrakožrout se mezitím uzdravil docela načerpáním energie z tukových zásob a teď měl hlad jako... jako drak. Zanechal sestru mé péči a vyrazil do lesa, aby našel něco k jídlu.

"Dej na sebe pozor," provázel jsem ho pohledem.

Seděli jsme s Liškou v houští a nudili jsme se. Maličká se pokoušela o zábavu, ale jaksi nepřesvědčivě. Chvilí se hrabala v zemi, přenášela z místa na místo velké listy a klacíky. Pokoušela se chytit vlastní ocas. Rychle však všeho nechávala, nic ji nebavilo. Prosebně mě škrábala pacičkami. Nemohl jsem pro ni nic udělat. Nemohl jsem ani přivolat její rodiče, ani zahnat nepřátele. Mohl jsem se jen usmívat, škrábat ji za uchem a předstírat, že jsem silnější než ve skutečnosti, aby se miň bála.

Mrakožrout se vrátil velice vzrušený. Ještě se ani nevynořil mezi stromy a už mě dostihl dračí myslí.

"Nebudeš věřit, co se tam děje!"

Objevil se za chvíli. Byl hrozně špinavý, jako by se celou cestu válel. Úplně přišel o bílou barvu. Padl na zem a funěl ve snaze vychladnout.

"Rozkopávají ruiny!"

Byl jsem stejně udiven jako Mrakožrout. Rozkopávají ruiny? Proč?

"Nevím, proč," předal drak. "To je tvá věc. Ty se domysli."

Předtím jsem byl přesvědčen, že posádka pirátské lodě se tady dlouho nezdrží. Protáhnou si nohy, naberou sladkou vodu, doplní zásoby a odplují. Teď se zdálo, že nijak nespěchají. Mrakožrout tvrdil, že práce v ruinách se protáhnou.

"Jsou velice důkladní. Rvou kámen za kamenem. Ryjí v zemi jako stádo krtků. Moc toho tam nezůstane."

Uvažoval jsem, o co může pirátům jít. Bourání kamenných zdí je těžká práce a nikdo to nedělá pro potěšení. Řešení záhady se nabitelo samo. Poklady.

"Jaké poklady?" podivil se Mrakožrout.

"Vsadím se, že hledají dračí poklad."

"Blázni," odfrkl si Mrakožrout. "Myslel jsem si, že je tady jen jediný blázen. Riskují setkání s námi draky kvůli nějakým plíškům?"

Pokrčil jsem rameny a hned toho litoval, protože zabořila.

"Nebud' tak domýšlivý. Kolik jsi tady viděl strašlivých draků? Navíc tebe, hrdino, zabili hned na začátku."

Zesmutněl a olízl si tlapy. Chvilí uvažoval a potom ožil.

"Určitě nic nenajdou, to je jisté. Za dva dny odplují."

Obával jsem se, že to nebude tak jednoduché.

"Začali v ruinách, ale pokud jsou umínění, přeryjí celý ostrov. A při té příležitosti vybijí všechno živé. Vím, co taková lidé dokáží."

Mrakožrout byl bezradný. Olízl Lišku, která se pokusila vylézt na jeho tlapu a pořád klouzala dolů.

"Co uděláme?"

"Musíme odtud."

Rozhodli jsme se přenést na Drápův ostrov. Blázen nám připadal přijatelnější než bandité s kušemi. Sice existovala možnost, že piráti proniknou i tam, ale tento útěk nám přinejmenším poskytne oddech, čekali jsme na soumrak, až slunce rychle, jak tomu bývá na jihu, zmizí za obzorem a tma nám zajistí bezpečí. Když se konečně setmělo, nastaly nové potíže. Mrakožrout si dobře uvědomoval, že se mu na krku neudrží bez nějakého zajištění. Toto pomyšlení však pořád odháněl.

Navrhoval nejružnější nesmysly. Měl jsem se držet jeho srsti nebo cestovat v dračí tlamě. Při pouhém pomyšlení mě zamrazilo. Stačila mi chvilka v tlamě Mírné, abych se zranil (naštěstí jen málo) o její zuby. A co bude s Liškou?

Mrakožrout by nás neudržel v tlamě oba naráz.

Marnili jsme čas. Bylo mi pořád hůř. Vylekaný Mrakožrout se vymlouval a cenil zuby. Nakonec jsem ty jalové výmluvy ut'al.

"Buď přeplaveš na ten ostrov s námi na zádech, nebo přeletíš, ale jen s Liškou. Beze mne! Jasně, osle?"

Lehl jsem si a zavřel oči na znamení, že debatu ze své strany pokládám za uzavřenou. Teď se musel mužně rozhodnout Mrakožrout.

Dlouho bojoval sám se sebou. Už jsem skoro usnul, když opět navázal kontakt. Byl vylekaný a současně se cítil jako hrdina. V tuto chvíli jsem schopen ocenit jeho obětavost lépe. Tehdy jsem pocítil pouze úlevu.

"Tak si na mě vlez, holomku," vyzval mě drak. "Poradíš si? Podám ti Lišku. Dej na ni pozor."

Mrakožrout se rozplácl na zem a nebyl příliš vysoký nosič. Držel jsem se hlavně koleny, obě mé ruce zabralo dračí mládě. Mrakožrout opatrně vstal, vylezl z úkrytu a prozkoumal pohledem okolí. Věděl jsem, že i to, co bylo pro mne naprostou tmou, bylo pro jeho oči pouhým soumrakem.

"Nikde nikdo. Kamínku, lumpe... nesnáším vodu... Až se uzdravíš, uvidíš...!"

Pokýval jsem hlavou.

"Dobře, dobře. Jenom prosím tě vlez do moře." Když mu vlna olízla tlapu, ucouvl jako opařený. Střídavě jsem prosil, nadával a vyhrožoval. Pod kůží jsem cítil jeho svaly, tvrdé jako polena.

"Mrakožroute! Do háje! Vem tě d'as! To nebolí. Vzpoch se!"

Konečně s nohama tuhýma jako sloupy vstoupil do vody. Nořil se pořád víc. Voda mu omyla břicho...

"Neumím plavat!" vybuchl panicky naposled. Uhodil jsem ho vší silou patami jako vzdorovitého koně. Málem jsem přitom spadl.

"Roztáhni křídla a hrabej nohama. Je to snadné."

Byl natolik rozumný, že mě uposlechl. Rozložil na vodu křídla, která nás udržovala na hladině jako vor.

Chválil jsem Mrakožrouta a povzbuzoval ho. Jen aby se nevrátil na břeh nebo se nepokoušel vznést.

"Jde ti to báječně. Moc dobře. Jen tak dál. Je to opravdu snadné."

Nakonec, jsem to opakoval úplně mechanicky. Drápův ostrov rostl před očima. Na nebi stoupal malý měsíček a rozléval mírné nazelenalé světlo. Mrakožrout přidal. Záhy se za svým mladším bratrem měl objevit zlatý gigant a byli bychom vidět jako na jevišti. Když se Mrakožrout dotkl tlapami dna, právě začal stoupat nad obzor. Byli jsme na místě.

Sklouzl jsem po křídle na zem. Postavil jsem Lišku na písek, který si dosud zachoval teplo dne. Mrakožrout se oťepal a postavil se svěšenou hlavou - unavený a nešťastný. Tu jsem udělal něco, co dosud nikdy: objal jsem jeho velkou hlavu, vnořil obličej do jeho srsti a políbil ho. Užasle zastříhal ušima,

"Zřejmě jsi spokojen," sdělil.

"Jsem na tebe pyšný," prohlásil jsem vřele.

"Myslíš, že to plavání bylo nutné?" zeptal se nepříteliš přesvědčeně.

"Absolutně. Spadl bych z tebe hned při startu."

Neodvážili jsme se vydat do hloubi ostrova. Riziko setkání s Bláznem jsme nepotřebovali, zejména teď ne. Byli jsme smutná skupinka: mokrá a unavený nedospělý drak, zraněný chlapec, který se stěží držel na nohou, a vylekané mládě. Zalezli jsme pod nízké větve a doufali, že v noci se nám ve spánku nic nestane.

Vzbudil jsem se za úsvitu, jako první. Bolela mě hlava, svět mi plaval před očima a měl jsem strašnou žízeň, Mrakožrout spal jako zabítý, Mezi jeho tlapami ležela Liška jako v kolébce. Na zádech, s tlapkami nahoru, jako ušitá hračka z veverčích kožíšků. Opatrně jsem vstal, abych je neprobudil. Toužil jsem po vodě. Čistě, studené, přímo z pramene. Pít až do ztráty dechu! Smýt zaschlou krev a písek. Mořské vlny mě lákaly jen chvíli. Pomyslel jsem na tenkou vrstvičku soli, kterou taková voda zanechá na kůži, a vydal jsem se do nitra ostrova. Noc zanechala na rostlinách kapky rosy, které se ještě nestačily odpařit. Olizoval jsem tyto zbytky vlhkosti. Poskytovalo to jen dočasnou úlevu. Cítil jsem se jako vysušená kost v poušti.

Nenašel jsem tehdy pramen, přestože jsem si to hrozně přál. Narazil jsem na něco docela jiného. Mířil jsem přímo do středu ostrova s tím, že se vrátím stejnou cestou, až usoudím, že jsem se dostal příliš daleko. Tu zeleň ustala jako uťatá. Vstoupil jsem do otevřeného prostoru. Kolem stály opuštěné budovy, či spíše jejich ubohé trosky. Žádná střecha se nezachovala. Zdi byly zvětřelé a rozrušené. Na některých se zachovaly zbytky reliéfů. Viděl jsem fragmenty kol vozu, snad válečného, zvednutá kopyta, která už nenesla oře. Nohy v sandálech, nad nimi záhyby dlouhých šatů a dlaň visící na ploše stěny jako neobvyklý motýl. Zaujat jsem procházel těmito památkami z minulosti. Zastavil jsem se před zhrouteným portálem. Kdysi jeho arcitrám nesly dvě lidské postavy. Z jedné zůstaly jen nohy. Druhá - rozpadlá a vymytá tisíci dešťů - ale stále rozeznatelná. Představovala muže ve skutečné velikosti. Měl na sobě šat sahající ke kolenům, jakoby tvořený několika částmi. Připomínal zbroj. Jednu dlaň měl položenou na prsou. Ukazováček se dotýkal



palce, tvořily kroužek, vlasy měl sčesané dozadu. Zřejmě byly kdysi zapletené do mnoha účků. Teď se to nedalo rozeznat s naprostou jistotou. Kolem hlavy se rozkládala zvláštní aureola v podobě paprsků, listů nebo per. Nejvíce mě však zarazil vzhled obličeje. Už dávno přišel o nos a ústa zaťatá v rozhodné grimase, umíněnou bradu a odvážné obočí pradávně vyhladil čas, ale oči byly stále výrazné - úzké a trochu šikmé. Skoro stejné jako ty, které jsem stokrát viděl v zrcadle.

"Od oceánu připluly lodě s černými boky a nachovými plachtami a na nich přijeli bojovníci a mágové," připomenul jsem si začátek sbírky starých pověstí. Svě oblíbené četby.

S lítostí jsem sochu opustil. Jaký člověk k ní pózoval? Bojovník nebo mág? Pokud to byl mág, jaký talent měl? Objel jsem prstem dolní víčko. Nebylo by zábavné, kdybych měl s tímto mužem opravdu něco společného?

Zahloubán do podobných myšlenek jsem prošel další průrvou ve zdi. Žaludek se mi sevřel překvapením - nepříjemný pocit. Mezi ruinami, na prostranství pečlivě očištěným od porostu, se zvedal maličký kopeček z různých lesklých předmětů. Na něm jako na pohodlném loži ležel nahý muž svinutý do klubíčka. V prvním okamžiku jsem byl ochoten uznat to za horečnatý přelud. Spáček byl snad ještě špinavější než já tehdy, zato měl do vlasů vpletené šperky. Kolem krku zlaté řetězy, u pasu drahocenný opasek, na pažích v celé délce náramky. Nazdobené měl i kotníky.

Nepokládám se za nejchytřejšího člověka světa, ale určitě nejsem hlupák. Rázem jsem si uvědomil, koho mám před sebou. Byl to Blázen v lidské podobě. Určitě proto, aby se víc potěšil se svou sbírkou. V duchu jsem proklínal vlastní neopatrnost i hloupou náhodu a pomalu jsem vycoval. Blázen ležel obličejem ke mně. Stačilo, aby otevřel oči... I jako člověk byl nepochybně dost silný, aby mi jediným hmatem zlomil vaz. Málem jsem začal šilhat současným sledováním majitele pokladu i půdy pod nohama, abych nezakopl a nenadělal hluk.

Vždycky jsem se chlubil pozorovacím talentem, ale tentokrát, jsem nepostřehl, že zeleň v ruinách je vymýcená.

Zdupaná, vytrhaná nebo pečlivě seříznutá hned u země, jako by se o to někdo zvlášť postaral.

Vrátil jsem se co nejrychleji pod Mrakožroutova křídla. Zpocený, poškrábaný, s nepříjemným pocitem, že mi někdo hledí do zad. Naštěstí to byl jen pocit. Drak už čekal, znepokojen mým záhadným zmizením. Předal jsem mu všechno, co jsem spatřil v ruinách, a skončil toužebným přáním: "Pít!"

Ukázalo se, že jsem se vydal naprosto nesprávným směrem. Ústí jednoho ze tří potůčků Drápova ostrova bylo nedaleko, snad jen tři hody oštěpem. Uspokojil jsem mučivou žízeň. Zůstali jsme u potoka v přesvědčení, že je to místo stejně dobré jako kterékoli jiné. Vzhledem ke sladké vodě dokonce i lepší.

Uvažoval jsem, odkud má Blázen tolik zlata. I když vezmu v úvahu, že je sbírá dlouho, šlo o impozantní množství.

Nevypravoval se loupit na pevninu?

Mrakožrout se zamyšleně poškrábal za uchem.

"Vždycky něco kombinoval. Něco nasbíral, něco našel, část zřejmě vykopal..."

Zvedl jsem prudce hlavu.

"Vykopal?"

Pohlédli jsme na sebe a potom na Bláznův ostrov, nad kterým se vznášela stužka dýmu. Takhle je to tedy. Všechno se složilo v logický celek. Dávné poklady ukryté na posledním z ostrovů Dračího souostroví, bláznivý sběratel, který je našel a zabral pro sebe. Piráti se nějak dověděli o tomto jmění. Snad z klepů, snad ze starých pověstí nebo tajných map. Možná ty šperky vůbec nepatřily bojovníkům a mágům, ale nashromáždil je některý z legendárních "tygrů moře". Příchozí je budou hledat marně, rozčarování a zuřiví, budou nám narušovat život. Obtěžovat všechny kolem sebe. Pro Mrakožrouta byl poklad, tak žádoucí pro piráty, pouhou hromadou zbytečným předmětů. Tvrdých a nepříjemných při dotyku, navíc nejdých. Já jsem zřejmě převzal od svého přítele řadu vlastností, protože na mě toto bohatství neudělalo zvláštní dojem. Cítil jsem spíš údiv a žal při pomýšlení, jakou tíhu nosí Blázen, nepříjemnost vyvolanou chtivostí.

Nehodlali jsme starému drakovi ublížit, přestože by to bylo snadné, dokud tkvěl v lidské kůži. Ani jsme si nehodlali přivlastnit dračí poklad. Nevěděli jsme ani, jak bychom ho využili.

Plán, který se zrodil v Mrakožroutově hlavě, byl naprosto šílený, přestože musím přiznat, že svým způsobem logický.

Pro mého přítele byla krádež něco naprosto jiného než pro mne. Krádeží bylo zabrání cizího teritoria nebo odebrání potravy. Během kontaktů s lidmi pojem krádeže rozšířil na oděv a osobní potřeby. Sebrání mého deníku piráty bylo tedy velice odsouzené, kdežto sebral něco z Bláznovy sbírky pouhým nepatrným překročením morálních zásad. A právě to jsme měli učinit. Sebrat drakovi část jeho milované sbírky a uspokojit jí choutky pirátů.

Blázen stále ještě neodhalil naši přítomnost na ostrově, možná ji prostě ignoroval. Náš plán měl vyhlídky na úspěch.

Souhlasil jsem s tímto rizikem jen proto, že jsem nedokázal vymyslet nic lepšího.

Kdyby se mi podobná nehoda stala doma, ležel bych v posteli jako těžce nemocný. Ovinutý obklady. Musel bych popíjet odporné bylinné odvary a vývar z holoubat a nesměl bych hnout ani prstem. Místo toho jsem prolézal křovím a chystal se ukrást dračí poklad. Cáry, které jsem vypral v potoce, uschly a srazily se, takže mě svíraly jako krunýř. Rány se zacelily a už nekrvácely, zato jsem cítil, jak mě pálí oči narůstající horečkou.

Člověk velice připomíná hračku - vířícího vlčáka, roztáčeného trhnutím provázku. Točí se a točí, stále pomaleji a pomaleji. Už má upadnout, ale pořád, přímo proti přírodě, se ještě otáčí. Stejně tomu bylo se mnou. Nečekaně jsem v sobě odhalil zásoby sil, které mi umožňovaly pohybovat, myslet a jednat, navzdory postupující nemoci.

Přikradli jsme se k Bláznovu ležení, přičemž jsme spoléhali výlučně na Mrakožroutův sluch a čich. Přítel nechtěl zkoumat okolí způsobem Pozorovatelů, tvrdil totiž, že je to totožné s výzvou: "Jsme tady a můžeš nás sníst."

Liška byla vzrušena na nejvyšší míru. Pletla se mi pod nohama, riskovala, že na ni šlápnu, ztrácela se v houštích a museli jsme ji hledat. Opravdu se chovala jako rozmarné děcko. Nakonec mě něco napadlo. Uřízl jsem dlouhý kus liány, otrhal z ní listy a za chvíli jsem pro nezdárné dítě vyrobil jakési vodítko. Liška se zlobila, pokoušela se liánu překousnout,

ale její zoubky na to ještě nestačily a pořádné zuby dosud neměla.

Dorazili jsme ke zdem. Zkrátil jsem Lišce vodítko. Přikrčený Mrakožrout se schovával za kamenitou zdí a opatrně vyhlížel jedním okem přes rozpadlou hranu.

"Není tu. Jdu dál," sdělil a obratně proklouzl na druhou stranu. Sledoval jsem dírou ve zdi, jak se opatrně blíží k lesklé hromadě. Bez vybírání nabral do tlamy řádnou porci šperků a ihned se vrátil. Všechno šlo hladce až do okamžiku, kdy přelézal zpátky zeď. Právě tuto chvíli si vybrala Liška k tomu, aby mě kousla do prstu. Z nudy nebo prostě jako pomstu za uvázání mi zaťala zub přesně na kořen nehtu, což je zvlášť bolestivé místo. Jak později tvrdil Mrakožrout, můj křik by vyhnal mrtvolu z hrobu. Pustil jsem vodítko a Liška okamžitě utekla. Pochopitelně nejméně žádoucím směrem - k pokladu starého draka. Prolezl jsem dírou za ní, Mrakožrout se mě pokusil zadržet, ale zapletl se křídly do větví a delší dobu se nemohl uvolnit. Liška popadla kousek zlatého řetízku a třásla s ním, nadšena touto novou hračkou. Dováděla se mnou, unikala z rukou, a já jsem neměl sílu ani čas ji honit. Naštěstí se mi podařilo šlápnout na konec vodítka. Chytil jsem nezdárné dráče...

"Vrací se!!!" předal mi Mrakožrout. Blázen se vynořil mezi ruinami jako démon pomsty - s krví na tváři i rukou, stopami zdařilého lovu. Vrhł se ke mně s prsty ohnutými jako pařáty. V obličejí nepopsatelný vztek, rty odkrývaly dlouhé, až nelidské zuby. Ztuhl jsem děsem a mohl se pohnout až tehdy, kdy se příšerné prsty už málem dotýkaly mého hrdla. Byl to reflex. Nic jsem nechystal, zachoval jsem se prostě naprosto instinktivně. Vší silou jsem kopl útočníka do rozkroku. Obrátil oči v sloup a zkroutil se. Mentální echo jeho bolesti se rozléto jako tsunami. Popadl jsem Lišku jako balík a prchal ze všech sil. Hnán strachem jsem vylétl za Mrakožroutův krk, jako bych měl křídla. Přitiskl jsem se k dračímu kožíšku, aby mě nesmetly větve. Pod paží jsem držel zmítající se mládě. Z námahy jsem se opět rozkašlal a přidal jsem ke škrábancům na Mrakožroutově kůži nové, krvavě červené skvrny. Mrakožrout běžel jako šílený. Zastavil se až na známém místě u potoka. Vyplivl šperky a začal funět. Sklouzli jsme s Liškou na zem. Chytil jsem neposlušné mládě za ucho, strčil mu pod nos zmračený prst, ze kterého ještě kapala krev, a potom jsem mu poprvé docela vážně naplácal na zadek. Liška zalezla mezi kořeny stromu a odtud lítostivě a uplakaně vyhlížela.

"Je rozpustilá jako cop děvky! Vysvětlí jí, za co dostala."

Zalehl jsem a těžce oddechoval. Měl jsem pocit, že se mi v hrudi přesypává písek. Mrakožroutem otřásala silná škytavka. Na výčitky sestře neměl pomyšlení.

"Asi jsem něco spolkl," postěžoval si.

"Vyplivni to!"

"Třeba to strávím..." sdělil nejistě.

"Blázníš? Nejsi hutnická pec. Vyzvracej to!"

Činnost, to byla nechutná, ale přinesla ubohému drakovi úlevu. Klacíkem jsem vylovil z louže kouřících zvratků cizí předmět. Po opláchnutí v potoce se proměnil ve velký, neobyčejně krásný přívěsek s kouskem řetízku.

"Podle tebe je hezký?" zeptal se Mrakožrout beze stopy nadšení.

"Podle tebe: jedlý?" odvětil jsem a odhodil parádu na hromádku dalších. Mrakožrout jen přezíravě mávl rukou.

Předpokládali jsme, že nám nezbyvá moc klidu. Pobitý Blázen se záhy vzpomene a určitě přijde sem se pomstít, a to v mnohem hroznější podobě. Přibližně jsme určili dobu potřebnou k proměně s přihlédnutím ke stavu, ve kterém jsme Blázna zanechali. Výsledek nebyl potěšitelný. Prolévání krve mohlo začít za necelou hodinu. Utéci nebylo kam. Tady nám hrozil rozzuřený drak, na druhém ostrově - banda mužů s luky a oštěpy.

Čekali jsme a čekali. Mrakožrout vysouval a zasouval drápy, neklidně přitom sledoval okolí. Já jsem si okousal nehty skoro až do živého masa, což se mi ještě nikdy nestalo. Ovšem dosud se mě ještě nikdo nepokoušel zabít. Čas plynul, čekání se neodvratně měnilo v nesnesitelné mučení. První nevydržel Mrakožrout.

"S nehty na rukou jsi už skoncoval. Začneš teď na nohách?"

Vytáhl jsem prst z úst.

"Kolik času už uplynulo?"

"Podle mého břicha hodně. Slunce už urazilo pořádný kus."

Ověřil jsem to. Opravdu, uplynula už víc než hodina. Možná i dvě, a Blázen se neobjevoval. Udiveně jsme na sebe pohlíželi.

"Zabil jsi ho," usoudil Mrakožrout.

"Kopanec do koulí nikoho nezabije," odvětil jsem zasmáčeně.

"Cítil jsem, co jsi mu udělal. Já bych umřel," trval na svém Mrakožrout. Svěsil uši a otíral si tlapami nos.

"Co tomu řeknou rodiče...?" začal hořekovat.

"Nic jiného tě netrápí?" přerušil jsem ho.

Musím přiznat, že se vzchopil rychle. Narovnal se a zastříhal ušima.

"Zjistím, co se stalo."

"Půjdeš tam?"

"Sáhnu."

Několik minut se nic nedělo. Mrakožrout nehybně zíral do prostoru. Ohlédl jsem se, co dělá Liška. Tvrdě spala, svinutá do klubíčka. Dlouhý pláč ji unavil a teď přespávala období nemilosti. Opatrně jsem ji přikryl dlouhým, chlupatým listem. Malá ochrana, ale kdyby se tady objevil Blázen, doufal jsem, že ji hned nepostřehne a potom ji ušetří, až si vybije zlost na nás.

Od Mrakožrouta dorazila vlna nesmírného údivu, nedůvěry a posléze úlevy, která se postupně změnila v divé potěšení. Mladý drak vyskočil a začal skákat jako blázen, bez ohledu na to, že tu bylo málo místa. Rychle jsem se odsunul do bezpečné vzdálenosti a čekal, až se vzpomene a bude schopen podat rozumné vysvětlení. Posléze si sedl. Uši mu

energicky trčely.

"Blázen nepřijde. Ted' ani vůbec. Tedy hodně dlouho ne," opravil se. Muselo se stát něco opravdu neobvyklého, protože přímo zářil.

"Nemůže se transformovat," vyhrkl triumfálně.

"Zapomněl to?" otázal jsem se nedůvěřivě.

"Nezapomněl, jenom nemůže."

Mrakožrout se zase rozchechtal. Kde jsem jen bral trpělivost?

"Vzpomínáš si, co měl ten potřeštěnec na sobě?"

pokračoval přítel po chvíli.

"Hromadu šrotu. Netuším, jak s tím může lovit."

"Něco se mu zaseklo na krku. Nemůže to sundat. Zuří jako vzteklá krysa. Má na vybranou: buď se transformuje a kov se absorbuje, nebo ne, a pak se udusí."

Zapochyboval jsem.

"Je hodně silný. Jestli je to řetěz, může přetřhnout články."

"Nevím, co je to, ale je to dost silné, aby si s tím neporadil. A určitě se nerozhodne k proměně v tomto stavu, na to je příliš lakomý."

"Může se změnit v něco menšího. Na příklad v hada a vyklouzne z toho."

Mrakožrout na mě přezíravě zašilhal.

"Změnit tělo není tak snadné jako převléci si šaty. I kdyby ho to napadlo, nevydrží dvě transformace brzy po sobě.

Nezapomeň, že je mu už šest set let. Takže máme spoustu času. Přinejmenším do zítřka."

Byli jsem tedy v bezpečí. Nic nám nehrozilo, alespoň prozatím. S údivem jsem zjistil, že kontakt s Mrakožroutem se začíná rozplyvat. Hlavu jsem měl pořád těžší, jakoby plnou mokřých pilin. Jako přes silnou duchnu ke mně dolehl

Mrakožroutův dotaz:

"Co je s tebou, Kamínku?"

Země se najednou postavila a uhodila mě do spánku. Svět zaplnily obrovské hnědé listy, gigantická stébla trav a ohromní mravenci putující všemi směry. Běhali, kmitali tykadly a táhli břemena mnohem větší než byli sami. Dva masivní lesklí brouci spolu bojovali. Vzájemně se pokoušeli převrátit na záda. Neúspěšně. Zelená, chlupatá housenka šplhala po klacíku nahoru, přičemž každou chvíli zvedala přední část těla, jakoby čichala...

Zamrkal jsem. Všechno se vrátilo do normálních proporcí. Tiha pod lebkou zmizela. Pozvedl jsem se na lokti a dokonce šťouchl Mrakožrouta do nosu.

"Přestaň mě olizovat. Je to hnusné, budu celý lepkavý."

Zafuněl.

"Nestraš mě. Uplynulo už dost času na to, aby ses zregeneroval,"

Podrážděně jsem se zašklebil.

"Nejsem drak, balíku. To snad chápeš."

Mrakožrout se urazil, ale jen na chvíli. Převládla obava.

"Vypadáš špatně. Jsi bledý, pod očima máš kruhy."

"Chci domů," pomyslel jsem si teskně. Půvaby Dračích ostrovů zevšedněly. Dům zanechaný daleko na severu se zdál nejkrásnějším a nejbezpečnějším místem na zemi. Jako dosud nikdy jsem zatoužil po otci, vlastním koutku a knihách, dokonce i po otravných domácích povinnostech.

"Taky se chci vrátit domů," sdělil Mrakožrout a já jsem udiveně zjistil, že nemá na mysli Bláznův ostrov, ale právě skromné sídlo Plavého v Hadích vršcích.

Liška se probudila a vylezla zpod listu. Střídavě zívala, kýchala a otírala si nos tlapkou. V tomto věku jsou potíže malé, přesně na vlastní míru.

Vyloupení Bláznova pokladu byla teprve polovina celého záměru. Pochopitelně jsme nemohli s piráty jednat přímo.

Zbývalo jen jediné, podstrčit jim šperky a čekat, že uspokojeni sami odejdou. Přesvědčení, že dosáhli svého cíle.

Balil jsem zlato do širokých, silných listů. Ovázal jsem je lánami tak, aby Mrakožrout nic neztratil, nerozsypal nebo náhodou zase nepolkl. Tentokrát měl letět. sám. Na mou radu se vyválel na nejšpinavějším místě v okolí. Jeho srst nenasevěčovala tomu, že byla někdy bílá.

"Do smrti se neočistím," prohlásil truchlivě.

"Je lepší být špinavý než mrtvý," utěšoval jsem ho. "V noci bys svítil jako lucerna. Takhle je to mnohem lepší."

Soumrak nastal jako vždycky náhle. Mrakožroutova silueta se změnila ve tmavý, popelavý stín, skoro nerozeznatelný od pozadí. Opatrně vzal do zubů balíček. Vyšel na pláž, rozběhl se a vznasel do vzduchu. Zůstali jsme s Liškou sami. Její oči odrážely svit hvězd, blýskaly se v temnotě jako dva velké rubíny.

Brzy nato ke mně Mrakožrout sáhl. Netušil jsem, že to dokáže na takovou vzdálenost. Plný kontakt poskytoval těžko snesitelný pocit současného pobytu ve dvou tělech. Bojoval jsem se závratí a zvedajícím se žaludkem. Prsty jsem zaťal do písku - sypkého, drsného, promíseného s úlomky mušlí, a současně jsem vnímal dotyk tlejícího listu a vlhké půdy. Vdechoval jsem dusnou vůni rostlin, poslouchal zvuky lesa a lidské hlasy.

"Pomoz mi," poprosil Mrakožrout. "Vyznáš se v lidech líp." Mladý drak byl už u ruin či spíše u toho, co z nich zůstalo.

Hleděl jsem dračíma očima a viděl, jakou hroznou zkázu přichází způsobit.

Uprostřed hořely dva ohně. Část lidí se v jejich světle chystala ke spánku, část si ještě tiše povídala. Několik pirátů hrálo kostky. Když potřásali kelímkem, bylo slyšet chřestění. Někdo zahrál kousek pisklavé melodie, další však flétnistu zlostně okřikli a musel přestat. Lidé znaveni těžkou prací chtěli především spát. Několik jich chodilo na stráž s meči v

rukou.

Vedl jsem Mrakožrouta a on bez námitek plnil mé příkazy. Tiše a jistě pronikal mezi kmeny a porostem, téměř bez šelestu. Jednou kolem něj prošel strážný, který netušil, že se málem otřel o draka.

"Mhuř oči. Nezapomínej, že ve tmě svítí," varoval jsem ho. Pozorovali jsme stráže, zkoumali terén. Obešli jsme skoro celé ruiny, až jsme konečně našli to, oč nám šlo. Jedno z posledních zákoutí, ještě neporušené hledači pokladů, Mrakožrout se skrýval za hromadou sutin, napínal uši, čekal na zachrastění kostek. V tom okamžiku vytrhl další kámen, aby zvětšil díru, do které jsme hodlali ukrýt poklad.

"Zmrzačím se. Ulomím si zuby," vrčel hněvivě v duchu. Toužil sevřít špičáky na něčem jiném než na kameni, na pirátech.

Byl jsem stále unavenější. Přál jsem si, aby mě Mrakožrout propustil ze svého nitra a nechal odpočinout. Už jsem nerozlišoval, jestli je to jeho nebo moje únava. Bolela mne/nás hlava nepřetržitým napětím. Mrakožrout roztrhl obal z listů a naplnil díru zlatem. Potom začal zpátky skládat kameny tak, aby zanechal co nejméně stop. Bylo to nekonečné. Nakonec bylo všechno hotovo. Mrakožrout sebral zmačkané listy a vycouval, stále tiše jako závan větru. Při jeho rozměrech to bylo neuvěřitelné. Naplnil mě obdiv.

Mrakožrout ještě pohlédl do osvětleného prostoru a pokusil se odhadnout počet pirátů.

"Nechali jsme jim pěkný dárek," řekl si.

"Zaslouží si ho. V té díře je celé jmění, ale když si ho rozdělí, na jednoho toho moc nepřípadne," vysvětlil jsem.

"Uvidíš, že přibude pár mrtvol. Jdi, tady nemáme už co dělat."

"Vracím se."

Rázem jsem byl zase sám. A velice, velice vyčerpaný. Třešticí hlavu jsem položil přímo do písku. Oči se mi samy zavíraly. Červená světélka Liščiných očí kroužila kolem, byly jich desítky...

Tím pro mne skončily události na Bláznově ostrově. Vířící vlček udělal poslední otočku a znehybněl. Nevěděl jsem, že se piráti zachovali přesně podle mých předpokladů. Odpluli, za sebou zanechali nepořádek, vypálené kruhy ohnišť, několik čerstvých hrobů a jednu mrtvolu zakopanou do písku na hranici příboje. Pirát měl odpornou smrt - během přílivu se postupně topil.

Všechny mé věci ze starého tábořiště zmizely nebo byly zničené. Ze záznamů a pozorování získávaných s takovou námahou nezůstala ani stránka. Ale ani to jsem se nedověděl. Žil jsem v podivném, zamlženém světě, plném příznaků. Opět jsem bojoval se sirénami, topil se v temných hlubinách. Pronásledovali mě hořící lidé. Blázen na mě zíral očima rudými jako krev, cpal si do úst šperky a hltavě je polykal. Nevím, jestli šlo o přelud vyvolaný horečkou nebo zda jsem opravdu stanul u Brány jsoucna. Matně si připomínám ženskou postavu v rozevlátých šatech, vznášející se ve vzduchu, jako by neměla nohy. V jedné ruce držela dlouhý šíp, ve druhé - vodní hodiny. Viděl jsem ji mnohokrát. Vždy na mne pohlížela vážně a pomalu vylévala vodu z klepsydry, až do poslední kapky.

Zoufalý Mrakožrout, který se z těch přeludů pokoušel vylovit něco smysluplného, cokoliv, co by znamenalo alespoň stín zlepšení, netušil, že jsem se setkal s Paní Šípů, představitelkou samotné smrti.

Mrakožrout se proměnil v člověka, aby se mohl o mne lépe starat, nevěděl však, jak ani čím mě zachránit. Kdyby se nevrátili Dráp a Mírná, nepsal bych tyto řádky.

Po vyslechnutí trochu chaotického synova povídání se Mírná rozlítla. Během dvou minut přesvědčila manžela, že není ani zdaleka tak unavený, jak mu připadá, a že musí okamžitě přivést pomoc. Jedno odkud, ale musí to být člověk, který se vyzná ve zraněních. Potom vyrazila za Bláznem. Zasypala ho slovy jako krupobitím, přičemž mu vysvětlila, co si myslí o dědcích, kteří tváří v tvář nebezpečí ponechají děti bez pomoci.

Všechno se hned začalo vracet do normálního stavu.

První věc, kterou jsem spatřil po nabytí vědomí, byly zelené čupřiny na vrcholcích stromů, zametající modravou oblohu jako velké štětce. Nemyslel jsem na nic konkrétního. Myšlenky se ospale vlekly od jednoho dojmu k druhému, Světlo. Teplo. Pohodlí. Nic mě nebolí.

Pomalů jsem otočil hlavu a můj pohled padl na cizího muže, obráceného zády ke mně. Měl široká ramena a svaly jako zápasník. Kůži opálenou jako kůrku vypečeného chleba. Rozcuchané černé vlasy si ovázel barevnou stužkou.

Zalila mě vlna hrůzy. Cizinec... Pirát! Nepřítel!

Jakoby cítil, že na něj hledím, otočil se. Pak se sklonil, pohlédl mi do očí a zamával rukou před obličejem. Na jeho prsou upoutal hned černý kroužek se znakem úst uprostřed. A už vlastně zbytečně mi o chvíli později s přátelským úsměvem sdělil:

„Jsem Slaný, Mluvčí. Jsem rád, že jsi se vrátil.“

Něšlo o zázrak ani náhodu. Slaný byl prostě jediný mág, vlastně i jediný člověk kromě mne na celém Dračím souostroví. Žil a bádá na Ještěru, což věděli skoro všichni draci na ostrovech. Ukecaný rod.

Nyní, kdy píšu tyto znaky, rozmlouvá Slaný se svým přítelem a partnerem, popelavým drakem s legračními chlupy na uších. Na draka se jmenuje dost neobvykle - Potápěč. Pochopitelně jde o potápění ve vzduchu, nikoli ve vodě.

Liška si opět hraje s mýma nohama, visícíma ze sítě. Jako za starých, dobrých časů. Dobře, že se naučila schovávat drápky. Věší se na mou nohu celou vahou a já ji kolébám.

Před chvílí tu byl Dráp. Zvedl Lišku a vložil mi ji do sítě. Něco nevidaného. Ještě chvíli a začne si se mnou povídat.

Spolkl dokonce i to, že Mrakožrout tu dále běhá jako chlapec.

Mrakožrout přepsal celý můj deník tak, jak si ho zapamatoval. Se všemi podrobnostmi. Nezapomněl ani na čáru, kterou zavinila Liška. Neměl papír, použil tedy suché listy. Mají trochu nerovný povrch a místy není snadné přečíst nějaký symbol. Bezvýznamné. Ponechám si celek jako nádhernou připomínku přátelství.

Bohové všech národů, neopouštějte mě. Přichází Slaný a nese v hrnku ten ohavný lék. Pomoc, je tak odporný! Musím končit, bohužel. Stojí nade mnou a ví, že píšu jen proto, abych oddálil nemilou nutnost. A já vím, že on ví, že já vím.



## JEŠTĚR

Začínám psát na novém místě. Nemám na mysli jen stránky deníku, ale i krajinu, kde se nacházím.

Když jsem se uzdravil ze zápalu plic natolik, abych snesl bez újmy vzdušnou cestu, přesídlili jsme všichni na mnohem výhodnější místo. Hodně vzdálené od Bláznova ostrova, totiž na ostrov Ještěr, kde Slaný zanechal dům, Mírná a Dráp vzpomínky na šťastné dny, a Mrakožrout dávná zákoutí a půvaby dětství.

Let v hejnu (jiný popis mě nenapadá) se liší od cestování ve dvojici. Je při něm mnohem veseleji.

Vedl nás Potápěč, nesoucí na zádech Slaného. Za ním letěla Mírná, neustále starostlivě kontrolující košík na svých zádech, ve kterém cestovala Liška. Zvědavě mrně každou chvilku vystrkovalo nos zpod víka, aby si prohlédlo svět shora, a Mírná měla spoustu starostí, jak je uchránit před pádem do oceánu. Šikmo vpravo za Mírnou jsme se drželi my, tedy Mrakožrout se mnou na zádech. Vlastně jsme se měli držet, protože Mrakožrout ve skutečnosti dováděl, chvílemi se vznášel příliš vysoko, pak se zase spouštěl až k zeleným vlnám. Dráp, uzavírající tento miniaturní průvod, několikrát syna napomenul, ale neúspěšně. Konečně nás nechal být a Mrakožrout se mi svěčil, že i Dráp se opravdu těší z návratu na Ještěr, jen to na sobě nedává znát.

Všichni tedy byli spokojeni a v dobré náladě. Mezi účastníky této maličké karavany se rozvinula síť vzájemných mentálních vazeb. Účastnil jsem se jich také, i když jen pasivně, a měl jsem možnost sledovat rozhovor Slaného s Potápěčem, žertování mezi Mírnou a jejím synem, příběhy vyprávěné Lišce.

Když se před námi objevilo velké zelené těleso ostrova, opět jsem se neubránil dojmu, že jde opravdu o velikého plaza vyhřívajícího se na mělčině. Přilétli jsme od poloostrova zařezávajícího se jako ocas úzkým pásem do oceánu. Oválný záliv tvořil jakési ohnuté tlapy a pahorkatina v nitru ostrova - hřbet. Nad kuzelem sopky se jako obvykle vznášely bílé obláčky kouře jako netvorův dech.

Ve srovnání s rozměry Ještěru byl Bláznův ostrov maličký. Bujné rostlinstvo, které vyrostlo na sopečné půdě, pokrývalo ostrov jako hustý kožich. Kolik zajímavých míst, neznámých rostlin a zvířat musí být v této zeleni!

Přistáli jsme na místě pro draky nejvýhodnějším - na rozlehlé písčité pláži v zálivu. Hned po tom, co jsme uvolnili Lišku a shodili nepříjemné odění určené k letu (mé o to těžší, že bylo zhotoveno z rychle upraveného lýka), se na pláži objevili hosté. Na Slaného se vrhl blíže neurčený počet hrozně pohyblivých dětí. Věšely se mu na ruce, objímaly ho kolem krku. Málem ho porazily. Běhaly mezi dračími tlapami, tahaly Potápěče za kožich a vůbec tropily rozruch.

Slaný se zmínil o rodině, ale tohle všechno mají být jeho děti? Pokoušel jsem se je spočítat. Nemožné - byly rychlé jako jiskry. Dnes vím, že jich bylo jen pět, ve stáří od čtyř do sedmi let. Živé a plné energie nesly jména shodná se svou povahou. Nejstarší byl Živé stříbro, o rok mladší Blesk, potom Tygřík a dvojčata: Svit a Slunečnice.

Ještě jsem se nevzpamatoval z toho nájezdu, když se přiblížila Slaného žena. Žena!

Mágové mívají děti. Samozřejmě. Dokonce častěji, než se zdá. Ale ženy a úplná manželství se vyskytují opravdu zřídka. Která žena by chtěla spojit svůj život

s Pozorovatelem, znajícím její nejtajnější myšlenky, nebo s Jiskrou, zapalující v hněvu vše kolem?

Žena po boku Slaného se jmenuje Měsíční květ. To ji vystihuje. Kráčela k nám po sypkém mořské písčiny, jako by plula. Místo abych obdivoval její půvabnou postavu, nevěděl jsem, kam s očima. Měla na sobě jen kousek průsvitné tkaniny kolem pasu a blýskavý náhrdelník na krku. Objala manžela, něžně ho uvítala po dlouhém odloučení a on ji bez ostychu políbil na šíji. Přítomnost cizích jim nijak nevadila.

Mé seznámení s Měsíčním květem proběhlo dost neobratně. Podal jsem jí ruku na přivítanou, jak se to dělá, když se lidé vidí poprvé, a současně se snažil vyhnout pohledu na její obnažená ňadra. Upadl jsem do nesmírných rozpaků a cítil jsem, že se červenám jako holčička. Měsíční květ mě chytila za zápěstí, jako bychom byli intimní přátelé. Důvěrně mi poklepala na rameno a uchopila za bradu, čímž mě donutila k pohledu přímo do očí. Usmála se, přičemž zavrtěla hlavou jako zvědavý pták. Rty se jí pohnuly.

"Říká: Velice milý, skromný chlapec," předal mi Slaný. Viděl jsem, jak potlačuje smích.

Dračí rodina si našla místo na ostrově snadno. Všichni si tu dosud pamatovali Drápa, Mírnou i malého Mrakožrouta. Přijali je upřímně a s pochopením. A malá Liška si rázem podmanila několik starých mládenců, kteří bez váhání odstoupili část svých loveckých území pro potřeby nových příchozích. Mrakožrout se vítal a opětovně seznamoval s kamarády, které opustil před léty a kteří mezitím pořádně vyrostli. Zvážněli, a někteří starší se k úžasu mladého draka chystali založit vlastní rodiny,

"Drápal! Okřídlený zpěvák! Dokonce i Tlust'och!" hořekoval, když jsme se opět sešli druhý den po přiletu na ostrov.

"Pamatuji si je jako mláďata! Hrozně se změnili. Jsou... jsou..." pletl jazykem, nešťastný

a zklamaný, v marné snaze najít odpovídající výraz pro své rozčarování. Posléze dokončil a znělo to skoro jako urážka: "Jsou dospělí!"

Nejen on se musel vyrovnat s novinkami. Slanému připadalo naprosto přirozené, že budu bydlet u nich. Vůbec ho nenapadlo, že by tomu mohlo být jinak. Já jsem se však v novém prostředí trápil. Pět usmrkánků obdařených neobyčejnou schopností být na několika místech naráz dokázalo vyvolat bolení hlavy. Jejich rodičům to nijak nevadilo, mně však připadalo, že si nikdy nezvyknu na rychlé pohyby postřehnuté koutkem oka ani na stálé dunění podlahy neustávajícími poskoky maličkých nožek.

Měsíční květ se trošku oblékla, takže mé rozpaky zmizely. I když nadále odkrývala nohy víc, než by bylo únosné pro ženy na pevnině.

Charakterizovat Slaného sídlo jako dům je možná přehnané. Jednalo se prostě o kůly zaražené do země a pokryté střechou z listů. Podlaha položená na zvýšené dřevěné konstrukci měla chránit před návštěvami rozličných nevtaných živočichů. Pod vahou lidí se mírně houpala a měl jsem nepříjemný pocit, že kráčím po zrádném povrchu zarostlého

močálu. Stěny v tomto podivném domově neexistovaly vůbec. Nahrazovaly je zástěny upletené z prutů a vláken, spouštěné nebo svinované podle potřeby. Obyvatelé žili možná ne přímo pod širákem, ale klidně můžu napsat: "na volném vzduchu". Vybavení bylo stejně skromné. Spalo se v houpacích sítích a na tvrdých rohožích. Jediný stůl sloužil Slanému k práci a byl zavalen hromadami papírů, svitky pergamenů, vzorky rostlin a voskovými tabulkami na poznámky. Pro mne to bylo jediné místo, které vypadalo přijatelně. Měsíční květ připravovala jídlo vkleče na rohoži. Myslel jsem na ni se stále větším obdivem, doplněným však určitou dávkou nedůvěry. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že deset z deseti dívek z Hadích vršků by pobouřeně protestovalo, kdyby jim někdo nabídl takové podmínky k životu, a ještě téhož dne by se vrátily ke svým matkám. Kdežto Měsíčnímu květu to zřejmě nijak nevadilo. Klidně vyhazovala z domu zvědavé ještěrky s přilnavými tlapkami i velké chlupaté pavouky. Nalézala místo pro další ukázky přírodnin shromažďovaných manželem i nejpodivnější poklady přinášené dětmi. Stejně klidně přijala pod svou střechu i mne - nečekaného a dosud nedotčeného hosta na neurčitou dobu. Podezírám ji, že mě od začátku (možná podvědomě) pokládala za další rozmar svého muže mága. Jen se mne nepokoušela položit na poličku nebo strčit do některé z beden, kde Slaný přechovával s velkou péčí knihy, přesné nástroje a sbírku zvětšovacích skel.

Přestože jsem se zpočátku cítil cizí, zjistil jsem, že člověk přivykne všemu. Slaný byl přátelský a upřímný. Jeho manželka zřejmě neměla nic proti mé přítomnosti na svém teritoriu (začínám uvažovat jako drak) a děti se zdály milé a dobře vychované, i když nadprůměrně živé. Měl jsem zde velkou naději se v poklidu úplně uzdravit, obnovit zničenou sbírku rostlin a hmyzu, z níž zůstal jen onen nádherný modročerný motýl, a tak se mnohému přiučít. To jsem si myslel až do okamžiku, kdy na scénu vstoupila Jahoda.

Zjevila se dost nečekaně, alespoň pro mne. Dodnes vyčítám Slanému, že mě nijak nevaroval. Kdoví, jak by události probíhaly, kdybych o ní něco věděl. Nebo alespoň o její existenci. Došlo k tomu druhého dne po příletu na ostrov. Navštívil mě Mrakožrout, vypovídal se a potom se vrátil k rodině. Slunce urazilo větší část své dráhy na obloze. Záhy se mělo stmívat. Seděl jsem u zábradlí a čistil zeleninu, abych byl alespoň nějak užitečný. Současně jsem postupně pročítal záznamy Slaného o stavbě dračích křidel. Rozpětí v závislosti na stáří, odolnost blány, konstrukce kloubů. Všechno doplněné přesnými nákresy a obrazy. Slaný tomu věnoval opravdu hodně úsilí.

Právě jsem se pokoušel rozvinout další část svitku, přičemž jsem v ruce současně držel nůž a napůl oškrábanou řepu. Byl jsem tak zahleděn do textu, že jsem si ani neuvědomoval, jak se chovám nepatřičně. Evidentně mi chyběla třetí ruka. A právě tehdy se objevila. Jako na přání. Nevelká bílá ruka mi odebrala svitek. V duchu stále kdesi daleko jsem zvedl pohled... a překvapením upustil nůž. Hleděl jsem na démona! Oči v drobném obličejí mi připadaly obrovské.

Neuvěřitelná světle růžová barva s červenými proužky jim dávala vzhled čerstvých ran. Bílé obočí a řasy na pozadí bílé kůže skoro neexistovaly. Stejně bílé byly rozčezené prameny vlasů po obou stranách této zvláštní fyziognomie.

Dívka mě přelétla přezíravým pohledem a rty se jí změnilly v úzkou čárku. Prudce se otočila a odešla. Energickými pohyby házela postupně na rohože Slaného výtvary, klobouk upletený ze slámy a brašnu shozenou z ramene. Cestou sebrala ručník, misku s mýdlem a zmizela v přístavbě, kde bylo místo vyhrazené k mytí.

Tak jsem si získal neúprosného nepřítele. Nemám ani koho obvinít, kdybych to chtěl udělat. Překvapením jsem úplně přestal ovládat svůj výraz a umím se dovtípit, co ta ošklivka v něm vyčetla. Těžko si představit smůlovatější uvítání. Dodnes se za ně stydím.

Slaný ke mně přisedl a rozpačitě se poškrábal oběma rukama ve vlasech.

"Úplně jsem na ni zapomněl. Bývá doma tak zřídkka," pokoušel se o neobratnou výmluvu. "To je Jahoda, má nejstarší dcera."

Okamžitě mi prolétlo hlavou, že to absolutně není možné. Měsíční květ, i když nepochybně už ne v rozpuku mládí, nemohla být matkou tak veliké dívky.

"Z prvního manželství," opravil okamžitě Slaný, který zachytil mou myšlenku. "Je jí čtrnáct. Hrozný věk. Celé dny tráví s draky nebo se potuluje úplně sama po ostrově. Žasnu, že ji dosud nic nesežralo."

Zamračeně jsem zíral do napůl oškrábané zeleniny. Z černé slupky vyvstávala bílá šťáva. Světla jako kůže děvčete, které se právě sprchovalo za třtinovou zástěnou.

"Opravdu není půvabná," přiznal Slaný rozmrzele. "To jen zhoršuje situaci. S macechou se neshodne. Se mnou ostatně také ne. Roste z ní naprostá divoška. A ještě něco..." Tu se zřetelná výpověď Slaného, složená ze snadno čitelných znaků (nepoužívá kód Mrakožrouta a můj, který nazývá příšerným žargonem) rozmazala a objevily se nejasné obrazy vybledlého dítěte, magické emblémy a zamlžené věže sídla Kruhu.

"Co se jí stalo?" zeptal jsem se s instinktivním pocitem, že se jedná přímo o Jahodu,

"Totéž, co tobě. Pozorovatelka."

Zvedl jsem hlavu jako vzpurný koník, přilnul pohledem ke Slaného očím a hledal v nich žert nebo lež, přestože jsem věděl, že při mentálním kontaktu nelze klamat. Těmi několika znaky obsáhl Slaný celou podstatu Jahodina příběhu.

Ženy mágové neexistují. Nemají ani název. Jaké jméno dát takové bytosti? Mágyně? Mážka? Magička?

Matky předávají synům zárodky talentu, stejně jako u hemofilie, ale jen výjimečně se talent objeví u dívky. Skoro nikdy. Jahoda však podivnou hříčkou osudu dědila po otci. To, že talent vzal jejím vlasům přirozenou tmavou barvu a zalil oči červení, dokazovalo, že je výjimečně silný.

"Kam dosáhne?"

"K břehu pevniny," sdělil Slaný pyšně.

Udiveně jsem zavrtěl hlavou. To bylo opravdu daleko. Přesahovalo to i možnosti draků. Dosah mistra. A současně tragédie. Nepochyboval jsem, že se Slaný neodváží uvést dceru do Kruhu a vyžadovat práva jí příslušející. Nedivil jsem se ani náladě Jahody. To nebyla obyčejná vzpoura dospívající, navíc neatraktivní dívky. Bylo jí už čtrnáct. Kolik času uplynulo od okamžiku, kdy si uvědomila, že žije ve věčném provizoriu: není ani budoucí manželka a matka, ani

kandidátka pro tetování a modrou šerpu.

Pokoušel jsem se na ni nezápat, přestože přitahovala můj pohled jako magnet železné piliny. Procházeli jsme kolem sebe, jedli spolu. Posléze jsme šli spát, odděleni jen tenoučkou zástěnou z lávy chránící před moskyty. Ignorovala mne, věnovala mi méně pozornosti než bezprizornímu psisku a já jsem se snažil oplácet jí stejně. Válka ještě nevypukla, ale skrytě už rašily její zárodky.

Druhého dne jsem se již nezatěžoval myšlenkami na bělovlasou dívku, protože Slaný mi slíbil, že mě vezme k mladému dračímu páru, který očekává svého prvního potomka, a potom jsem byl domluven s Mrakožroutem. Hodlal mi ukázat jedno z míst, kde si hrával jako malý.

Cestou mě Slaný zasypal vysvětleními na téma dobrého vychování v dračí verzi. Do ležení se nevstupuje bez zřetelného pozvání hostitele. Nesmí se couvnout, když se chtějí dotknout nosem nebo tlapou. Musí se sníst alespoň symbolicky kousek syrového masa, pokud ho draci nabídnou, a nepovracet se, i kdyby bylo rozkousáno. Zbytečně nepobíhat, nedělat prudké pohyby v blízkosti budoucí matky a tak dále. Nic, co bych už nevěděl od Mrakožrouta. A když mi Slaný oznámil: "A především se chovat tiše", docela otevřeně jsem si poklepal na čelo bez úcty k jeho věku. Ještě nikdo nikdy mi nevyčetl, že jsem hluchý!

Slaný se hněvivě zamračil.

"Co to má znamenat?"

"Už dva roky žiji s drakem pod jednou střechou. Několik měsíců na Bláznově ostrově jsem se stýkal výlučně s draky, nepovažuj mě tedy za nováčka, který si dosud šlape na podolek."

Pohlédl na mne, jako by mě viděl poprvé.

"Mám tě pokládat za sobě rovného?"

"Jistě. To mi snad náleží."

"Za dospělého?" ujistil se.

"Proč ne?"

"Začnu, až budeš velký," oznámil blahosklonně.

"Jsem velký," odvětil jsem chladně. Slaný mě přelétl pohledem a vysunul bradu. Vyrovnal jsem se mu vzrůstem, přestože byl o třetinu širší a tak ramenatý, že by se na něm dal narýsovat čtverec.

Mluvčí pokýval hlavou, zastavil pohled na mé šerpě, která po všech příhodách byla sice mírně roztřepená, ale poutala oči blankytem mágů. Odsunul prstem okraj mé tuniky, pohlédl na tetování, které čekalo na doplnění barvou Mistra Kruhu, jakoby se chtěl ujistit, že tam opravdu je. Viděl jsem, jak zhluboka vzdychl, poškrábal se starostlivě na hlavě a sevřel rty. Nakonec rozhodl bezradně rukama a široce, i když trochu křivě, se usmál. Natáhl ruku a stiskl jsme si dlaně v gestu smíření a důvěry. Víckrát jsme se k této záležitosti nevrátili.

Rodina, kterou jsme šli navštívit, byla podle dračích představ ještě velice mladá. Ani ne století, beznadějně do sebe zamilovaní a přímo neuvěřitelně šťastní. Z řady znaků, které mi Mluvčí cpal do hlavy, jsem se dovídal informace o obyvatelích tohoto kouta ostrova, kam jsme právě mířili.

"On se jmenuje Liják. Vylíhl se právě při největší průtrži mračen, která kdy byla v této oblasti. V každém případě to tvrdí Potápěč. A jeho žena je Okřídlený dech větru ševelící listím. Dračím jazykem se to vyslovuje moc dlouho. Ani to nezkouším. Nazývám ji Okřídlená a ona se nezlobí."

Trvalé sídlo Lijáka a Okřídlené velice připomínalo veliké hnízdo. Draci sice umí spát všude, jíst ledacos, ale ve skutečnosti milují pohodlí. V rozlehlé skalní prohlubni shromáždili obrovské množství větviček, listů, tráv a kusů kůry. To vše bylo slisované a propletené tak, že to vytvořilo docela pohodlnou matraci s bezpečným dolíkem uprostřed. Na okraji hnízda seděl Liják a napínal uši. Hlavu i křídla měl černé jako saze, ale směrem dolů byla barva stále světlejší, až se na koncích tlap změnila v šedou. Okřídlená nejprve vypadala jako neforemné klubičko světle bezové kožešiny, svinuté uprostřed hnízda. Potom zvedla hlavu - velkou a z profilu hezkou. Dotkla se Slaného vítacím gestem, potom utkvěla na mně pohledem světle červených a jako rybízové víno průzračných očí. Usmál jsem se tak, abych při tom neukázal zuby, což by mohlo být špatně pochopeno. Liják mi foukl do vlasů. Pomalým pohybem jsem mu položil ruku na nos. Neuhnul. Pouze pohnul uchem v gestu mírné sympatie. Okřídlená se zvedla a teprve teď bylo dobře vidět, jak je ztepilá. Dlouhotlapá, chlupatá, se šíjí prohnutou v líbezném oblouku. Pod jejím břichem, na silné vrstvě chumáčů vytrhaných z těl rodičů, ležela aktuálně nejdůležitější věc jejich života - vejce. Navzdory mým představám nebylo nijak veliké. Mělo velikost a tvar melounu. Pokryté nažloutlou skořápkou vypadalo poněkud drsně, připomínalo zvláštní plod. Natáhl jsem krk a s očima rozšířenými vzrušením jsem si je prohlížel. Takhle tedy vypadala Liščina kolébka? Z takového lůna vyšel Mrakožrout? Jak maličké musí být dračí mládě nacpané do této skořápky. A jak je zvláštní, že po letech doroste v tak obrovského tvora, jako jeho otec a matka.

Slaný mezitím rozprávěl s Lijákem. Gestikuloval pomalu, kontroloval každý svůj pohyb. Usmál se jen jednou, jen na okamžik odkryl zuby a ihned stiskl rty. Profesionál. Přestal jsem si ho všimnout. Kulatý předmět v dračím hnízdě, přikrytý ocasem Okřídlené, vábil můj pohled. Byl jsem zvědav, jaké barvy bude kožíšek tohoto mláděte, až se konečně rozhodne proklubat na svět. Myslel jsem na Lišku, na to, jak hezoučká a milá jsou dračí mláďata. Děti Mírné a Okřídlené budou prakticky vrstevníci. Liška bude mít novou kamarádku pro hraní. Nebo to bude kamarád?

Dračice, která mě pozorně sledovala, nečekaně sklonila hlavu. Objevilo se přede mnou veliké světle červené oko. Viděl jsem se v něm jako v zrcadle. Dlouhá černá zornička se rozšířila. Pocítil jsem, jak si dračí "já" razí cestu nitrem mé mysli. Byla delikátní.

"Kdo jsi?"

"Kamínek."

"Věc?" nepochopila.

"To je jméno."

"Jsi mág jako Slaný?" zajímala se. Pomalu utvářela pojmy, zřejmě se obtížně přizpůsobovala mému způsobu myšlení, v němž se vyskytovaly především barvy, tvary, vůně a pachy, kdežto slova skoro chyběla.

Snažil jsem se myslet jen na jediné úrovni, nedělat žádné náhlé skoky k jiným představám. Nebylo to snadné. Ocenil jsem bystrost a ohebnost Mrakožroutovy mysli. Ale Okřídlená se snažila.

"Ano, jsem mág." Odkryl jsem tetování. "Tvořím obrazy ve vzduchu."

Namířila uši dopředu v symbolu "zajímavé". Jen pro její potěšení jsem vytvořil obraz Lišky. Iluzivní dráče dělalo nejroztomilejší věci, jaké jsem viděl u jeho vzoru. Honilo si vlastní ocas, škrábalo se za uchem nebo si zakrývalo oči v žertovném gestu "nejsem tady!"

Okřídlená byla dojatá. Zjistil jsem, že není sama, kdo sleduje mnou vytvořené mládě. Liják na ně hleděl přímo okouzleně. Slaný také a tvářil se podivně,

Zrozpačitěl jsem a zlikvidoval přelud. Zdálo se, že mě čeká dlouhé kárání.

Okřídlená s očima přimhouřenými jako spokojená kočka mi navrhla něco, o čem jsem se neodvážil vůbec snít. Jen s mírným zaváháním se zeptala: "Chceš si sáhnout na mého synka?"

Jestli chci? Směšná otázka. Samozřejmě! Poklekl jsem mezi dračí tlapy a opatrně, jako by se jednalo o mýdlovou bublinu, jsem položil prsty na vejce. Nepřipomínalo ptačí. Při dotyku bylo jako papír. Trošku drsné, kožovité. Lehce jsem stiskl jeho povrch. Nebylo tvrdé, tlakem se pohnulo. Náhle jsem pocítil pod skořápkou pohyb. Pod mými prsty se něco přesunulo, jako by se maličký dráček protahoval ve spaní. Prudce jsem vydechl, a aniž bych promyslel, co vlastně dělám, jsem přitiskl k vejci ústa. Rty jsem vnímal nepatrné údery, jako kdyby někdo klepal zevnitř na skořáčku prstem. S nesmírným pohnutím jsem si uvědomil, že to bije srdce dráčete.

"Je tam! Opravdu tam je!"

Okřídlená se rozdělila se mnou o své štěstí. Pokud ode mne očekávala pochopení zázraku zjevení nového života, nezklamala se. Její důvěra, mrňousek dávající známky života z nitra vejce - vše bylo tak vzrušující a zázračné.

Polaskal jsem ji na citlivém místě pod bradou, dotkl se nosem jejich nozder v díku za ten nečekaný dar. Voněla prochlým dřevem a přímořským pískem.

Brzy nato jsme se rozloučili. Zamyšleně jsem kráčet těsně vedle Slaného. Hleděl jsem pod nohy, ale nic nevnímal. Bezděčně jsem odhrnoval větve visící do cesty. V polovině cesty do mě Slaný šťouchl. Nepřítomně jsem na něj pohlédl, v duchu dosud u dračího hnízda.

"Přisahám, že bych tě nejraději přehnul přes koleno. Cos to vyváděl?"

Pokrčil jsem rameny.

"Hovořil jsem s Okřídlenou. Je moc milá. A nevyhrožuj mi výpraskem, to je směšné."

Ušli jsme pár dalších kroků, když Mluvčí znovu navázal kontakt.

"Nevěřím v zázraky, ale musím přiznat, že k nim dochází. Máš dosud hlavu na krku a nesežrali tě. I když měli."

Rozzlobil jsem se.

"Neudělal jsem nic špatného! Sama mě oslovila. A vajíčka jsem se nedotkl sám od sebe. Dovolila mi to."

Slaný vzdychl.

"Mně to nedovolila." Mělo to znít hněvivě, protože se zamračil, ale pod tou maskou jsem pocítil lítost. Cítil jsem se trochu nepříjemně. Opravdu, to mohl být důvod k žárlivosti. Žil na Ještěru už hezkých pár let. Do svých výzkumů vložil spoustu úsilí. Riskoval život i zdraví. A tu se objeví bezohledný smrkáč, který bez námahy dosáhne toho, co se jemu nikdy nepodařilo. Položil jsem mu ruku na znamení, že chci rozmlouvat dál. Omluvil jsem se.

"Nezlob se. Nejsem tak vzdělaný jako ty, ale nejsem hloupý. Věděl jsem, co si smím dovolit. A kromě toho... nezlob se... byl jsi hrozně napjatý, jako by ses bál. Ztuhlý a nepřírozený. To vždycky nebo jenom dnes?"

Slaný na mne pohlédl.

"S draky je třeba jednat opatrně. Jsou rozmarní."

"To tedy znamená, že se neustále kontroluješ. Oni si tudíž myslí, že nejsi upřímný. A úplně ti nedůvěřují."

"Kecáš."

"Opravdu? A proč jsi tu dvojici nenaučil, jak se smějí lidé? Že odkrytí zubů nemusí znamenat vyhrůžku? A dovolil jsi Potápěči alespoň jednou vstoupit do svého Já?" (Už předtím jsem se od starého draka dověděl, že ne.)

Slaný potřásal hlavou. Pokračoval jsem, přestože se mračil pořád víc.

"My s Mrakožroutem se spojujeme velice často. Vlastně je to už zvyk. Já vím, co chce, a on ví, nač myslím. Občas se hádáme nebo dokonce pereme, ale naprosto si věříme. Při plném kontaktu jsme jednou duší."

Jaký je rozdíl mezi mým kontaktem a vaším, tedy dračím?" otázal se Mluvčí. Neuvěřitelné, ale skutečně to nevěděl.

"Jako mezi prohlížením pomeranče a jeho snědením."

Zdálo se, že Slaný bude mít o čem přemýšlet.

Vyšli jsme na pláž u zálivu. V dále bylo vidět střechu domu Mluvčího. Přešli jsme k místu, kde vlnami zalévaný písek byl tvrdý a snadno se po něm krácelo. Slaný sbíral kamínky a házel žabky jako chlapec. Napodobil jsem ho, ale jeho oblázky skákaly víckrát. Náhle se otočil ke mně.

"Vysvětli mi ještě jednu věc. Proč jsi k ďasů líbal to vejce?"

Užasle jsem na něj pohlédl a potom jsem se bláznivě rozesmál. Dlouho jsem nebyl schopen mu cokoli vysvětlit.

Trpělivě však čekal.

"Zapomněl jsi, že neslyším? Rty jsou citlivější než prsty. Ústy lze poznat, horečku i jemné vibrace. Ten maličký se hýbal. Vnímal jsem ho. Bilo mu srdce."

Při vzpomínce na onen okamžik se mě zmocnil nepopsatelný pocit podobný tomu, jaký jsem zažil, když jsem se poprvé spojil s Mrakožroutem. Slaný na mě hleděl a viděl jsem, jak se začíná usmívat. Míle a naprosto upřímně. Ne, Slaný se nedokázal dlouho hněvat. Teď měl prostě radost z toho, že já mám radost.



Před domem jsme zastihli Mrakožrouta. K našemu překvapení se objevil v lidské podobě. Zřejmě ji měl raději než vlastní a využil příležitosti, aby se do ní vrátil. Samozřejmě byl nahý, jakoby se před chvílí narodil. Dováděl s dětmi. Válel se v písku, napodoboval divou zvěř, šklebil se k nadšení rozjařené mládeže a vůbec se choval jako pitomec. Vedle stála Měsíční květ s kouskem vzorované látky v ruce. Napůl pobaveně, napůl hněvivě se pokoušela Mrakožrouta přesvědčit, aby si něco oblékl. Smál se jí do očí a vzdorovitě vrtěl hlavou. Teprve příchod domácího pána a jeho hrozivý pohled ho zkontroloval. Ovinul si bedra nabídnutou látkou a přestal budit pohoršení. Vypadal možná trochu divně (na látku byly žluté květiny a červené měsíce, vhodné pro ženy), ale přesto přijatelně.

Oba jsme vyrazili do divočiny. Kolem nás kypěla zeleň. Hýřila rozmanitostí tvarů rostlin, vábila trsy barevných květů a zářivými barvami kulatých plodů, choulících se nenápadně mezi svazky šťavnatě zelených listů. Popínavé rostliny tlusté jako prsty i tenké jako nitky ovíjely větve a liány silné jako mužská paže tvořily složité vzory i krásné girlandy. Horký, vlhký vzduch nečeřil ani vánek. Nenápadně vnikal do plic a zaplňoval je horkem. Všechno tu žilo intenzivně, zuřivě, rychle a dravě, hltalo sobě vyměřený čas plnými doušky. Něco z toho přešlo na nás. Hnali jsme se pralesem skoro naslepo. Mrakožrout vedl. Honil jsem ho, udýchaný a umíněný jako honící pes. Utíkal, každou chvíli otáčel hlavu dozadu, smál se mi a dráždil mě. Rychle jsem se unavil a cítil varovné píchání v boku. Stále silnější. Nohy mě však nesly dál, jako by se vzbouřily proti svému majiteli a chtěly ho uštvat k smrti. Tu se Mrakožrout zastavil tak náhle, že jsem do něj narazil. Se zaklesnutými rukama, tváří v tvář, jsme se chvíli potýkali. Proto, abychom nějak vybili to zvláštní, divoké vzrušení, které se nás zmocnilo. Byla to čirá radost z námahy. Potěšení z napínání svalů. Mrakožrout se smál, rozčuchané vlasy mu trčely nad čelem jako kokarda.

"Jsi slaboučký. Mohl bych tě srolovat do kuličky."

"Uvidíš, jak se začas spravím... Víš, že Slaný má ještě jednu dceru?" řekl jsem. "Mladší než my. Čtrnáct."

Mrakožrout povytáhl obočí a zašklebil se.

"Padla ti do oka? Umí to jako Milha?"

Zřejmě jsem se začervenal.

"Bez obav. Je ošklivá jako dešťová noc. Nedotkl bych se jí ani klackem."

Jako za odměnu mi Mrakožrout propůjčil své uši. Svět se mi rozšířil o další smysl. Kolem šelestila džungle, v houští cvrlikali ptáci a všechno podbarvoval trvajícím hluk. Neustával. Nikdy jsem nic takového neslyšel. Ačkoli jsem pátral v paměti, nedokázal jsem uhodnout, co ten zvuk vydává.

"Překvapení," přimhouřil přítel jedno oko. "Určitě se ti zalíbí. Je už blízko. Jdi tudy a trefíš. Já tady musím ještě něco zařídít..."

Přerušil kontakt. Ukázal mi směr a povzbudivě mě klepl mezi lopatky. Zanechal jsem ho samotného a vykročil. Jsou věci, za které se stydí i draci. Nepatrná škvíra mezi stromy se změnila v pořádnou díru, proraženou spleť lán. Za ní se rozkládala lesklá hladina jezírka, rozčeřená vodou padající ze skály. Mrakožrout měl pravdu. Bylo to překrásné. Trošku mě udivilo, že jeho oblíbené místo je tak mokré. Avšak nepochybně se sem nechodil koupat, ale obdivovat nádhernou vodopádu. Představil jsem si Mrakožrouta, jak vypadal před mnoha léty. Malého bílého chlupáče, který usedal na břehu s tlapkami ovinutými ocasem a pohlížel do padající vodní clony... Kde právě teď stála lidská postava! Napjal jsem zrak. Fakt. Pod tou ledovou sprchou, ponořena skoro do půli lýtek, stála Jahoda. Bílá v bílé zpěněné vodě, na první pohled přehlédnutelná. Dobře jsem věděl, že dělám chybu. Měl jsem se diskrétně vzdálit. Ale oči samy, jako dva bystří špioni, obhlížely divčino nahé tělo a s chorobným zájmem objevovaly všechny jeho vady. Hleděl jsem na vyhublé ruce zvednuté do výše. Na hranaté boky, úzké jako u chlapců, plochá ňadra a žebra rysující se pod napjatou kůží, když se Jahoda protahovala. Ošklivá jako dešťová noc - neřekl jsem to tak před chvílí?

Dívka vystoupila z vodopádu. Brodila se ke břehu a cestou si ždímalá vlasy. Ustoupil jsem mezi kmeny, aby mě nezahledla. Bílé vlasy, nyní zešedlé vlhkem. Zárodky světlých kučer v prohlubni mezi stehny... Nespouštěl jsem z ní oči. Sám nevím, co mě tehdy omámilo. Možná do mne vstoupila džungle. Jahoda se rychle oblékla, ani se neutřela. Strčila nohy do střevíců, rychlými, ale jistými pohyby si zavázala tkaničky... A náhle se rozběhla. Přímě ke mně. Nestačil jsem udělat vůbec nic. Skloněnou hlavou mě uhodila do břicha, srazila k zemi a zalehla plnou vahou. Fackovala mě, až mi třeštila hlava! Červené oči jí plály zuřivostí. Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že se schovám. Pozorovatelce její třídy. A teď jsem odpykával zasloužený trest. Zůstaly ve mně zbytky slušnosti. Nevztáhl jsem na ni ruku. Jen jsem ji odstrkoval, chránil si oči, uhýbal, když se mě pokoušela udeřit do břicha. Stejně úspěšně bych mohl zadržovat uragán. Nečekal jsem takovou zarputilost v tomto tělěčku sahajícím mi stěží k bradě. A přece... Měla hrozně tvrdé pěsti, těžké boty a výtečně znala všechny citlivé body. Zřejmě bych zašel hanebnou smrtí, utlučen děvčetem, kdyby se neobjevil Mrakožrout. Naposledy mě kopl, vytrhla ruku z Mrakožroutovy dlaně a zmizela v lese.

Opatrně jsem se zvedl a ohmatával si potlučená místa. Nejméně dvakrát mě kopl do ledvin. Mrakožrout na mě pohlížel s výrazem nebetyčného úžasu v obličejí.

"Co ti to dělala? A proč? A vůbec, kdo to byl?"

"Právě ta bláznivá dcera Slaného."

"Ale... Vždyť měla být ošklivá,..."

"A není?"

"Ne!" Prohlásil Mrakožrout rozhodně a naprosto upřímně. Rozzlobil jsem se, o to víc, že mě ještě bolely rány, které jsem před chvílí dostal.

"Ta rudooká vyšisovaná upírka je tedy podle tebe krásná?"

Tehdy, poprvé od našeho prvního setkání v kamenolomu, mladý drak na mne pohlédl přezíravě a s opravdovým pohrdáním.

"Je krásná. A ty jsi pitomec a basta."

Už jsem se zmínil, že při mentálním kontaktu se nedá lhát. Opravdu si to myslel. Bezděky odhalil ještě něco, co jsem

zachytil a co mne velice zabolelo. Byl jsem slabší, pomalejší, hůř jsem viděl, o čichu ani nemluví. Navíc jsem se nechal jako zbabělec zmlátit děvčetem menším, než jsem byl sám. Pro Mrakožrouta jaksi přestaly platit události na Bláznově ostrově, kde jsme byli vzájemně se doplňujícími rovnocennými partnery.

Shodil jsem sandály a tuniku. Vstoupil jsem do studené vody. Měla modřinám přinést úlevu. Usedl jsem v hloubce a ponořil na chvíli hlavu, aby Mrakožrout neviděl, že mám slzy v očích. Zůstal jsem v té chladné vodě tak dlouho, že jsem se nakonec roztřásl. Ale ani pak jsem nevylezl. Někdy jsem umíněnější než osel. Čuměl jsem na hladinu rozčeřené vody a obracel v dlaních kamínky zvednuté ze dna. Mrakožrout neklidně obcházel po břehu. Pokoušel se mě přivolat starým signálem v podobě kousku žuly. Pokaždé jsem ho zablokoval představou velké černé zdi. Ať jde pryč, teprve pak vylezu z této chladničky. Neodešel. Právě naopak. Spatřil jsem, jak se vlny, dosud stále stejné, lámou při setkání s jinými. Zvedl jsem hlavu. Přicházel Mrakožrout, ponořený už ke kolenům(!). Stanul u mne se zoufalstvím v očích, s tak zaťatými zuby, že se mu rýsovaly lícní svaly, a natáhl ruku.

"Už pojď. Prosím."

Tentokrát jsem nemohl odmítnout.

Právě od tohoto dne se všechno začalo kazit. Hned po mém návratu se Slaný vyptával, proč mám tak špatnou náladu, proč mám modřiny v obličeji a především, proč se jeho dcera vrátila domů v poledne proti všem svým zvykům, zuřivá jako snad nikdy, a proč ztropila příšerný výstup na téma: "Buď já nebo ten přivandrovalec!"

Bylo to nesmírně nepříjemné. Vykroutil jsem se jakýmisi polopravdami a zanechal Slaného plného podezření. Jestli se chce dovědět víc, ať se zeptá Jahody. Ale ani ona se nehodlala svěřovat.

Dalším polínkem přiloženým k pohřební hranici přátelství bylo Mrakožroutovo chování. Prakticky se usídlil u Slaného zálivu. Motal se kolem Jahody a dělal sladké oči. Nemohl jsem se na to dívat. Chodil pyšně napřímen, napínal svaly a leskl se olejem jako gladiátor. Připomínal holuba ucházejícího se o holubici. K řasu, byl opravdu přitažlivý! Měl rovnou hrud', silné nohy, rozložitá ramena. Husté vlasy a hezké zuby. Bronzově opálený vypadal líp než kdykoli předtím. Viděl jsem to a klíčil ve mně ošklivý pocit žárlivosti. Vždyť jeho vzorem jsem byl já, nikdo jiný. Přesto jsem vypadal jako jeho nepodařená kopie. Marně jsem si vysvětloval, že se stěží dá dobře vypadat po mnohatýdenní nemoci, že musím prostě počkat. Cítil jsem se jistým způsobem okraden.

Jahodě zřejmě lichotily ohledy prokazované jí mladým drakem. Ráda pobývala v jeho přítomnosti. S potěšením přijímala drobné dárky jako ovoce, květiny a nádherné barevná pera papoušků. A pro Mrakožrouta neexistovalo už nic kromě této hrozné ženské. Nedokázal se soustředit ani na nejjednodušší záležitosti. Přestali jsme se "kontaktovat" a naše společné objevné výpravy skončily. Prostě se beznadějně zamiloval, úplně přišel o rozum a k ničemu se nehodil. Bylo to hrozné. Pohled na jeho roztoužené a nepřítomné chování dokázal odradit člověka od jakékoli lásky.

Mé vztahy s Jahodou byly ještě horší než předtím. Neviditelná dělicí čára vedla středem domu a pracovním stolem Slaného. Ani za nic bych nesáhl po knize nebo peru na její straně stolu, i kdyby to bylo nutné. Ona si rovněž střežila svůj prostor. Občas jsem jen zakopával její věci "přes hranici". Jahoda neměla příležitost mi to oplatit. Dbal jsem, aby se nic mého nezatoulalo na její polovinu. Nepochybně by to bylo navždy ztraceno.

Měsíční květ nebyla touto tichou válkou nadšena. Věnovala však tolik času dětem a domácím pracím, že si nechtěla přidělovat další starosti. Zato Slaný si rval vlasy z hlavy a zmítal se mezi náladovou dcerou a obtížným hostem. Ovzduší nakonec přešlo na mladší děti, které se začínaly mezi sebou stále častěji hádat. Trvalo to čtyři dny a přiznávám, že to byly čtyři nejdelší dny mého života. Ztratil jsem chuť a špatně jsem spal. Málem k šílenství mě přiváděla myšlenka, že Jahoda může kdykoli "sáhnout" do mé mysli bez mého vědomí. Vzdálenost pro ni nebyla překážkou. Když jsem zahlédl, že na mě hledí, měl jsem dojem, že se mi prehrabává v mozku. Prožil jsem dvanáct let pod jednou střešou s Pozorovatelem, kterému jsem však absolutně důvěřoval. Plavý by si nikdy takovou bezohlednost nedovolil. Slaný byl vzorem diskrétnosti, ale Jahoda si dělala, co chtěla.

Pátého dne ráno jsem zjistil, že nemám důvod vstávat. Nic nepředvíдалo, že dnes bude alespoň o špetku líp než včera. Jahoda bude zase po mně vrhat zlostné pohledy, tvářit se pohrdavě a Mrakožrout se k ní bude lisat. Přechkal jsem ranní hemžení. Svíjení zástěn, běhání dětí s ručníky a hledajícími sandály. Tygřík vlezl za mnou na rohož a ukazoval mi figurku kočky vlastnoručně uhnětenou z hlíny. Prokázal jsem mírný zájem, aby se neurazil. Ani jsem neměl chuť sníst. Zejména když bych se přitom musel přiblížit k Jahodě. Nakonec přišel Mluvčí zjistit, co je se mnou.

"Je ti špatně, Kamínku?"

"Nic mi není," ujistil jsem ho.

"Nemyslím. Ukaž oči. Máš horečku? Co tě bolí?"

Odstrkoval jsem jeho ruce. Nic mi nechybělo. Prostě se mi nechtělo nic dělat.

"Nech mě, prosím tě. Nic mě nebolí. Opravdu."

"Tak mi vysvětli, proč už několik dní vypadáš jako čerstvý nebožtík. Určitě ses unavil. Varoval jsem tě, že s plícemi na tom ještě nejsi úplně dobře."

V tom okamžiku jsem za jeho zády spatřil Jahodu. Překročila hraniční čáru! Nevydržel jsem. Bez rozmyšlení jsem mrštil do vzduchu mezi námi velké jiskřící symboly, skládající větu: "ZMIZ! VYPADNI Z MĚ HLAVY!" Odskočila jako opášená. Slaný jí naznačil, aby odešla.

Svíral jsem pěsti a pokoušel se uklidnit. Mluvčí na mě pohlížel s melancholickým úšklebkem.

"Tak o tohle jde. Seber se a přestaň žárlit."

"Na koho?"

"Na Mrakožrouta."

Já žárlím na Mrakožrouta? Zamyslel jsem se a poctivě jsem musel přiznat, že je tomu tak. Přišel jsem o nejlepšího přítele a měl jsem zůstat lhotejný? To by bylo prostě nespravedlivé. Kdyby to udělala nějaká krasavice, chápal bych to, ale taková ubožačka...

Slaný měl zřejmě nějakou vlastní teorii, protože se nesmírně opatrně zeptal:

"Existují určité situace, sice řídké, ale... Mám dojem, že jsi dost dospělý, abys pochopil, co mám na mysli. Je to trošku..."

Bezvýrazně jsem na něj hleděl. Nepochybně se trápil.

"Ty a on... měli jste něco spolu?"

Konečně jsem pochopil, o čem mu běží. V prvním okamžiku jsem strnul. Potom jsem pomalu zavrtěl hlavou s výrazem odporu. Slaný schlípl a zakryl si oči dlaní.

"Zapomeň," oznámil. "Promiň, zmýlil jsem se..."

Byl jsem ochoten mu prominout. Udělat ze sebe takového blbce musí být nepříjemné.

Slaný měl pravdu. Konec konců v lůžku se nedá strávit celý život. Pokoušel jsem se vzbudit... a tu jsem spatřil Mrakožrouta, jak vylézá z křoví. V náručí držel obrovskou kytici a tvářil se jako blažený idiot. Nevydržel jsem. Vykašlal jsem se na snídani, šaty a podobné hlouposti. Jen jsem skočil do sandálů a prostě utekl. Cítil jsem, že ještě chvilku a někomu ublížím. Dával jsem průchod zlosti a cestou bušil do kmenů stromů. Potom jsem běžel po pláži, bosý, bez ohledu na to, že si zraňuji nohy úlomky mušlí. Zastavil jsem se až tam, kde záliv končil strmým svahem. Na čedičovou skálu dorážely vlny celá století. Na dně ležely černé balvany, vyhlazené vodou. Zemi pokrývaly kameny hranaté i takové, které zaoblil nebo přímo ohladil příliv a změnil je v oblázky ideálně vhodné k házení žabek. Tentokrát jsem na to vůbec nepomyslel. Vytvořil jsem postavu Jahody a do únavy po ní házel kamení. Teprve potom jsem se vzpamatoval a zastyděl se. Plavý by mě určitě nepochválil. Prohlédl jsem si poraněná chodidla a konečně se obul. Usedl jsem do stínu skály. Několik dní spící rozum se probudil a navrhoval, abych si celou záležitost pořádně promyslel. Mrakožrout a jeho citový omyl. Ze by se právě tak projevovala opravdová láska? Posle Osudu, chraň mě před něčím takovým!

Připomenul jsem si vlastní okouzlení Mlhou a rozhodl jsem se je pokrčením ramen. To nebylo ono. Mlha byla už jen příjemnou vzpomínkou. Nespojovalo nás nic kromě dotyků, laskání, vzájemného potěšení. Upřímně jsem si přiznal, že Jahoda a Mrakožrout mají více možností. Ale vždyť patří k různým druhům! Copak to kromě mne nikoho nezajímá? Ani Slaného? Jeho dcera se může stát milenkou draka a on se tím snad zřejmě vůbec nevzrušuje.

A samotná Jahoda? Co na ní Mrakožrout vidí? Láska je prý slepá, ale že by tak? Opět jsem vyvolal iluzi Jahody a kriticky prohlížel své dílo. Nebylo dobré. Přelud se rozmazával, podrobnosti se rozplývaly. Soustředil jsem se. Tvar obličeje: oválný, a co čelo? Řasy? Jaké má řasy? Tak světlé, že jsou skoro neviditelné.

Nevedlo se mi, opravoval jsem tu dívčí hlavu, jako bych ji modeloval. Upravoval jsem tvar očí, zkoušel různé obrysy úst. Dokonce jsem zjistil, že mi to působí potěšení. Baval jsem se. Jahoda byla nesnadným modelem, o to víc mě taková výzva uspokojovala. Posléze seděla přede mnou přesně taková, jaká byla ve skutečnosti. Bledoučká, velkooká a přehnaně štíhlá. Pocítil jsem určitou nespokojenost, hra skončila příliš brzy. Změnil jsem barvu jejích očí nejprve na světle zelenou a potom na tmavohnědou. Vypadaly v obličeji tak cize, že jsem jim vrátil původní barvu. Zatajil jsem dech při vědomí, že mám řešení hádanky na dosah a zvětšil jsem její duhovky. Zakryly skoro celé oko, zaplnily je šarlatem. Zornice se protáhly v černá svislá vřetena. Dračí oči v lidské tváři. Rozesmál jsem se a zvrátil hlavu dozadu. Zlost mě opustila už dávno, Aniž jsem tušil, dával jsem si lekcí tolerance. Ten Mrakožrout! Opravdu jsem vůbec nemyslel. Jahoda měla červené oči! Byla hubená, ale viděl někdo někdy tlustého draka? Její šíje byla příliš dlouhá a obličej úzký, ale která dračice nemá přesně stejné vlastnosti? Navíc ta bílá srst, tedy vlasy... Myšlenky se mi honily hlavě a rozum fungoval jako dobře promazaný stroj. Kolik let má ten dračí ideál krásy? Čtrnáct? Není to náhodou ono nejhorší období, kdy člověk jí za dva a roste za tři? Existovala dost značná možnost, že za necelý rok Jahoda v očích mladého draka zoškliví, tedy zhezkne v lidských, i když pochopitelně nezíská barvu.

Na zkoušku jsem přidal Jahodě něco těla, tu a tam ji zaoblil. Potěšen výsledkem jsem pokračoval. Opravdu musí nosit mužské hadry, které jí vůbec nesluší? Jistě, do džungle jsou kalhoty lepší, ale copak nemá ani jedny šaty? Oblékl jsem ji do lehkého hedvábí meruňkové barvy. Minutu nebo dvě jsem se ho pokoušel na ní načechrat a sepnout podle vzoru šatů Měsíčního květu. Prameny vlasu poletující po obou stranách obličeje jsem jí ovinul kolem hlavy a vložil jsem do nich květ barvy šatů. Vypadala stále líp.

Za mého dětství byla děvčata Hadích vršků pro mne jen pohyblivými prvky pozadí v barevných šatíčkách, ale vzpomněl jsem si, že si na svátky černila řasy a zvýrazňovala oči. Nejistý výsledkem jsem opatrně podmaloval oči a změnil řasy na černé.

Potom jsem zíral na výsledek a nevěřil vlastním očím. Copak jsem byl slepý? Vždyť ona je opravdu nesmírně přitažlivá! Mezitím slunce postupovalo po obloze a zabíralo stále nové plochy stínu pod skalami. Nakonec jsem seděl v jeho plné záři, pod líjákem paprsků horkých jako polévka. Koutkem oka jsem zachytil nějaký pohyb. Otočil jsem hlavu, přičemž jsem část pozornosti věnoval vytvořenému obrazu, bylo mi totiž líto vykonané práce. Opodál stál Živé stříbro a s potěšením si prohlížel sestřin portrét. Zakřenil se a potom napsal do písku nerovnými dětskými znaky; Moc hezká. Stejně jako máma.

Připojil jsem se k "rozhovoru" a napsal také do písku: Jahoda je... a pokynul jsem mu, aby dokončil. Zajímalo mě jeho názor, přestože byl mezi námi rozdíl devíti let. Vypadal bystře. Chvilí uvažoval a třel si rty hřbetem ruky. Pousmál se, když dopisoval: ...velká a chytrá. Shodil jsem ho do písku a pohládl. Znamenité a loajální příbuzné má Jahoda. Iluze se rozplynula a na mě ihned dopadlo spousta teplých tělíček, tvrdých kolínek a špičatých loktů. Jak jim uniknout? Během toho předstíraného boje jsem zjistil, že mezi dětmi rádí rudé mládě. Liška! Mrakožrout ji přivedl s sebou.

S potěšením jsem hnětl tu chlupatou kuličku a Liška se s nadšením podvolovala laskavým dlaním. Lísala se a převracela na záda, abych ji podrbl na bříšku.

Děti se brzy rozběhly po pláži. Živé stříbro a Tygřík vlezli do vody, Liška dorážela na vlny, Blesk hledal mušle a dvojčata zahájila stavbu hradu z písku. Čtyřleté děti si byly tak podobné, že jsem Svit poznával jen podle barvy krátkých kalhot. Určitě se časem objeví nějaké drobné rozdíly, zatím mi však oba připadali naprosto stejní. Neměl jsem

nic na práci. Kdybych se teď vrátil domů, musel bych pomáhat Měsíčnímu květu v nějaké ženské práci, čistě ze slušnosti. Pouhé pomýšlení na to mě pobouřilo. To má patřit k povinnostem Jahody. Slaný by možná zase začal zapřádat nešikovné řeči nebo se starat o mé poškozené zdraví. Bože, ochraňuj nevinné! U vodopádu určitě najdu ten druhově nerovný párek, jak si hledí do očí. A osamělá výprava do dalších částí ostrova může skončit setkáním s cizím drakem, možná nenoleženým na nezvaného hosta. Rozhodl jsem se zůstat tu. Proč se nevrátit do doby dětství? Pomáhat Slunečnici a Svitlu nasypat kopec z písku, vykoupat se a přitom vylovit pro Bleska větší mušli než jsou ty na břehu. Nebo šplhat po útesech jako Tygřík s bratrem. Liška šla odvážně v jejich stopách a skákala z kamene na kámen. Zpočátku jsem tu hru sledoval bez znepokojení, ale děti postupovaly pořád dál, až jsem začal uvažovat, jestli to není trošku nebezpečné. (Jasná známka, že už jsem beznadějně dospělý.) Nešlo o pád do vody, protože děti vychované u oceánu plavaly jako ryby. Mohly uvíznout mezi skalami nebo si zlomit nohu v kotníku. Také tam byla Liška, kterou jsem bohužel nestačil naučit plavat.

Hoši ulehli na břicho na poslední kámen a hleděli do hloubky. Zastínil jsem si oči dlaní. Mihotavý odraz slunce od vln mě oslepoval, ale připadalo mi, že vidím v hloubce nějaký pohyb. Zamrkal jsem. Ne, nešlo o přelud. Podruhé jsem spatřil, jak se nad hladinu vynořuje kulatá hlava a pár rukou, sahající po bezstarostně natažených dětských dlaních. Vyskočil jsem. Navzdory vedru mě zamrazilo. Sirény! Prudce jsem vyrazil, abych odvedl děti z nebezpečného místa. Ačkoliv jsem spěchal ze všech sil, nestihl jsem to. Zvědavá Liška dorazila k chlapcům přede mnou. Natáhla krk, aby se podívala, co zajímavého se děje ve vodě. Naklonila se, tlapky jí uklouzly a spadla. Nebyl čas na rozmýšlení. Skočil jsem po hlavě do vody. Zdrčen tím, co se stalo, jsem zapomněl na své ohrožení. Vždyť jsem neměl ani nůž.

Na chvíli mě oslnily bublinky vzduchu ve zvířené vodě. Všechno probíhalo bleskově. O něco jsem zavadil. Poslepu jsem sáhl a pocítil pod rukou kožíšek. Sevřel jsem prsty a zamířil s úlovkem k hladině. Dráče bylo podivně těžké. V průzračné vodě jsem spatřil nevýrazný temný obrys. Do ramene se mi začaly tvrdé spáry. Škubl jsem sebou a vztyčenými prsty vyrazil proti očím. Tvor uhnul kousl mě do ruky. Vteřinu jsme se prali. Pocítil jsem ve vlasech cizí prsty. V tom okamžiku mi došel vzduch a napil jsem se slané vody. Trhnutí, které mi málem strhlo kůži z lebky, mi současně vyneslo hlavu nad hladinu. Lokl jsem si vzduchu, který mi připadal ostrý jako hrst drceného skla. Kolem se rojily vousaté tváře, ale myslel jsem jen na jedno. Kde je Liška?! Zahlédl jsem ji skoro na dosah ruky. Právě kašlala, udržovaná na hladině jednou z oněch chlupatých bytostí. Další mě držela za ruce a účinně blokovala, současně mi nedovolovala stoupnout si na dno. Polekaně jsem pohlédl nahoru a spatřil pobavené tváře mágových synků. Jako by se jednalo o výtečnou hru. Nevypadali překvapeně ani polekaně.

Vousatých návštěvníků bylo celé stádo. Po doplávání na pláž nás obklopili ze všech stran. Reflexivně jsem se kutálel pod dotykem mokrých, studených tlap. V objetí jsem držel Lišku, která se kutálela stejně jako já a jedním okem neklidně koukala po neznámých. A bylo na co hledět. Jednalo se o podobný druh záhadného smíšení člověka a zvířete, jakým jsou například kentauři, mantikory, lamie nebo sirény, se kterými jsem si tato vodní zvířata spletl. Ale jako sirény od Bláznova ostrova připomínaly žraloka, tyto bytosti měly mnoho společného s vydrami. Skoro tak veliké jako člověk, byly celé pokryté lesklou srstí, s výjimkou míst kolem očí, nosu a pysků. Zblízka si mě prohlížely. Zřetelně jsem viděl jejich kulaté hnědé oči, pohyblivé nozdry, rozštěpené horní pysky, po jejichž obou stranách vířily vousy tenké a tuhé jako drátky. Když jsem klečel, byli "vydráci" vyšší než já. Tlačili se kolem a plochými ocasy zametali písek. Lechtali mě vousy. Nejistě jsem uvažoval, jestli mám vstát, abych získal alespoň výškovou převahu. Vzdal jsem to. Všechny děti Mluvčího se v této společnosti cítily naprosto bezpečně. Probíhaly mezi chlupatými těly, přátelsky je poklepávaly, hladily a otíraly se o ně nosy jako koťata. Už jsem nepochyboval, že jsem byl za hlupáka. Veškeré mé hrdinství bylo k ničemu. Vydráci tu byli nepochybně dobře známí, a to jako bytosti natolik důvěryhodné, že mezi ně pouštěli bez obav děti.

Mezitím zájem o mne a Lišku opadl. Zbyl tu jen nejvytrvalejší chlupáč, který si pozorně prohlížel mé tetování. Zaujala ho jizva po šíp. Dokonce ji olízl. Vzrušeně naježil vousy a kolébal dlouhým tělem jako tlustý, chlupatý had. Ploutvovými rukama odhrnul srst u krku a ukázal protáhlou bílou skvrnku - patrně stopu po hrotu harpuny. Naznačil jsem mu, že mi šíp pronikl celým tělem. Nechtěl prohrát. Na boku měl vytržený kus kůže. Sugestivními gesty vyprávěl o boji s nějakým velkým dravcem. Neměl jsem se čím pochlubit. Stopy na krku po Mrakožroutových zubech ani šrám na hlavě - připomínka pádu ze stromu v šesti letech - nebyly důvodem k vytahování. Zato jsem vyvolal malou ukázkou sebe sama, jak mířím harpunou na sirénu. Vydrák se naježil jako štetka, v první chvíli zaskočen. Uvažoval, pak zvedl hlavu a předvedl obojek, pečlivě zhotovený z kůže a malých špičatých zubů. Sirény se tedy vyskytují i tady, u břehů Ještěru. Oba jsme připomínali dva lovce, kteří se chlubí úspěchy a památkami na boje. Poskakoval, cenil silné zuby a gesty naznačoval, jaký je skvělý plavec, báječný lovec a nedostižný milenec. Oplatil jsem mu hrdinskými scénami boje s piráty a vzdorování rozžlobeným drakům. Nepochybuji o tom, že jsme oba trošku přeháněli. Vklouzl do vody a za chvíli se vrátil s rybou. Vyštrachal nějaký nástroj, vykuchal ji, kousek uhryzl a nabídl mi zbytek. Před touto novou výzvou jsem se zhluboka nadechl. S mráкотným očima jsem ukousl kus syrové ryby, avšak nebyl jsem schopen ji polknout. Zdánlivě lhostejně jsem maso rozžvýkal a nakrmil jím Lišku, jako by se jednalo o nejpřirozenější věc pod sluncem. A skutečně, dárce nevypadal uraženě. Dojedl svou kořist, přičemž se labužnický olizoval.

Po návratu domů jsem vykoupal Lišku ve sladké vodě, protože při schnutí ji pokryl nános soli. Mrakožrouta jsem nikde neviděl. Se začatými zuby jsem si umínil, že tentokrát jeho uši silně utrpí, protože ho za ně vykrákám pro zanedbání péče o sestru. Jen náhodou se maličká neutopila.

Když se však lehkomyšlný bratříček za několik hodin objevil, uhnul tak hbitě, že jsem ho ani nestačil praštit. Zdálo se, že o událostech dnešního dopoledne na pláži nikdo neví, ale těsně před večerí mě zastavil Slaný.

"Dověděl jsem se, že jsi měl nějakou zajímavou návštěvu. Jak se ti líbí naši sousedé?"

Některé dítě se zřejmě rozpovíдало.



"Vydráci? Zajímavý druh. Zřejmě ještě nepopsaný."

"Popsaný, ale nepříliš důkladně. Málokdo ho zná a ne všichni vědí, že jsou mírní. . . a že se na ně nemusí útočit." Slaný chápavě mrkl s nepatrným úsměskem. Zamračil jsem se.

"Liška se topila! Měl jsem přihlížet? Kromě toho jsem si myslel, že to jsou sirény."

Přestal se usmívat.

"Myslel jsem, že se sirén bojíš."

"Jistě, ale jak to souvisí? Mrakožroutovi je možná fuk, co se děje s Liškou, ale mně není všechno jedno."

Zavrtěl hlavou a zamyšleně odešel.

Ještě téhož dne mi věnoval břitvu. Trošku jsem se podívil, protože to, co mi začínalo nesměle rašit na bradě, rozhodně nebylo možné brát vážně. Slaný mi však dal nástroj bez obvyklých žertů, se zdánlivě strohým komentářem:

"Brzy se ti bude hodit."

To "brzy" znamenalo nejméně půl roku, ale věděl jsem, co má Slaný na mysli. V domě nad zálivem žili dva muži.

Určitou dobu se nedělo nic zvláštního. Slaný sušil rostliny a nakládal zeleninu, učil starší syny číst a psát, a volný čas mezi touto činností dělil mezi nejmenší, Potápěče, mne a manželku, přičemž Měsíční květ rozhodně vedla. Slaný byl po letech manželství stejně zamilovaný jako na začátku.

Jahoda mizela na celé hodiny, Nepochyboval jsem, že flirtuje s Mrakožroutem, třebaže jeho samotného jsem vídal málokdy.

Měsíční květ s obvyklých duševním klidem vedla dům bez ohledu na línou pastorkyni i manžela. Slanému jen obtížně docházelo, že je třeba občas nasekat dříví, vykoupat dítě nebo zaříznout slepici na polévku. Mluvčího žena měla pořád něčím zaměstnané ruce. Dokonce i když se houpala v síti, obyčejně šikovně sešívala dětské šatičky nebo mužské košile.

Já jsem trávil pod střešou jen málo času. Samozvaný medik Slaný (ve skutečnosti byl odborník na biologii tropických oblastí) mi zakázal běhat. Běhal jsem tedy o to víc po plážích Ještěru. Bojoval jsem s krátkým dechem a vlastní slabostí. Nehodlal jsem připustit, aby mi tělo diktovalo podmínky. Šplhal jsem po stromech, plaval s vydráky. Sprátil jsem se hlavně s tím, kterého jsem pojmenoval Obojek. Lovili jsme spolu ryby a sbírali mžke. Celé hodiny jsem věnoval vrhání nožem, až jsem rozsekal padlý kmen na třísky. Postupně jsem se vracel do bývalé formy a cítil jsem, že rostu, možná ani ne tak do výšky a šířky, jako uvnitř.

Stále častěji jsem měnil denní tuniku za "lesní" oděv a vydával se sám na dlouhé toulky do nitra ostrova, vybaven neodlučitelným nožem a kouskem hedvábí k chytání hmyzu. Stávalo se, že jsem z těch výprav přinášel exempláře, při jejichž spatření žasl i Slaný, jak byly vzácné.

"Kde je bereš? To ti je vyrábíš nebo jak?" často se udiveně ptal.

Jen jsem pobaveně pokrčil rameny. Prostě se umím dívat. I můj talent se často hodil. Všiml jsem si, že některé živočichy vábí určité barvy, jiní reagovali na vůni. A další prostě lezli na mě v domnění, že jsem strom.

V pralese jsem vídal různé tvory.

Štíhlonohe kozly, opice s lesklým černým kožíškem, luskouny se šupinatým krunýřem, veliké hady napodobující liány, číhající nad stezkami zvěře, i ty malé, výrazně zbarvené a jedovaté. Občas jsem narazil na stromové medvídky - tak líné, že se neprobudili ani při cestě do něčího břicha.

Jedno však chybělo: velké šelmy jako tygři nebo alespoň vlci. Draci zřejmě vyhubili veškerou konkurenci. To jsem si myslel dlouho.

Zpočátku jsem se držel jen na Lijákově teritoriu. Potom jsem se začal vydávat pořád dál podle vzoru Jahody, která putovala po celém ostrově. Občas se neobjevila u zálivu několik dní, kdy trávila záhadný život někde v hlubinách pralesa, v sidlech draků nebo na kamenitém úbočí sopky. Chápal jsem, co jí poskytuje tak žárlivě střežená samota. Totéž, co dávala mně - volnost, svobodu volby i čas, nesmírný oceán času. Život, který není odměřován pravidelnými dobami jídel, spánku a bdění, nucenými povinnostmi, zábavami pro zabít nudy. Občas jsem uvažoval, jak jsem mohl žít ve Vršcích. Mezi lidmi tak jinými, než jsem byl sám. Připomínal jsem si jejich pohledy - většinou lhotejné, občas nepřívětivé a často hodnotící, jako by oceňovali cizí, divokou bytost. Jako bych byl vlkem vychovaným mezi lidmi, kteří uvažují, jestli se stane užitečným domácím psem nebo se projeví jeho skutečná povaha a začne drásat hrdla.

Neprožívala totéž i Jahoda, než ji otec vzal sem, na místo vlády

rudookých obrů? To jsem nevěděl, jen jsem předpokládal, že Jahodě bylo ještě hůř než mně. Určitě ji nemínila příkrá slova ani špatné myšlenky nepřejících lidí.

V zelené džungli jsme oba našli klid. Přestože mám Plavého rád, stále častěji jsem se přistihl při tom, že odkládám pomyslení na návrat domů. Kam jsem se měl vracet? Vyrůstl jsem z Hadích vršků, jako se vyrůstá z dětských botiček. Ta vesnice potřebuje rolníka, kováře, léčitěle, který se vyzná v nemocech zvířat i lidí, jako je Plavý, a ne Tkáče iluzí. Les tedy poskytoval Jahodě i mně prozatímní úkryt a draci, vydráci a Slaného rodina - teplo a péči.

Existovala jen nepatrná šance, že na svých toulkách potkám Jahodu. Ještěr byl opravdu velký ostrov, Možná mě děvče občas zahlédlo, jak kroužím mezi stromy jako ztracený duch, já jsem ji však neviděl ani jednou. Až do dne, kdy mě nohy zanesly až k úbočí sopky, daleko od Lijákových loveckých terénů. Mezi velkými listy jsem spatřil světlou stužku jejího copu - cizí barvu ve stovkách odstínů barev pralesa. Obrácená zády mě neviděla. Pohyboval jsem se natolik opatrně, že se mé lehké kroky nepochybně ztrácely mezi obvyklými zvuky pralesa. Probudil se ve mně rošťák. Co se stane, když přijdu blíž a hodím oříškem po slečně VYPADNI? Možná po mně něčím hodí, třeba i bude chtít dát pohlavek, ale tentokrát jsem to nehodlal připustit. Byl jsem silnější než ona. Nic jednoduššího: vyválet ji ve spadném listí nebo ji hodit housenku za košili. Třeba se mi podaří přijít tak blízko, že budu moci zatahat za ten směšný bílý ocásek.

Postupoval jsem krok za krokem, opatrně odsouval větvíčky a dbal, abych nestoupl na suchou větev. Jahoda si každou

chvilí dřepa. Hrabala se v zemi, jakoby něco vykopávala. Plížil jsem se jí za zády pořád blíž. Široce jsem se usmál sám k sobě v představě, jak nadskočí, až ji náhle nějaká ruka pleskne po krku! Byl jsem už blizoučko, když Jahoda náhle vyskočila. Uslyšela mě? Nehybně strnula v mírném předklonu. Ve zvednuté ruce křečovitě svírala malý nožík. Ale neobracela se. Rostliny s velkými talířovými listy mi částečně bránily ve výhledu. Co spatřila Jahoda, že se tolik polekala? Bezděky jsem zaujal podobnou polohu - náklon jako před útokem nebo útekem. Udělal jsem ještě několik kroků stranou, změnil úhel pohledu a spatřil to, co se objevilo před dívkou. V prvním okamžiku jsem nebyl schopen ani posoudit rozměry této bytosti. Olivově zelená barva jejího těla skoro ideálně mizela proti pozadí. Na hrudi jí zářila šedostříbrná skvrna, přitahující pohled hypnotickou silou. Měli jsme před sebou jednoho z dravců, kteří mi chyběli v jemném mechanismu přírody na Ještěru. Hlavu s napůl lidským obličejem rozdělovala široká průrva otevřené tlamy s kly jako háky. Jantarové oči bez mrknutí zíraly na Jahodu. Na krátkém silném krku se napínaly svaly a kožní záhyby, tvořící jakýsi límec, podobný kobřímu. Tlapy, šokujícím způsobem připomínající lidské ruce s drápy, se zlověstně otevíraly a svíraly. Netvor byl vyšší než člověk, a přece to nebyly jeho celé rozměry. Opíral se o ocas, který mizel kdesi v houštině.

Papír vyžaduje tolik místa k popisu toho, co jsem postřehl a zapamatoval si v jediném okamžiku. Génus ani vědec nejsou třeba k identifikaci samce lamie. Hnus. Druh urážející spojením člověka s jedovatým hadem.

Lamie se najednou sklonila dopředu a stranou a Jahoda opakovala tento pohyb o zlomek vteřiny později. Šlo o předstíraný útok. Znovu znehybněli. Stiskl jsem prsty na rukojeti nože a pomalu se blížil. Existoval stín naděje, že mě bude lamie ignorovat nebo uzná za málo nebezpečného a daruje mi alespoň jednu drahocennou minutu.

Další předstíraný útok, jako by si ta bestie se svou obětí jen hrála. Jahoda, stojící na podklesávajících nohách, naznačila stejný únik, jako by šlo o figuru příšerného tance. "Neutíkej. Zapřísahám tě, jenom neutíkej," opakoval jsem v duchu a zvedal ostří nad hlavu. Kdyby Jahoda v tuto chvíli selhala a naslepo začala prchat mezi stromy, neměla by šanci. Lamie by ji dostala jediným pohybem, jako rozvinutá pružina. Hodil jsem nůž přímo do otevřené tlamy. Nepočítal jsem s tím, že útočnicka zabiju, ale doufal jsem, že ho přinejmenším citelně zraním. Těžké ostří přelétlo Jahodě nad ramenem. Současně jsem se vrhl dopředu, srazil Jahodu na zem a přikryl ji vlastním tělem. Ještě jsem zahlédl, jak lamie uhnula ráně, čepel ji zasáhla do krku, kde rozřala kapuci. Vytryskla krev. Příšerná rána se otevřela naplno v bolestném šklebu překvapení. Prožil jsem chvilku panického strachu,

čekal úder tesáky nebo rozervání těla drápy. Nic. takového se nestalo. Netvor zmizel stejně náhle, jako se objevil. Pode mnou se zmítala Jahoda. Otočila hlavu s očima rozšířenými strachem, pod kterými naskočily modřiny. Ústa otevřená křikem, šlachy na krku napjaté námahou jako provazy. Divoce se rozhlédla, potom sáhla nedůvěřivě na mou tvář. Spatřil jsem, jak se jí rty zaoblily, roztrásla brada a oči zaplnily slzami. Přitiskla se ke mně, třásla se a vyplakala mi na límec veškerý svůj strach. Cítil jsem se trochu hloupě. Naše pozice byla příznivá laskání a políbkům. Objímal jsem ubohé dítě, třesoucí se jako králíček. Nechal jsem si smáčet košili slzami a hladil Jahodu po zádech jako štěně. Současně jsem pozorně prohlížel porost. Nemohl jsem uvěřit, že bych tak snadno zahnal úděsnou bestii.

Usadil jsem Jahodu. Páska v jejích světlých vlasech sklouzla. Použil jsem ji k tomu, abych oťel dívčinu uplakanou tvářičku. Odebral jsem jí nůž, který dosud pevně svírala. Opatrně jsem jí rozevřel prsty. Ještě trochu naříkala s dlaní přitisklou k listům. Z takového pláče nelze ustát naráz.

Pro Jahodino pohodlí jsem přivolal vzdušné písmo.

"Už je pryč. Utekla. Rozumíš?"

Přikývla.

"Jdu hledat nůž. Zanechám tě jen na chvilku, ano?"

Totéž gesto.

Byla tvrdší, než jsem si myslel. Silné bouře a lijáky většinou netrvají dlouho. Svou zbraň jsem našel snadno, zabodnutou do kmene stromu. Když jsem se vrátil, Jahoda sbírala do pytlíku rozsypané kořínky. Jeden jsem zvedl. Malá, podélná hnědobílá bulva. Oťel jsem ji rukávem a ochutnal. Byla sladká a mírně vodnatá. Jahoda přihlížela, jak jím. Udělal jsem "králíčka" - vycenil přední zuby a pokrčil nos. Nejistě se usmála, tak krátce, že šlo vlastně jen o stín úsměvu.

"Vrátíme se domů?"

Opět přikývla, mnohem prudčeji než předtím.

Šli jsme k zálivu Slaného, směr jsme volili intuitivně. Jahoda záhy nabyla opět rovnováhy a vedla mě. Podrobil jsem se bez protestu. Volila cestu zdánlivě delší, ale pohodlnější. Vyhýbala se hlubokým roklím, hustým křovinám, trnitým liánám, kterými by bylo třeba prosekávat cestu. Zнала místa na březích potoků, přes které padly kmeny stromů a vytvořily přírodní můstky.

"Nevěděl jsem, že tu žije lamie," začal jsem. Jahoda jen pokrčila rameny.

"Povíš to otci?" zeptal jsem se neodrazen. Zamračila se a energicky zavrtěla hlavou.

"Už by tě nikam nepustil," domyslel jsem se. Jahoda na mne pohlédla s jistým uznáním. Ukázala na mne prstem, načež udeřila hranou dlaně o druhou dlaň v gestu useknutí.

"Mě by nepustil taky?" ujistil jsem se. Potvrdila to.

Bylo to docela logické. Oznamit dnešní událost Slanému by znamenalo vypustit démona z láhve. Snažil by se nás držet v domě, i kdyby nás kvůli tomu musel uvázat na vodítka. Děsivá představa. Bezděky jsem se oťásl. Jahoda mě po očku pozorovala. Nepochyboval jsem, že mi opět nediskrétně sahá do hlavy, ale tentokrát jsem proti tomu jaksi nic neměl. Uvažoval jsem, jak celou záležitost vyřešit. Lamie, zřejmě nepočtené, protože nikdo z mágoва okolí na žádnou dosud nenarazil, byly velice nebezpečné. Kdo zaručí, že ponecháním této informace pro sebe nezpůsobíme něčí smrt? Na druhé straně jsme nechtěli ztrácet volnost. Uchopil jsem Jahodu za rukáv a zastavil ji.

"Slanému nic neříkej. Promluv si s Lijákem, ať jde za tím, komu to území patří."

Jahodě blýskly oči. Zkřížila prsty na rtech v příslibu trvalého mlčení. Udělal jsem totéž. Jí to ale nestačilo. Z fantastické girlandy ovíjející blízky strom odřízla tenký prut. Potom mě uchopila za zápěstí a já jsem udělal totéž, takže naše ruce vytvořily pevné spojení. To bylo gesto přátelství. Něco takového jsem nečekal. Jahoda opletla naše ruce proutkem a posypala je hrstí hlíny. Nikdy jsem se ničeho podobného nezúčastnil, ale věděl jsem, že se jedná o rituál přísahy vzájemné podpory. Zachránil jsem Jahodě život, mohl jsem tedy počítat přinejmenším s průměrem, ale obdržel jsem mnohem víc; uzavřeli jsme opravdový mír. Spojilo nás společné tajemství.

Vrátili jsme se k zálivu, jako by se nic nestalo. S tím rozdílem, že jsme vkročili na Slaného dvorek spolu, ne jako obvykle s neuznáváním existence druhého. Měsíční květ nás uvítala udiveným pohledem, ale nehodlala se do věci vměšovat. Nezeptala se Jahody na tuto náhlou změnu. Zato využila příležitosti, že jsme se vrátili dříve, a svěřila naší péči Tygřika, který včera šlápl na mělčině na ježka. Musel zůstat doma s ovázanou nohou a mírnou horečkou. Hrozně se nudil. Sbírká hliněných zvířátek ho jaksi nebavila. K čemu jsou figurky draků, jelenů a lvů s hřívami z kousků kožešin, když nemá společníka? Měsíční květ šla po svém. Prohlížel jsem si Tygřikovy hračky se vzrůstajícím zájmem. Některé neobyčejně připomínaly mé vlastní, ležící nyní kdesi na půdě na druhém konci světa. Byli tu koniči z otlučených noham, mnohokrát pečlivě opravované, šedou barvou natřené oslíci, dlouhouší králíci s vousy ze slámy, dále pak maličké sošky z masky a kostí, znázorňující gryfy, hrozné mantikory, mořské koníky a šupinaté ještěry. To nebyly dětské hračky, ale miniaturní umělecká díla. Zvláštní, že je někdo dal malému chlapci, místo aby je vystavil na polici a těšil se z jejich vlastnictví. Převážnou část Tygřikovy sbírky však tvořily jeho vlastní výtvary. Docela zdařilé, pokud přihlídneme k tomu,

že vyšly z rukou pětiletého dítěte. Dělal hlavně draky. Různé velikosti, v rozmanitých pozicích. Uši měly z malých mušliček, oči z červených skleněných korálků, křídla vykrojená z tuhých kousků kůže.

K Tygřikově radosti se jeden hliněný dráček začal hýbat, po něm i ostatní. Mávali křídélky, šťouchali se nosy, mrkali skleněnými očkami a vzlétali. Vylézali do nastavených dlaní. Oživoval jsem figurky, které mi Tygřík podával - po pěti a deseti naráz. Namáhal jsem fantazií, co by čtveračivá zvířátka mohla ještě provádět. Tygřík se smál s dokořán otevřenými ústy. Nadšením zrudl, až jsem se začal bát, že mu stoupne horečka. K zábavě se připojila dokonce i Jahoda a zřejmě se jí to moc líbilo. Nikdy předtím jsem ji neviděl tak uvolněnou. Byl jsem ochoten pokračovat v těchto malých iluzích celé hodiny. Stačilo malé úsilí a tihle dva se báječně bavili. Postupně jsem však ukládal zvířátka ke spaní a nenápadně tak končil hru. Pro chlapce zasaženého jedem mořského ježka mohlo být příliš velké vzrušení škodlivé. Zanechali jsme Tygřika na jeho rohoži. Opřel o lokty přestavoval své figurky. Něco si povídal sám k sobě, pak rozevíral tmavé oči, jakoby tklivě nebo strachem, a zase hrozně vraštil obočí.

Jahoda něco hledala v otcových kufrech. Občas vytáhla nějaký předmět, prohlédla si ho a zase schovala, přičemž vrtěla hlavou v gestu: Tohle není ono. Začal jsem se zabývat svou poslední kořistí - motýlem podobným čtyřem složeným listům. Opatrně jsem mu rozložil křídla, obložil ho kousky plátna, aby se nepoškodil, a strčil jsem ho do krabičky. Přitom mi zase spadly vlasy do čela. Už mnohokrát jsem si slíbil, že požádám Měsíční květ, aby mě ostříhala. Jenže jsem na to buď zapomněl, nebo měla moc práce. Nakonec jsem se podobal zarostlému beranovi nebo ovčáckému psu, který takové berany prohání. Rozhodl jsem se udělat to sám, teď a hned. Slaný měl jen jedno zrcadlo. Nebylo větší než kniha, zato skleněné, vzadu postříbřené, nikoli kovové. Vzácnost. Slaný nevypadal na to, že si je může dovolit. Opřel jsem skleněnou destičku o hromádku knížek na stole Mluvího. Nemohl jsem najít nůžky, vyhledal jsem tedy nůž, který Slaný používal při pitvách... Ostrý, ale zase ne přehnaně. Tahal za vlasy, což bolelo. Uvažoval jsem, jestli nemám změnit nástroj nebo postup, když mi Jahoda vzala nůž. Dýchl na zrcadlo a napsala na něj: Uřízneš si ucho.

A dále: Otec tě zabije, to je chirurgický nástroj. Rozhodl jsem ruce. "A kde jsou nůžky?"

V tom okamžiku se podlaha roztrásla jako vůz poskakující po kamenité cestě. Zrcadlo na stole se naklonilo a padalo dolů. Reflexivně jsem je zachytil a zachránil tak před roztržením. Ztuhl jsem a nevěděl, co mám dělat. Celým tělem mi pronikaly silné vibrace. Měl jsem pocit, že každý kousek mého těla kmitá samostatně - kosti, vnitřnosti, dokonce i zuby. Trvalo to snad minutu. Jahoda odhodila nůž, skočila k Tygřikovi, uchopila ho do náruče a... v tom okamžiku všechno přestalo. Ještě chvíli jsme stáli nehybně. Potom Jahoda pomalu položila bratříčka zpátky na prostěradlo. Oddechl jsem si a položil na stůl zrcadlo, které jsem stále svíral v ruce.

"Co to bylo?"

Jahoda zvedla z podlahy voskovou tabulku. Chvíli se ohlížela po rydlu. Našla ho, načež vyškábala: Zemětřesení. Sopka vydechla.

Tohle je tedy zemětřesení. Ovšem, udělalo dojem, ale na katastrofu se předvedlo dost uboze. Zemětřesení pro mě znamená padající domy a stromy. Propasti otevírající se znenadání pod nohama. Laviny kamenů a podobné věci. Tohle ti nestačí? napsala Jahoda, Buď rád, že šlo jen o jeden otřes. Při třetím padají stromy.

Posbírali jsme rozsypané knihy a Slaného zápisy. Ze stránek silného svazku vázaného v kůži vypadl obrázek - oválná destička, na kterou někdo namaloval portrét ženy. Zvedl jsem ho a se zájmem prohlížel. Obličej mi byl povědomý. Tvar očí a obrys trojúhelníkové brady. Způsob držení hlavy a hrdý pohled. Přestože její vlasy měly barvu teplého tmavého bronzu a oči měla černé jako noc, nepochyboval jsem, na koho hledím. Podal jsem nálež Jahodě. Málem mi ho vytrhla a dlouze se na něj zahleděla.

"To je tvoje matka?"

Samozřejmě jsem v tuto chvíli riskoval, že se znovu urazí, vyčte mi vlezlost a přikáže, abych se staral o své věci. Avšak jen kývla na potvrzení mé domněnky. Napadlo mě, že má Jahoda štěstí, když jí po matce zůstal alespoň tento portrét. Mé vzpomínky na matku, třebaže pečlivě opatrované, se léty stíraly stále víc a teď už jsem si skoro vůbec nepamatoval, jak vypadala. Nahlížel jsem Jahodě přes rameno. Obrázek měl světlejší okraj. Zřejmě byl kdysi v rámečku. Něco mě zaujalo. Zvěčněná žena měla na sobě velice drahé šaty a spoustu šperků. Nabíraný korzet byl hustě posít perlami,

stejně jako síťka ve vlasech. Na prstech se lesklo několik prstenů, krk ovíjel mistrovský řetízek s drahokamy. Tato dáma nevypadala jako někdo, kdo chodí pěšky. A také nevypadala na manželku muže jako byl Slaný.

Otřesy převrátily sypátko a písek na vysušení inkoustu vytvořil na desce stolu široký vějíř. Jahoda do něj napsala prstem několik znaků.

"Nevěděla jsem, že ho ještě má."

"Zemřela dávno?" vyrazil jsem naprosto spontánně.

Jahoda na mě udiveně pohlédla.

"Nezemřela."

Spatřil jsem její staženou tvář jako při vzpomínce na pocitovanou křivdu, ale v očích měla vzpouru.

Začala opět psát, zaujatě ryla další znaky. Něco v ní povolilo. Tohoto dne se stalo příliš mnoho věcí. Lamie, hněv země a tato matčina podobizna...

Jsi naivní. Vůbec nezemřela. Odešla, protože nemohla s otcem vydržet.

Jak Jahoda psala, četl jsem příběh nezdařeného svazku Mluvčího s vysoce urozenou dámou. Jahoda kladla znak vedle znaku. Místo na písku skončilo a děvče opět sáhlo po tabulce. Potom po další. Když i tu celou pokrylo Jahodino energické písmo, vyšli jsme na písek před domem. Občas jsem jí položil nějakou otázku. A Jahoda na všechny odpovídala. Doháněli jsme ztracený čas, kdy nás dělila zeď vzájemné nepřítelství. Teprve teď jsem zjistil, jak málo vím o Slaném a jeho blízkých. Slaný vlastně ani není Slaný, ale pán Solných plání. Syn knížete a dědic velkého majetku. Kdo by si to pomyslel? S manželkou se upřímně nesnášeli, spojení kvůli jmění a prestiži. Když se narodila Jahoda, jejich svazek se definitivně rozpadl. Domýšlel jsem se, že Jahoda neměla v dědově domě snadný život. Nebyla chlapcem ani děvčetem, vhodným pro úspěšné manželství s jiným vznešeným rodem. Slaný se s využitím ochrany Kruhu pokoušel vyklouznout z tvrdé otcovy ruky. Trvalo to celá léta. K opravdovému skandálu došlo, když na jedné cestě na pobřeží Moře sirén potkal Měsíční květ. Slaný se zřekl titulu i práva na majetek ve prospěch mladšího bratra, aby se oženil s obyčejnou negramotnou dcerou rybáře.

Je mezi nimi rozdíl deseti let. Chytil se na udičku z cecků. A ona mu rodí škvřnata jedno za druhý a je spokojena, protože má za muže mága.

Snad Jahoda vylovila můj názor přímo z hlavy nebo jsem ho měl vepsaný ve tváři. Stačí, že se hrozně začervenala. Pohlédla poplašeně na rohož, kde spal Tygřík, unavený hrou. Rychle smazala škvřnata a potom i ostatní.

"Můj otec dělal uzdy pro koně, tětiny a sedla. Matka se starala o dům. Nevím, jestli uměli číst." napsal jsem pečlivě do vzduchu. "Nejsem urozený a vůbec mi to nevadí."

Jahoda chvíli uvažovala.

Nevypadáš na venkovana.

"Ani ty na princeznu."

Nechtěl jsem být jízlivý a Jahoda to zřejmě vycítila. Srovnala dlaní písek a napsala:

"Princezna ví, kde jsou nůžky. Může porušit pravidla a ostříhat vlasy synovi venkovana."

Složil jsem ruce na prsou a hluboce se uklonil.

"To bude pro mne opravdová čest, paní."

Opravdu stříhala velice dobře. Také dobře házela žabky. A uměla dělat zvířátka spojováním různých druhů ovoce špejlemi. Zvířátka nebyla jenom hezká, ale i požitelná.

Sesbírali jsme všechny věci, které se rozsypaly nebo spadly z políček či převrátily. Bavili jsme Tygříka, hráli různé hry a psali jsme si docela jako normální lidé. Voskové tabulky byly nepraktické. Nasypal jsem do ploché misky písek, aby do něj Jahoda mohla psát znaky. Ochotně toho využila. V jedné chvíli napsala:

Pravě jsem myslela na to, jak se podobáš Mrakožroutovi a současně jsi jiný.

Zábavné.

"To on se podobá mně," namítl jsem.

Tu se Jahoda zachvěla, jako by ji někdo bodl jehlou. Plácla se přes ústa a oči vypadaly vylekané.

"Co se stalo?"

Zatřásla miskou a setřela poslední nápis. Rychle nakreslila další:

Probůh! Mrakožrout. Měli jsme se dnes setkat u útesu. Měla jsem tam být už dávno.

"Určitě už nečeká."

Rychle se uklidnila, což jsem očekával. Zejména když se Tygřík dožadoval jídla a museli jsme se jím zabývat. Potom vymyslel hru spočívající ve vzájemném krmení se zavřenýma očima. K popukání! Hráli jsme si jako malé děti. K Tygříkovu potěšení jsme se pokoušeli dát si po hmatu do úst kousek melounu a strašlivě se při tom pocintali. A právě tento okamžik si zvolil odvržený citel, aby se zjevil na prahu.

Napsat, že Mrakožrout zuřil, není výstižné. Stál před námi s rozkročenýma nohama jako zápasník chystající se k výpadu. Prsty ohnul jako drápy, až mu na rukou vystaly šlachy. Opálená kůže zešedla. Napjaté svaly se rýsovaly pod kůží jako lana. Ve zlověstném šklebu ohrnul rty a vycenil zuby. V očích měl rudé jiskry šílenství.

Připomínal divoké zvíře, které za chvíli zaútočí. Hleděl mi přímo do obličej, potom jeho oči pomalu sklouzly na Jahodu, pak se vrátily ke mně. To, co ke mně dorazilo mentálním kontaktem nepřipomínalo nic, co jsem zažil předtím. Žádné zřetelné znaky, žádná pravidla, jen čirý hněv, zuřivost, touha po krvi, příslib strašlivého utrpení. Nepoznával jsem ho.

Kdo... Co stálo přede mnou?

Rychle jsem pohlédl na Jahodu. Byla ještě bledší než obvykle. Zírala na Mrakožrouta s úlekem, svědčícím o tom, že také zachytila jeho výzvu. Opravdu nešlo o nic jiného než o výzvu k souboji. Neměl jsem na vybranou. To nebyl sportovní zápas ani obyčejná rvačka, kterou by bylo možné brát na lehkou váhu. Uvědomoval jsem si, že Mrakožrout se přestal ovládat. I kdybych se pokusil ustoupit, udělal smířlivé gesto, krev poteče tak jako tak.



S pohledem upřeným na Mrakožrouta jsem pomalu svlékl košili. Odhodil jsem ji na rohož a přešel do horkého písku dvora, který se najednou změnil v arénu, kde měl člověk čelit drakovi.

Vrhl se na mě bez výstrahy. Stěží jsem mu uhnul. Padl na zem, překulil se a opět vyskočil, hbitý a rychlý jako kočka. A okamžitě zaútočil znovu. Tentokrát jsem ho udeřil hlavou do hrudi a uchopil ho kolem pasu. Jeho nehty mi zryly hrud'. Hrozně to zabolelo. V náhlém oslnění jsem pochopil, že Mrakožrout instinktivně bojuje jako drak - chce použít drápy a tesáky. Nevzpomněl si, že lidé užívají pěsti a hrany dlaní, lámou končetiny a žebra.

Zakousl se mi do ramene. Stěží jsem se vytrhl, přičemž jsem přišel o kousek kůže. Uhodil jsem ho loktem do krku. Pro člověka by to znamenalo konec zápasu. Tentokrát ne. Jen křečovitě zalpal po vzduchu, cvakl zuby a zakousl se mi do palce, přičemž drtil svaly a šlachy jako železnými kleštěmi. Současně se mi pokusil rozervat hrdlo. Naštěstí neměl své dračí spáry. Přesto mě citelně poškrábal. Volnou rukou jsem ho uchopil za zápěstí a zoufalou silou narovnal loket. Ještě chvíli a přijdu o prst. Otočkou těla jsem ho porazil. Pustil mou ruku a ohrozil zuby obličej. Udeřil jsem ho vší silou čelem do nosu a vrazil prsty do očí. Trhl sebou a změnil přitom polohu. Využil jsem příležitosti, abych ho praštil do břicha. To byla chyba. Vyklouzl a uvolnil ruku. Zmítali jsme se po zemi, střídavě jeden na druhém. V koutku duše jsem děkoval osudu, že Mrakožrout neužívá zápasnické triky, které jsem ho kdysi učil. Měl lakovou sílu, že obyčejný chvat by znamenal vykloubení ruky. Pak mě povalil na břicho. Stačilo chytit mě za bradu a patřičně trhnout... a svět by opustil jeden Tkáč iluzí se zlomeným vazem. Místo toho se mě drak pokusil zakousnout. Lidské zuby jsou příliš tupé a krátké, ale samotná síla Mrakožroutových čelistí stačila, aby se mi před očima vytvořily barevné kruhy. Málem jsem cítil, jak mi praskají obratle. Podvědomě jsem hmatl kolem sebe po nějaké zbraní. Místo toho ruka natažená dozadu narazila na koleno Mrakožrouta, který mě zalehl. Poslepu jsem sklouzl rukou podél jeho nohy, sáhl co nejdál a s ďábelským uspokojením sevřel prsty. Opravdu nešlo o nic čestného, ale přímo ohavného. Ale co na tom, když mi to zachránilo život? Dračí zuby pustily. Na nic jsem nečekal a shodil Mrakožrouta ze svého těla. Zkroucen do klubíčka bojoval sám se sebou. Nelitoval jsem ho. Uchopil jsem ho za vlasy a zakousl se mu do krku tam, kde pod kůži probíhají červené stezky života. Tiskl jsem čelisti, jako bych se sám změnil v draka. Tu se bouřící oceán Mrakožroutovy nenávisti smrští v maličkou loužičku a ze strašlivé bestie vylezlo ustrašené mládě, kořící se vítězi. "Dávám! Dávám! Dávám!" předával ustrašeně. Netušil jsem, co to znamená. Co mi dává? Vítězství? Svou čest? Nebo snad Jahodu? Pustil jsem ho. Přikrčený, smutný, držel si pokousaný krk. Odešel bez ohlednutí.

Teprve potom jsem pohlédl k domu. Stál tam Slaný. Velice bledý. Jednou rukou k sobě tiskl plačícího Tygříka, druhou objímal Jahodu. Klečel jsem na zemi a uvažoval, zda dokážu vstát a dojít k nim. Vyřešil to Mluvčí, který mě málem odnesl na lůžko.

"Přišel jsem pozdě, jinak bych to bláznovství ukončil. Pro milosrdenství Osudu! Málem ti sedřel kůži."

Napadlo mě, že tato příhoda vypadá neuvěřitelně. Někdo, kdo po létech otevře tento deník, mě nazve lhářem a hrdopýškem. Ujišťuji, že vše je pravda.

Abych to pořádně vysvětlil, musím couvnout do dětství. Nebyl jsem oblíben. Plavý žil na mága dost skromně, přesto jsem byl vždycky oblečen o trošku lip než ostatní venkovské děti. Nebyl jsem přetížen prací. Závíděli mi volnost, hračky a knihy, aniž tušili, že občas pracuji víc než jiný - hlavou. Stačil jeden zlý a silný kluk, aby k sobě přitáhl ostatní a důkladně mi otrávil život. Rychle jsem získal zkušenost, že boj podle pravidel se nevyplácí. Naučil jsem se kousat, vrážet prsty do očí, udeřit pod pás, kopnout ležícího... všechno, co nebylo čestné a umožnilo získat převahu nad silnějším soupeřem. Získal jsem si pověst malého, zlé krysy. Málokdy jsem vítězil, ale ještě méně častěji se můj soupeř vracel domů v lepším stavu než já. Plavý mi ošetřoval rány a hořekoval, že si ničím možností spřátelit se. Nu což, za všechno se platí. Chtěl jsem mít klid. Jistotu, že můžu jít s knihou na louku a nikdo mě s ní nepraští do hlavy ani z ní nevytrhá stránky.

Krátce: zkušenosti z chlapeckých let vedly k tomu, že jsem se uměl prát, a to opravdu účinně.

Rány byly sice povrchní, zato bolestivé. Mrakožrout měl nehty skoro jako střepiny skla. To, co na první pohled vypadalo jako hluboké rány, byly prostě rozsáhlé škrábance. Horší byly kousance, ale ani ty nebyly závažné. Zdálo se, že toto strašlivé utkání s drakem mě stálo poměrně málo.

Musel jsem Slanému důkladně popsat celou událost. Z ničeho mě neobviňoval, právě naopak.

"Byl jsem hlupák," pronesl smutně. "Neměl jsem Jahodě tato setkání dovolit. Myslel jsem, že jsou nevinná. Nemá tady žádné přátele... Nikoho svého věku... Mám ji rád, chci její dobro. Mezitím jsi utrpěl ty i Mrakožrout, a ona taky."

Problém byl v tom, že Mrakožrout dorůstal. Příroda se nedá oklamat. Drak zůstane drakem, i kdyby sebevíc připomínal hocha - milého, prostořekého a velice inteligentního. Nyní nastal čas, aby si našel partnerku a vlastní místo. Docela náhodou jsem se stal jeho soupeřem. Šel jsem do boje a ani netušil, oč jde, a bohužel to dopadlo tak, že jsem vyhrál samici a dračí teritorium. Kdoví, co by se stalo, kdyby tento román pokračoval.

Z lůžka jsem později sledoval, jak se Slaný a Jahoda procházejí pod stromy na straně moře. Rozmlouvali dlouho. Viděl jsem, jak se objali. Jahoda mizela v širokých otcových ramenou, malá a křehká jako panenka z cukru. Určitě si toho pověděli spoustu. Jahoda se nepochybně rázem nestane sladkou dívenkou a vzorem milující dcery a Slaný se dopustí ještě nejednoho omylu, protože všichni jsme jen lidé. Nicméně se směřovalo ke zlepšení.

Byl to těžký den. Přelomový. Probíral jsem ho ještě jednou od začátku do konce. Přemítal jsem, jestli bych volil stejně, a dospěl k závěru, že ano. Dokonce i přijetí výzvy k boji bylo správné, protože mi definitivně vrátilo úctu mladého draka, a nepřímo prospělo Jahodě. Toto vědomí mě posilovalo a snad i jaksi mírnilo bolest krku. Ale jen trochu.

Od té chvíle jsem neviděl Mrakožrouta ani jednou. Jahoda byla ovšem mnohem příjemnější než předtím a Slaný mi ochotně poskytoval svůj čas. "Hovořili" jsme o různých záležitostech a stále víc se sžívali. Dále mě zaměstnávali Živé stříbro s mladším bratrem. Děti žvatlaly ve třech jazycích (tvrdil jejich otec): lengorchijsky, dračím dialektem a primitivním nářečím vydráků. Tentokrát se začaly dožadovat, abych je naučil řeč gest. Bavil jsem se stejně dobře jako

oni sledováním, jak s vážností příslušející čarodějnickým rituálům opakuji jednoduché znaky jako "otec", "matka", "jit", "jist", "plavat".

Přesto nepřítomnost Mrakožrouta vytvořila kolem mne prázdnotu. Něco, jako je díra po vytrženém zubu, kterou ohmatává jazyk v pocitu ztráty integrální části těla. Není snadné to vysvětlit. Chvilími jsem si uvědomoval tuto nepřítomnost tak silně, že jsem cítil vnitřní bolest - utrpení ducha.

Občas jsem uvažoval, co dělá Mrakožrout. Je dál s rodinou, hraje si s Liškou, loví s Drápem nebo se toulá po ostrově a hledá dračí slečnu k soužití? Nepronikaly ke mě žádné zprávy o něm.

Plynuly dny. Sloupky se mi strupy a zanechaly po sobě světlejší skvrny neopálené kůže, které stejně měly záhy zmizet. Jako dříve jsem se poflakoval, někdy s Jahodou, častěji sám. A právě při jedné takové potulce bez cíle jsem se dostal k ruinám starého města na ještěru. Věděl jsem o něm už předtím, a dokonce jsem znal jeho přibližnou polohu, ale teprve nyní mě nohy přivedly na toto vzdálené území.

Místo velice připomínalo Bláznovo teritorium. Podobně zvolna se hroutící zdi z přesně uložených kamenných bloků. Pozůstatky teras, popraskané misky, v nichž dříve nepochybně rostly květiny nebo fungovaly jako vodotrysky. Částečně spadlé portály, poškozené sochy, představující šikmooké bojovníky i ženy s obnaženými nadry, různá pololidská zvířata (včetně lamí), počasím setřené květinové motivy, ovíjející sloupy a překlady slepých oken. Všiml jsem si, že dost často se vyskytují sošky hadů. Hladká těla ovíjela základy sloupů, zdobila prošlapané prahy.

Rozevřené tlamy vytvářely chrliče nebo zakončení zaslých balustrád. Město pomalu pohlcovala džungle. Plochy nízkých teras a chodníků roztrhaly kořeny stromů. Ve spojích a prasklinách zdí vyrostla tráva a plevel. Někdo však o toto místo pečoval. Byly patrné stopy po uříznutých všudypřítomných liánách. Tajemná ruka nedovolila mladým stromkům zakořenit. Odstranila i urvané větve, kterých bylo mimo zástavbu spousty.

Vše bylo neobyčejně zajímavé a rozhodl jsem se, že se sem vrátím s kreslicími potřebami, abych nakreslil nejzajímavější sochy. Znovu mě bodla vzpomínka na Mrakožrouta. Kreslil rád a mnohem líp než já. A tu, jako by se mnou nějaký bůh žertoval, spatřil jsem za jakýmsi kusem prastaré architektury bosé nohy. Udělal jsem několik kroků. Nohy patřily známé postavě. Na písku navátém na rozbitou terasu ležel Mrakožrout. Na boku, s rukou pod hlavou, jako by klidně spal. Na nose mu seděla zelená ještěrka, absorbující současně teplo slunce i cizí kůži. Ležel naprosto nehnutě, avšak s otevřenými očima. Prsty líně přesypávaly písek. Připomínal další sochu - ze starého zčernalého bronzu, na kterou někdo položil sošku zvířátka z travové zeleného nefritu.

Neskrýval jsem se. Uviděl mě, odhrnul ret a vycenil zuby. Zůstal jsem klidný a usedl se zkříženými nohama. Vyplašená ještěrka zmizela mezi kameny. Mrakožrout přestal hrozit zuby a sklopil zrak. Nabral hrst písku a pomalu ho sypal tenkým proudem. Oba jsme se cítili nesví.

Nečekal jsem toto setkání ani to, že Mrakožrout po tak dlouhé době dál zůstává v lidské podobě. Čekání na bůhvíco se protahovalo.

Měl jsem důvody k domněnce, že Mrakožrout si nepřeje mou přítomnost zde. Kdybych však odešel, ztratil bych poslední možnost smíření. Určitě bychom se rozešli navždy, rozdělení nedorozuměním, a odesali veškerý čas, kdy jsme bývali spolu. A to všechno kvůli děvčeti, na kterém mi vlastně ani nezáleželo. To není důvod ke zrušení přátelství. Doufal jsem, že Mrakožrout už vychladl a uvažuje podobně.

Konečně jsem pocítil, jak se mě myslí dotýká teplá tlapka mentálního kontaktu. Bylo to spojení nesmělé a rezervované. "Jak je?" zeptal se Mrakožrout.

"Všechno v pořádku."

"Co dělá Slaný?"

"Jako obvykle. Nyní se vrátil k sepisování lengorchijsko - dračího slovníku. Co je s Liškou?"

"Roste. A Slaného děti?"

"V pořádku."

Celý tento "hovor" připomínal pěnu na pivu. Spousty zbytečností. Hluboko pod vrstvami dračích myšlenek se skrýval dotaz na Jahodu a oba jsme to dobře věděli. Rozhlédl jsem se.

"To je tvé území?"

"Padající hvězdy. Ale smím tu být, dokud málo jím."

Mrakožroutova pasivní póza mě dráždila, dokonce se ani nepozvedl. Zachtělo se mi ho trochu vyprovokovat.

"Co tady děláš kromě toho, že se povaluješ na slunci, jíš a tloustneš jako vůl určený na porážku?"

"Nic."

Zamračeně na mě pohlédl. Dělal jsem, že jsem to nezpozoroval. Pokračoval jsem.

"Prima. Báječný způsob jak trávit čas. Není třeba se mýt, čistit si zuby, číst knihy, skládat básně ani lézt po stromech. Nebo navštěvovat známé, stejně jsou všichni hloupější než ty."

Podle mého předpokladu se ho to dotklo. Vstal s rozzlobeným výrazem.

"Taky se není třeba oblékat, proč taky?" dodal jsem jedovatě s ohledem na Mrakožroutův úbor, vlastně jeho naprostou neexistenci.

Lehl jsem si na záda, rozhodil ruce a zavřel oči.

"Vlastně nemá cenu ani dýchat."

Mrakožrout se nade mnou sklonil. Zlobil se, ale zuby necenil. Vraťil obočí a vystrkoval bradu.

"A ty jsi jako obvykle krasavec."

"Jako obyčejně," souhlasil jsem. "Zato ty nejsi jako obyčejně. Co je s tebou? Už týdný se chováš jako praštěný. Jestli ti to zlepši náladu, můžeš mi třeba namlítit."

Zvedl jsem bradu a odhalil hrud' se stopami jeho nehtů.

"Co volíš? Tesáky, drápy, pěsti..."

Nesmírně zrozpačitěl.

"Nech toho. To je pryč. Teď jí máš ty. Smířil jsem se s tím."

Vstal jsem a zavrtěl hlavou.

"Nechápeš. Nemám Jahodu. Nikdo ji nemá a nesmí mít. Vždyť to není dračice. Sama si zvolí, s kým chce být. Zatím sama neví, co chce. Mysli na to, kolik je jí let. Vždyť je to ještě skoro dítě. Hrála si s tebou a teď se bojí."

Mrakožrout hleděl potupně k zemi.

"Tak co mám dělat?" zeptal se trochu bezradně. "Dál ji..." nedořekl a pokoušel se vyznat ve vlastních smíšených citech.

"Dál ji miluji," dokončil.

"Vykoupej se," poradil jsem mu. Cukl sebou jako kousnutý. "Nebo alespoň vykartáčuj. Půjčím ti nějaké kalhoty. Jdi a omluv se Slanému. Zkus promluvit s Jahodou, určitě ti odpustí. Ujistiť uji tě, že z ní určitě bude lepší přítelkyně než žena."

Mrakožrout ožil.

"Máš pravdu. Všechno se spraví. Ale nemysli si, že jsem tady jenom lovil ještěrky. Trošku jsem to lady prolezl. Pojď, ukážu ti něco zajímavého."

Vedl mě. Oči mu blýskaly vzrušením. Opět jsem měl před sebou starého Mrakožrouta - energického, bystrého, se šelmovstvím v očích, nikoliv nedávného mátožného milence.

Odvedl mě až k okraji opuštěného města, kde se poslední domy choulily ke strmému svahu. Nedávno tu spadla menší lavina a vytvořila hromadu kamení, půdy a zlámaných větví. Prodrali jsme se tím a Mrakožrout mi ukázal otvor ve skalním ohybu. Navalené kameny ho částečně zakrývaly.

"Odkryl ho poslední ořes. Předtím tu byl obyčejný svah. Nikdy mě nenapadlo, že pod tím může být jeskyně. Chceš dovnitř?"

Nahlédl jsem do skuliny. Byla dost široká, aby se jí protáhl člověk. Z nitra vanulo zatuchlinou. Přitímní se v hloubi měnilo v inkoustovou tmou. Ustoupil jsem. Mrakožrout přimhouřil oči.

"Chudák Kamínek, bojí se tmy," ucedil. To byl podraz."

"Nebojím se, ale mám rozum," namítl jsem s vědomím, že ho stejně neoklamu. "Proč bych se měl brodit v netopýřím trusu a potmě si rozbíjet hlavu? Vrátním se sem s lampou a při té příležitosti oznámím Slanému, kde jsem."

"Nech Slaného, stejně je zaměstnán děláním dalšího děcka," dorážel Mrakožrout. "Tam netopýři nikdy nebyli, ověřil jsem to. Velký mág, přemožitel draka, a bojí se, protože nemá světlo. Vrať se domů, ubožáčku."

Chápal jsem, že mi chce alespoň trochu vrátit onu prohru. Pokrčil jsem rameny. Nechtěl jsem se dát vyprovokovat. Proč bych se s ním měl tahat o nějakou maličkost? Už jsem hodlal odejít, když Mrakožrout začal odjinud.

"Nemusíš až k zálivu. To je kus cesty, lampa se najde i tady."

Při pohledu na mé překvapení se zasmál.

"Nevíš, že tu má Slaný druhý dům, pro období dešťů?"

Nevěděl jsem to, ostatně každý nemusí vědět všechno. Ukázalo se, že Slaný opravil jeden dům na okraji města a dokonce plánoval jeho zvětšení. S pomocí spřátelených draků, kteří mu pomáhali zvedat nejtěžší předměty, položil znovu stropní překlady a budovu zastřešil. Zazdil díry ve zdech, vsadil okna a dveře. Udělal opravdu spoustu práce. Žádný div, že má takové svaly.

Proniknout dovnitř bylo neobyčejně snadné. Stačilo posunout dřevěnou závoru. Bylo zřejmé, že nemá chránit proti zlodějům, ale dotěrným zvířatům. Vnitřek se tolik lišil od skromného sídla Mluvčího u oceánu, že jsem nevěřil vlastním očím. V několika místnostech stál ozdobně vyřezávaný nábytek. Stoly a čalouněné židle. Postele s nebesy. Kovem vykládané skříně na šaty a regály s desítkami vzácných předmětů. Opatrně jsem nahlédl do místnosti sloužící jako kuchyně. Postačí, když napíšu, že Měsíční květ tam měla stůl s mramorovou deskou. V koutě jsem zahlédl nedbale odhozenou panenku s porcelánovou hlavičkou, oblečenou do upjatých šatiček, bohatě vyšívaných zlatými nitěmi. Musel jsem se usmát. Oblíbenou hračkou malé Slunečnice byla kočka ušitá podomácku z ovčí kůže. Oči měla z knoflíků, chlupy z koňských žíní a neustálým mazlením olýsala.

Slaný vložil do vybavení tohoto domu většinu z toho, co mu zůstalo z minulosti. Možná dokonce všechno. Mágova rodina se sem naprosto nehodila. Poznal jsem je všechny dostatečně, abych věděl, že si necení povrchního bohatství. Neuměl jsem si představit Slaného v tunice se zlatým lemováním ani Měsíční květ v atlasových šatech a ověšenou šperky, jak poroučí sluhům. Ale Jahoda... Ano, tu jsem si dokázal představit v úloze kněžny.

Olejovou lampu jsme našli ve špižárně, zatím prázdné kromě koše s obilím a několika soudků, jejichž obsah jsem nezkoumal. Už jsem se nemohl vykrotit z výpravy do nitra země. Kdybych se vzdal, Mrakožrout by se mi do smrti posmíval. Ostatně nehodlám skrývat, že mě tento záměr začal přitahovat. Čím může taková procházka s dostatečným osvětlením hrozit? Ostatně se můžeme kdykoli vrátit. Nebo najdeme něco neobyčejného?

Hned po několika krocích v Mrakožroutově jeskyni jsem zjistil, že něco není v pořádku. Geologie není mou silnou stránkou, ale nějaké útržky vědomostí mi v hlavě zůstaly. Zaprvé - tato jeskyně tady vůbec neměla být, nehodila se do skal z magmatu. Zadruhé - odkdy mívají jeskyně rovná dna a hladké stěny, bez prasklin, ohybů, krápníků a podobných ozdob? Dalo by se čekat, že se chodba záhy rozšíří do podzemního sálu, kde spatříme zázraky podzemního světa. Skalní převisy, pásy lesklých minerálů a dokonce i stříbrné rudy. Nebyl jsem tak naivní, a oprávněně. Tunel pokračoval nezměněn jako stopa po gigantickém červu.

„Jak daleko jsi došel?“ zeptal jsem se Mrakožrouta, který stále udržoval kontakt.

"Deset, jedenáct svých délek."

"Proč tak málo?"

"Protože dál jsem neviděl," odvětil beze studu.

Svítil jsem na stěny chodby a dojem její nepřírozenosti sílil. Vydali jsme se s Mrakožroutem dál. Skvrnka denního světla za našimi zády se zmenšovala. Podělil jsem se s přítelem o své domněnky.

"Lidské dílo?" podivil se. "Nepřeháníš?"

"Ještě víc. Může to být dílo dávných mágů. V Kruhu jsem viděl něco podobného. Všimni si, že tu nejsou stopy po nástrojích."

"No právě," odporoval. "Myslíš si, že všechno neobyčejné jste museli stvořit právě vy. Velikášství. Proč by to nemohla udělat příroda?"

"Láva většinou nevytváří jeskyně a voda zde není a nebyla. Je tu naprosto sucho. Kromě toho je průřez tunelu příliš pravidelný. Jako by tudy prolétla koule."

Mrakožrout se sice ještě škaredil, ale uznal mé argumenty. Zajímalo mě, jak to bylo vytvořeno a kde ta podivná podzemní cesta končí. A čemu sloužila. Monotonní okolí nás začalo znervózňovat. Očekávali jsme něco zajímavějšího. Mrakožrout, který byl normálně netrpělivější než já, se nudil a litoval, že navrhl tuto výpravu. Nakonec se zastavila opřel se zády o stěnu.

"Už toho mám dost. Vraťme se."

Ohlédl jsem se. Zašli jsme dost daleko. Vchod již nebyl vidět. Přidřep l jsem a postavil lampu na zem. Přejel jsem rukou po kamení. Byl mírně drsný. Otřel jsem prsty o sebe, protože jsem cítil, že na nich zůstalo trochu písku. Postřehl jsem další nepříslušný prvek. Bylo tu příliš čisto. Měl tu být prach a písek sypající se ze stropu. Zatím se tu mohlo jít z podlahy.

Dál jsem se opíral dlaní a prsty o zem, když mi rukou i chodidlem prošlo lehké zachvění. Mrakožrout je postřehl také. "Kamínku?"

Chvění se změnilo ve výrazné vibrace. Znepokojeně jsme na sebe pohlédli. Uchopil jsem lampu a okamžitě jsme se rozběhli k východu. Skála pod našimi nohama se třásla. Krátká přestávka a nastal další otřes, silnější než předchozí. "Při třetím padají stromy," připomněl jsem si Jahodiny znaky. Přidal jsem. Rozhoupaná lamp a vrhala na stěny tunelu fantastické stíny. Očekával jsem spásné denní světlo a závan čerstvého vzduchu. Místo toho nám vyrazil vstříc dusivý oblak prachu. Zakopl jsem o kamení na podlaze a padl na kolena. Podvědomě jsem zvedl lampu, aby se nerozbila. Otřesy ustaly.

Se zatajeným dechem jsem očekával další útok rozhněvané země, který nám srazí strop na hlavu, ale naštěstí nenastal. Zato žluté světlo lampy vylouplo ze tmy hrozný obraz. Tam, kde nedávno existoval vchod do tunelu, se tyčila hromada kamení promíchaná s hlinou. Sesul se další kus úbočí a pohřbil nás zaživa. Zíral jsem tupě před sebe, dokud mi Mrakožrout nevzal ze strnulých rukou lampu. Strčil do mne.

"Co je ti, Kamínku?"

Vstal jsem a otřepal si kalhoty.

"Nic. Všechno v pořádku. Báječně."

Všechno bylo v pořádku kromě toho, že jsme byli zasypani v podzemním tunelu, pod bůhvíjak silnou vrstvou kamení. Nikdo netušil, kde jsme. Neměli jsme vodu ani nic k jídlu a od tmy nás dělil jen kroužek světla lampy, která zhasne, až dojde zásoba oleje. Zvedl jsem kámen a hodil ho zlostně a bezmocně na překážku.

"Myslíš si, že je to má vina," řekl zachmuřeně Mrakožrout.

"Ne. Možná trochu. Nevšímej si toho, jsem trochu nervózní."

Opravdu jsem byl velice nervózní. Pokoušeli jsme se s Mrakožroutem kameny odvalit. Záhy jsme došli k závěru, že tato práce by mohla trvat i týden, a tolik času jsme neměli. Nechali jsme toho marného úsilí, když se objevil silný kmen, který příčně zahradil východ. Nepohnul s ním ani Mrakožrout.

Bylo zvláštní, že zemětřesení nijak nenarušilo vlastní chodbu. Zvedl jsem světlo co nejvýš a prohlížel klenbu. Nebyla na ní žádná puklina, ba ani prasklinka. Solidní práce. Přitáhl jsem knot, aby nám lamp a vystačila na delší dobu.

Odpočívali jsme. Opakoval jsem si: "Jen klid... Žádnou paniku..." A balancoval jsem na tenké hraně, za kterou začínalo šílenství. Mrakožrout se opíral o stěnu a roztržitě po ní přejížděl prsty. Najednou se probral.

"To je husté," sdělil udiveně.

Nepochopil jsem. Stěna? Proč "husté"? Mrakožrout přilnul ke stěně celým tělem, jako by se s ní chtěl spojit. Chvilí tak stál, potom odstoupil a obdivně si stěnu prohlížel.

"Měl jsi pravdu. Jestli v tom nemá prsty někdo z tvého bratrstva, ať jsem fretka. Ten kámen je tak slisovaný, že přímo úpí. Něco příšerného."

Zhuštěná struktura skály. Znal jsem jen jeden druh lidí, kteří něco takového dokázali - Stvořitele. Některý z nich (možná jich bylo víc) před tisíci léty tudy prošel a rozhrnul svým talentem kámen stranou, jako by to byla voda. Mrakožrout měl podobnou schopnost, ale nechtěl zkusit prorazit nám cestu závalem podobným způsobem.

Je to obtížné. Příliš velká hmota k přetvoření a já jsem od včerejšího rána nejedl. Umřel bych námahou. Za chvíli bych vyhořel."

S pochopením jsem přikývl. Mrakožrout spotřeboval na každou proměnu spoustu energie. Proto se netransformoval často. I nacpaný až po krk byl už po chvíli hladový. Spotřebovával zásoby rychleji než oheň slámu. Nesměl nic podnikat s prázdným žaludkem. Situace však občas vyžaduje oběti.

Zorientoval jsem se, že počáteční úsek tunelu vede podél svahu. Pravděpodobně nás od svobody dělí jen skalní stěna silná jako lidské tělo, možná ještě tenčí. Avšak Mrakožrout se na mou hloupost obořil ještě víc než předtím.

"Blázníš? Omrzel tě život? Tohle nenaruší ani zemětřesení. Víš, co by se mohlo stát, kdybych tento nešťastný kámen slisoval ještě víc?"

Nevěděl jsem to, ale Mrakožrout určitě také ne. Nemuselo se stát nic a mohlo by dojít ke katastrofě, která by zničila půlku ostrova. Nevěřil jsem, že má Mrakožrout naprostou pravdu, ale když to nechtěl zkusit, nemohl jsem ho nutit.



Konec konců jsem se vyznal jen ve vytváření iluzí. Požádal jsem ho, aby "sáhl" ven a zkusil někomu oznámit, do jakého maléru jsme se dostali. Delší čas zachycoval emanaci ptáků, opic a různých dalších zvířat. Kousal se do rtů brodil se stovkami nevýrazných zvířecích instinktů, mezi kterými hledal dračí jasnou mysl. Nakonec se vzdal.

"Poblíž nikdo není. Padající hvězda se vypravil někam dál. Ostatní pospávají nebo loví nebo se nenechají rušit, hned se zacíloní."

Byli jsme zklamaní. Zbývalo spoléhat jen na sebe, Mohli jsme učinit už jen jedno. Vstal jsem a zvedl lampu.

"Jdeme hledat východ."

Chodba Stvořitelů se táhla do nekonečna. Úplně jsem ztratil pojem času. Připadalo mi, že jdeme už několik dní. Alespoň nohy podle toho bolely. Lampa však pořád ještě svítila, což nás povzbuzovalo na duchu. Uplynuly tedy jen hodiny, nikoli dny. Mrakožrout se vlekl vedle mě a ponuře zíral k zemi. Občas jsme si povídali, ale jen proto, abychom nějak zaměstnali mozek.

V jednu chvíli koule světla vylovila z temnoty rozdvojení chodby. Nerozhodně jsme se zastavili.

"Kudy ted?" zeptal jsem se, přičemž jsem radu ani nečekal. Mrakožrout bezradně zavrtěl hlavou. Obě chodby se rozcházely v ostrém úhlu. Vypadaly stejně. Nikde žádný náznak, který by pomohl volit. Instinkt nabízel jít vpravo, ale kdo zaručí, že je to správná cesta? Třeba nás levá chodba vyvede ven, kdežto pravá skončí slepě nebo dalším rozdělením, a po něm dalším... až se ztratíme v podzemním labyrintu. A naše kosti budou jedinou změnou v tomto jednotvárném nitru sopečného kopce. Vstoupil jsem do levé odbočky, postavil lampu a opatrně z ní sundal sklo. V těžkém, dusném vzduchu podzemí se plamínek skoro nehýbal. Chvíli jsem ho pozoroval a snažil se nedýchat jeho směrem. Potom jsem přenesl lampu napravo. Doufal jsem, že pohyb plamínku naznačí alespoň nepatrný průvan a tím i správnou cestu. A skutečně, v pravé chodbě se plamínek lehce naklonil směrem ke mně. Přítel tuto manipulaci pozoroval s podezřením, ale neprotestoval, když jsem ho rozhodně nasměroval patřičným směrem.

"To by mě nenapadlo," přiznal se. "Jsem rád, že jsi tady."

"Já ne," odvětil jsem suše.

Šli jsme dál, protože nic jiného nám nezbývalo. Jen jít dopředu a doufat. Zneklidňovala mě myšlenka, že lampa je pořád lehčí. Olej docházel. Co uděláme bez světla v absolutní tmě, kterou nepronikal dokonce ani Mrakožroutův kočičí zrak? Plamínek se stále zmenšoval, až posléze zhasl. Ještě chvíli jsme viděli červenou jiskřičku na konci knotu. Nakonec zmizela i ona.

Jako bych oslepl. Ze všech stran mě obklopila tma. Vypadala hustá a lepkavá jako dehet. Připíčila se jako něco živého. Lezla pod oděv, mrazila, tlačila se do krku, bránila dýchat. Začal jsem se dusit, zalknut tmou. Pod nohama se mi rozevřela propast a začal jsem do ní padat. Neustále, bez konce.

Vděčím Mrakožroutovi za to, že mě dostal z toho stavu. Ponořil se za mnou do propasti šílenství, chytil mě do sítě plného kontaktu. K vědomí mě přivedly rázné facky. Uslyšel jsem Mrakožroutův hlas. Většina jeho slov se nedá opakovat. A také svůj vlastní protestující křik:

"Au!"

"(nesrozumitelné) hovno! Musíš víc (nesrozumitelné) na sobě (nesrozumitelné)," řekl Mrakožrout a mě napadlo, že jsem hodně zanedbal studium jazyka, když jsem preferoval studium málo důležitých zvuků. A že se do toho musím pustit, dokud můžu.

To nebyla moc rozumná myšlenka, když vezmeme v úvahu naši situaci, ale přinejmenším dokazovala, že se vzpomínám.

"Dýchej zhluboka!" přikázal Mrakožrout tvrdě.

Tomu jsem rozuměl. Přikývl jsem, aniž mě napadlo, že mě nevidí. Byl jsem mu vděčný, že na mě mluví. Uklidnil jsem dech a nutil se k tomu, abych nemyslel na desítky tun skal nad našimi hlavami.

"Jedna ovečka na louce... dvě ovečky na louce... tři ovečky na louce..."

Při desáté ovečce Mrakožrout rozhodně protestoval.

"Změň tohle počítání. Dostávám při něm hlad.. A přestaň mi mačkat rameno, bolí to. Možná konečně víš, jak mi bylo, když jsi mě nutil plavat,"

Myslel ke mně a současně mluvil, protože věděl, že to pomáhá. Rozevřel jsem ztuhlé prsty. Do této chvíle jsem se držel Mrakožrouta, jako tonoucí v močále třímá spásnou větev.

"Dokážeš jít?" zeptal se.

Pokusil jsem se odpovědět hlasem,

"Dokážu."

"Řekls to ústy nebo talentem?" zajímal se drak,

"Talentem. Ústa mám na jídlo."

"Proč?"

"Zvyk."

Opatrně jsme vstali a vyrazili jsme do neznáma. Mnohem pomaleji než dosud. Zkoumali jsme půdu pod nohama a natahovali ruce před sebe jako slepci. Drželi jsme se za ruce jako děti ztracené uprostřed věčné noci.

Mrakožrout se zeptal: "Víš, co to znamená?" a pronesl něco naprosto nesrozumitelného.

"Ne," přiznal jsem.

Zachechtal se a vysvětlil. Krev mi stoupla do hlavy. Nemám odvahu to napsat. Význam těchto slov by uvedl do rozpaků nejstarší prostitutku císařství. Odkud zná ten dračí smrkáč takové výrazy?

Kráčeli jsme podzemím krok za krokem. Přítel mě učil slova i celé obraty, často vyšperkované nepřipustnými výrazy. Dělal to s plným vědomím, protože věděl, že dokud jsem pobouřen, stydím se za něho a hádám se, jsem schopen se

bránit dalšímu útoku nesmírné fobie ze tmy.

Další rozvětvení chodby vypadalo trochu jinak. Jedna z větví směřovala nahoru, druhá se výrazně skláněla dolů. To jsme dokázali vyhmátat. Čekala nás další volba.

"Vzduch je vlhký," oznámil mi Mrakožrout, citlivý na vlhkost jako žába. Skutečně, i já jsem vycítil změnu.

"Kudy víc?" zeptal jsem se.

"Kde víc," opravil mě. Pustil mou ruku, ale nepřerušil kontakt a slyšel jsem ho, jak si brouká nějakou melodii.

Blahoslavení bohové schopností, které nám nedovolily se vzájemně ztratit. Za chvíli se Mrakožrout vrátil.

"Víc dole."

To mohlo znamenat, že tato chodba končí nějakou vodní nádrží. Například podzemním jezerem. Nebo hladinou moře (což bylo pravděpodobnější),

kde vlny hloubí podmořské jeskyně, To by mohla být cesta ven. Zbýval jen jeden problém.

"Umíš se potápět?" zeptal jsem se nejistě Mrakožrouta.

"Dobrý vtíp," odvětil krátce.

Vyrazili jsme vzhůru. Tunel byl strmý. Uvažoval jsem, jestli se dokážeme vrátit, pokud bude tato cesta nesprávná. Byl jsem už hodně unaven. Mrakožrout se držel jako drak, ale nenamlouval jsem si, že jeho síly jsou nevyčerpatelné. Dosud šel nahý a bosý, aniž si stěžoval na otláčená chodidla, a dlaň měl teplejší než já. V tomto temném sklepení jsem ztratil pojem času. Venku mohla být noc stejně jako už další den. Začalo mi to být jedno. Dokonce i žaludek přestal protestovat, protože již vyčerpal všechny triky, jak na sebe upoutat pozornost. Při oslovení Mrakožrout odpovídal jen "Ano" nebo "Ne".

Kráčel jsem se zavřenýma očima. Nakonec to bylo jedno. Upadl jsem do zvláštního stavu podobného spánku.

O to víc mnou otřásl náhlý úder do čela. "Chodba skončila," prohlásil Mrakožrout vcelku zbytečně.

Překážka, na kterou jsem narazil, nebyla studený kámen! Dotykem jsem rozpoznával povědomý povrch zborcených starých desek. Drsné, zrezivělé části byly nepochybně zbytky kování. Na věčný Kruh! Byly to obyčejné dveře. Sice zavřené, ale to nebyla žádná překážka. Stačily dva údery ramenem, aby vypadly ze závěsů. Naděje na uniknutí z těchto ohavných kasemat nám dodala síl. Bohužel tam, kam jsme se dostali, byla stejná tma. Vstoupili jsme dovnitř tak opatrně, jako by byla podlaha posypána roztloučeným sklem. Držel jsem Mrakožrouta za paži. Tleskl. Ozvěna zněla jinak než v tunelu. "To je veliký sál," zhodnotil drak. "S vysokým klenutím."

"Uvažujme. Tady může být vše. Díry, pasti, propadla... nebo střely..."

"Tví předkové museli být zvláštní."

Celou místnost jsme neprozkoumali. Narazili jsme na podivný výtvar z leštěné kamenné desky, uložené na dvou skalních blocích. Naše ruce, které chaoticky bloudily po jejím povrchu, nacházely nějaké neurčité drobné předměty. Mrakožrout srazil nádobu, která se rozbila za zvuků hliněných střepů. Prohlubně na okraji desky, do kterých zapadaly prsty, mi něco nejasně připomínaly, ale nedokázal jsem si vzpomenout. Až do okamžiku, kdy jsem našel předmět, kterým nemohlo být nic jiného než dlouhý, mírně ohnutý nůž, který neztupil ani čas. V okamžiku mi naskočila představa svatyně uvnitř hory, kde na kamenném oltáři kněz přináší oběti svému bohu. Nepochyboval jsem, že se tu prolévala krev, trhaly jazyky a rvala srdce z hrudi za strašných bolestí obětí. Řezaly prsty děvčátkům a rituálně podřezávaly panny. Odhodil jsem nůž, jako by byl rozžhaven.

"Zvláštní... to je slabý výraz," konstatoval Mrakožrout s hnusem.

To mne dorazilo. Za všechno může Plavý. Zakazoval mi číst pohádky o netvorech a nenapadlo ho, že některé historické traktáty jsou mnohem horší. Schoulil jsem se na studený kámen. Utahané nohy požadovaly odpočinek.

"Stačí!" vyjel jsem. "Chci spát."

Pocítil jsem, jak Mrakožrout uléhá vedle mne. Dotýkal se mých zad. Byl horký.

"Neblázni. Vyhoříš úplně a potom začneš šilet hladem," pokáral jsem ho v duchu.

"Mám ještě zásoby," odvětil, ale vrátil se k původní, rozumější teplotě. Zrušil kontakt.

Usnul jsem okamžitě. Ne proto, že jsem měl pohodlí, prostě vyčerpaním. Nevadila mi zima, tvrdé podloží ani děsivé okolí.

Probudil jsem se s pocitem změny. Ještě ospalý

jsem třídil dojmy. Tvrdá podlaha, ztuhlé svaly. Tíže Mrakožroutovy paže na hrudi a jeho dech u ucha. Ne, to není ono. Otevřel jsem oči. Smolná čern zešedla a změnila se v přitímní. Zdrojem světla byla uzoučká svislá štěrbina, propouštějící tenoučký vějířek slunečních paprsků do velkého sálu. Vyskočil jsem a zatřásl Mrakožroutem jako pytlem. Naše naděje se splnila. Dorazili jsme sem v noci, není tedy nic divného na tom, že jsme nepoznali rozdíl. Rozběhli jsme se ke světlu, přitahováni jako můry. Mrakožrout strčil prsty do štěrbiny a zapálil. Štěrbina se rozšířila, k nohám se nám sypalo kamení a kousky dřeva. Do očí nám zasvítilo slunce a na několik minut nás oslepilo. S rozkoší jsem se nadechl svěžího vzduchu. Přimhouřením očí jsem si zvykal na jasné světlo. Mrakožrout usilovně boursal překážku, dělící nás od ostatního světa. S mým spíše nepatrným přispěním udělal velký otvor, ale když jsme se z něj vyklonili, byli jsme hořce rozčarováni. Otevíral se nám překrásný pohled: modrá obloha a šumící koruny stromů, na které jsme pohlíželi shora. Kolmo pod námi byla strmá skalní stěna. K jejímu zdolání bychom potřebovali křídla nebo hodně dlouhé lano. Obrátili jsme se tedy dovnitř.

Rozhlíželi jsme se s narůstající zvědavostí. Místnost byla menší, než nám původně připadalo díky ozvěně. To však neznamenal, že nebyla přijatelná. Domnělý obětní oltář se změnil v pouhý nehezský, hrubý stůl. Vedle něj stály zaprášené židle, rozpadající se stáří. Bylo tu několik beden a pár desek, pocházejících nepochybně ze stolů, protože mezi zbytky poničenými hmyzem leželo nádobí. Dále pak části nějakých přístrojů, nářadí a přístrojů, které po očištění byly jako nové. Podél stěn stály poličky v překvapivě dobrém stavu, na nich hromady knih a válcových pouzder na svitky.

Zamrazilo mě. Pocítil jsem neobyčejné vzrušení a skoro nábožný strach. Od doby, kdy tu naposledy stanula lidská noha, minula staletí, dokázal jsem však odhadnout význam tohoto místa. Byli jsme ve staré pracovně mága. Jednoho z těch, kteří sem připluli pod nachovými plachtami legendárních korábů.

U jedné stěny poličky chyběly. Kdysi v ní byla vyražena řada velkých oken. Nyní je zakrývaly silné okenice nebo byly zazděny vápnem a úlomky kamení. Pouze jedna z těchto ochranných povolíla a vytvořila onu spásnou štěrbinu. Bloudil jsem zrakem po místnosti a rychle jsem ztrácel náladu. Kromě těch, kterými jsme přišli, jsem nenalezl žádné jiné dveře.

"Kdybych vlezl do starého těla, asi bych si poradil," navrhl nesměle Mrakožrout.

"Hladový? Stačí mi, co jsem kvůli tobě prožil u Měděného. Jestli se hodláš zabít, nedělej to v mé přítomnosti. Kromě toho bys neprolezl oknem."

Poslal jsem Mrakožrouta k oknu a přikázal mu "sáhnout" do džungle a hledat někoho, kdo by nám mohl pomoci nebo alespoň informovat. Slaného. Vlastně jsme ani nevěděli, kde jsme. Mrakožrout strávil na Ještěru prvních pětadvacet let svého života, tedy právě tu dobu, kdy se mláďata teprve učí létat a spíše se drží matek. Tuto krajinu nikdy neviděl shora a pod takovým úhlem. Zkoumal tedy vnější prostor, kdežto já vnitřní. Není možné, aby jediný přístup tvořil ten zatracený tunel. Nikdo by nezdolával takovou vzdálenost, kdyby se třeba chtěl projít. Kráčel jsem podél poliček s knihami a uvažoval, jestli se neskrývá za některou z nich toužená cesta ven. Avšak bál jsem se s nimi hýbat. Zdejší knihy musely být velice křehké stářím. A kdo ví, jaké poklady skrývají? Na zkoušku jsem se jedné z nich dotkl.

Nerozpadla se. Prsty zanechaly na obálce stopy a pod navršeným prachem se objevila hladká kůže obálky. Opatrně jsem knihu zvedl. Na dotyk mi připadala normálně. Nerozpadala se, obálka byla tuhá, listy se snadno obracely.

Povzbuzen jsem zvedal stále nové svazky z jiných polic. Všechny byly v podobném stavu, jako by zde byly uloženy včera, přestože na prst silná vrstva prachu dokazovala něco jiného. Nehleděl jsem pod nohy a najednou jsem o něco zakopl. Nohy se mi zapletly do hromádky zetlelých hadrů. S ošklivostí jsem ustoupil a mímě nohou to smetl rozhrnul. Mezi cary se objevila ruka kostry. Srdce mi skočilo do krku. Kniha, kterou jsem právě držel, mi vyklouzla z rukou. Padla na zem a zvířila oblak prachu. Mrakožrout seskočil z parapetu a přišel ke mně.

"Vždyť to jsou jen kosti," pronesl přezíravě po letném pohledu.

Zvedl zbytky tkaniny, čímž odkryl zubící se lebku a propadlý hrudní koš. Strčil prstem do jedné kosti, která se rozpadla. Rozzlobeně jsem jím zatřásl.

"Nech toho!"

Pohlédl na mě jako uražená panna.

"To jsou jen kosti," opakoval.

"Kdysi to byl člověk. Zemřel tu v naprostém osamění. Nikdo pro něj nepostavil hranici a nesložil pohřební oběti, a ty se ho navíc pokoušíš rozdrobit."

To se ho dotklo. Představivost mu fungovala.

"Chybělo málo a mohli jsme tu ležet s ním. A k čemu jsou vlastně ty oběti? A pohřební hranice? Kdo je potřebuje?"

"Vyjadřujeme tak úctu mrtvému. Vy ne?"

"My ho kousek sníme."

"Kousek čeho?" zeptal jsem se, protože jsem plně nerozuměl.

"Pochopitelně kousek těla."

Probaha! Ztuhl jsem. On to myslí naprosto vážně. Tomuto tématu jsme se dosud vyhýbali, takže jsem nevěděl nic o dračích pohřebních zvycích.

"Kdybych na Bláznově ostrovu zemřel, skončil bych jako oběd?"

Mrakožrout se smrtelně urazil.

"Pokládáš nás za zvířata?! Snědli bychom tě s úctou a láskou. To je něco docela jiného!"

S hrdě zvednutým nosem se vrátil k oknu.

Poklekl jsem k pozůstatkům. Už jsem je chtěl opět zakrýt, když jsem spatřil prsten. Jemně jsem ho stáhl, ale prstní kůstky se stejně rozpadly. Šperk byl zhotoven ze zeleného kamene a neznámý umělec mu dal tvar hada držícího ocas ve vlastních zubech. Plochá hlava sloužila jako pečeť. Nebyla na ní písmena, ale mělce vyrytá kresba. Přitiskl jsem si jej na paži a na kůži se mi objevil jednoduchý obraz želvy. Pomalu jsem položil zbytky látky na původní místo.

"Spi dál, Strážce slov," řekl jsem si. "Pokud se odtud dostaneme, určitě se vrátím a už tu nebudeš muset ležet."

Po úvaze jsem usoudil, že bezejmenný mág nezemřel samotný. A že si pobyt zde sám zvolil, nepochybně jako poslední přání. Někdo ho musel uložit na lůžko (nyní už téměř neznatelné) a přikrýt mu obličej, potom zazdít okna a změnil tak knihovnu v hrobku.

Mrakožrout usilovně pokračoval ve svém pátrání. Občas přestal, aby si postěžoval.

"Když chce chytit něco k jídlu, vždycky se objeví někdo, kdo se chce dělit. A když někoho potřebuji, nikdo nikde."

Nakonec však jeho úsilí uspělo. Nad zelení pralesa se objevil letící drak. Zakroužil dvě kola a chvílemi se přiblížil tak blízko, že jsem zřetelně viděl jeho červené oči. Mrakožrout přilepený k oknu ustoupil do bezpečí.

Jsme hodně daleko od starého města. To byl Sběratel trnů. Uvědomí Slaného a rodiče. Přijde pomoc. Zbývá jen čekat."

Nehodlal jsem čekat. Kdoví, jak dlouho potrvá, než se odtud dostaneme. Venku je jídlo i voda. Především voda. Běžná žízeň se už měnila v muka. Také Mrakožrout měl žízeň. Oba jsme se vrátili ke slídění za poličkami. Strkali jsme ruce mezi zaprášené svazky a pokoušeli se nahmatat, co je za nimi. Prsty stále narážely na drsný kámen až do okamžiku, kdy Mrakožrout, který začal na opačném konci, udělal objev.

"Dveře!" zaradoval se, a než jsem ho zadržel, popotáhl starý nábytek tak vehementně, že ten se převálil a po podlaze se rozsypaly drahocenné svazky. Nemohl jsem na to koukat, zavřel jsem proto oči. Mrakožrout si z toho nic nedělal.

"Vždyť se nic nestalo, podívej." Zvedl jednu knihu a jako důkaz clo ní několikrát uhodil pěstí, až se zvedl oblak prachu. Zamyslel se a potom si foliant prohlédl důkladněji. Vzal ho do dlaní a zatvářil se roztržitě, jako by jeho myšlenky

bloudily někde daleko.

"Je zhuštěná, stejně jako zdi tunelu," sdělil po chvíli udiveně.

Další hádanka byla vyřešena. Strážce slov zřejmě miloval svou knihovnu. Tak, že tu chtěl zůstat navždy. Není tedy nic divného na tom, že se postaral, aby se jeho milované knihy nerozpadly na prach a zůstaly věčné.

Dveře za poličkou byly uzavřeny na obyčejnou zástrčku. Ocel pokryly rezavé skvrny, ale celek vypadal docela dobře. Mrakožrout zatáhl za držadlo, bezvýsledně. Trhl silněji a potom se zapřel o futro. Zástrčka nereagovala na snahu mladého draka, takže se znechuceně pokusil o vyražení odolných věřejí. Prohlédl jsem si zástrčku zblízka a vytáhl jsem z ní kolíček blokující mechanismus. Jednoduché.

"Jak víš, že ta cesta vede ven?" zeptal se Mrakožrout jen proto, abych se přestal usmívat.

"Nevím, ale snad to stojí za ověření. Nejsi zvědavý?"

Ptát se Mrakožrouta, jestli není zvědavý, je stejné jako ptát se kočky, jestli žere myši. Za dveřmi byla chodba, užší než předchozí. Stáčela se dolů mírnou spirálou. Vydali jsme se do ní s rozpraženými rukama na obě stěny. Cestou jsme nenarazili na žádné nové

dveře ani postranní tunel. Všechno bylo vyraženo v lité skále. Podlaha se skláněla rovnoměrně, bez schodů. Naše cesta dolů netrvala dlouho. Přítmi brzy rozptýlil příslib volnosti.

"Voda! Jídlo!!" zajásal Mrakožrout a vyrazil vpřed. Záhy jsem ho dohonil a rozběhnul jsem mu narazil do zad, protože stanul jako vrytý. Pohlédl jsem mu přes rameno. Oči se mi při tomto pohledu rozšířily úžasem a tklivěm. Neodpustil jsem si však mírné šťouchnutí.

"Vždyť to jsou jen kosti," poškádlil jsem Mrakožrouta.

Před námi ležel velký skelet. V dračí lebce prázdné oční důlky, veliké zuby jakoby vyhrožovaly nezvaným hostům, kteří měli odvahu narušit klid věčného odpočinku.

Světlo přicházelo od širokého nízkého vchodu. Ve velké jeskyni ležela hromada kostí. Jako uřknutí jsme hleděli na dlouhé kosti křidel, opírající se konci o zem, takže vytvořily příšernou strukturu s oblouky žeber a řetězem obratlů. V jedné chvíli nám připadlo, že se dračí kostra pohnula a opět se mě zmocnil původní strach. Avšak zrak lhal. Nebyly to kosti, z pozůstatků se vynořilo pružné tělo. Z beztvarého klubka, kterému jsme v první chvíli nevěnovali pozornost, vyrostl zlověstný tvar - lidská silueta, avšak se znetvořenou hlavou, jakoby přikrytou kapucí. Mírně se kolébala na masivním ocasu, připravená ke skoku jako napjatá pružina. Všechno proběhlo bleskem. Mrakožrout se reflexivně naklonil dopředu. Stačil jsem sáhnout po noži, který jsem měl pro pohodlí zastrčený za pás vzadu.

V tom okamžiku netvor zaútočil.

Odhozen Mrakožroutem stranou jsem unikl střetnutí s lamí. Veškerou energii útoku převzal můj přítel, čímž mi nepochybně zachránil život. Dvě těla se spleťla do jednoho klubka, zmítajícího se na podlaze. Zhlédl jsem, jak Mrakožrout vráží loket do krku bestie a snaží se udržet co nejdál od sebe jedovaté zuby. Měl jsem nůž, ale obával jsem se, že bych ho mohl zranit. Netvorův ocas mi švihal po nohách jako bič. S rozmachem jsem vrazil ostří do hadovitého tvaru. Tělem lamie proběhla křeč. Bodal jsem bez míření dál, ovládnut těžko popsatelnou hrůzou a odporem. Dostával jsem rány silou, která mohla polámat kosti. Nyní to vypadá nesmyslné, ale bojoval jsem s tím ocasem jako se samostatným, obávaným tvorem. Slepým, krutým a bezohledným. Nakonec jeden úder těžkou čepelí zasáhl mezi obratle a přerušil míchu. Částečně paralyzovaná bestie byla nadále smrtelně nebezpečná, ale poskytl jsem náznak naděje Mrakožroutovi, který zápasil s přední částí zvířete. V přísvisu přicházejícím od vchodu jsem viděl jen spleť končetin, napjatých svalů a dva zuřivě svítící páry očí. Zariskoval jsem. Praštil jsem oběma rukama tam, kde na chvíličky blýskly dvě zelené skvrny. Něco mi podrazilo nohy, padl jsem naznak na nějaké tělo. Bolest drásané kůže na břicho, jako by se drápy hadí nestvůry prodíraly k mým vnitřnostem. Zoufale jsem ucukl. Bleskem jsem pochopil, že ležím na drsném, šupinatém těle a bez přemýšlení jsem do něj vrazil ostří co nejhlouběji.

Boj skončil. Ještě jsem tomu nevěřil. Svaly se mi samy napínaly v očekávání další námahy. Obyvatel jeskyně nežil, což jsem si uvědomil teprve při bolestí zabarveném, nevýrazném Mrakožroutovu sdělení:

"Sundej ze mě... tu mrchu..."

S námahou jsem splnil jeho prosbu. Tento samec lamie byl opravdu výjimečný. Mrakožrout se pomalu překulil na břicho a pokusil se vstát. Pomohl jsem mu usednout.

Sáhl si na levé rameno a rozmazal krev, která v tomto osvětlení vypadala černá.

"Kousl mě..."

Kontakt ustal jako uťatý. Mrakožroutova hlava klesla dozadu. Zalilo mě ledové zděšení a vyhnalo z hlavy všechny myšlenky kromě jediné, že držím v náruči mrtvé tělo. Potom se zrodil protest a odpor. Ne, to nejde, to není možné. Ne Mrakožrout! Určitě ne tento veselý, umíněný, nezničitelný hoch! Takové věci se nestávají. Prostě se nesmějí stávat, protože by to bylo nespravedlivé! Kdesi v koutku ještě svítila jiskřička absurdní naděje, že Mrakožrout za chvíli otevře oči a vysměje se mým obavám. "Nic mi není! Nachytal jsem tě! Kdo by se bál takové lamie! Vždyť je to jen větší ještěrka!"

Nic takového se však nestalo.

Vyvlékl jsem bezvládné tělo mladého draka ven, na slunce. Nevěřil jsem v jeho smrt. A opravdu. Přesvědčil jsem se, že Mrakožrout ještě neopustil své ubohé, zraněné tělo. Stále dýchal, ale pořád slaběji. Jeho duše se blížila k Bráně jsoucná.

Nesměl jsem připustit, aby jí prošel. Ted' ne. Ne ve věku, který je pro draka začátkem života. Co bude se mnou? Jak budu žít bez Mrakožrouta?

Stopy po zubech lamie tvořily civě oválné dírky vysoko na rameni, skoro u krku. Okolí už napuchlo. Nešikovné místo,



kde nelze použít žádný stisk. Mačeta se také moc nehodí za chirurgický nástroj, ale nic jiného jsem neměl. Hluboce jsem nařízl ránu a nechal volně vytékat krev. Vysál jsem ránu, jak mě učili doma. Lamie není písečný had, ale záchranné postupy jsou vždycky stejné.

Člověk by už nežil, ale Mrakožrout naštěstí nebyl člověk. Draci se pevně drží života. Zachraňoval jsem ho, jak jsem jen uměl. Poskytoval jsem mu vlastní dech, třel chladnou kůží, udržoval krevní oběh.

Jednou rukou jsem ho táhl do světa živých, druhou táhla Paní Šípů k sobě. Úporně jsem zápasil, nepočítal čas a nestaral se o to, že si možná znepřátelím mocnou bohyni. Také Mrakožrout, i když v bezvědomí, bojoval s vlastním vzdorujícím tělem, přikazoval mu další vdech, další úder srdce. Poprvé a naposledy v životě jsem viděl, jak se Mrakožrout potí. Na kůži mu vyvstaly veliké kapky, spojily se v čůrky a stékaly, jako by ho někdo polil vodou. Potom jim začaly znít prudké křeče. Málem se převrhl vlevo. Držel jsem mu hlavu, když zvracel z téměř prázdného žaludku jeho ubohoučkový obsah, kalnou vodnatou tekutinu. Můj neklid zesílil, když křeče pokračovaly. Co lze vůbec ze sebe zvrátit? Mrakožrout byl snad bezedný. Posléze jsem pochopil, že se tímto způsobem brání jedu, pronikajícímu zrádně do jeho organismu. Vyháněl jej, vyplavoval z těla, ale současně děsivým tempem ztrácel tekutiny. Polekaně jsem čekal, jak dlouho ještě vydrží se zbytkem sil.

Nedokážu určit, jak dlouho to trvalo. Pro mne - celá staletí, zaplněná Mrakožroutovými muky a mými obavami o něj.

Potřebovali jsme pomoc, ale copak jsem ji mohl přivést a ponechat Mrakožrouta samotného?

"Svatá Matko, zachraň ho," modlil jsem se, "Paní Šípů, ušetři ho. Dám ti krvavou oběť... Pane Prostoru, který vládneš okřídleným..."

Některý z nich se slitoval a poslal pomoc. Husté houští před jeskyní se roztřásl, prudce rozražené, a prošla jím...

Jahoda. (Později jsem se dověděl, že ji potkal Sběratel trnů.) Byla zpocená, udýchaná, v obličeji čerstvé rudé škrábance.

Šaty na rameni roztržené. Vypadala, jako by dlouho běžela bez ohledu na to, čím se prodírá. Padla na kolena k Mrakožroutovi, svíjejícímu se v křečích, a shodila z ramene kožený měch plný vody. Taková úleva! Pozorovatelce jsem nemusel nic vysvětlovat. Ještě před příchodem sem "sáhla" k nám svým talentem a pochopila, co potřebujeme nejvíc.

Dar bohů, nic jiného.

Mrakožrout byl tak odvodněn, že na napjaté kůži by bylo možné studovat anatomii. Střídavě jsme ho s Jahodou napájeli. Pomaloučku, ze složených dlaní jako z misek. Polykal, zvracel, opět polykal a tak to pokračovalo... a pokračovalo. Nakonec jeho zmučený žaludek začal přijímat vodu. Teprve potom mě Jahoda přesvědčila, abych se napil také.

Největší nebezpečí minulo. Mrakožrout přežil, což bylo nejdůležitější, ale zaplatil za to vysokou cenu. Jahoda ho myla jako dítě, stírala krev a špínu z poraněné kůže, a on se ani nehnul. On, který pokládal mytí za rafinované mučení! Pod víčky mě pálily slzy. Pomohl jsem Jahodě obrátit Mrakožrouta tak, aby se mohla věnovat jeho záďům, která utrpěla drápy lamie nejvíc. Bezděčně jsem uvažoval, jestli tolik mužské nahoty mladičké dívky nevádí. Jahoda na mě jen pohrdavě pohlédla, aniž přerušila čištění dlouhých šrámů.

Tato nová bolest zřejmě způsobila, že se Mrakožrout na chvíli probal.

"Kamínku..."

Sklonil jsem se nad ním. Víčka se mu třásla jako při neklidném spánku.

"Zapálíš pro mě hranici?"

V krku se mi vytvořil knedlík.

"Ne. Určitě ne. Uzdravíš se."

Opět upadal do bezvědomí, ale stále se zoufale držel života.

"Pohřební hranice... Já vím... Pečený budu chutnější..."

A usnul s hlavou na mých kolenou. Jahoda, neznalá naší výměny myšlenek, kulila oči, protože nechápala, proč pláču a směju se současně, jako bych přišel o rozum.

## DRUHÝ KRUH

Mrakožroutův organismus oslabený jedem lamie se nedokázal regenerovat tak rychle, jako obvykle. To znamenalo dlouhou nemoc, pomalé hojení ran, docela jako u obyčejného chlapce. Přihlížel jsem, jak Slaný maže jeho rány léčivou mastí. Podával jsem obvazy a nůžky. S hrůzou jsem sledoval, jak mág barbarsky polévá lihem šrámy ve vlasech mladého draka. Mrakožrout však ani nemrkl. Hluboce vyčerpán spal. Jeho tělo spánek vyžadovalo a věděli jsme, že nejlépe bude, když mu nebudeme překážet.

"Mám podivný pocit, jako by se čas zauzlil. Tohle jsem přece už jednou dělal," sdělil mi Mluvčí, pohlédl na spícího pacienta a zamyšleně svrátil čelo. Pochopitelně žertoval. Věděl jsem, o čem mluví. Nepřiliš dávno táhl od Brány jsoucná podobného hošíka.

Mrakožrout spal nepřetržitě dva dny. Mírná a Dráp denně přinášeli maso v naději, že se jejich syn probere a něco sní. Jejich dary však končily v hrncích Měsíčního květu. Napájeli jsme zraněného krví rozkvedlanou s vodou a medem, tak sladkým, že stahoval obličej. Podvědomě polykal, aniž otevřel oči nebo se alespoň na chvíli probudil. Neměli jsme se Slaným zkušenosti s léčením draků, ale Mluvčí docela rozumně navrhl:

"Dodáme mu dost paliva, o ostatní se postará sám."

Naprosto jsem s tím souhlasil.

Bylo tomu tak, jak jsme předpokládali. Ustaraná Jahoda právě vlévala Mrakožroutovi do úst další lžičku tohoto lektvaru z krve a medu, když náhle otevřel oči dokořán. Zalkl se a rozprskl všude kolem tmavočervené kapky. Okamžitě začal skuhrat, jakou břečkovou ho krmíme, a požadoval maso. Krvavé a hodně a okamžitě.

Další dva dny jsme se nechali tyranizovat tímto netvorem v lidské kůži. Rodiče mu přinášeli různé dračí pochoutky,

připraveni rozmazlovat své zázrakem zachráněné dítě. Mrakožrout hrál roli churavého, nechával se milostivě obsluhovat a naplnit svá přání. Zřetelně ho uchvacovalo, že je mu věnováno tolik pozornosti. Nakonec jsem toho měl po krk. Když mě poslal k moři pro ústřice, "čerstvé, ne velké, ale ani ne malé", vylil jsem mu na hlavu vědro vody. V okamžiku se z ubohého chudáčka změnil ve mstitele kypícího energií. Hodil po mě vědrem, srazil mě do písku a pokusil se mi ukousnout ucho. Neměl jsem sílu s ním bojovat, tak jsem se smál. Mrakožrout pochopil, že naletěl. Nejdříve byl rozhněvaný a nespokojený, že tak rychle skončilo období lenošení, ale potom dospěl k závěru, že existují lepší věci než je celodenní povalování v měkkých přikrývkách. Tím spíš, že sídlo starověkého Strážce slov stále ještě čekalo na důkladnější průzkum. Od Lijáka jsme dostali potěšující zprávu: jejich drahocenné vejce se pohybuje stále energičtěji a drak v předstihu zve sousedy, aby s ním sdíleli oslavy zrození syna.

Den, kdy přišlo na svět dítě Okřídlené, byl chladnější než předchozí. Končilo tropické léto a co nejdříve jsme očekávali první deště. To mi připomnělo, jak jsem už dlouho mimo domov. Ubohý otec nepochybně už truchlí, přesvědčen, že jsem sežrán.

Vítr zmítal korunami stromů, profukoval vlasy i dračí chlupy. Seděli jsme dokola na okraji hnízda - Slaný, Jahoda, já, budoucí rodiče a dvojice jejich nejbližších územních sousedů. Čekali jsme, Okřídlená se každou chvíli sklonila, aby olízla vejce. Liják přitiskl uši k hlavě, vysouval drápy a nervózně škubal vystýlku. Oba zbývající draci natahovali dlouhé krky, tu k Okřídlené, tu zase k sobě navzájem. Skořápka vejce se zřetelně vlnila. Drače bojovalo se silným obalem, ve kterém bylo tak dlouho uvězněno.

Jahoda pošeptala otci něco do ucha. Oba byli zneklidnění. Ťukl jsem Slaného do lokte, abych na sebe upozornil.

"Trvá to moc dlouho," vysvětlil, "mládě je unavené. Začíná se dusit."

"Proč ho nevytáhnou? Stačí rozbít skořápku."

Slaný zavrtěl hlavou,

"To není tak jednoduché. Okřídlená by to nepochybně udělala, ale ti dva ji hlídají. Mláděti se nesmí pomáhat. Přezívají nejsilnější a nejhodnotnější."

"A když se mu to nepodaří. Je to přece jejich prvorozený. Tolik se těšili. Vždyť i telátkům se pomáhá na svět, a tohle je důležitější, jde přece o draka!"

Slaný se přikrčil. Zřejmě nebyl nadšen tvrdostí dračích zvyků. Ale nesměli jsme se vměšovat. Byli jsme pouzí pozorovatelé, pozvaní upřímně a s úctou, jakou má dračí rasa k představitelům Kruhu Mágů.

Pohlédl jsem na Jahodu. Bez mrknutí zírala na dračí vejce, jako by nic jiného neexistovalo. Nepochyboval jsem, že k němu "sahá".

Okřídlená nepřetržitě olizovala drsnou skořápku, jako by ji chtěla vlastními slinami změkčit. Možná to, možná myšlenky plné naděje a povzbuzení, které zaměřila na své dítě způsobily, že mrňous ještě jednou napjal síly. Vejce se na jedné straně vyboulilo a objevila se na něm prasklina. Nejprve tenoučká jako nitka, skoro neviditelná, potom širší. Změnila se ve skulinu, jejíž okraje ještě spojovala tenká vlákna. Se zatajeným dechem jsem hleděl, jak z ní vylézá jedna hubená a mokrá tlapka s troudale roztaženými drápkami, a potom maličká tlamička. Maličké nozdry se prudce vlnily, jak poprvé v životě lapaly po dechu.

Nadechl jsem se současně s ním, protože jsem cítil, že se podobně jako drače dusím.

Zatřásl jsem Mluvčím a rychle složil ve vzduchu znaky:

"Zeptej se, jestli už můžeme mláděti pomoci. To nejdůležitější už udělalo samo!"

Pro párek narozeninových strážců to bylo něco zcela nového. Obyčejně předpokládal přítomnost lidí. Nerozhodně se dohadovali, kdežto já jsem už začal trhat skořápku, silnou a tlustou jako karton. Jahoda mi přispěchala na pomoc, přetřezávala vlákna maličkým nožičkem na stříhání nehtů, který vytáhla z kapsy. Zakrátko jsme dostali na svět utahané vlhké klubíčko s těžkou hlavou, nejspíš se klátící na útlém krčku, a s ocáskem tenkým jako u krysy. Uložili jsme je na matčiny tlapy, kde se vzpamatovávalo, a Okřídlená ho starostlivě olizovala. Mládě mrkalo očky jako dvěma červenými sklíčky, schlo, čepýřilo se a získávalo stříbřitou barvu. Na nose mělo černou skvrnku - dárek od otce, jako by ho někdo polil tuší.

Na rameno mi dopadla těžká ruka Slaného. Mírně, ale rozhodně odtáhl mě i Jahodu od mláděte a potom odvedl odtud, přičemž nás celou dobu držel za ruce, jako by se bál, že utečeme. Lijákoví sousedé nás provázeli pohledem; s ušima sklopenými rozpaky.

"Já se z vás zblázním," sděloval a mluvil Slaný současně. Jahodo, pořád jsi myslela na nůž v kapse a jak ho použít! A ty, Kamínku, jsi ještě horší, protože ona myslela a ty jsi jednal. To mohlo skončit jatkami. Při svém otci přísahám, že oba dostanete..."

Jen jsme se rozchechtali. Přistoupil jsem blíž a objal Slaného jednou rukou, Jahoda udělala totéž. Káravý stisk se změnil v přátelský.

"Snad bys nás netrestal v tak šťastném dni?"

"Víš, co řekla ta bezohledná holka? Že mám zbít sám sebe, protože jsem myslel na totéž co vy! Že mám zasáhnout!"

Rozesmál jsem se a Slaný pobouřeně pokračoval.

"Zplodil jsem netvora! Zavřu tě do sklepa o chlebu a vodě, zvrhlíku! Jsi drzá na otce, který tě přivedl na svět, nevděčný tvore!"

Málem jsme praskli smíchy. Byl to úlevný smích, očišťující duše a mysl od nesnesitelného napětí. Radovali jsme se ze štěstí Okřídlené a Lijáka a posmívali se hloupým výrazům strážců, kteří se neuměli přizpůsobit nové situaci. Vytvořili jsme precedens. Dám ruku na to, že od této doby budeme zváni k obtížným "porodům" nejen na Ještěru, ale i na sousedních ostrovech. Tvrdé zákony zůstávají tvrdými zákony, ale rodiče své děti milují, a co nesmí drak, smí člověk. Zakrátko jsme se vydali znovu do jeskyně Strážce slov. Z předsíně jsme odstranili páchnoucí mršinu lamie. Prohlédl jsem šíji, na kapuci však neměla jizvu, nebyl to tedy můj první nepřítel, po kterém jsem hodil nožem při obraně Jahody.

S poctami jsme uložili do velké hliněné nádoby mágovy pozůstatky. Zaplnily ji sotva do poloviny, tak málo jich bylo. Tam, před vstupem do jeskyně, jsem také splnil slib daný Paní Šípů, když jsem jí sliboval obět' výměnou za Mrakožroutův život. O šípy jsem se postaral už předtím a přinesl jsem je v pouzdru na svitky. Od Slaného jsem si půjčil skalpel. Poskytl ho ochotně, protože nevěděl, k čemu poslouží. Neměl jsem možnost uskutečnit rituál v úplnosti. Prostě jsem spálil šípy s kousky zakrváceného plátna a improvizoval jsem děkovnou modlitbu.

Když Slaný spatřil na mých zápěstích obvazy, pochopitelně se rozzlobil.

"Odkdy jsi tak nábožný?! Padl jsi na hlavu? Jaká Paní Šípů? Kvůli legendě ses rozřezal?"

Usoudil jsem, že další vysvětlování je pod mou důstojnost. Slaný je nevěřící do té míry, že je schopen vstoupit v zablácených botách do svatyně Matky Světa jen ze schválnosti. Já sice taky nepatřím k lidem, kteří se klaní před každou svatyní, ale cítil jsem, že bych neměl čisté svědomí, kdybych nesplnil dané slovo. Dokonce i kdyby bohyně, kterou jsem spatřil na Drápově ostrove, byla jen horečnatým výplodem.

Nastala doba dešťů a celá mágova rodina se přestěhovala do elegantního sídla ve starém městě. Já a Slaný jsme však trávili čas převážně v knihovně Strážce slov a pokoušeli se alespoň zhruba zkatologizovat knihy, zorientovat se v jejich obsahu a hodnotě. Šlo to pomalu. Stránky zaplněné rovným, úhledným písmem jen nerady vydávaly své tajemství.

Během staletí se znaky změnilly tolik, že jsme se nejdříve museli znovu naučit je číst, docela jako bychom přišli podruhé do školy, která nemá učitele. Tato práce, ačkoliv nesmírně obtížná a vyžadující nadlidskou trpělivost, nás poutala pořád víc. Během několika dnů stará pracovna ožila a připomenula si dobu dávné slávy. Zaujati knihovnou jsme tam pracovali, jedli a posléze jsme tam začali nocovat. Na kamenné podlaže stály narychlo zhotovené pryčny a v koutech, daleko od vzácných papírů, jsme postavili misky s doutnajícími kusy dřev. Obklopovala nás holá skála, ze které sálal chlad, a slunce se jen málokdy prodralo dešťovými mraky, aby nahlédlo dovnitř.

Zpočátku nám pomáhala Jahoda, která se přibližně orientovala v obsahu jednotlivých svazků na základě rytin. Tak se pod políčkami objevily hromádky složených knih s kartičkami nahoře, obsahujícími nápisy: "Anatomie a chirurgické zákroky", "Botanika ostrovů", "Mapy", "Zbraně a výzbroj", "Mořské ryby", "Červi a podobné nechutnosti", "Básně?", "Jiné". Hromada "Jiných" byla třikrát vyšší než ostatní a opravdu jsme nevěděli, co v ní je.

Nad starými rukopisy se dlouho do noci skláněly dvě kučeravé hlavy. V teplém, nažloutlém světle lamp dva páry očí lovily z knižní kaše jednoduché znaky, připomínající něco známého. "Co může být tenhle klikyhák?" "Blesk, had, hory..."

"Když se přiloží šikmo k tomuto... Co to bylo? Koukni do poznámek."

"Nemusím, Slaný. Vždyť jsme to včera ohodnotili jako umění."

"Umění chytat hady?? To asi nebude ono." Chvilí jsme probírali záznamy. Soustava znaků mi něco připomínala, určitě jsem ji už někde viděl. Přeložil jsem několik svazků stranou a našel příslušný obrázek. Byl na něm mladík v objetí velkého hada škrtiče. Kolem stály postavy v černých šatech. Výjev byl statický, bez zřejmé dramatickosti v pózách nebo výrazech tváří. Usoudili jsme, že jde o nějaký náboženský obřad. Snad lidskou obět'. U každého obrázku byl nápis. Na začátku to bylo vždycky "umění", potom následoval onen záhadný klikyhák a několik dalších, zřejmě znamenajících jména.

"Slaný, patrně to je další náboženský traktát. Dám hlavu za to, že je to kněz, a sice kněz svatyně hadů."

"Šetři svou hlavu, bude se ti hodit pro jiné věci. Kněz? To by šlo..."

Takhle nějak to probíhalo, Slaný hořekoval, že práce by postupovala mnohem rychleji, kdybychom měli k dispozici knihovnu Kruhu. Určitě v ní byly materiály o změnách pravopisu, sahající nejméně do Éry Diaspory.

Slaný samozřejmě udržoval kontakty se sídlem Kruhu, avšak z pochopitelných důvodů byly řídké a nepříliš pravidelné. Občas se na Ještěru objevil kurýr - Poutník, aby přinesl mágově rodině věci na Dračím souostroví nedosažitelné.

Tkaniny, nástroje nebo papír, sůl, víno a podobné. Odnášel si kopie Slaného prací, postupně doplňované mapy, kůže zvířat určených k vycpání a... sušené byliny nasbírané Měsíčním

květem. Návštěvu Poutníka jsme očekávali co nejdříve, protože tu naposledy byl skoro před půl rokem. Pro mě to znamenalo možnost návratu domů. Zoufale jsem po něm tesknil, přestože tam na mě nečekalo nic kromě nudného provinčního života. Ve skutečnosti mi víc než na Hadích vrších záleželo na Plavém. Po něm toužilo mé srdce a kvůli němu jsem měl výčitky svědomí. Není už nejmladší. Potřebuje mou pomoc a společnost. Hlavně v době dešťů, kdy se hodiny líně vlekly, jako by je někdo natahoval, a střecha vedla se svým majitelem poklidnou válku, jak protékala. Každý rok na jiném místě,

Na druhé straně se mi vůbec nechtělo opouštět Ještěr, který se mi stal druhým domovem. Měl jsem tu všechny rád a cítil jsem, že mají rádi mě, a věřte, že hodně. Ideální by bylo, kdyby se Plavý přestěhoval na Dračí souostroví.

Očekávaný příchod kurýra byl také pro Slaného důvodem k zamyšlení. Připadalo mi, že z něj nemá radost. Měl jsem pravdu. Jednou, když jsme byli sami, navrhl mi něco neuvěřitelného. Hodlal obelstít Kruh.

Hluboce to mnou otfásl. Mluví Slaný byl odpadlík a na Ještěru se neocítil jen z rodinných důvodů. Necítil ke starším Kruhu zvláštní úctu a oni mu opláceli podobně,

"Podívej se na tohle všechno," ukázal rozmáchlým gestem na hromady knih Strážce slov. Jestli na to Kruh položí svou ruku, nikdy se nedozvím, co obsahují. Celé toto bohatství zmizí v knihovně Zámku a přístup k němu budou mít jen pisálci se znakem želvy."

"Tomu nevěřím. Mýlíš se, Slaný. Tohle je přece společné dědictví. Nepochybně si je bude moci prohlédnout každý, kdo po tom zatouží."

Slaný se usmál napůl smutně, napůl pohrdavě.

"Jsi naivka. Určitě ještě věříš, že Kruh Mágů je společenství samých ušlechtilých, nezištných a skvělých osobností. Já jsem si to kdysi myslel taky. Rozčarování bolí tím víc, čím hlubší byla víra. Bohužel."

Chtěl jsem se zeptat, čím Kruh Slaného odradil. To však nebyla má věc. A Slaný mi dosud nedal žádný podnět k tomu, abych mu nevěřil.

Váhal jsem. Zachovat tajemství pro sebe? Utajit existenci jeskyně? Co se potom stane se zachráněným pokladem Strážce slov? To, že jej bude využívat jen jeden člověk, má být lepší než jeho vydání knihovníkům Kruhu?

"Tento objev pro mne znamená vstup mezi mistry," oponoval jsem nesměle. Slaný pokrčil rameny.

"Samozřejmě, blankyt mistra. To je moc důležité. Být blankytným znamená moc, bohatství, krásné ženy... Co si jen budeš přát. Jen tě prosím, aby ses zamyslel, jestli je to opravdu ono, co ve skutečnosti chceš."

Proč bych neměl toužit po bohatství? Možnost nestarat se o denní skývu chleba je nepochybně žádoucí. Moc? Je lépe vládnout než být ovládán, pochopitelně.

"Nemáš právo rozhodovat o něčem, co jsi sám neobjevil, Slaný," prohlásil jsem rozhodně. Namířil na mne prst jako hrot oštěpu.

"Samozřejmě. Bude zajímavé, co tomu řekne Mrakožrout. Je přece spoluobjevitelem, ne?" To jsem nečekal.

Mrakožrout neměl trpělivost, aby spolu s námi vysedával nad odhalováním obsahu uzavřeného mezi koženými deskami a v tuhých svících. Raději s Jahodou, dalším neklidným duchem, zkoumal nitro hory. Společně objevovali další místnosti, měřili chodby a pořízovali plánky průchodů, Na stěnách nalézali zubem času poškozené malby, které Mrakožrout s potěšením pečlivě překresloval. Obrazy doplňovaly naše znalosti, které jsme načerpali z knih, a současně přinášely nové otázky. Vybledlá freska znázorňující skupinu hodovníků obsluhovaných krasavicemi s hadími ocasy místo nohou, a také hadovitého tvora držícího kopí a malý štít mnohé naznačovala, pokud jde o lamie.

Co jsme si však měli myslet o hadu držícím v zubech vlastní ocas? V kruhu vytvořeném jeho tělem bylo vidět mnoho otisků dlaní barvou, která byla kdysi nepochybně zářivě modrá, nyní už vybledlá a stěží rozeznatelná.

Pátrači přinášeli ze svých vyprav také drobné předměty, které bývalí obyvatelé ztratili nebo z různých důvodů zanechali. Byly to knoflíky nebo spony k šatům, popraskané nádoby, kovový hřeben bez několika zubů, jeden sandál, stříbrné zrcadlo, tak matné, že na první pohled vypadalo jako obyčejný talíř. V místnosti sloužící kdysi jako zbrojnice našli čepel nože bez rukojeti, několik hrotů a jeden obousečný, ale zlomený meč. Nepodobal se současným - jednostranným, mírně ohnutým a tak ostrým, že přetřel stéblo slámy vyhozené do vzduchu.

I přes tak zajímavé objevy se Mrakožrout stále zajímal o pokrok v naší práci a pokaždé, když s Jahodou přinášeli svou kořist, se vyptával, kolik znaků jsme se Slaným dokázali přečíst. Často procházel hromady knih a prohlížel si barevné obrázky. Hlavně toužil zjistit, co popisuje text vedle jediného obrázku draka, který se nám podařilo najít. Ano, Mrakožrout podpořil Slaného - o tom jsem nepochyboval.

A opravdu k tomu došlo. Proti těm dvěma jsem moc nezmohl. Diskutovali jsme dlouho, vlastně jsme se úporně hádali, vzájemně si vyčítali sobectví a různé charakterové vady. Nakonec jsme se dohodli. Vyslanec Kruhu měl obdržet prsten Strážce slov a tři nebo čtyři rukopisy, údajně jako jediné nalezené u jeho pozůstatků. To bylo dost pro zvýšení mé prestiže v očích Starších. Slaný a Mrakožrout dostali rok na prozkoumání knihovny a zhotovení kopií. Nebylo to moc času, protože se jednalo o přepsání (a překreslení) asi tří set svazků. To znamenalo, že i líný drak se bude muset chopit pera. Po roce měly všechny folianty zamlžit na pevninu. Takový objev se skluzem.

Poutník se objevil brzy nato.

Jako dříve jsem očekával vyšňořeného "cestáka" v domácích pantoflích. Jako by před chvílí vyšel z ložnice a jen tak si odskočil na Ještě. Mýlil jsem se. Poutník vypadal, že ho cesta unavila, a toužil po domácím jídle. Ukázalo se, že ve skutečnosti připlul na loď, která podle nepsané dohody s draky zakotvila v určité vzdálenosti od pobřeží ostrova. Poutník využil svého talentu, aby se přenesl na břeh i s věcmi určenými pro Slaného. Neměl příliš času pro vyřízení všech záležitostí, protože nechtěl zneužívat trpělivost kapitána ani draků, kteří přelétali nad stěžni a nedůvěřivě si prohlíželi posádku.

Měl jsem tedy jen jeden den na rozloučení a sbalení.

Navštívil jsem Drápa a Mírnou. Liška nepochopila, že odcházím, a chtěla si hrát. Mírná smutně sklopila uši a předala mi pocity vřelé náklonnosti i smutku. Na okamžik jsem se přitulil k její veliké hlavě a vnořil obličej do načechrané srsti. Ostrovem nedávno prošla další vlna dešťů a kožich Mírné si zachoval stopu vlhkosti. Dráp stál nehnutě jako socha a jako obvykle dělal, že mě nevidí. Stanul jsem před ním, zvrátil jsem hlavu a upřeně na něj hleděl. Po několika minutách nevydržel. Poprvé se mnou navázal kontakt.

"Co...?" Bylo to drsné jako pilník.

"Byl jsem tvým hostem. Jednal jsi se mnou příznivě ... dost. Děkuji ti za přivedení Slaného."

"Mírná mě donutila."

Zívl. Jeho uši vyjadřovaly rozpaky.

"Už jdi, lidské mládě. Zmiz, než zapomenu, že jsi ještě dítě."

Naposledy jsem poškrábal Lišku za uchem a odešel. Ale ještě mě dohonila Drápova myšlenka:

"Díky za Lišku."

Rychle jsem se otočil, ale Dráp seděl zády ke mně, bez hnutí a jen konec jeho ocasu rytmicky bušil o zem.

Naposledy jsem se setkal s Lijákem, Okřídlenou a jejich synáčkem, kterého mezitím pojmenovali Flíček. Naposledy jsem se vykoupal v ledovém vodopádu. Rozloučil jsem se se známými pěšinkami, oblíbenými sochami v rozpadlém městě, se stromy, na které jsem rád lezl. Naposledy jsem sestoupil na břeh moře, abych házel nevdařené žabky po zpěných vlnách. Všechno jsem dělal naposledy.

Když jsem přišel na Ještě, neměl jsem skoro nic. S údivem jsem zjistil, že za týdny strávené pod střechem Slaného můj majetek velice vzrostl. Nejde o košile a kalhoty, které Měsíční květ přešla z manželových na mě. Užitečné drobnosti, kterými mě obdarovali až nadbytečně. Jen hmyz a vzorky rostlin pro Plavého zabíraly několik beden. Nemluvím o tlustém balíku se zápisy a Mrakožroutovými kresbami, který jsem stěží unesl. Navíc mi na poslední chvíli dávali různé



upomínky. Nejhezčího draka ze sbírky (Tygřík), duhovou mušli (Blesk a Živé stříbro), nůž z podzemní zbrojnice, vyleštěný, nabroušený a vybavený novou rukojetí (Jahoda).

Rozloučení s Mrakožroutem bylo jako vytržení zubu: bylo krátké a bolestné. Přišel až tehdy, kdy jsme stáli u moře připraveni k cestě. Slaný na poslední chvíli dával ještě nějaké pokyny Poutníkovi, který přikyvoval. Pod paží svíral rukopisy Strážce slov, pečlivě zabalené společně se zprávou napsanou Mluvčím. Na prstě měl prsten se želvou. Mrakožrout přišel a cestou kopal do vlhkého písku. Nahrbený, se svěšenou hlavou, jako by byla příliš těžká. Podali jsme si ruce jako

pouzí známí. Žádné objímání a stisky. Pláč přísně zakázán. Nejsme přece malé holky.

"Za rok v Kruhu?"

"Za rok," potvrdil Mrakožrout a odpojit se.

Tehdy mi připadalo, že rok je nepředstavitelný kus času, který skončí v nějaké blíže neurčené budoucnosti.

Poutník mě uchopil pod paží a pevně sevřel prsty. Ještě chvíli jsem viděl Slaného a Mrakožrouta, stojící za kruhem zavazadel, načež se svět obrátil vzhůru nohama. Na okamžik nastala tma. Zaplavila nás nicota. Rázem jsem ztratil zrak, hrdlo se mi sevřelo, nemohl jsem popadnout dech. Půda pod nohama zmizela a tělem mi pronikl pocit jako na houpačce, klesající z výše dolů. Neexistovalo nic kromě dlaně Poutníka, která mě svírala pevně jako kotva. Netrvalo to déle než jednu nebo dvě vteřiny. Poutník mě pustil. Stáli jsme na houpající se palubě, v kruhu vytvořeném z lana.

Improvizovaná rampa pro mimoprostorový přeskok. Celou dobu se posádka pečlivě vyhýbala tomuto zakázanému místu. Nikdo nehodlal riskovat zlomení nohy předmětem zjevujícím se "odnikud". Nyní začali spěšně odnášet balíky do podpalubí. Část námořníků rozvínovala plachty, jiní vytahovali kotvu. Chtěli co nejrychleji zmizet z dračího teritoria. Stál jsem na palubě obklopen spoustou kmitajících lidí a cítil jsem se naprosto osamělý.

Nenávidím cestu po moři.

Nesnáším loď.

Jídlo je odporné.

To kolébání mě zahubí.

Tak vypadají jediné mé zápisy z oné cesty a nehodlám napsat víc. Pokud to někomu připadá málo, ať sám stráví dva týdny na rozbořeném moři, otloukán o stěny kajuty jako hrášek v hrnku.

Radím volné listy. Přepisují na čisto do své tlusté knihy obsah počmáraných a pomačkaných listů. Není to jednoduché. Co je důležité a co vynechat? Jak uspořádat všechny ty události, které vytvořily udivující řetěz, sahající od chvíle, kdy jsem zamračeně a zničeně stál na nádvoří Zámku Mágů, až doteď, kdy píšu tato slova. Mnohé se změnilo.

Nevím, co je horší: neustálé kolébání lodě na vlnách nebo způsob cestování Poutníků, kdy se člověk stane pitomým, všech smyslů zbaveným kouskem hmoty. Jedno ani druhé mě neláká. Jakmile jsme se přiblížili k pobřeží pevniny tak, že byla v Poutníkově dosahu, mág se vzdal kapitánových služeb a opět jsme skočili, tentokrát přímo na rampu, očekávající nás v sídle Kruhu. Poutník mě bral jako další balík, který má dodat na stanovené místo. Někteří lidé se domnívají, že kdo nemluví, také nemyslí.

Opět jsem se tedy ocitl na neznámém místě, mezi neznámými lidmi a netušil jsem, co mám dělat. Napadlo mě, že džungle je mnohem příjemnější místo. Kolem mne procházeli lidé zaujatí svými záležitostmi, a nikdo si mě nevšímal. Poutník se zbavil problému velice jednoduše. Prostě chytil někoho, kdo právě procházel kolem, a přikázal mu, aby se o mne postaral. Chlapík zaskočený touto nečekanou povinností prudce protestoval, ale Poutník ho nepouštěl. Zíral jsem na něj až neslušně. Modrá šerpa, stahující jeho blůzu do volných záhybů, znamenala, že je také mág, ale tím veškerá podoba končila. Celou hlavu, včetně obličeje, zarůstaly husté hnědé chlupy! Z této houštiny blýskaly jen zuby a oční bulvy. I hřbet dlaní měl chlupatý. Nedalo se pochybovat, že je zarostlý po celém těle. Něco podobného jsem viděl poprvé v životě.

Poutník vyhrál. Rozzlobený chlupatec uchopil část mých věcí a kývl, abych šel za ním. Cupital jsem půl kroku za ním po dvorcích, ochozech a chodbách.

Přitom jsem uvažoval, koho můj průvodce připomíná víc. Opici převlečenou za člověka, psa chodícího po zadních nohách nebo velikého vydračka. Neměl jsem to dělat. Najednou se zastavil, praštil mým zavazadlem o zem, otočil se a zvedl zaťaté pěsti. Neveliké, zlé, šikmé vlčí oči zuřivě bleskly.

"Bavíš se dobře?!"

Smůla. Narazil jsem na Mluvčího.

Jsem Stvořitel, burane. Jestli vymyslíš ještě něco, zaručuju, že si dál poneseš zuby v hrsti, usmolenče!"

Měl jsem ruce plné krabic se vzorky. Naskládané na sebe mi sahaly až k bradě. Rozhlédl jsem se, kam je mám postavit, ale vzdal jsem to. Mé obě návštěvy v Zámku pokaždé začaly rozruchem. Po třetí jsem nechtěl zahájit stejně fatálně. Zatvářil jsem se zkroutěně.

"Omlouvám se."

Chlupáč pohrdavě pokrčil rameny. Zvedl vak a šli jsme dál. Navázaný kontakt však hned nezrušil.

"Seš tu nadlouho?"

"Nevím."

"Seš čumil, vandrák nebo ospalec?"

"...?"

"Tihle lonťáci... Seš Pozorovatel, Poutník, Průvodce snů...?"

"Tkáč iluzí."

Ušli jsme dalších pár kroků. Tu chlupáčovi zřejmě něco došlo, Opět se zastavil jako vrytý. Tentokrát byly jeho dokořán otevřené oči plné nedůvěry.

"Ty jsi Kamínek!?"

"Jistě."

Chlupáč jako by se dusil,

"Dračí jezdec?"

"Občas," potvrdil jsem opatrně.

Dosud zřetelné spojení s chlupáčem se rozplynulo ve směsici zaskočení, údivu i obdivu, doplněnými však nejasným pocitem rozčarování. Rychle se však vzpamatoval.

"Všichni tu na tebe čekáme. Měl ses připojit ke skupině začátkem léta. Jsou tu všechny "půlky" z posledních třech náborů. Chyběls jenom ty."

Tak jsem se dověděl, že jsem se šťastně vyhnul pochybnému potěšení dřepění nad knihami v horkých letních měsících. Kruh poskytoval příležitost získat vyšší vzdělání u samého pramene všem kandidátům blankytu mágů. Jenže když ta zpráva došla k Plavému, já jsem si už dávno hrál s Liškou na Bláznově ostrově.

Ochlupený hoch měl jméno, které se k němu docela hodilo - Noční zpěvák. Ale ze všeho nejvíc připomínal vlka. Jeho počáteční nechuť se rázem změnila v nadšenou sympatii. Zřejmě jsem se tu stal legendou - cestovatel na dračím krku; někdo, kdo si starší Kruhu omotal kolem prstu, a především člověk, který nemusel psát úkoly. Prima.

Je nás tady dvacet šest... teď dvacet sedm. Místa je dost. Můžeš mít vlastní chlívěk... tedy pokoj. Hoši jsou po dvou, protože je tak veseleji," vysvětloval Noční zpěvák.

"Je někdo volný?" zajímal jsem se.

"Vítězný paprsek úsvitu," ušklíbl se Noční zpěvák, až se mu oči skryly v srsti.

"Zatracené knížátko. Neradím zkoušet, hlavně tobě."

S nadějí vzhlédl.

"Máš něco proti chlupům v umyvadle?"

"Nijak zvlášť."

"Chrápeš?"

"Nevšíml jsem si."

"Vyznáš se v historii?"

"Celkem jo."

"Piješ pivo?"

"To musím?" podivil jsem se.

"Nepiješ. Ale nikdo není dokonalý," komentoval Noční zpěvák. "Mám volnou pryčnu. Jestli chceš, můžeš ji mít."

Tak jsem poznal Nočního zpěváka, o kterém můžu už teď bez ohrožení dalšího vypravení říct, že se stal mým nejbližším přítelem hned po Mrakožroutovi. Stejně jako u Mrakožrouta všechny jeho charakterové vady i přednosti (vady víc) z něj dělaly osobnost barvitou a po všech stránkách nevšední. Zřejmě mám nějakou skrytou schopnost přitahovat excentriky.

Musel jsem zůstat v Zámku. Odmítnout pohostinnost Kruhu by urazilo starší a patrně by mělo nemilé důsledky nejen pro mne, ale i pro otce. Při nejbližší příležitosti jsem poslal domů dlouhý dopis a dárky pro Plavého. Litoval jsem, že ho neuvidím otevírat krabičky s motýly. Jeho spokojenost jsem si mohl jen představovat.

Navštívil mě stejný Mluvčí, s nímž jsem se kdysi setkal při zkoušce. Požádal o ověření Slaného zprávy, zeptal se na pár bezvýznamných detailů a dosti suše poděkoval za přivezení knih Strážce slov. Byl jsem dotčen. Představoval jsem si, že rukopisy starší víc než půl tisíciletí tu udělají větší dojem. Když Mluvčí konečně odešel, napadlo mě, že Slaný měl možná pravdu, když trval na ponechání knihovny na Ještěru.

Podobné myšlenky mi však rychle vypudily z hlavy jiné problémy. Poprvé jsem měl být členem skupiny hochů podobného stáří i postavení. Všichni se už stačili spolu sít, navázat nejrůznější kontakty - od přátelství až k otevřenému nepřátelství - a obával jsem se, jestli zapadnu do tohoto pro mě nového prostředí. Navíc jsem měl pravděpodobně zpoždění ve výuce. Žádný div, že cestou na první hodinu, doprovázen Nočním zpěvákem, jsem byl hrozně nervózní.

Noční zpěvák mi navíc udělal entrée, jak se chlubil nalevo napravo, jakou raritu přivádí. Skutečně, větší dojem bych vyvolal jen příjezdem na koni v plné zbroji. A přece jsem nevypadal ani se necítil jako hrdina. Obrátilo se ke mně čtvrt stovky zvědavých

obličejů. Sypaly se dotazy. Některé předávané přímo do mé hlavy, jiné prostřednictvím Nočního zpěváka. Opravdu jsem létal na drakovi? Proč jsem tak opálený? Jak je velký Mrakožrout? Vešel by se do této místnosti? Jak jsem přesně starý? Proč jsem přišel až teď? Bydlím s Nočním zpěvákem... opravdu jsem to dobře uvážil?"

Takhle nějak to probíhalo. Jako slípky, když se slítnou k nasýpanému zrní. A stejně jako vyplašená drůbež se hoši rázem rozprchli, když vstoupil učitel. Stanul jsem tvář v tvář Gladiátorovi.

Tehdy jsem o něm věděl jen málo. Pouze to, co mi řekl můj chlupatý průvodce. Pozorovatel. Říkali mu Gladiátor, ale vlastně nikdo nevěděl, jak se doopravdy jmenuje. Všichni žáci ho oslovovali "pane" a žádný by si netroufl ho nazvat jinak. Měl nepříjemný zvyk nahlížet do cizích myslí, byl háklivý na opozdilce, nesnášel hluk a všeho se chytal. Během neuvěřitelně krátké doby se stal nepřítelem číslo jedna ujařmené mládeže.

Nemívám k lidem nechuť na první pohled, ale tentokrát jsem učinil výjimku. Gladiátor byl odporný. Plešatící, s nezdravě oteklým obličejem s převýšenými tvářemi. Od ústních koutků mu běžely dolů hluboké brázdy, což mu dodávalo výraz trvalé nespokojenosti. V tom však jeho odpornost nespočívala. Podobně může vypadat každý. Špatnost měl v očích. Nepřízeň, podezřívavost, zloba... Nebylo obtížné pochopit, že zde nemá nikoho rád a nikdo nemá rád jeho.

Mírně jsem se uklonil a představil pomocí iluze zvuku. Gladiátor jen přikývl, sevřel rty do úzkého pásku a ukázal mi místo, kde jsem měl sedět.

V místnosti stály řady čtenářských pultů a tvrdé židle. Dostal jsem místo ve druhé řadě skoro uprostřed. Přede mnou

seděl nějaký chlapec. Svým vzhledem jakoby se omlouval, že žije. Napravo jsem měl Nočního zpěváka, kdežto nalevo někoho, kdo okamžitě upoutal mou pozornost. Přejel jsem ho pohledem odshora dolů, udiven nevšedním vzhledem. Můj soused měl vlasy až do poloviny zad, pečlivě nakadešené do perfektně symetrických loken, ztužené, jako vyřezané. Na sobě měl kabát z aksamitu barvy medu, plný záložek, s rukávy na několika místech prořízlymi, aby odhalily krémové hedvábní košile. Široké, volné kalhoty mu sahaly stěží ke kolenům jako chlapečkovi. Celek doplňovaly bílé rajtky a luxusní střevíce ze zelené, lakované kůže, místo normálních pořádných bot, jaké by si do dnešní nepohody vzal každý normální člověk. Vypadal jako děvče! Užasle i znechuceně jsem na něj pohlížel a současně uvažoval, jestli nejde o nějaký trest a co by mě donutilo k tomu, abych na sebe navlékl něco podobného. Zřejmě jen pohrůžka smrti. Vzpomněl jsem si, že Noční zpěvák se zmínil o "zatraceném knížátku". Nemohl to být nikdo jiný. Zapamatoval jsem si i jméno: Vítězný paprsek úsvitu. K tomuto cizokrajnému ptáčkovi se výtečně hodilo. Jeho rodiče měli dost neobvyklý vkus. Hoch se najednou otočil a studeně na mě pohlédl. Teprve tehdy jsem ho poznal. Od doby, kdy jsme se viděli naposledy, vyrostl a změnil se, ale bezpochyby jsem měl před sebou Jiskru, žongléra známého z růžové zahrady. Mezitím na mém pultu přistála tlustá kniha s lístkem nahoře, na který Gladiátor neúhledně naškrábal stručný pokyn: "Přečíst od třetí do šestnácté strany, napsat obsah, naučit se z paměti."

Pohlédl jsem na titul knihy a ztuhl. Sociální hospodářská politika Císařství v severovýchodních regionech. Přečetl jsem to ještě jednou. Třeba špatně vidím nebo jsem chybně přečetl nějaký znak či mám špatný interpretační klíč... Bohužel. Musel jsem se s tím smířit. Nastaly těžké dny...

Někdo mi hodil do hlavy udičku mentálního kontaktu.

"Vidím, že se ti téma nelíbí."

"Noční zpěvák?"

"Ne. Ohlédni se dozadu, za toho aksamitového elegána."

Otočil jsem se. Uvítal mě úsměv. Chlapec měl kulatý obličej, několik vrátek a bylo zřejmé, že rád jí.

„Jsem Mluvčí. Konec.“

"To je všechno?" podivil jsem se.

Zazubil se.

Jmenuji se Konec. Jsem nejmladší ze sedmi dětí a máma už měla rozhodně dost. Vedle je Vinař, Krotitel."

Se zájmem jsem na něj pohlédl. Krotitelům se říkalo také Mluvčí zvířat. Zajímalo by mě, jestli by se dokázal domluvit s lamií. Vinař vypadal jak naprostý opak Konce. Dlouhý a štíhlý jako tyčka, vlasy sestřižené tak, že trčely jako bodliny podrážděného ježka. Jeho úzký, liščí obličej působil na první pohled nesympaticky, ale v bystrých očích blýskaly jiskřičky humoru. Ze zářezu jeho bundy na okamžik vykoukla špičatá hlavička krysy. Mladý Krotitel ji pohládl prstem za uchem a zvířátko opět zalezlo.

Onu lekci jsem toho neudělal moc. Využil jsem Gladiátorovy nepozornosti a raději jsem se pod vedením Konce a Nočního zpěváka seznamoval s novými spolužáky. Nesmělý chlapec vedle mne se jmenoval Jedlička, ale všichni mu říkali Myška, protože byl malý a bojácný. Patřil do kasty Poutníků, asi proto, aby mohl líp utíkat - tvrdil Noční zpěvák. Od Mluvčího jsem se dověděl, že můj společník je pokládán za tuláka, kombinátora, hýřila a nenapravitelného děvkaře. Na necelých osmáct let to není špatný seznam. Říkali nám "půlky" kvůli polovině emblému, který jsme všichni obdrželi. Pocházeli jsme ze všech koutů Lengorchie a z nejrůznějších rodin. Synové řemeslníků, rybářů a kupců, měšťanů i těch, které členové Kruhu našli mezi sedláky. Byli tu i sirotci jako já, stejně jako levoboční mágů. Většina měla obyčejná jména. Kromě Vítězného paprsku úsvitu, který byl skutečným "šlechticem", tu byl jen jeden Lovec jednorozců, jeden Gryf a dva Démanty. Nikdo neshledával nic nezvyklého v tom, že je tu několik mágů ze stejné kasty. Tři Pozorovatelé, čtyři Mluvčí a dva Krotitelé, dva Stvořitelé a pár Jisker. Několik Strážců slov a Poutníků. I Průvodců snů bylo víc... Ale Tkáč iluzí jen jeden. Totiž já.

Zámek Mágů je hrozné místo, možná dokonce Místo. Pět věží obklopených kruhovou zdí - jedna uprostřed a čtyři ostatní na obvodu - tvoří jádro zástavby. Jsou kolosální. Převyšují všechny ostatní budovy, (přičemž většina z nich vůbec není malá) jako několik obrů mezi trpaslíky nebo dětmi. Při pohledu dolů z vysokého okna věže je patrné, že architekt (architekti?) projektoval celek v podobě jakéhosi květu nebo čtyřcípé hvězdy. Střechy nižších staveb jsou sestavené podle určeného vzoru, což je však vidět jen shora. Dole působí dojmem sympatického chaosu. Vlnité tašky a štípané šindele se v dešti lesknou červeně a stříbřitě. Zakončení okapů v podobě tlam hroživých ještěřů nebo delfiních hlav chrlí dešťovou vodu. Zdi obrůstají záclony tmavozelených i rezavých popínavých rostlin, jejichž úponky zvídavě nahlízejí do oken s vitrážemi. Mistrovsky lehoučké balustrády vymezují mnohapatrové galerie, které v létě poskytují úkryt před žárem a v chladném období před deštěm. Všude, kde to bylo možné, jsou zahrady nebo květinové záhony. Růže už dávno odkvetly, ale stále ještě tu zůstávaly světle žluté, jakoby načechrané kvítky, drobné červenofialové "princezniny střevíčky", poslední "kočičí jazýčky" a na keřích s prořídlymi listy zářily hrozný karmínových bobulí. Sklady, stáje, dílny, místnosti pro služebnictvo a strážnice stály poblíž zdí. Srdce Zámku zůstalo nádhernou zahradou. Ven vedly dvě brány: jedna k přístavu a druhá k mostu spojujícímu ostrov s pevninou, na které postupně vyrostlo město kvetoucí ve stínu Kruhu. Bez oprávněného důvodu by se však nikdo nedostal mimo ostrov. Zámek Mágů sám o sobě tvořil miniaturní město - stát a také pevnost, která by se v případě potřeby dokázala bránit celá desetiletí (i když se ji zatím nikdo nepokusil ani oblehnout).

Než jsem však spatřil Zámek z ptačího pohledu na vlastní oči a seznámil se z jeho zvláštnostmi, musel jsem spoléhat na doprovod Nočního zpěváka. Vodil mě neobvyklými cestami, po desítkách schodů, dvorků, teras a chodeb, náruživě i hrdě mi vysvětloval konstrukci sídla Kruhu, jako by byl sám jejím autorem. Upozorňoval mě na bazénky umístěné na plochých střeších, použitelné i jako protipožární nádrže, estakády zkracující vzdálenosti mezi vzdálenými místy, výjimečně zdařilé střešní vazby a netradiční řešení při umísťování ramp pro Poutníky.

"Chci se stát stavitelem," svěřil se a oči mu zářily jako dvě hvězdy.

"To nebudeš Stvořitelem?" zeptal jsem se hloupě, protože mě úplně zmátl tou spoustou znalostí. Shovívavě na mě pohlédl.

"Být Stvořitelem přece není žádné zaměstnání. Stejně jako Tkáč iluzí. Nechci proflákat život pouhým využíváním svého talentu, čím budeš ty?"

Ještě nikdy se mě na něco podobného nikdo nezeptal, naštěstí jsem však o tom už přemýšlel.

"Biologem, odborníkem na draky," odvětil jsem rozhodně. Nebylo to žádné konkrétní povolání, ale přitahovalo mě nejvíc.

Právě jsme procházeli kolem hezkého domečku, jehož oblouková okna obklopovaly fresky stylizovaných květín. Rozvaha Nočního zpěváka rázem zmizela. Z nedověřených oken vyhlížely ženské obličeje. Na růžových tvářích měly namalované malé barevné kvítečky; oči zvýrazněné černí. Nepršelo, ale ve vzduchu bylo stále vlhko, některé z nich si tedy přehodily přes vlasy lehounké šátky na ochranu uměleckých účesů. Nebylo obtížné uhadnout význam tohoto místa. Noční zpěvák nešetřil úsměvy a polibky, dohadoval se s děvčaty. Zřejmě je všechna dobře znal. Připomínala hejno barevných motýlů a byl na ně hezký pohled. Tu se však v jednom okně mihl ještě někdo. Bledý obličej, snad nikdy nevystaveny slunci, jemné rysy a modře nalíčené oči, na tváři nezbytný kvítek, hned pod okem, ale nepochyboval jsem, že jde o hocha. Nálada mi ihned zkysla.

"Říkáme tomu Zahrádka," vysvětloval Noční zpěvák, když jsme šli dál. "Ptaly se, kdo je ten hezký hoch, kterého doprovázím, a jestli je brzy navštívíš."

Ulekl jsem se.

"Asi ne. Nelíbily se mi. Nesmály se očima. Jenom jedna měla opravdu radost."

"Která?" zajímal se Noční zpěvák.

"Ta s copem a žlutou páskou na čele."

"Máš ďábelský postřeh," řekl s úctou a současně s náznakem neklidu, který jsem tehdy nechápal.

"To je součást talentu. Tam jsou..." zaváhal jsem, "nejen dívky."

Noční zpěvák pokrčil rameny a otevřel dveře našeho pokoje, ke kterým jsme právě došli.

"Takový je život, bráško. Zvykneš si."

Všechny "půlky" bydlely na nejnižším patře galerie, stejně jako byla ta, kterou jsem navštívil při svém prvním pobytu na Zámku. Stejně keře růží, podobné pěšinky, pouze fontána byla jiná - místo postavičky chlapce s husou stála na soklu žena držící na rameni skloněný džbán.

Dveře do jednotlivých místností nesly tabulky se jmény obyvatel, často ale také navíc emblémy kast, žertovné obrázky a nápisy. Někdo vyvěsil ceduli: "Geometrie pro šváby. Levně." Jinde jsem četl: "Vino je nepřítelem tvého ducha. Liché dny nepřítelů likviduji."

Na dveřích patřících Konci visel poměrně vydařený portrét buclatého Mluvčího, vznášejícího se v oblacích jako horkovzdušný balon. Rám dveří Nočního zpěváka (a nyní i mých) zdobila z mosazného plechu vyklepaná hlava potutelně se usmávajícího kocoura.

Vnitřek byl světlý a tak prostorný, že tu mohli žít dva lidé, aniž si překáželi. Navíc byl velmi útulný. Na stěnách visely dřevoryty, kresby tuší a akvarely. Odrážely dva směry zájmů Nočního zpěváka - různé architektonické detaily střídaly nahé ženy. Kromě toho všude, skoro na každém volném místě, stály půvabné drobnosti, jako by tu byl miniaturní bazar. Stříbrné nádoby, porcelánové figurky, skleněné koule a šperky, podrobné modely různých staveb vedle zmačkaných papírů a výkresů, knihy nedbale postavené hřbety vzhůru, do kouta stydlivě odložená plyšová veverka vedle obrovské vázy z broušeného křišťálu. Navíc všude poházené kusy oděvů. Nebylo možné skrýt, že Noční zpěvák je hrozný nepořádník. Třeba je to vlastnost Stvořitelů. Co však bylo nejzvláštnější, v tomto chaosu dokázal okamžitě všechno najít.

Na vnitřní straně dveří byl přišpendlen kus pergamenu. Hranatým písmem, odlišným od rukopisu Nočního zpěváka, na něj někdo napsal následující verše: Mladík aspirující na člena Kruhu musí: prokazovat úctu starším pro jejich důstojnost a zkušenost, nekamarádit se služebnictvem a lidmi nízkého postavení, nepřebírat jejich nepatřičné zvyky, jednat skromně, vypadat čistě, nikdy nezapomínat, že jeho základní povinností je získávat znalosti a rozvíjet vrozené schopnosti,

potírat nevhodné povahové vady jako jsou lenost, lehkomyšlnost, lakota, netrpělivost a hněv.

Nadměrná nezdrženlivost je známkou zvířat, lež a pýcha nejsou hodny mága.

A tak dále, až do konce.

Pročítal jsem to s narůstajícím údivem a pobavením. Noční zpěvák šťavnatě komentoval některé části, U některých odstavců byly červeném inkoustem nakresleny záhadné značky.

"Ty věci jsem už zvládl," vysvětlil Noční zpěvák.

"Nezdrženlivost a tak dále?"

"Většinou se končí drby. Ale zkus vzít medikům trochu lihu... Chytí tě při pití a stěna je jistá."

"Jaká stěna?"

Tu mi Noční zpěvák předal zřetelný obraz hochy bez košile, opírajícího se holými dlaněmi o stěnu, a staršího mága s řemenem mířícím na jeho záda. Otrásl jsem se.

"Žertuješ? To je trest jako pro otroka."

"Tím větší hanba, Alespoň oni tak uvažují."

"Kolikrát se ti to stalo?"

Noční zpěvák mávl přezíravě rukou.

"Kdo by to počítal... Jednou jsem vypustil do světa tisíc císařských dukátů. Naprosto to rozvrátilo zdejší trh.

Zorientovali se, protože zlato bylo moc ryzí."



V duchu jsem se rozhodl, že si nikdy, ale opravdu nikdy nezasloužím "stěnu". Nejspíš bych umřel studem. S Nočním zpěvákem jsem se sžil. Například mi nevadilo, že se toulá po nocích jako mlsný kocour a občas přichází opilý. Mohl se vracet kdykoliv, kopat do dveří a převracet nábytek, mně to bylo fuk, pokud mi nesvítíl do očí. Dělal za mě matematiku, která byla vždycky mou slabou stránkou. Opravoval jsem mu za to úlohy a odstraňoval z nich objevy typu: "Baktérie jsou malíčká zvířátka s ocásky, které dostaneme, když si nemyjeme ruce."

Do jisté míry připomínal Mrakožrouta. Byl stejně hbitý, drzý a nestydatý, navíc se myl skoro stejně zřídka jako drak. Místo toho se pravidelně kartáčoval, což bylo docela pochopitelné při jeho chlupech, které na něm rostly. Uplynula však dlouhá doba, než se mi vyjasnil skutečný obraz Nočního zpěváka. Pod maskou arogantního lajdáka a posměváčka se skrýval vnímavý, na krásu citlivý člověk, který trpěl kvůli svému vzhledu a zoufale toužil po akceptování. Z toho plynulo jeho vychloubání, zdánlivé zlehčování všeho, dárky rozdávané lehkou rukou při různých příležitostech nebo i bez nich. Dlouhou dobu jsem sbíral útržky vědomostí o něm. Něco jsem se dověděl od chlapců, další od starších magů, pár věci mi vyprávěl sám Noční zpěvák a tak jsem poskládal dohromady jeho příběh.

Před sedmnácti léty během jarmarku v jistém městě nad Císařským zálivem vstoupila do stanu majitele cirkusu a zvěřince mladá žena se zmlátěným se uzlíčkem. Vyšla bez něj s výrazem úlevy. Brzy nato se ve zvěřinci objevilo vlčí dítě kmené při představeních syrovým masem. Ale jen při nich. Šest let vydělával majitel zvěřince na malém "vlkodlakovi". Stále častěji však nahlížel do džbánu s vínem, stále méně pečoval o chlapce. Proč to skrývat, choval se k němu tak, že "stěna" je proti tomu mazlení. Magický talent se u hochy objevil poměrně pozdě, zato neobyčejně prudce. Majitele cirkusu spěšně pohřbili, bez obvyklé hranice a kněze. Prý ve velmi malých kouscích. Záležitost se nedala utajit. Klepy došly k nejbližšímu Mluvčímu v předávací věži. Postaral se o zboulované, vyhladovělé a zdvořelé děcko. Naučil ho jakému takému chování, dal mu jméno a pak ho poslal přímo do sídla Kruhu. Noční zpěvák vyrostl v Zámku a znal ho jako vlastní boty. Chlupatého nalezence vychovávali všichni a nikdo. Většinou se domnívali, že Noční zpěvák je trestem Osudu, jiní si mysleli, že by měl být zlikvidován dřív, než se stane mistrem. Jeho příslušnost, k "blankytným" byla nesporná. Nebylo moc věcí, které nedokázal. Rozvrácení trhu falešnými mincemi byl jen nepatrný vzorek; při odhalení všeho by na mladém Stvořiteli nezbyl kousek zdravé kůže.

Ze začátku jsem se bál, jak mě přijmou ostatní "půlky". Neslyšící kolega může být výborným cílem nevybíravých vtipů. Naštěstí šlo o plané obavy. Obdržel jsem přízeň a úctu, zatím na dluh, a tak jsem se snažil nezklamat ničí důvěru. Platí, že talenty jsou společným majetkem a nikdo nesmí odmítnout pomoc, pokud je potřebná. Takže pokud jsi sousedem Jiskry, máš vždy zajištěnou teplou vodu k rannímu mytí. Zapomnětlivec, který si zapomněl učebnici, mohl se spolehnout na Poutníka. Stvořitelé se zabývali broušením nožů na přirezávání per a spravedlivě rozdělovali bonbony, protože těch opravdových bylo vždycky málo. Nejednou jsem obdržel varování od jednoho z Mluvčích: "Pozor, Gladiátor tě čte". Já jsem zase věnoval svým novým společníkům příjemné večery strávené společně v iluzivních světech. Na přání diváků jsem je bral na Dračí souostroví, kde mohli dle libosti sledovat okřídlené velikány. Putovali džunglí, vedeni preludem Jahody. Sledovali podmořskou krajinu u břehů Ještěru. Znovu se mnou prožili útok sirén. Pozorovali piráty a laskali Lišku.

Noční zpěvák se nemohl odtrhnout od preludu starověkých ruin na souostroví.

"Kdyby je bylo možné obnovit... opět osídlit... Tolik možností," vzdychal toužebně. Nespřátelil jsem se jen s Nočním zpěvákem. S Konce a Vinařem jsme vytvořili kompaktní skupinu, ke které se záhy připojil Poutník Myška, sdílející pokoj s Krotitelem. Všichni se shodovali, že jediný, kdo se hodí k emancipaci Myšky, je mírný a trpělivý Vinař, kterého milovaly krysy i všichni psi, kočky a holubi celého okolí.

Toulali jsme se spolu celým Zámkem, až ke zdi Jisker, s jejím cimbuřím širokým jako alej. Posedávali jsme na dělech, poklidně rezavějících na lafetách, a houpali se na ramenech katapultů. Posedávali na okraji zdi s nohama nad propastí. Jedli jsme chléb s tvrdým sýrem a cukroví, kterého měl Konec vždycky dost.

Opět jsem se setkal s Horským větrem. Měl radost, že tu zůstanu déle. Ocenil mou dovednost ve vrhání nožem a navrhl mi, že mě naučí boji s mečem. Boji, ne elegantnímu mávání čepelí, módním na dvorech.

"V bitvě je cennější ten, kdo má delší meč a je rychlejší. Ostatní jsou zbytečnosti," tvrdil bojovný mág a cvičil mě až do únavy.

Docela upřímně bych mohl přiznat, že jsem spokojen a poměrně šťasten v novém "domově", nebýt... Jistě, nebýt Vítězného paprsku úsvitu a Gladiátora.

"Jak silný talent má to knížátko?" zeptal jsem se jednou Nočního zpěváka.

"Pekelně," odvětil Stvořitel. "Během minuty by dokázal uvařit vodu celého jezera a ani by se nezapotil."

"Ale vždyť nemá kvůli tomu žádnou vadu jako já nebo ty," podivil jsem se.

"Má vadný charakter!" shrnul Noční zpěvák a skryl se za učebnici geometrie na znamení, že na Jiskru nehodlá ani myslet.

Měl pravdu. V životě jsem nepotkal stejně prostopášného, zlomyslného, arogantního, neochotného a nafoukaného lakomce. Samozřejmě mezi nás patřil jen formálně. Bydlel sám, jen s osobním sluhou, a ostatní hoši se mu vyhýbali jako malomocnému. Když se někdo opalil o kliku u dveří, pokud někomu začala vařit polévka ve lžičce nebo vzkypěl inkoust v kalamáři (a efektně stříkal na všechny strany), pokud, zachvácen děsem, našel uprostřed vypracovaného úkolu vypálenou díru, byl příčinou všech těchto malérů Vítězný paprsek úsvitu. Nikdo na něho nemohl. Jeho talent patřil k ničivým, cítil se tedy naprosto beztrestný. Mladí Stvořitelé často uvažovali, jestli ho nemají proměnit v nějaký užitečný předmět (například nočník), a Poutníci by ho rádi poslali někam, odkud není návratu. To by však znamenalo porušení zákona Kruhu a vedlo by k přísným trestům.

Gladiátor měl zdánlivě menší možnosti, jak nás týrat. Ale jen zdánlivě.

Například se neodlučoval od silné rákosky. Ne, nikdy se nepokoušel někoho z nás uhodit. Nepochybně si uvědomoval, že by nás to přivedlo k otevřené vzpouře. Zato rád číhal na ty, kteří se při výuce zamysleli, a nečekané

praštil rákoskou do jejich pultíku. Se mnou to mohl provozovat dle libosti, nanejvýš bych se zajímal, co se to objevilo v mém zorném poli. Mí ubozí kolegové však často vyskakovali skoro až ke stropu, poděšení náhlou ránou.

Okamžitě vycítil mé slabiny a pravidelně mě mučil aritmetikou a geometrickými vzorci. Pro zpestření to proplétal neuvěřitelně nudnými filozofickými traktáty a životopisy císařů, přičemž vybíral skoro výhradně ty, jímž se nepříhodilo nic zvlášť zajímavého. Až po krk jsem měl psaní úkolů z literatury na téma: "Co měl autor na mysli" a mechanického učení pravidel nazpaměť. Ostatní trpěli stejně. Nazývalo se to "vyrovnávání nedostatků" a v podstatě šlo o účinné zabíjení našeho zájmu o vědu. Plavý, přestože jen venkovský lékař, by nás dokázal naučit nesrovnatelně víc v mnohem kratším čase a bez odporu žáků. Vím to z vlastní zkušenosti.

Ke všemu zlému jsme neměli volný přístup do zámecké knihovny. Vzácné rozpravy, traktáty, deníky - dědictví zanechané již nežijícími mágy, "blankytnými" i "černými", nebyly určené rozverně mládeži. A právě tyto materiály nás přitahovaly nejvíc. Mé zájmy se například už dávno ustálily v zoologii. Roky života v Plavého domě mi poskytly docela solidní základy medicíny. Náš učitel to zřejmě přezíral.

Nakonec došlo k tomu, že Poutníci tajně pronikali do zakázaných místností a vynášeli knihy pro všechny žádostivé, četli jsme ta díla potajmu po nocích jako kdysi v dětství povídání o pirátech, pokladech, nestvůrách a krutých válkách s barbary.

Už jsem se zmínil, že Gladiátor neužíval svou rákosku, zato šlehal slovy. Kdyby byl Noční zpěvák nakonec vyhnán ze Zámku za skandální chování, udělal by kariéru jako "pes na řetězu". Diamant Průvodce snů "odolával výuce", Diamant Větrovládce se měl "vážně zamyslet nad tím, jestli dokáže ušít boty". Konec byl "génus, kdyby záleželo jen na jídle". Myška byl "uplakánek" a Pozorovatel Čepel "tak hloupý, že dělal ostudu svému jménu". Já jsem byl ve skupině nejvyšší, takže "všechno šlo do mého růstu a pro rozum nezůstalo nic." Od Mluvčích a Stvořitelů ke mně doléhala jen část těchto charakteristik a poprvé v životě jsem pocítil úlevu, že jsem hluchý.

Po jedné z hodin, na které Gladiátor uspořádal opravdový pogrom, jsem se zeptal Konce:

"Myslel jsi někdy na sebevraždu?"

"Sebevraždu? Ne, Kamínku..." sdělil mi rezignovaně. "Ale na vraždu myslím často."

Také Vinař, který choval pod postelí pět krys, vedl s Gladiátorem opravdovou válku. Nepomáhala vysvětlení, že zvířátka jsou ochotná, čistotná, nic neničí a nikomu nevadí. Gladiátor nehodlal tolerovat "nositele nemoci" a stále požadoval jejich likvidaci. Ubohý Vinař se třásl strachem o své miláčky s oprávněným podezřením, že náš učitel je schopen použít jed.

Někdy kolem zimního slunovratu jsem dostal zásilku od Plavého. Obsahovala několik věcí, o které jsem žádal, mezi jiným můj deník a dále dlouhý dopis, četl jsem jej se smíšenými pocity.

Otec děkoval všem možným bohům, že jsem vyšel ze všech potíží celý (nebo skoro celý). Vyjádřil politování, že největší nebezpečí mi hrozilo od lidí, nikoli draků. Obsáhle děkoval za sbírku exotického hmyzu a brouků. Ptal se na věci, na jaké se lidé v dopisech obvykle ptají - zdraví spolužáků a učitelů, a jestli nepotřebuji ještě něco kromě už poslaných věcí. Litoval, že zůstávám v Zámku a že se uvidíme až na jaře po období dešťů. Také se včas ptal, co bych chtěl dostat k sedmnáctým narozeninám. Dověděl jsem se pár klípků. Bednář dal krýt svou klisnu tesařovým hřebcem bez souhlasu majitele a došlo k vážným rozmiškám. Něčí žena podruhé porodila dvojčata. Hoch jménem Sokolník (jeden z mých nejzarytějších nepřátel v dětství) vstoupil do armády. Někteří obyvatelé Hadích vršků se občas ptali, kam se poděli "ten nemluva Kamínek a jeho bratranec", takže Plavý si musel vymýšlet různé pohádky. To nejdůležitější si však můj adoptivní otec nechal na konec. Koncem léta přišla do osady mladá žena. Byla hladová a nuzně oblečená, navíc měla s sebou dítě. Nemilý důsledek letmé lásky nějakého mága, který dívku okouznil a potom opustil. Chlapeček nevykazoval žádné známky magického talentu, Kruh se tedy o něj nezajímal. Plavý se nad chuděrou slitoval a navrhl jí, aby se starala o jeho staromládenecké hospodářství. Ukázalo se, že Vrba je pracovitá, čistotná, velice milá, skvěle vaří a peče dobré cukroví, umí šít... a tak dále. Malého Jasana je všude plno, pořád něco povídá a na všechno se vyptává. Milé dítě, velice živé, docela jako "ten dareba před léty". Mezi řádky bylo možné vyčíst, že Plavý roztál jako máslo a v jeho srdci jsem musel udělat místo pro tuto dvojici. Zmocnila se mě zvláštní melancholie, ale současně jsem byl rád, že Plavý není sám.

Odepsal jsem vesele, pečlivě se vyhnul všem neúspěchům ve studiu. Jsem zdravý, nic zlého se mi neděje, mám přátele, učím se šermovat a k narozeninám chci bratříčka.

Noční zpěvák na mou prosbu zhotovil několik hraček a trošku látky na šaty. Spolu s dopisem to putovalo na sever rampami Poutníků až do kurýrní stanice v kraji Lenu, odkud mělo vše zamířit k Vršům.

Měl jsem potíže s chronologií. U mnoha zápisků chybí datum a mí kamarádi se nemohou dohodnout, co se stalo dříve a co později. Je však nepochybné, že události týkající se Jiskry a má nemoc probíhaly současně. Myškova záležitost se udála ještě před bojem o Nočního zpěváka a to, co se týká Kováře, Horského větru a Stříbrenky, patří někam doprostřed. Navíc popisy událostí, u kterých jsem nebyl, musím lákat z ostatních a postřehl jsem, že ne všichni jsou k tomu ochotní nebo překrucují fakta, aby se ukázali v lepším světle.

Když se Noční zpěvák vracel domů, byla už hluboká noc. Vítr unášel mraky nad Zámek a srpek měsíce občas vykoulil z díry mezi mraky a osvětlil cestu nenapravitelnému tulákovi.

"Nenamáhej se," šeptl hoch nebeské lucerně. Znal rozmístění budov stejně dobře jako nábytku ve svém pokoji. Trefil by bez problémů i v naprosté tmě. Kradl se stíny podél zdí. Nehlučně se vyhýbal občasným strážím. V zahradě dvakrát narazil na nebezpečnější hlídače - velké šelmy ze Zrcadlových hor. Vůbec se jich nebál. Drbal je za ušima a hbité kočky se mu třely o nohy s přátelským mručením. Znály ho. Srdce Nočního zpěváka jásalo, nejraději by zpíval, energie ho nadnášela, schody přeskakoval po dvou, tanečním krokem balancoval na úzkých hranách balustrád. Ve vlasech mu zůstávala vůně voňavek a ruce nezapomínaly půvabné tvary a teplo ženského těla.

"Ach..." vzdychl, přimhouřil oči a usmál se vlastním vzpomínkám. "Čarodějka..."

Dorazil k "růžové" galerii, sídlu "půlek". Zpomalil, aby ztišil zvuk podpatků, odrážející se od stěn. Většina hochů už nepochybně tvrdě spala, podobně jako spolubydlíci mladého Stvořitele. S Kamínkem nebyly potíže, svým způsobem byl sympatický a dokázalo ho podráždit jen málo věcí. Jeho tolerance pro kamarádovy výstřelky dosáhla úrovně klidu krávy přežvykující trávu na pastvě. Alespoň to si Noční zpěvák myslel. Občas se cítil trochu rozčarován. Čekal, že dračí jezdec, cestovatel bojující s piráty a různými netvory ho bude provázet na jeho výpravách, skotáctvích a drobných šejdířstvích. Bohužel se ukázalo, že Kamínek je hrozně slušný. Chodil včas spát a brzy vstával. Systematicky dělal úkoly, nepil alkohol, děvčata pro něj neexistovala. A vůbec, byl idiotsky dobře vychovaný.

Nočního zpěváka dělila od vlastních dveří už jen malá vzdálenost, když se rozlétl poslední dveře z řady a bouchly o zeď. Na galerii vytryskl pruh světla a z místnosti vypadla štíhlá postava s rozevlátými vlasy, která klopýtla o práh. Noční zpěvák ztuhl. Dlouhovlasý hoch se chystal k úprku. Tu se od sloupu oddělila nějaká postava, stojící za ním. Její ruce udělaly nad hochovou hlavou bleskový pohyb. Křik se zlomil, změnil se v tiché zachrčení. Mladý mág se zmítal jako ryba na udici. Sáhl dozadu a sevřel prsty v útočnickových vlasech. Ozval se přitlumený výkřik bolesti. Noční zpěvák se vzpamatoval a vytáhl nůž. Dvěma skoky se ocitl u bojujících a bodl vyššího muže do boku. Pocítil, jak se ostří zastavilo o žebro. Zákeřník pustil oběť a pokusil se kopnout Stvořitele do břicha. Ten v poslední chvíli uhnul, chytil muže za kotník a vši silou trhl. Vrhł se na padajícího soupeře a bodl znovu, tentokrát pod žebra. Kolem krku se mu ovinula šňůra, na tepně pocítil stisk prstů. V lebce Nočního zpěváka zaduněla kladiva. Zoufale bodal nožem a cítil, že ztrácí vědomí. Najednou sevření povolilo. Vrahovy ruce upustily konce šňůry a bezvládně klesly. Hoch se ztěžka nadechl, s odporem sundal šňůru z krku a vstal z mrtvého těla. Vedle něho seděl omámený, napůl omráčený Vítězný paprsek úsvitu. Noční zpěvák ho uchopil pod paží a s námahou postavil. Jiskra si tiskl obě ruce k hrdlu a jeho dokořán otevřené oči bloudily prostorem. Přiváben hlukem někdo otevřel dveře na galerii.

"Co se tam děje?" ozval se zdola podrážděný, ospalý hlas.

"Zase Zpěvák. Se slečnou," odvětil jiný, který viděl zřejmě jen dvě propletené postavy, z toho jednu dlouhovlasou.

"K čertu! To musí dělat zrovna tady?"

Dveře se zase zavřely.

Noční zpěvák zatřásl Jiskrou, ale ten dokázal jen ječet.

"Malér, bude třeba probudit Kamínka," broukl.

Nespál jsem. Vymstilo se mi pití studené vody ze studny po cvičeních s mečem. Škrábalo mě v krku. Ležel jsem potmě s otevřenými očima a uvažoval jsem, jestli mám zítra ohlásit bolení v krku, což by mě nejméně na jeden den dostalo z moci Gladiátora, nebo jít do školy a vyhnout se nepříjemným lékařovým zákrokům.

Když tedy vpadl do pokoje Noční zpěvák podpírající potácejícího se polosvlečeného Vítězného paprsku úsvitu, byl jsem zcela bdělý. Ve svitu lampy zapálené Nočním zpěvákem jsem spatřil na Jiskrově krku a rukou Nočního zpěváka krev. Má první myšlenka byla naprosto nesmyslná: kamarád podřízl Jiskrovi krk.

Rychle jsem na sebe něco hodil, Noční zpěvák mi přitom sděloval, co se stalo. Při tom si myl ruce.

V jeho posteli ležel křídově bílý Vítězný paprsek úsvitu, s ručníkem, kolem krku.

"Ten chlap neměl potíže, vzal si mladou kočku," třásl se nervózně Noční zpěvák. "Mrtvola na chodbě, krev... Co s tím dvorským pejskem, necháme ho tak?"

Prohlédl jsem si Jiskru. Byl naprosto pasivní. Kromě kousku sedřené kůže na krku jsem nenašel na jeho těle žádná poranění. Zorničky měl velké jako talíře.

"Je v šoku. Když se vyspí, vzpamatuje se. Bude stejný jako předtím, možná ještě horší."

Noční zpěvák se třásl pořád víc, jak se ho zmocňovala opožděná panika. Zoufale se do mě vpíjel očima.

"Pomoz, Kamínku... Před chvílí jsem na galerii zapíchl člověka! Ředitel ze mě sedře kůži!"

"Blbost. To byla nutná obrana. Tomuhle jsi zachránil život."

"Vůbec jsem tam neměl být. Měl jsem řádně ležet v posteli," odporoval Noční zpěvák. "Budou se vyptávat, co jsem v noci dělal. Dovědí se, kde jsem byl... Nesmím se přiznat..."

"Zase jsi byl ve Školce?"

"Školka je nanic. Je legální. Prosím tě, neprozrad' mě..."

"Co jsi vyvedl?"

Noční zpěvák se ke mně sklonil, jako by chtěl šeptat, protože by ho někdo mohl slyšet.

"Manželka správce východní věže," vymáčkl se bezradně.

Rezignovaně jsem si přikryl oči.

"Kde máš rozum? Mezi nohama? Co vlastně ty ženské na tobě vidí?"

Bylo to jedno z nepochopitelných tajemství přírody.

Čas neúprosně běžel. Na galerii ležel nebožtík, na kterého mohla každou chvíli narazit noční hlídka, případně mohl pach krve přilákat haigonské pantery.

Jediný člověk, který mě napadl a ke kterému jsme měli důvěru, byl Horský vítr.

Odtáhli jsme mrtvolu do pokoje Vítězného paprsku úsvitu a tady námi oťrásl pohled na druhé tělo. Mrtvým byl Jiskrův sluha. Ležel na podlaze vedle svého lůžka a vypadal, jakoby spal. Jenže spáči většinou neleží na tvrdých prknech a snaží se dýchat. Zanechal jsem Nočního zpěváka u těla a vydal jsem se k Horskému větru. Tak jsem pospíchal, že jsem si ani nevzal kabát.

Kradl jsem se podivnými zkratkami, květinovými i zeleninovými zahradami, po skobách pro údržbáře okapů a po vrcholcích zdí. Dvakrát jsem se vyhnul procházejícím hlídkám. V zahradě mě dostihli panterí. Když se o mě opřely veliké tlapy a citlivý kočičí nos zkoumavě věřil, ztuhl jsem. Zřejmě jsem však měl příslušný pach, protože mě pustili dál. Minul jsem hlavní dveře vedoucí k místnostem obydleným několika "blankytnými" mágy. Na chodbě jsem mohl potkat některého sluha z noční směny. Nehodlal jsem všechny probudit. Věděl jsem, že okna pokojů Mistra iluzí vedou na

vnější dvůr a pod nimi probíhá ozdobná římsa, dost široká, aby se po seskočení z vedlejší galerie na ní dalo stát. Nyní mi to připadá dost pitomé: v mihotavém světle měsíce chodit po výstupku jen o málo širším, než je šerpa, ale v některých duševních stavech člověk dokáže i neobvyklé věci. Nemohl jsem si vzpomenout, jestli se okno otevírá dovnitř nebo ven. Krůček po krůčku jsem postupoval podél stěny a uvažoval, jestli mi prudký Haig po náhlém probuzení nezlomí vaz dřív, než mě pozná. Okno se otevíralo dovnitř a navíc bylo pootevřené. S úlevou jsem proklouzl do místnosti, kde byla tma. Částečně zacloněný nepatrný plamínek noční lampičky osvětloval jen jeden kout. Chvilíčku jsem přemýšlel, kde stojí mágovo lůžko a jak ho probudit bez vyvolání poplachu. Znenadání mě objaly dvě silné ruce a na tváři jsem ucítil, drsný porost. Hrozně jsem se polekal! Nakopl jsem útočníka do kotníku a prudce se vymanol z objetí. Padl jsem na nějaký nábytek, praštil se do hlavy, až se mi zajiskřilo před očima. Rozjasnilo se. Vedle stál Horský vítr s lampou v ruce. Při pohledu na mne se mu oči rozšířily údivem, potom zrudl a hněvivě sešklebil obličej. "Vysvětli mi, mladíku..." objevily se ve vzduchu řady písmen, "co děláš v tuto dobu v mé ložnici!? Šermířské lekce probíhají venku, tady tě nehodlám ničemu učit!"

"Vypadám snad jako děvka?! Dokonce v noci?" odpálil jsem okamžitě a třásl se rozrušením. "Co jsi chtěl udělat?" Viděl, že stěží zachovávám klid.

"Už je toho dost. Máš deset vteřin, než tě odtud vyhodím. A přísahám při Matce Boží, že zítra narukuješ k řediteli!" To jsem od něj nečekal.

"Máme mrtvolu. Dvě mrtvoly," napsal jsem do vzduchu a přikrčil se, protože udělal gesto, jako by mnou chtěl zatřást. Postavil lampu na stůl a začal se spěšně oblékat.

"Pro milosrdenství... Do čeho jsi se zapletl, Kamínku? Kdo a kde?"

"U nás. Ale kdo, nevíme."

"Je třeba uvědomit stráž."

"Nemůžu. Kvůli Nočnímu zpěvákovi. Dovíš se na místě."

Byla mi zima. Horský vítr to postřehl a hodil mi svůj plášť.

"Obleč, se! To je nápad, běhat v zimě jen v košili."

Na místě činu se Horský vítr pokusil rekonstruovat průběh událostí. Jako první zemřel sluha Vítězného paprsku úsvitu, docela mírně, jedem. Pravděpodobně byl určen pro hocha, ale ten nejedl nebo nevypil to, v čem jedl byl. Vrah čekal venku a pokusil se dovědět, jestli se mu úskok povedl. Nečekal potíže, proto měl u sebe jen šňůru, kterou bylo snadné skrýt. Možná si myslel, že otrávené jídlo sní jen Jiskra, se sluhou si pak snadno poradí. Nebo prostě vyčkával, až bude moci v klidu prohledat místnost. Ke své smůle narazil na mladého mága. Na hlavě zabitého byly patrné hluboké, vypálené stopy, kde ho zasáhly dlaně Jiskry. Kdyby přežil, přišel by o svůj vzhled. Největší zásluha však připadla Nočnímu zpěvákovi, který přišel právě včas.

"Vždycky jsem tvrdil, že zdejší ochrana je děravá jako žebrákovy gatě," hořekoval dotčeně Horský vítr. "Ale kdo poslechne tetovaného divocha? Stráž je málo a lezou jako šneci. Celý Kruh hrozně zlenivěl."

"Taky panteři zklamali," poznamenal jsem nesměle, protože tyto velké kočky byly pýchou a zálibou Mistra iluzí. To on se jich před léty dožadoval. Osobně dohlížel na jejich chov a výcvik. Teď sebou trhl.

"To jsou jen zvířata. Mé kočky jsou dobré proti zlodějům a lidem, kteří se pokoušejí přelézt zeď zvenčí. Tento muž se připravoval delší dobu. Je oblečen jako kuchař. Určitě se nechal najmout, nespěchal a nasákl zdejším pachem."

"Zámek má vlastní pach?"

"Samozřejmě. Veškeré oblečení se pere stejným mýdlem. Každý obyvatel je jím prosáknut."

Zbývala jedna otázka, která nás všechny trápila. Kdo a proč chtěl zabít Vítězný paprsek úsvitu?

Horský vítr jen pokrčil rameny.

"Třeba nám to poví, až se zítra vzbudí, vlastně už dnes."

Jiskra spal na lůžku Nočního zpěváka svinutý do klubíčka. Nepokoušeli jsme se ho probudit. Na radu Mistra iluzí využil Stvořitel svůj talent, k odstranění těla. Proměnil je v jakýsi mokřý písek, který se dal snadno nabrat do kbelíku a vysypat v zahradě. Pomohl nám déšť, který rozmýval kopečky. Byl to zvláštní pohřeb. Horský vítr slíbil Nočnímu zpěvákovi, že bude držet jazyk za zuby. Za Jiskru ale neručil. Nakonec se celá záležitost týkala hlavně jeho a on musí rozhodnout - zahájit vyšetřování, nechat si všechno pro sebe nebo se vrátit domů do péče rodiny.

Následujícího dne nikdo nezaznamenal nic zvláštního. V jedné kuchyni se svévolně nedostavil do práce kuchtík. Nikomu to nevadilo. Roznesla se zpráva, že "ten malý aristokrat" poslal pryč svého sluhu, protože byl nespokojen s jeho službami. Chlupatý Stvořitel byl podivně potlučen a ve škole usnul a opět si znepřátelil učitele. Dva hoši zůstali v postelích kvůli nemoci.

Jak tomu bylo s Vítězným paprskem úsvitu nevím, ale já jsem se roznemohl doopravdy. Večerní škrábání v krku se ráno změnilo v citelnou bolest. Mžíkem jsem dostal hroznou rýmu, až mě páliło v očích. Noční zpěvák mě před odchodem přikryl všemi dostupnými příkrývkami, ale stejně jsem se třásl. Měl jsem zaručený týdenní odpočinek od Gladiátora, což jediné bylo trochu potěšitelné. Ještě před polednem ke mně nahlédl lékař - Pozorovatel se studenými dlaněmi, který netušil, jak jemně prohlížet něčí krk. Donutil mě polknout nějaké svinstvo, hořké jako žluč. Navíc se mu nelíbilo mé dýchání. Tvrdil, že mám šelest na plicích. Musel jsem mu podrobně popsat své zranění šípem a nemoc na ostrově. Postrašil mě, že mám "velké mrtvičnaté změny v pravém laloku" (ať už to znamená cokoli) a každé zanedbané nachlazení může skončit "fatálně". Zanechal tu tabulku popsanou shora dolů nesmysly a léky v množství schopném porazit koně. Svěvolně jsem snížil dávky na polovinu a části jsem se ani nedotkl. Po dvou dnech přišel znovu a měl velkou radost, že terapie zabrala. Oznámil mi, že mě čeká návštěva u Stvořitele, velice dobrého chirurga, který "nepochybně udělá mým bolestem konec".

Nikoli bezdůvodně Plavý tvrdil: "Hlupáci jsou jako plevel, najdeš je všude."



Mezitím u Jiskry, bydlícího vedle nás, se děly věci stejně hrozné jako směšné. Horský vítr se od nešťastníka dověděl, že jeho pobyt v Zámku Mágů je vlastně vyhnánstvím. Chraptivým šepotem kvůli oteklému krku Vítězný paprsek úsvitu vyprávěl, že se po zasnoubení s nejmladší císařovou dcerou stal čtvrtým následníkem trůnu. Tím vážně ohrozil starší soupeře. Když byl otráven jeho nejvěrnější sluha, když zázrakem přežil pád z koně zasaženého šípem a když sežehl dalšího číhajícího vraha, byl ochoten rezignovat na nejvyšší čest, dokonce i za cenu urážky císaře a jeho nemilosti. Překazili mu to příliš ambiciózní rodiče a také starší Kruhu, kteří by rádi viděli na trůnu mága. Mladému mágovi se jako nejbezpečnější místo jevil Zámek, tím spíše, že začínal bláznit a v každém stínu viděl vraha. Matka se s úlevou zbavila ohnivého ohrožení drahých gobelínů a oblíbeného nábytku. Starému knížeti-otci bylo všechno jedno. Tak se Vítězný paprsek úsvitu ocitl v "úzké ponuré díře" ve společnosti "venkovánků a parchantů", bez "základního komfortu" a "veškeré zábavy". A co hůř, jeho obětování bylo k ničemu, protože i v této proslulé a nedobytné tvrzi usilovali o jeho život.

"Synku," řekl mu Horský vítr zlověstně po vyslechnutí těchto zpráv. "Ti venkované a parchanti jsou tví spolubratři a to nezměníš. Ledaže si otevřeš svou pitomou lebku a vytrhneš z ní jádro svého talentu. Taky připomenu, že jeden z těchto "prošťáčků", jak jim říkáš, ti zachránil život. A pokud si ho chceš zachovat i nadále, máš jen jednu cestu. Musíš se přidat k těm, kterými tolik pohrdáš. Pokud ti to dovolí," dodal duchapřítomně.

"Musím?" zeptal se Jiskra s výrazem, jako by mu navrhl sníst bláto.

"Ne, nemusíš, synku," odvětil Mistr iluzí, rozvalující se v nejlepším křesle následníka trůnu. "Můžeš jít do skladu, najít tam muže jménem Býčí oko a zeptat se ho, jestli má dost dřeva na hranici, protože si hodláš uspořádat okázalý pohřeb."

Jiskra se schoulil jako propíchnuty rybí měchýř.

"To není všechno," pokračoval Horský vítr. "Budou se pokoušet dál. Tentokrát bych sázel na šíp ze zálohy nebo nějaký přídavek do jídla. Nesmíš být proto nikdy sám, jíst sám ani sám spát, sedávat u okna v dobře osvětlené místnosti. Ochranu, alespoň částečnou, ti může poskytnout jen skupina. Uvaž to."

"Nemám společníka. Je nás lichý počet!" vyjekl Jiskra. "Ostatně stejně nikdo nebude chtít..." Mistr iluzí se d'ábelsky zasmál. "Nu což. Budeš muset pokorně požádat za prominutí všech křivd a urážek. A pokud "půlky" usoudí, že je to málo, a budou tě chtít zmydlit, stejně se ti to vyplatí. Ale já ti dám dárek. Kočku. Budeš s ní bydlet, kartáčovat ji, krmit a denně laskat, protože to má moc ráda. Zato když někdo bude chtít v noci vlézt sem a podříznout ti krk, kočka ho zakousne."

Tak byl Vítězný paprsek úsvitu obšťastněn společností haigského pantera s půvabným jménem Máta.

Noční zpěvák, který pociťoval za Jiskru jakousi odpovědnost, k němu občas nahlédl a podával mu průběžná hlášení, při nichž málem pukal smíchem a potlačovanou iritací.

Mátě se zalíbilo lůžko Vítězného paprška úsvitu. Začala tím, že uléhala na okraj. Postupně získávala terén a skončila tím, že Jiskra spal na kraji a občas dokonce spadl na podlahu.

Začal docházet do společné jídelny. "Půlky" na něj nedůvěřivě pohlížely, přestože se nikdo neopařil kovovou lžicí ani nenašel na talíři sežehlé maso. Pokoušel se připojovat k diskutujícím skupinkám s tím výsledkem, že se okamžitě rozházely. Stal se objektem zlomyslných jízlivostí a... mlčel.

"Navíc má obě ruce levé," sděloval Noční zpěvák. Zřejmě si nikdy v životě nezavázal ani boty. Neumí se pořádně učesat. Představ si, že ty jeho lokny byly natáčeny kulmou. Teď se narovnaly, sahají mu až k zadku a pořád se za ně někde chytá. A ty jeho pitomé šaty...! Vypadají, jako by v nich spal. Mají zapínání na neobvyklých místech a on si s nimi neumí poradit. Čekám, kdy nevydrží a vrátí se k mámě."

Jako všichni jsem k němu nechoval vřelé pocity, ale chápal jsem, že návrat do komfortu rodného paláce znamená pro něj dříve či později smrt.

"Slituj se nad tím ubohým mládcem. Pochop, že nikdy neměl normální život. Vsadím se, že pořád, za ním někdo chodil a dělal všechno za něho, Udělej dobrý skutek a něčemu ho nauč." Noční zpěvák vzdychl.

"Co ho mám učit? Jak se zapíná poklopec? Ať si poradí sám."

Sáhl jsem mu však do svědomí, protože druhého dne triumfálně přivedl do našeho pokoje úplně změněného šlechtice.

Podivné stvoření v punčocháčích nahradil ztepilý šestnáctiletý hoch, který prozrazoval, že z něj vyroste silný muž.

Jeho lokny pochopitelně zmizely. Nůžky nezahálely. Vlasy měl mnohem kratší, načesané do čela. Tenké čupky spletené po skráních vedly do týla, kde trčel uzel opletený řemínkem. Účes myslivců. A jako lovec, měl na sobě koženou blůzu s třásněmi, staženou v pase, aby se mohl pohodlně ovinout blankytnou šerpou mága. Celek doplňovaly černé kalhoty s opaskem, důkladné boty ze surové kůže a krátký, pohodlný plášť - černý s modrým lemováním. Jediným prvkem, který se nehodil k ostatním, byl hedvábný šál, kterým si jiskra ovinul krk, aby skryl stopy po vrahově útoku. Celkový dojem byl vynikající. Pozvedl jsem se na lůžku, abych líp viděl. Mrakožroutovy kresby, které jsem si právě prohlížel, se rozsypany po podlaze.

"Konečně vypadáš jako člověk," napsal jsem do vzduchu znaky určené Vítěznému paprsku úsvitu. "Co dělá krk?"

Naznačil, že je v pořádku. Byl rozpačitý, nevěděl co dělat s rukama. Sklonil se a začal sbírat kresby, aby skryl rozpaky. Nepoznával jsem ho.

"Prolezli jsme skladiště. Našli jsme tento plášť a kůži. A "základ" pro ostatní. Všechno jsem osobně přizpůsobil. Prima, že?" vychloubal se Noční zpěvák.

"Neuvěřitelné. Zanech Kruhu a blankytu. Staň se krejčím. Báječně se k tomu hodíš. Stříhal jsi ho sám?"

"Jedna známá."

Mezitím si Jiskra se zájmem prohlížel kresby. Byly na nich hlavně sochy ze starého města. Ukázal něco Nočnímu zpěvákovi, který rovněž projevil zájem, a dlouho spolu o něčem rozmlouvali...

"Říká, že ten člověk velice připomíná tebe," vysvětlil posléze Stvořitel nad náčrtem šikmookého bojovníka, který na

Ještěru střežil ruiny sídla nějakého boháče, zemřelého před staletími.

Nejdříve pro zábavu a potom už docela vážně jsme začali vybírat obrázky, které nám někoho připomínaly. Potom jsme k nim přiřazovali mnou vytvářené preludy "půlek". Noční zpěvák zaznamenával výsledky a Vítězný paprsek úsvitu mu nahlížel přes rameno a každou chvíli na něco ukazoval prstem, až nám trochu překážel.

Figury i kresby postav, okopírované z podzemní pevnosti, představovaly přibližně stejný typ krásy: dlouhonohá pružná těla, hladké černé vlasy, oči jako čárky, výrazné brady, trojúhelníkové obličejové a ostré nosy.

Bylo zábavné a zajímavé, že každý z našich kolegů měl nejméně jednu z těchto vlastností. Většina z nás měla vlasy černé jako saze. Oči Nočního zpěváka, Vinaře a moje byly věrnými podobami těch z kreseb. Myšku zrazovaly čelisti a dlouhé štíhlé prsty. Jiskru nos, děděný prý z pokolení na pokolení.

"Nezapřeme předky. A tady je portrét ideálního mága," prohlásil Noční zpěvák se smíchem a ukázal na jednu kresbu.

"Bohužel naše krev se hrozně zředila a jsme..."

"...voříšci," dokončil Jiskra tak zvláštním tónem, že Noční zpěvák na něj udiveně pohlédl.

Zátky Nočního zpěváka Vítěznému paprsku úsvitu prospěly. Přestaly úsměšky nad jeho oblečením a chováním.

Prostě se přestal výrazně lišit. A protože se choval přijatelně, většina "půlek" stále častěji dovozovala, aby se připojil k některým hovorům a zábavám.

Má nemoc skončila. Větrovládcí nám darovali příznivé odpoledne, lákající ke hře s míčem. Bohužel jsem se ještě nemohl účastnit a nezbylo nic jiného, než se nechat ve středu hřiště nahradit Jiskrou. Sledoval jsem, jak si vede, zachycuje rafinované přihrávky soupeře a energicky se účastní největších závarů. Právě tehdy mu zkrátili jméno, protože je mnohem lepší zvolat: "Paprsku, máš!" než si lámat jazyk celým jménem. Všichni se shodovali, že hlavně díky němu házeči pod Gryfovým vedením zasáhli všechny čtyři prstence, zatímco soupeři jen tři. A když posléze vítězové i poražení odcházeli ze hřiště stejně unavení, udýchání a nesmírně špinaví, vpředu kráčeli ruku v ruce Paprsek a Gryf, prvorozený syn knížete a mladík, o jehož původu se dalo říct jen to, že v něm byla zapletená žena a nejméně jeden muž. Nevysloužil jsem se z kontaktu se Stvořitelem. Připomenul se sám, jakmile jsem vstal z postele. Zřejmě byl domluven s Pozorovatelem se studenými rukama. Nezbyla mi nic jiného, než se vydat k určeným dveřím v budově vedle východní věže. První dojem byl dost pozitivní. Na desku lesklou od vosku někdo připnul pergamenovou čtvrtku s nápisem: "Stvořitel Hřiva. Nejlepší chirurg v tomto patře. Zázraky obratem, nemožné do čtyřadvaceti hodin."

Hřivova ordinace byla ještě sympatičtější. Veselé žluté stěny, na nich barevné skleněné ozdoby, občas květináč s kytkou. Nebýt zvláštního pachu prostředku k dezinfekci ran smíšeného s vůní léků, dala by se pokládat za obyčejný pokoj. Veliký omyl. Parádní skříňky neobsahovaly křišťál a stříbro, ale spoustu přístrojů, lékařských nástrojů, lahviček s tajemným obsahem i určením, umístěných ve zvláštních přihrádkách. Hřiva byl stejně přívětivý jako jeho útočiště. Šedivější muž s mladými očima, milým úsměvem a pěstěnými rukama. V protikladu s oním Pozorovatelem se mnou nejednal jako s nemocným zvířetem. Byl velice zdvořilý. Před prohlídkou si ohřál ruce, což jsem ocenil. A především "navázal kontakt" a nešetřil vtipy.

"Dýchej zhluboka. Pěkná hudba, jako když fičí vítr. Co to bylo, šíp? Báječné symptomy, typické, jako z učebnice. Ale přežils a to není typické. Odkud jsi? Z Lenu? Tam tedy mají dobrý materiál na hotovení lidí. Budu mít zajímavý zápis do deníku: "půlka" s půlkou plic, která vypadá jako býček. Ne, pochopitelně žertuji. Nic si z toho nedělej. Buď tak hodný, svlékni se a lehni si na tento stůl."

Byl moc milý. Nevím, kolik sympatie plynulo z jeho povahy a kolik ze snahy uklidnit pacienta. Důležité je, že měl dobré výsledky.

Ležel jsem na stole přikryt prostěradlem až po bradu a byl jsem trochu nervózní. Přemítal jsem, jestli Hřiva stejně jako Stvořitel z Hráze používá při práci jehly a jestli zase budu muset pít nějaké patoky. Zatím si mág drhl ruce v teplé vodě a jeho fámulus něco chystal u druhého stolu. Ukázalo se, že je to injekční stříkačka. Plavý měl podobnou a nepatřila k mým oblíbeným předmětům.

"Uspím tě," vysvětlil Stvořitel. "Nemám rád, když se mi pacient zmítá pod rukama."

"Já se ale nebojím."

"Pak jsi buď hodně odvázný, nebo hodně hloupý."

Musel jsem se smířit s tím, že mi Hřivův pomocník stříkl do žíly nějakou podezřelou látku. Zřejmě z ní se mi zatočila hlava a omdlel jsem. Nemohl jsem sledovat vířící květy u stropu. Zvedli mi hlavu a pokusili se mi něco nalít do úst. Zatínal jsem zuby. Stejně se hned pozvracím.

"Neškleb se. To je stabilizátor. Klidně, pomaloučku..."

Poslušně jsem se pokusil polknout. Kupodivu to bylo sladké. Rozbouřený žaludek se zvolna uklidňoval, smysl pro rovnováhu už byl zase na svém místě.

Pohlédl jsem na Hřivu. Stále si myl ruce. Podivil jsem se. Jak dlouho se hodlá mýt? Budu čekat ještě dlouho?"

"Můžeš vstát. Už je po všem. Uplynuly skoro čtyři hodiny."

Jaké hodiny? Kdy? Vždyť jsem zavřel oči jen na chvíli.

Tu jsem zahlédl, že voda v umyvadle je červená. Stvořitel si smýval z rukou krev. Vypadal unaveně, oči mu zapadly a už se neusmíval. Zvedl jsem se a podezíravě ohmatl pravý bok. Ani nejmenší stopa, jen jizva po šípku. Vypadalo to jako nějaký podvod.

"Šrámy jsem ti nechal, aby ses měl čím chlubit," sdělil Hřiva. "Uvnitř jsi zalátaný a trochu lehčí. Na plicích jsi měl zvápenatění jako dětská pěst. To svinstvo jsem vyhodil. Většina tkáně se dala obnovit. Pochopitelně kromě nervů. Ne, neděkuj."

Včas jsem si vzpomněl na dobré vychování. Pochopitelně jsem poděkoval. Velice vřele. Za to, že teď můžu běžet stejně rychle jako dříve a zase se potápět, vděčím Hřivovi.

Během oblékání jsem sledoval, jak pomocník třídí a vrací do skříně lahvičky s čirými nebo kalnými kapalinami různých barev a nazelenalé nebo šedé prášky. Automaticky jsem četl jejich názvy. Mnohé jsem znal. Připomněl jsem si - tohle užíval otec a ono taky. . . Toto je na srdce, tohle proti bolesti... Pomocník zamkl dvířka klíčem, který předal Hřívovi, a mág si jej pověsil na krk. Pokládal jsem to za chvályhodnou opatrnost.

Uplynulo několik dní, ve kterých jsme s Nočním zpěvákem doháněli dluhy. Dosud jsem o tom nepsal. Společně jsme vydělávali peníze. To, co jsme dostávali od ředitele "na bonbony", by bylo jménem někde na vesnici, ale ve městě se spoustou pokušení naprosto nestačilo. Noční zpěvák je ve svém oboru kouzelníkem, ale opravdové cukroví je jaksi chutnější a vstuptné do divadla i knihkupci je třeba platit nefalšovanými mincemi. Naše spolupráce spočívala v tom, že jsem vytvářel poloprůzračné přeludy rozličných hezkých předmětů a Noční zpěvák je vyplňoval hmotou. Tak vznikaly neobyčejně přesné miniaturní sošky, stolní náčiní fantastických tvarů, mistrné ozdoby ze dřeva a kovu. Neobvyklé výtvořky z mnohavrstevného skla, někdy užitečné, jindy jen jako potěšení pro oči.

Noční zpěvák pašoval tyto věci za zámecké brány a prodával je překupníkům, fascinovaným kvalitou zboží a neuvěřitelně nízkými cenami. Pochopitelně to nebylo legální. Řádní řemeslníci sdružení v cechu by seděli Nočního zpěváka z jeho chlupaté kůže, kdyby se dověděli o těchto kšeftech. Získané částky Stvořitel dělil poctivě na poloviny. Poprvé v životě jsem se cítil jako zámožný člověk.

Naše podnikání však bylo znenadání přerušeno.

Myška byl (ostatně pořád ještě je) nejmladší a nejmenší z nás všech. Bylo mu čtrnáct a vypadal na dvanáct. Pohlížel na svět velkýma hnědýma očima s trvalým výrazem melancholického údivu. Příšerně nesmělý, neuvěřitelně zbabělý a naivní jako dítě. Všichni bez výjimky jsme se podívovali, jakým zázrakem se Myškovi podařilo zvládnout zkoušky pod tvrdým dozorem mistrů a navíc získat šanci na blankyt. A jak to, že neumřel strachem při pohledu na jehly Mistra tetování. Báł se pavouků, hadů a krve, nejvíce však křiku a zloby. Okamžitě se schoulil a hleděl úkosem, jako by čekal úder. Nedalo by se s ním vydržet, kdyby současně nebyl upřímný, poctivý a velice ochotný.

Myška se hrozně báł Gladiátora a vždycky přicházel do třídy včas, aby nebyl plísněn za zpoždění. Moc jsme se tedy podivili, když jsme ho jednoho rána nezastihli na jeho místě v první řadě u katedry. Vinař, s nímž Myška bydlel, nic nevěděł. Když se ráno probudil, spolužák už byl pryč. Musel odejít velice časně.

Usedli jsme a čekali na Gladiátora a další porci jeho duševního mučení. Kolem mne panoval obvyklý ruch. Několik hochů spolu rozmlouvalo, jiní si opakovali včerejší lekci, protože čekali, že budou vyvoláni. Paprsek ukazoval Gryfovi, jak se žongluje dvěma kuličkami v jedné ruce.

Najednou se všechny hlavy otočily ke dveřím. Rozzlobený Gladiátor přiváděl Myšku. Držel chlapce za vlasy nad krkem, kde to nejvíce bolí. Ubožák si stoupal na špičky, aby zmenšil bolest vyvolanou napjatou kůží. Nevěřil jsem vlastním očím. Každého z nás jsem si dokázal představit v podobném maléru, jen Myšku ne. Co špatného mohl provést ten mírný, upřímný a jako králík bojácný chlapec?

Gladiátor vodil Myšku před námi a něco říkal, nejspíš mu nadával za nějaké provinění, ať už bylo jakékoli. Potom sáhl po rákosce. Myška, bílý jako papír, se třásl. Očima střílel na všechny strany jako obklíčené zvíře. Sice jsem ještě nevěděł, co Gladiátor zamýšlí, ale zvolna jsem vstal ze svého místa. Měl jsem velice nepříjemné tušení. Myška vypadal, že je na hranici omdlení... nebo panického útěku. A patřil k Poutníkům. To je Gladiátor tak hloupý? Ještě chvilku a vydešený chlapec se vrhne naslepo do prázdnoty a třeba ho už nikdy neuvidíme... a mučitel přijde o ruku, kterou ho drží. Gladiátor, s obličejem stále sešklebeným zlostí, donutil Myšku ulehnout na stůl a zvedl rákosku. Neuvěřitelně, zřejmě ho hodlal udeřit! Tady, před očima všech! Vrhł jsem, se dopředu, porazil židli, a ještě než rákoska dopadla, jsem popadl Gladiátora za zápěstí. Vší silou jsem do něj strčil, takže narazil na stěnu. Myška seskočil ze stolu a schoval se za mne jako za štít. Gladiátor nevěřicně zíral se zuřivostí vepsanou do odporného obličejce. Pocítil jsem, jak ze mne sálá veškerá nenávisť, kterou k němu cítím. Za všechna ponižení, uštěpačnost, vkrádání do cizích myslí, za posměch při omylech, za Vinařovy krysy, a konečně za Myšku...

"NESMÍŠ!" vrhl jsem do vzduchu. "Nesmíš nás mučit! Nemáš právo nás ponižovat ani bít!! My budeme mistry, a ty jsi "černý" a navždy budeš "černý"!" a udělal jsem sprosté gesto výstižně označující, čím byla jeho matka.

Gladiátor zfalavěl, na spáncích mu vystoupily žíly. Pochopil jsem, že jsem ho zasáhl na citlivém místě. Najednou se rozehnal pěstí. Nestačil jsem uhnout. Překázal mi Myška, držící se mé blůzy jako záchraného kruhu. Silná rána mě zasáhla přímo do obličejce a odlétl jsem dozadu. Na náraz na podlahu si nepamatuji.

Přátelé mě zvedli silně omráčeného. Z nosu mi stékal silný proud krve do krku. Ohmatal jsem jazykem zuby. Byly všechny. Noční zpěvák mi přiložil na obličej nějaký hadřík.

"Žiješ, Kamínku?" To byl Konec.

"Jakž takž. Jak to vypadá?"

"Upřímně? Hrozně. Ten hajzl ti nejspíš zlomil nos."

Gladiátor ležel na podlaze. Tři hoši ho drželi za ruce a nohy, na břicho mu seděl Paprsek s výrazem pantera číhajícího na kořist a varovně zvedal nad mágovým obličejem ruku s roztaženými prsty.

"Můžeš vstát?"

Šlo to.

"Dojdeš k lékaři?" vyptával se Konec.

Gestem jsem ho uklidnil.

"Máme vážnější problémy. Nedovol Paprskovi, aby ho usmazil! Bože, to bolí... Zeptej se Myši, co provedl, že Gladiátor tak zuřil."

Konec však k tomu nedostal příležitost. Myška si uťnul, že mě doprovodí k chirurgovi. Celkem oprávněně, protože jsem otěkal pořád víc a přestával jsem vidět. Tak jsem se po krátké době opět ocitl u Hřívy.

Právě s někým hovořil, ale když spatřil na prahu krvácející oběť, okamžitě poslal pryč méně akutního pacienta.

"Co to bylo? Strmé schody nebo výstřel z katapultu?" zeptal se, když mi opatrně smýval z obličeje krev.

"Učitel."

"Udělal tě? Patrně byl opravdu gladiátorem. Prasklá kost, proražené přepážky, popraskané cévy... Musím ti to znecitlivět, jinak mi tu omdlíš."

Myška mě celou dobu držel za ruku, aby mě podpořil, ale vypadal, že sám potřebuje lékařskou pomoc. Obával jsem se, že mě Hřiva stejně jako poprvé bude chtít uspat a zase mi bude špatně. Naštěstí to nebylo třeba. Stvořitel zastavil krev a potom sáhl po nějakém předmětu připomínajícím křišťálového ježka. Z čiré koule s plochou základnou trčely desítky jehel. Hřiva je vytahoval z dírek a zabodával do mé kůže. U kořene nosu, pod očima, kolem obočí i na jiná místa. Bolest z rozbitého nosu ustávala a tváře mi dřevěněly.

Zmocnil se mě nepříjemný pocit, že mám uprostřed obličeje díru, sahající až doprostřed lebky.

"Už nic necítíš?" otázal se Hřiva. "Takže pokračujeme. Nehýbej se."

I kdybych se chtěl pohnout, nemohl jsem. Ruce Stvořitelova pomocníka stiskly mou hlavu a účinně ji znehybněly. Hřiva pohlédl na své nástroje a zvolil neveliké kleštičky. Pohlédl jsem po očku na Myšku. Pevně svíral víčka. Udělal jsem totéž.

To, co se mnou tropil chirurg, nebylo nic příjemného. Opravdu ne. Všechno to tahání, zatlačování, ukládání kostí na původní místa.

"Hlavolam," prohlásil Hřiva nespokojeně. "Já tomu lotrovi povím svoje."

Nakonec odložil nástroje a vytáhl jehly.

"Látání máme za sebou. Teď zůstala už jen čistá práce."

Po obou stranách nosu přitiskl palce. Vracel se mi cit. Nejprve pocit tepla, potom horka. Přímo před očima jsem měl Hřivovy hřbety dlaní a zápěstí. S údivem jsem pozoroval, jak se na nich ježí chloupky, jako by žily vlastním životem. Stvořitel svíral rty a vraštil obočí s intenzivním pohledem upřeným na mne. To trvalo jistou dobu. Pocit horka a mravenčení začaly mizet. Konečně mě silné pomocnickovy ruce pustily.

"Konec. Jsi stejný krasavec jako předtím."

"Nejsem krasavec," namítl jsem ihned.

"O tom rozhoduje pouze ženský vkus, drahý hochu," zažertoval mág. "To, co máš na sobě, je tvá nejlepší blůza?"

"Bohužel. Asi už není k ničemu."

Byla to nejlepší věc, kterou mi v záchvatu dobré nálady věnoval Noční zpěvák. Hrubá tkanina ze světlé vlny s nášivkami na ramenou v podobě draků. Krev na ní zanechala těžko odstranitelné skvrny.

"Svlékni ji a jdi se umýt za ten závěs. Já si mezitím promluvíím s tvým citlivým přítelem," sdělil mi Hřiva.

Když jsem se vrátil, Stvořitel setřepával z mé blůzy červený prášek.

"Osud mi dosvědčí, že neberu peníze od Kruhu zadarmo. Tady máš svůj poklad."

Zase bylo zač děkovat.

"Jedlička mi pověděl, co se stalo," sděloval Hřiva.

"Spadli jsme do pořádné louže, ale Gladiátor zřejmě do ještě větší. Něco jiného je zvednout ruku na staršího mága, a je jedno jestli "černého" nebo ne, a něco jiného zlomit nos kandidátovi na "blankyt". Já budu v každém případě svědčit ve váš prospěch."

Ještě téhož dne začalo vyšetřování. Tři "blankytní" se zlověstnými výrazy nás nahnali do chodby před knihovnou.

"Půlky" volali po jednom do místností, kde Strážci slov přechovávali indexy. Prvního povolali Myšku. Spolu s ním vstoupil Vinař, ale ihned se zuřivým výrazem vyletěl. Když skončili s Myškou, pozvali mě.

Seděli kolem stolu. Mluvčí, Pozorovatel a Strážce slov, pokud jsem mohl posoudit z ornamentů kast na výložkách. Naši soudci. Dva poslední nepochybně jako detektor lži a svědek. První, co jsem po vstupu učinil, bylo to, že jsem vzal z kouta židli a postavil ji proti nim. Usedl jsem ve volné, nikoli však vyzývavé póze. Významně po sobě pohlédli. Ne, nehodlal jsem před nimi stát jako předem odsouzený provinilec.

"Hodně se dá povědět, i bez mluvení," vstoupil mi do hlavy Mluvčí. "Nebojíš se? Pozorovatel Aréna vznesl proti tobě závažná obvinění."

Tak jsem zjistil Gladiátorovo pravé jméno. Asociace byla dost jednoduchá.

"Jde o napadení. Můžeš přijít o šerpu," pokračoval Mluvčí.

Jestli mě chtěl rozzlobit, podařilo se mu to.

"Šerpa je jenom kus látky. Poslouží jako opasek a dá se do ní leccos schovat. Naprosto nemusím mít modrou. A naprosto tu nemusím být."

Další výměna pohledů.

"To je ti v Zámku tak zle? Z počátku nám připadalo, že ti hodně záleží na tom, aby ses stal mistrem."

Kvůli Strážci slov jsem použil vzdušné písmo, takže se před soudci objevily znaky černé jako saze.

"Hodně jsem se rozčaroval."

Musel jsem velice podrobně popsat celou tu nešťastnou událost. Včetně svého vulgárního gesta, za které jsem se styděl. Vysvědčil jsem, čeho jsem se bál, pokud jde o Myšku. A co mě donutilo urazit učitele. Mágové postupně dotírali pořád víc. Nakonec jsem přestal všemu rozumět. Dotazy na Gladiátora a výuku přešly na mé spolužáky, iluze, má setkání s Horským větrem, zájmy a zábavy, a také knihy. Když posléze padl dotaz: "Co jsi četl naposledy?" byl jsem unaven a docela zblblý, takže jsem bez rozmyšlení napsal: Změny celního zákona v letech vlády Skály Blesků. Mluvčí vytřeštil oči. "Byla to zajímavá četba?"

Jako odpověď mu zřejmě postačil můj výraz. Dovolil mi odejít.

Všech se vyptávali přibližně na totéž. A dostávali podobné odpovědi. Když už dvacátý vylekaný a nedůvěřivý hošík vysvětloval, proč ho vychovatel nazval "tupcem horším než beran, protože berana lze alespoň stříhat", trojice mágů si



už podepírala hlavy s výrazem tragické rezignace v očích. Přítomnost Pozorovatele garantovala pravdomluvnost vyslýchaných. Dorazil je Vinař, kterého si snad z pomsty nechali na konec.

"Za co jsem ho praštil?" rozmýšlel se. "Asi za všechno dohromady. Nejvíce za to, že se pokusil otrávit mé krysy."

"Proč sis nikomu nestěžoval?" "Šel jsem za ředitelem naší "čtvrti". Dověděl jsem se, že mám tiše sedět, dokud mám co jíst a střechu nad hlavou," odpověděl s hořkostí Vinař. "Tak to bývá, když je někdo pouhým chovancem bez otce a matky."

Při čekání na chodbě před knihovnou jsem se dověděl, co udělal Myška. Byla to výmluvná záležitost. Stejně jako všichni měl malý Poutník svá přání, se kterými se však nikomu nesvěřil. Stát se poslem Kruhu, uvidět svět, přestat se bát a vysloužit si uznání kolegů - byly to skromné touhy. A dalším, společným všem mladým Poutníkům, byla vzácná Kniha souřadnic. Tento důkladný svazek, těžký jako pekelné okovy, ležel v jedné části knihovny na zvláštním pultíku, připevněný k němu řetězem. Obsahoval všechny koordináty ramp ke "skokům" v celém císařství, navíc výpočty, popisy, plány a trvalé body krajiny k riskantním cestám do "divočiny". Mít přístup k něčemu takovému - krásný sen. A vlastnit ho, o tom lze jen snít.

Takže Myška, hnán vášnivou touhou po získání tohoto pokladu, skoro každou noc pronikal do knihovny. Vzdal se dvou tří hodin spánku a při svitu svíce možná přepisoval toto veledílo. Konečně došlo (bohužel) k tomu, co se dalo očekávat. Unavený hoch usnul s perem v ruce, a když Strážci slov otevřeli dveře svého království, našli ho tam. Určitě by to skončilo jen menším pokáráním a vykrákáním za uši kvůli ohrožení knihovny požárem, protože kasta "žely" umí ocenit touhu po vědění, ale právě se tam nachomýtl Gladiátor. S uspokojením využil příležitosti chlapce potrestat. Čímž vyvolal celou lavinu událostí.

"Gladiátor už nepříjde," řekl Vinař přátelům s neochvějnou vírou, když vyšel jako poslední ze "soudní síně". "Řekli, že máme zítra volno. Určitě ho vyhodí."

Ukázalo se, že měl pravdu, ale to jsme se dověděli až druhý den, po noci plné neklidných snů a tajených obav.

O tom, co se dělo ve vinárně, kde se jako obvykle sešli při večerním pohárku, jsem se dověděl od Horského větru.

"Neuvěřitelné!" pronesl vzrušeně iritovaný Strážce slov. "Můžu vám větu za větou opakovat, co říkali ti ubožáci.

Během posledních tří let jsme sehnali stěží dvacet sedm "půlek". Sami uznáte, že je to nepatrný zlomek! A přitom místo bystrých a energických nástupců máme žalostné stádečko otupělých a otrávených spratků. A to všechno kvůli tomu pitomému degelierátovi! Přidělovat knihy jako léky proti kašli!"

"A jaké knihy..." vmisil se Mluvě. "Otráslo mnou, když po mě ten Tkáč mrštil titulem Změny v celním zákonu... Na Věčný Kruh! Holobrádek, který přivezl na váhu čtyři šekely záznamů o dracích, se musel učit takové nesmysly. Žádný div, že chce zpátky domů."

"Už dávno jsem říkal, že Aréna je hlupák a surovec!" zavřel Horský vítr. "Ale copak mě tady někdo poslouchá?"

Kamínek je druhý Bílý roh. Takový se zrodí jednou za století, a já jsem musel přihlížet, jak mi chlapce kazíte.

Vychovávání dětí není chování psů!"

"Kde se v tobě berou takové rodičovské city, Větre? Myslel jsem si, že u Haigů je to majetková záležitost," ozval se kdosi jedovatě z kouta.

"Neplet' se do mých zvyků!" vybuchl Mistr iluzí. "Kdyby sis koupil ženu, šetřil bys ji víc! Máš mezi "půlkami" syna. Jenom škoda, že on to neví!"

Zlomyslný mág ztichl a už se neozval.

Promluvil Pozorovatel.

"Stalo se něco nemilého. Bude obtížné získat opět důvěru těch hochů. Jsou jako týraní psi. Přijdeš k nim s kostí a budou vrčet v domnění, že držíš za zády klacek."

Tu se ozval starší mág, který dosud mlčel a pozorně naslouchal diskusi.

"Nevím, jestli je oprávněně srovnáváš se psy, Chrho. Jsou to lidé. Velice mladí, ještě nezformovaní, ale lidé. Naši mladší kolegové a tak je třeba s nimi jednat. Nevím, jestli jsi to zpozoroval, ale nejstarší z nich se už začínají holit. Dokonce i ten maličký, jak mu... Jedlička? Měli byste ho pozlatit za podnikavost a trpělivost. A tomu chovateli krys poskytnout stálý příděl syra pro jeho zvířata. Aréna to přehnal. Krotitelům se zvířata neberou. To je zločin."

"Dobrá, ale nemůžeme je nechat samotné. Někdo musí skupinu převzít," přerušil ho Strážce. "Kdo se toho ujme?"

Mágové nejistě pohlíželi jeden na druhého. Někteří z nich hleděli do sklenic s vínem.

"Bohužel jsem pouze chovatelem panterů," pronesl s lítostí Horský vítr. "Nemůžu být jejich učitelem."

"A my bychom neradi měli dvacet sedm Lengorchiců s modrými pásky na tvářích," pronesl někdo napůl žertem.

"Převezmu to nemilé dědictví po Arénovi," prohlásil náhle onen starší mág, který tak příznivě hovořil o "půlkách".

"Víš, do čeho se pouštíš? To je přes dvacet výrostků, kterým jsme právě odpustili trest za zbití vychovatele. Samotný Noční zpěvák vydá za dva," varoval Mluvě.

Mág se napil vína a oťel si šedivý knír.

"Někdo musí. A já mám dost času a navíc jsou mi dost sympatičtí. Jedno z mých oken vede do zahrad. Občas je vidám, jak se baví. Jednou jsem je pozoroval: schovávají se v křoví, hledají se, jeden druhého honí... Dívám se pozorněji a vidím, že mramorovému lvu přibyl jezdec. Velice pěkně vytesaný. Copak, předělávají zahradu? Ale ne... Hledající pochopil až tehdy, kdy panák ožil a skočil mu na záda! Moc jsem se pobavil. To musel být ten tvůj Kamínek, Větre. A Nočního zpěváka vidám po večerech, jak se prochází s děvčetem."

"Chceš říct s děvčaty," opravil ho Pozorovatel.

"S děvčetem," zdůraznil mág,

"A co dělají?"

"Bez oplzlých úsměšků! Procházejí se, drží se za ruce. Rozmlouvají, líbají se, jako zamilovaní. Velice hezké..." řekl šedivý mág, který přítomné udivil a přivedl do rozpaků.

"Sázím pět zlatých talentů, že za deset dní budeme znovu hledat někoho na tvé místo. Slyšíš, Kováři?" prohlásil jeden mág a dolil mu víno.

"Přijímám," odvětil muž nazvaný Kovářem. "A sázím dva, že skončí problémy Strážců, kterým se v knihovně ztrácejí a zase objevují knihy."

Tak pro nás skončila zlověstná éra Gladiátora a nastala doba Mluvčího Kováře.

To, že jsme se zbavili nenáviděného nepřítele, nám připadalo jako krásný sen. Přímě jsme se báli z něj probudit. Hodiny darovaného dne svobody však plynuly a Gladiátor se neobjevoval, aby nás opět mučil. Zřejmě na nás Osud pohlédl přes nebeskou zeď a laskavě se usmál. Večer se hoši začali scházet do našeho pokoje, aby ještě jednou vyjádřili své uznání mé odvaze a aby si pohovořili s ostatními. Zakrátko tu byl hrozný nával, přešli jsme tedy vedle k Paprsku, který měl největší místnost. Ani nevím, kdo první přinesl pivo, ale nebyl poslední. Další džbánky zaplnily volná místa na stole a policích. Zavládla pouťová nálada. Každý se usadil co nejpohodlněji: na několika židlích, na posteli, na podlaze i na skříních na šaty. Chlapci se smáli, kecali a pošklebovali se. Pili pivo, jedli ostrý sýr a suchary tvrdé jako kámen. Bylo horko a stále dusněji. Jeden z Diamantů přinesl broskvový likér. Zakrátko díky Nočnímu zpěvákovi a Ocilkovi - dalšímu Stvořiteli z našeho středu - broskvovce nesmírně přibýlo a účastníci se s nadšením vrhli na nový nápoj. Nemám pivo rád, ale broskví sním jakékoli množství. Vypil jsem jednu sklenku a potom jsem se nechal přemluvit na druhou. Ponořen do vzrušující debaty s Mluvčím Pískovcem ani nevím, kdy jsem vypil třetí a možná i čtvrtou.

Rozhodně příliš rychle. Svět se smrskl na teplý, světlý a útulný pelíšek a podivně se změnil. Většina věcí poztrácela správné tvary a rozměry, nafukovala se a přímo pukala smíchem. Mrkala právě získanými očima. Vzlétala do vzduchu, kde se vznášela barevná oblaka, stříbrné hvězdičky a nafouklé lesklé nestvůrky, podobné břichatým drakům. Váhal jsem: můžu za to já nebo můj talent?

Vzpomínám si ještě na Vinaře. S rozježenými vlasy mokkými potem krmil svou pětici krys. Zvířátka se špičatými nosíky lezla po stole, nakukovala do sklenek a ochutnávala sladký trunk. Záhy dvě z nich usnula v misce na sýr, třetí a čtvrtá někde zalezla před tuze zvědavým Máťou. Poslední sledovali ostatní mágové a slzeli smíchy. Zvířátko se úporně pokoušelo postavit na zadní a umýt si vousky. Pokaždé ztratilo rovnováhu a se zoufalým máváním tlapek se převrátilo na záda.

Jako v mlze si vzpomínám na Čepela a Nočního zpěváka, přetlačující se v páce. Paprska, který usnul přitulen k šedočerné panterově srsti, a Myšku, spícího jako nemluvně. Ostatní tvořili barvitou směs s lákavou, ostrou chutí zlatoskvoucích plodů.

Probral jsem se ve vlastní posteli s hlavou těžkou jako kámen. Muselo být už hrozně pozdě. Venku bylo hezky, protože oknem pronikaly dovnitř šikmé paprsky slunce, vykreslující na stěně ovály okenních rámců. Před zrcadlem stála neznámá žena a stáčela si vlasy. Když jsem se pohnul, ohlédla se a přivítivě se na mě usmála. V ústech měla několik sponek na vlasy. Podezřívavě jsem přelétl pohledem známý pokoj. Opravdu jsem doma. Co tady dělá? Ale ovšem. Vždyť bydlím s Nočním zpěvákem. Opravdu si už dovoluje příliš.

Pohlédl jsem k jeho lůžku. Nespál. Ležel, hlavou se opíral o rameno, pohlížel na mě a nevinně se usmíval. Na hrudi mu spočívala dívčí hlavička s rozcuchanými vlasy. Květina na její tváři se rozmazáním změnila v barevnou šmouhu.

Jak se máš?" zeptal se Noční zpěvák srdečně.

Pohlédl jsem znovu na ženu před zrcadlem s pocitem narůstající paniky. Kdesi v hlubině paměti se pomalu otevřela jakási dvířka a připomenul jsem si další fragmenty oné bláznivé noci. Svatá matka! Podlaha, kolébající se pod nohama jako paluba lodi. Vůně exotických květin, dotyk vlhké, horké kůže a rozkoš zmítající celým tělem jako vodopád.

"ZABIJU TĚ, ZPĚVÁKU!"

"Proč??" ohradil se dotčeně. "V noci jsi neměl námitky."

"Ale teď mám, lotře!! Opil jsi mě a zneužil příležitosti!"

"Sám ses opil!" protestoval pobouřeně. "A ujišťuju tě, že zneužití vypadá docela jinak."

Pohled na dva lidi, hroící si pěstmi v naprostém tichu je podivil a nepochopitelný, avšak pokud jde o mágy, v Zámku to není nic zvláštního. Žena před zrcadlem pomohla té druhé s oblékáním a urychleně zmizely za dveřmi, protože ve vzduchu visel skandál,

"Zklamal jsi mou důvěru!"

"To je toho! To si tak ceníš svého nešťastného panictví? Ve dveřích se musíš sklonit a chováš se jako panenka!"

"Ty nemáš za mě co rozhodovat, kdy, jak a s kým! A určitě už ne s nějakou děvkou!"

"Urážíš Rúži! Patří k cechu. Ve Školce je nejlepší, pro tebe je až moc dobrá, balíku! Horský vítr si vždycky vybírá zrovna ji."

Co je tedy dobré pro Mistra iluzí, má stačit i mně?

"Ledaže je zabraná," doplnil Noční zpěvák zlomyslně. "Pak si Vítr bere některého z chlapců."

Jako bych dostal úder pod pás.

"Tys to nevěděl?" podivil se Noční zpěvák pokrytecky. "Vždyť tolik času trávíte spolu..."

Dal jsem mu facku.

Usedl jsem na okraj lůžka s rukou na tváři. To byl konec. Oblékl jsem se a začal sbírat své věci. Knížky, poznámky, kresby. Oddělil jsem všechny dárky, které jsem od Nočního zpěváka dostal, a položil jsem je na stůl. Nebylo jich málo. Přiznávám, že mi srdce bušilo, když jsem uchopil blůzu s draky, ale byl jsem příliš hrdý, než abych si ji nechal. Noční zpěvák mě provázel pohledem zbitého psa. Bylo mi ho líto. Nechtěný dárek v podobě prvního děvčete bych mu dokázal odpustit. Určitě měl dobrý úmysl, a zase mu nevyšel. Ale nemohl jsem a nechtěl jsem přejít a zapomenout tu druhou věc. Pár znaků předaných ve zlosti zničilo mou důvěru k Horskému větru, rozhodně ji důkladně poškodilo. Už nikdy s ním nepůjdu do sprch po výcviku, abych si smyl pot. I kdyby na mě pohlížel nezúčastněně, chtěl se mě sebenevinněji dotknout, vždycky už budu uvažovat, nač v tu chvíli myslí. Noční zpěvák mi opravdu ublížil.

"Dlužím ti ještě půl talentu. Za tu cukřenku s motýly," sdělil mi se sklopenýma očima.

"Nedlužíš. Obchodník poslal novou objednávku?"

"Poslal."

"Odmítni," odsekl jsem suše.

Odesl jsem tašku se svými věcmi do prvního prázdného pokoje v přilehlé galerii. Loktem jsem stiskl kliku a kopl do dveří. Místnost byla světlá s čistě uklizená. A děsivě prázdná.

Když Mistr Mluvčí vstoupil do třídy, přivítalo ho dvacet sedm párů očí, hledících však rezervovaně. Rozhlížel se po mladých tvářích. Nejmenší v první řadě je nepochybně onen malý" Poutník, skoro dítě. Hned za ním se tyčila postava mnohem staršího hochy. Houština kudrnatých vlasů padající před široké obočí, pronikavé šikmé oči. To bude nástupce Horského větra. Hned vedle Noční zpěvák, rozdrbaný a přezíravě opřený o loket. Z druhé strany nějaký mladý lovec. Zápěstí stažená řemeny, rukávy ohrnuté nad lokty. Úsečný pohled. Potom kulat'oučký Konec. Vzadu za ním... kdo? Asi Pískovec. Jsou tu také Oblak a Šedák. Ty zná. To jsou Mluvčí. Byl při jejich přijetí. Který je asi ten obhájce krysa? A kam se poděl mladý kníže? Už dlouho ho Kovář nevidal v zahradách. Že by se vrátil domů? V tom případě by jich ale bylo jen dvacet šest. . .

Z naší strany jsme viděli muže přes čtyřicet (čili podle nás hrozně starého), s hustými vlasy barvy "pepř a sůl", stejnými kníry a krátkou bradkou. Oči měl malé jako dva kamínky. Hleděly vesele a trochu roztržitě.

Úkradkem jsem dal znamení Konci, aby mi tlumočil sdělovaná slova.

"Jmenuji se Kovář," řekl mág s rukama složenýma na prsou. "A jsem "blankytný" Mluvčí."

Sálem proběhla výměna mnoha pohledů. Další všetečný "čtenář" myšlenek.

"Oslovení Mistře Mluvčí pokládám za příliš oficiální, a Mistře Kováři nezní moc chytře. Postačí tedy samotné: Kováři."

"Podbízí se," sdělil Konec.

Kovář zvedl z podlahy Gladiátorovu rákosku, která dosud ležela tam, kam jsem ji pohodil. Několikrát ji rukama prohnul.

"Odporný nástroj," prohlásil.

"Synu," oslovil Paprška. "Otevři okno."

Gladiátor by ho oslovil jízlivým: "Panáčku" a Paprsek by ještě před dvěma týdny vyzvu ignoroval. Ale to bylo dávno. Okno bylo otevřeno a rákoska fičela z místnosti přímo do větvi starého stromu, kde zůstala vězet navždy.

"Jak se jmenuješ ty, synku?" obrátil se mág na zaskočeného Myšku.

"Myška. Tedy Jedlička," opravil se chlapec a uši mu zčervenaly.

Jedlová Myško, jdi nyní naproti do knihovny a požádej "želvy", aby ti dali tematický index. Ale jen pátý díl, protože celý bys neunesl."

Myška odběhl a Kovář se zaměřil na Vinaře. Krysa právě přestala podřimovat a prodírala se na svobodu, aby si protáhla tlapy. Poplašený Vinař se ji snažil vecpat zpátky pod kabát. Současně se hrbil, aby tuto manipulaci skryl. Ale marně.

"Ukaž, copak to máš, synku. Neboj se."

Vinař váhavě podal zvířátko Mluvčímu.

"Dobře udržovaná," pochválil mág. "A dost velká. Má snad čtvrt šekelu." Potěžkal krysu v ruce.

"Nepřekrmuješ ji?"

"Dokážeš udělat druhou?" Mluvčí mi vstoupil do hlavy tak nečekaně, že jsem se zachvěl.

"Dokážu."

Nebylo to nic těžkého. V momentě držel mág na nice dvě krysy. Obě mu očichávaly prsty a šplhaly se po paži. Pohlídl obě. Potom jednu podal Vinaři a druhou posadil na šikmou desku pultíku. Hoch nejistě pohlížel z jedné na druhou. Obě byly stejné. Konečně tu, kterou držel v ruce, podal rozhodně Mluvčímu a vzal si tu, která obratně balancovala na hraně pultu.

"Ta druhá je "prázdná", " vysvětlil.

Mluvčí se rozesmál a rozcuchal Krotiteli zježené vlasy. Vinař měl pravdu. Zlikvidoval jsem přelud krysy sedící Mluvčímu na ruce.

Jsi dobrý. Velice dobrý," předal mi příznivou myšlenku. "Nemág by je nerozlišil."

Mezitím se vrátil Myška, shrbený tíhou knižního katalogu. Kovář ho od chlapce převzal a položil na stůl.

"Když jsi tak zdatný, synku," obrátil se k Vinaři, "jako odměnu si nyní můžeš jako první vybrat pět titulů které si půjčíš na čtení."

Zaskočený Vinař vykulil oči.

Postupně jsme ohlašovali svá studijní přání. Kdo si nebyl jist, mohl prolistovat seznam a vybrat si podle Mluvčího rady. Myška chtěl atlas map a k našemu překvapení Dějiny dvorních úborů. Já jsem konečně mohl splnit své přání. Vzal jsem si Tropické ryby, silný svazek vyčnívající z poličky, a tudíž těžko ukradnutelný Poutníky. Noční zpěvák provokativně chtěl Války o pohár - román plný lupičů, bojovníků, netvorů, pokladů a princezen, který neměl s vědeckým dílem nic společného. Kovář ani nemrkl. Jen pravil:

"Přečti si ho důkladně, protože tě budu zkoušet."

Vývolalo to vlnu smíchu. Konec, který mi trpělivě předával zajímavější řeči, se chechtal do dlaní a předpovídal těžké boje mezi Kovářem a Nočním zpěvákem.

K našemu překvapení Mluvčí skutečně požádal za dva dny Nočního zpěváka o výpověď. I když jinak, než jsme čekali.

Po vyslechnutí obsahu pokýval hlavou a řekl:

"Dobře, synku. Máš dobrou paměť, A teď mi pověz, kteří z hrdinů jsou historickými postavami."

Řekl bych, že mladý Stvořitel pod srstí pobledl,

"Křemen... Dlouhoruký... Léčivá sůl..." pronášel nejistě.

"A teď si probereme bitvu u Jeleního brodu, jak proběhla ve skutečnosti, bez těch nesmyslných literárních ozdůbek. A také probereme výzbroj obou bojujících stran. Válka o pohár je poměrně volnou interpretací historie teritoriálních bojů na Válečném poloostrově, chlapi. Odstrňte nábytek ke stěnám a ať někdo podá křidu. Na podlahu nakreslíme plán bitvy a Noční zpěvák bude naším průvodcem."

To byla nejlepší hodina dějepisu, jaké jsem se kdy účastnil. Přestože nás za půl hodiny už bolela kolena, jak jsme leželi po čtyřech po tvrdé podlaze. Všichni jsme se báječně bavili, kromě Nočního zpěváka. Na konci hodiny vypadal, jako by se bitvy osobně účastnil. Kovář byl nemilosrdný a přitom měl dokonalé chování. Po skončení vyučování si mohl Noční zpěvák vybrat novou četbu. Tentokrát si bez předvádění vzal Molekulární chemii - vybrané problémy, Legendu Šedáka Stvořitele a nejistým hlasem (jak mě ujistil Konec) se zeptal, jestli si může vzít Potopené město, zábavný román, který v podzámčí neměli.

"Samozřejmě," souhlasil Kovář. "To je opravdu dobrá kniha. Sám jsem ji četl dvakrát."

Lavice, které putovaly ke stěnám, se nevrátily na svá místa. Připadalo nám lepší postavit je do kruhu s volným místem uprostřed. Tak jsme na sebe všichni viděli. Kovář chodil uprostřed, přednášel a mohl přijít každému z nás, aniž by narážel na hrany nábytku. Někdo to žertem nazval Vnitřním Kruhem, jiný to opravil na Druhý Kruh a to už zůstalo. Přitom nešlo jen o rozestavení nábytku ve třídě. Druhým Kruhem jsme byli my sami, spjati vzájemnou solidaritou.

Gladiátor nám určitým způsobem prospěl. Nic nespojuje tak jako společný nepřítel. Nikdo už nepřipomínal podrazy vůči Paprskovi, já jsem nedělal Nočnímu zpěvákovi schválnosti. Prostě jsme už nebydleli spolu a méně jsme si "povídali". Uvnitř Druhého Kruhu se rovněž zrodila idea "hodin chvály", očekávaných stejně netrpělivě jako s obavami. Každý z nás dostal možnost předvést se ze své nejlepší stránky: talent. Připravovali jsme se k těmto ukázkám velice pečlivě. Brali jsme je skoro tak vážně jako kdysi zkoušku na "blankyt".

Právě tehdy jsem měl konečně příležitost seznámit se se skutečnými možnostmi Myšky. S vážností a napětím v obličejích se objevoval a mizel v různých koutech místnosti s přímo neuvěřitelnou rychlostí. Přemísťoval drobné předměty z jednoho místa na druhé v mezích chyby tloušťky nitky až tenkého provázku, což jsme speciálně měřili. Rozdělil jablko a dílky poslal na dvě, tři i čtyři místa současně. Hranice přeskoků vymezovaly roviny řezu. Mrazilo mě při pohledu, jak mizí polovina broskve a řez prochází přesně slupkou, dužinou i středem tvrdé pecky. Poprvé jsem si plně uvědomil, proč Kruh tak žárlivě střeží svá tajemství před obecným lidem, proč tak tvrdě vyžaduje od mágů dodržování zákonů a proč se nás tolik bojí okolní země. Jeden jediný Poutník by dokázal zlikvidovat nepřátelskou armádu tím, že by ji poslal "nikam", například na dno oceánu. Dosud jsme nedoceňovali Myšku, který se projevil jako nesmírně kvalitní mág. Po jeho "hodině chvály" si ho ostatní "půlky" začali vážit mnohem víc.

Pozorovatel Gryf vymýšlel těžko, čím se ukázat. Možnosti jeho kasty jsou málo efektní. Spojil se tedy se dvěma Poutníky - Perem a Hadařem. "Skočili" co nejdál a Gryf je dokázal vyhledat mezi stovkami jiných duševních emanací a sepsal, co v době své nepřítomnosti dělali. Po jejich návratu jsme srovnali Gryfovy záznamy s jejich zprávami. Shodovaly se skoro ideálně. Přitom byly velice směšné.

Zajímalo nás, co chystají Jiskry, hlavně Paprsek. Protože jsme znali ctižádost knížecího potomka, nejefektivnější nám připadalo podpálení celého Zámku. Spolek dvou vládců plamenů se však omezil na ukázkou umělých ohňů, přičemž Paprsek si zvolil skromnější, vnitřní. Stál na tradičním místě uprostřed místnosti, se silnými rukavicemi na ruce, ohříval a ohýbal kousky skla. Tasil je pouhým talentem a spojoval do báječných miniatur, které rozdával přítomným. Pokud to někomu připadá snadné, ať to zkuste. Tak precizní ovládnutí své síly, aby materiál nepopraskal nebo se neroztavil, vyžaduje velké soustředění. Na konci hodiny Paprsek tonul v potu a slzely mu oči od žáru vydávaného zpracovávaným sklem. Zneklidněný Kovář ho balil do mokřých ručníků. Ukázka si však získala plné uznání.

Všechny však předstihl Vinař, který předvedl píšící krysu. Nevymýšlím si. Krotitel přinesl svého oblíbence, pečlivě vykartáčovaného, s blankytně modrou mašlí na ocase a docela vážně ho představil jako jediného svého druhu, vzdělaného představitele kasty hlodavců. Za všeobecného veselí ho položil na velký list papíru a položil před něj kousek tuhy. Sám usedl opodál a přehodil si nohu přes nohu. Několik minut se nedělo nic, krysa se chovala jako krysa, tedy čichala, drbala se zadní nohou za uchem a pokoušela se sníst mašli. Soustředěný Vinař seděl nehybně jako socha. Nebýt přísného zákazu nerušit při "hodinách chvály", začali bychom se mu posmívat. Najednou krysa projevila zájem o tuhu. Uchopila ji do tlapky a začala kreslit na papír neohrabaná, ale čitelná písmena. Se zatajeným dechem a vyvalenými očima jsme četli: NAVALTE SÝR, BEZOCASÍ TUPCI.

Propukli jsme nepotlačitelným smíchem. Krysa se poplašila a už se nenechala přinutit k dalšímu psaní. Vinařova hodina tedy trvala necelých deset minut, ale přesto jsme ji uznali za nejpodařenější. Krysa dostala sýr a Vinař pozvání na večer do vinárny se staršími mágy.

Volný přístup do knihovny, který nám zakrátko zajistil Kovář, přinesl plody podivuhodnými a dramatickými událostmi. V mém případě začaly "stopováním draků", tedy tím, že jsem dal průchod své vášni a vyhledával vše, co se jich týkalo. Jako krtek jsem ryl v hromádách rytin, starých záznamů, ještě starších rukopisů i nových tisků. Hledal jsem i nepatrné zmínky a zjistil jsem něco podivného. Psané dějiny začaly zničeho nic zprávami o střetech mezi příchozími z ostrovů a původními obyvateli pobřeží a o míšení ras, ke kterému došlo krátce potom. Ještě předtím se ovšem stala spousta věcí, což jsem dobře věděl. Dračí souostroví nebylo pouhým dočasným útočištěm uprchlíků od moře. Stavěli tam města, psali knihy, vedli registry a kalendáře. Kam se to všechno podělo? Není možné, že by na pevnině z tohoto dědictví nic nezbylo. Pozůstalost po předcích nemohlo tvořit jen těch tři sta svazků zanechaných na Ještěru.

Připomnělo mi to rukopisy přivezené ze souostroví. Zatoužil jsem si je prohlédnout ještě jednou. Třeba se mi je tady podaří přečíst. Nebo se to už "želvám" povedlo? K mému nesmírnému údivu knihovník o těch svazcích nic nevěděl. Zeptal jsem se jiného. Totéž. Naprosto jsem otrávil Strážce všech tří směrů a pronikl jsem až k samotnému Mistru, až mě konečně klidné želvy měly dost. Dosti rozhodně mě vykazaly z knihovny (vlastně mě vyvedly za límec a pohrozily výpraskem jako za časů Gladiátora). Všechno naznačovalo, že nedocenitelné knihy z Ještěru nenávratně zmizely.



Svěřil jsem se se svými obavami nejbližším přátelům. Prozradil jsem jim tajemství jeskyní na Ještěru, když předtím složili přísahu, zesílenou smíšením krve získané píchnutím do prstu, že budou mlčet. Zpráva o knihovně starověkého mága na ně udělala veliký dojem.

"Když jsi je dovezl, někde budou," prohlásil rozšafně Konec o třech zmizelých svazcích. "Želvy nic neztratí, myslí na všechno. Když ses nic nedověděl, znamená to, že skutečně nic nevědí."

"Nebo lžou," ozval se Noční zpěvák. "Kdoví, co v těch knihách bylo. Třeba je spálili."

"To by nedokázali. Stvořitel je "zhustil" a pouze Stvořitel je může zničit. A vůbec, viděl jsi někdy mága, který by zničil jakoukoli knihu?"

"Ne," přiznal Noční zpěvák.

"Možná jednou," dodal a předal mi portrét bývalého Paprška.

Po naší poradě doráželo na Strážce slov už pět vědychtivých mladíků, protože i Myška se odvážil klást dotěrné dotazy. Nenašel jsem Poutníka, který mě dopravil do Zámku, ale zato zkoušejícího Mluvčího. Na dotaz, co se stalo s rukopisy, vysvětlil upřímně:

"Byly předány Mistru Strážců slov."

"Určitě?" zapochyboval jsem.

Mluvčí se rozzlobil.

"Chybí ti dobré vychování, mládenče. Jdi za knihovníkem a nemař můj čas."

Kruh se uzavřel.

"Uvědomuješ si vůbec, čeho chceš dosáhnout?" zuřil Noční zpěvák. "Najít tři knihy v Zámku, který má dva tisíce šestset osmdesát dva plků plochy. Vynásob to patry a objemem hlavních věží. Než něco najdeš, zestárneš, a to i pokud ti nikdo nebude překážet. Přišel jsi o rozum?"

Jenom jsem mávl rukou.

"Nejde jen o ty tři svazky. Mrakožrout a Jahoda našli podzemní sklad plný prázdných poliček. A na nich místy pohozené zbytky rukopisů. Jestli to nebyla knihovna mnohem větší než ta mrtvého Strážce slov, sním krysu."

"Sněž si své boty," urazil se Vinař.

Jde o několik tisíc svazků. Všechno, co bylo odvezeno z Ještěru počátkem Ěry Diaspory. Určitě se z toho zachovala alespoň část. "Želvy" byly už tenkrát praštěné, pokud šlo o knihy. Musí toho být hodně," pokračoval jsem. "Víte, co to znamená?"

Vinařovi, který četl mé znaky, blesko v očích a rozhlédl se po ostatních.

"To znamená, vážení spiklenci..." řekl vzrušeným hlasem, "že musíme hledat veliký sklad plný starých knih."

"Nebo několik menších," Myška vzrušením zčervenál. "Proboha! Tolik knih. Ale proč by je někdo skrýval před ostatními?"

Tuto otázku jsme si kladli všichni.

"Kamínek má pravdu," řekl Konec. "Veliká hala někde v ústraní. Zřejmě nenavštěvovaná a známá jen několika lidem. Zpěváků...?"

"Ty si snad myslíš, že znám tenhle barák nazpaměť," trhl sebou Noční zpěvák.

"Ovšem!" pronesli současně Myška a Vinař.

Noční zpěvák už odedávna rýsoval a shromažďoval plány Zámku. Od těch kreslených ještě neobratnou dětskou rukou až k nejnovějším s vodorovnými a svislými průměty. S úplnými popisy a rozměry. Vytáhl tyto papíry ze skříně a zahájili jsme pracnou analýzu. Ihned bylo možné vyloučit ubytovny sloužících a stáje. Totéž se týkalo prostor blízko kuchyní a koupelen s ohledem na vlhkost.

"Pokud byla ta sbírka zakonzervovaná jako ty z Ještěru, může být potopena třeba v močůvce," poznamenal Noční zpěvák ironicky.

"Neznáš Strážce? To jsou maniaci. Spí na knihách jako staří draci na svých pokladech."

"A co když je ta knihovna v nějakých starých sklepeních?" otázal se Myška Konce, aniž si uvědomil, že s Nočním zpěvákem právě o něčem takovém uvažujeme.

"Slyšel jsem, že myši dobře opisují," pohlédl na něj Mluvčí.

"Och..." vzdychl Myška rozmrzele.

Záznamy Nočního zpěváka však neobsahovaly všechno. Ústřední věž, nejobtížnější k proměření, stále čekala na zpracování. Totéž se týkalo jižní věže a několika dalších menších budov. Většina mágů znala vášeň Nočního zpěváka, nikoho tedy neudivoval pohled na chlupatého Stvořitele s měřicím pásmem a teodolitem, jak úporně drápe na kousky papíru a tuhého pergamenu.

Netrpělivě jsme čekali na výsledek jeho práce, ale mýjely dny a Zpěvák neobjevil v zámecké architektuře nic podezřelého. Začali jsme pochybovat a smysluplnosti našeho hledání. Třeba jsme se opravdu mýlili. Pro svá podezření jsme měli dost chabé podklady. Chyběla nám jistota, že sbírky starověké knihovny jsou skutečně v Zámku. Vlastně nebylo jisté ani to, že doopravdy existují. Kolem Zámku Mágů mezitím propuklo jaro jako gejzír plný tepla, slunce a květů. Mnohem dříve, než jsem čekal já, donedávna obyvatel chladnějších oblastí na severu země.

V zahradách rozkvétaly obrovské bílé kytice ovocných stromů a rané růže. Sluhové dělali jarní úklid. Vyprášili a vyvěsili koberce a gobelíny. Pláště, svetry a vysoké boty putovaly do skříní. Na denním světle se objevily plátěné tuniky, lehké kalhoty a sandály.

Třetího teplého dne ke mně vpadla čtveřice přátel v čele s Nočním zpěvákem, všichni nesmírně vzrušení.

"Jižní věž! Určitě!" sděloval mi Stvořitel už ode dveří.

Rozvinul na stole papírový svitek. Nad plachtou plnou nárysů se srazilo pět hlav. Začalo to vřít.

"Podívejte se tady..."

"Kde?"

"Co jsi našel?"

"Výšky... Au! Přestaň, Kamínku!"

"Vysvětli mi to. Vidiš, že nemůže vydržet."

"Jižní věž je nejstarší. Prý byla postavena jako první. Proměřil jsem ji zvenčí i zevnitř. V prvním patře je velký sál, ve druhém spousta různých pracoven, ve třetím totéž." Noční zpěvák předával všem naráz. "Strašlivá dřina, proměřit každou stěnu samostatně, čtvrté patro tvoří místnosti správce a nad nimi jsou střechy. Koukněte. Sál: výška, šest pik, potom tři patra

po čtyřech pikách a jedna necelé dvě. Výška zvenčí: dvacet pět pik, tři a půl kroku, dva lokte..."

"Dobrá, dobrá... Pokračuj."

"Celková výška vnitřních místností činí... jednadvacet pik s přihlédnutím ke stropům. Plus střešní věnec... Rozdíl asi tři piky!"

Noční zpěvák se hrdě rozhlédl.

Je tam ještě jedno patro!"

"A nikdo si toho za ta léta nevšiml?" podivil jsem se.

"Nikdo nechtěl prolézat zaprášená skladiště bez oken. Navíc jsem věděl, co hledám."

Jižní věž byla vidět z okna Nočního zpěváka. Na široký parapet postavil stojan s dalekohledem, kterým jsme si mohli důkladně prohlédnout budovu, která nás tolik zajímala.

"Lze tam nějak proniknout?" zeptal jsem se Nočního zpěváka po prohlídce. Zdi věže byly od jisté výšky úplně jednoduché, ale stíny pod šikmými stříškami skrývaly malé otvory. Působily dojmem střílen, ale po bližším zkoumání bylo možné zahlédnout lesk okenních skel.

"Z půdy to nejde. Zjišťoval jsem to. Zdi zvenčí kamenné a zevnitř cihlové. Tloušťka od kroku do dvou dlani. Strop, šalování, dubové fošny, rákosové podbití a minerální zásyp."

"Skrutý průchod?"

"Není. Jsem přece Stvořitel nebo ne?"

"Jsi... A nejlepším architektem, jakého znám."

"Znáš jich hodně?"

"Jenom tebe. Zřejmě tam mohou proniknout jen Poutníci... nebo Stvořitelé."

"Jestli mám dělat díry do stropu, tak na to zapomeň."

"Chceš tam poslat Myšku? Dobře víš, že "neskočí" do místa, které nezná. Narazí na sloup a bude na kaši."

"Sloupy umí předvídat."

"A co ještě?" rozčilil jsem se.

"Jsi Stvořitel nebo Průvodce snů? Víš, co ti udělá Myškova rodina, když ho ohroží?"

Řešení našel Vinař. Vystrčil ruku z okna a za chvíli na ni usedl jeden z holubů hnězdících na římsách a převisech zdí. Krotitel hladil šedá ptáčí pírk a jeho liščí obličej zaplavoval známý výraz vzdalování. Posadil ptáka na dalekohled a sám se usadil na podlaze se zkříženými nohama a rukama na kolenou. Přimhouřil oči. Pták odletěl. Třepetající šedá skvrnka zamířila k věži. Dalekohledem bylo patrné, jak pták postupně přistává v úzkých okenních výklencích. Potom zmizel za rohem.

Vinařovy ruce se mírně pohybovaly. Vraťtil obočí, víčka se mu třásla. Byl spojen s okřídleným poslem podobně jako se Mrakožrout kdysi spojoval se mnou. Tu se jeho obočí údivem zvedlo a obličej se mu rozjasnil výrazem radostné nedůvěry. Jako by se v něm rozsvítila lampa. Napjatě jsme sledovali jeho obličej, měnící se jako vodní hladina. Odrážely se v něm: radost, údiv, uvažování, mírný neklid... Potom opět úsměv... Nakonec opět získal masku soustředění. Věděli jsme, že se za chvíli "vrátí".

Najednou se Vinařův obličej sešklebil v děsivé grimase. Prudce padl dozadu, až udeřil hlavou o zem. Jeho tělo se křečovitě prohnulo tak, že se chvíli dotýkal podlahy jen patami a temenem hlavy. Ruce vystrčil před sebe jako v obraně. Polekaně jsme se k němu vrhli, ale za okamžik už bylo po všem. Náhle uvolnil svaly, klesl na podlahu a nabyl vědomí.

Rozpačitý, stydlivý a nešťastný odstrčil naše dlaně. Po několika slovech vysvětlení zmizel, aby si vyměnil mokré kalhoty. Připomínalo to záchvat choroby.

Zatahal jsem Konce za rukáv.

"Chytil ho jestřáb," vysvětlil Mluvčí, stále ještě trochu otřesen.

"Vinaře...?"

"Holuba. Holub zahynul a Vinař s ním, v jistém smyslu."

Pocítil jsem soucit. To muselo být skutečně příšerné. V jednom okamžiku se radovat ze slunce a letu, a hned nato umírat, drásán ostrými spáry. Zbývala ještě smrt samotného holuba. Jestřábi se odjakživa živí drobným ptactvem. To však nebyla žádná útěcha pro Krotitele, který pokládal zvířata za své přátele.

Vinařův holub se ještě před smrtí stačil protáhnout rozbitým okénkem do věže. Krotitel spatřil očima ptáka velkou místnost, zastavenou regály. Temnou, zaprášenou, se záclonami pavučin v koutech. Na policích hromady starých knih a válcových pouzder, nepochybně obsahujících zápisy na svitcích. Všechno pokryté vrstvami lehkého šedého prachu, jako by se nikdo nedotkl těchto předmětů snad desítky let. Pták ťpal po policích a podlaze, kde zanechával otisky drobných stop. Mág počítal regály a zapamatoval si jejich polohu.

Tak byl Noční zpěvák, čerpající přímo z Vinařovy mysli, schopný narýsovat plán místnosti a označit v ní volná místa, kam se může Poutník bez úhony přenést.

Sen o tajné knihovně se stal skutečností. Směšný, nereálný nápad zrozený v nezralé hlavě odpovídal pravdě. Život umí

překvapit.

Nemohli jsme se dočkat, až se na vlastní oči přesvědčíme, co obsahuje skrytá knihovna. Určitě zakázaná díla, cenné poklady lidského ducha. Možná dokonce nebezpečná. Proč by je jinak skrývali na tak nepřístupném místě?

"I kdyby nestály za nic, báječně se bavím," utěšoval mě Noční zpěvák.

Trásli jsme se netrpělivostí. Mezitím se vzbouřil... Myška, na kterém závisel úspěch celého záměru. Ne a ne. "Neskočí" nikam podle mapy nakreslené na základě pozorování nějakého hloupého holuba. Život ho ještě neomrzela. A my netušíme, do čeho ho nutíme,

"Udělám pro tebe všechno, co si budeš přát, Myško," nabízel Noční zpěvák.

"Hedvábnou tuniku?" projevil zájem malý Poutník. "A paví péra? A šerbet?"

"Plnou miskou. Jen pro tebe," ujistil ho Noční zpěvák.

"Uvážím to," řekl Myška milostivě.

"Já tu Myš nepoznávám!" vmísil se Vínář. Je teď hrozně drzý a hrabivý. Poslouchej, ty odporný potkane! Když ti Kamínek chránil prdel, neptal se, co za to dostane."

"A víme, co dostal," přidal se Konec. "Pěstí do obličeje. Dobře víš, Jedličko, komu na těch knihách záleží nejvíc. Promysli to."

Myška splaskl jako překynuté těsto.

"Tak dobře, teda jen šerbet. Riskuju, něco mi teda patří..." pronesl lítostivě.

Noční zpěvák mi později tyto věty opakoval, mírně pohoršen Myškovým chováním. Já jsem mu to však neměl za zlé. Právě naopak, usoudil jsem, že konečně získává charakter. Dosud spolužákům ve všem podléhal. Je dobře, že se tentokrát setkali alespoň s nějakým odporem z jeho strany. Ať bojuje o své. Může mu to jenom prospět.

Tradiční dobou pro neobvyklá dobrodružství je noc nebo přinejmenším západ slunce. My jsme však zvolili jasný den, hned po vyučování s Kovářem. Jedinými zdroji světla v zakázaném patře byla maličká okénka těsně u stropu a bylo třeba, aby Myška něco viděl, až se tam ocitne. Malý Poutník bral svou misi velice vážně. Desetkrát ověřoval plán Nočního zpěváka a nakreslil do něj vlastní záhadné značky a šipky.

Sešli jsme se u Nočního zpěváka.

"Máš deset minut," poučoval Myšku Konec, když byl chlapec připraven. "Skočíš, rozhlédneš se a vrátíš se. A vezmi s sebou nějakou knížku. Nezapomeň, deset minut. Po patnácti oznámíme Kovářovi, že se ti něco stalo."

Myška pobledl a začal zhluboka dýchat. Konec od něj odstoupil na tři kroky a nastavil kuličkové hodiny na stole. Na dané znamení Myška otočil přesýpací hodiny, které držel v ruce, zavřel oči a zmizel.

Upnuli jsme pozornost na hodiny. Konec pohyboval rty v odpočítávání času. Piliny vteřin padaly na miskou, která klesala a uvolňovala mechanismus dávkující větší kuličky minut. Noční zpěvák si hryzal knír. Vínář svíral pěsti, aniž odtrhl pohled od hodin. Na dně zdobené misky už spočívalo devět kuliček, čekali jsme. Spadla desátá. Potom jedenáctá. Myška se nevracel. Jako plátno bílý Vínář vyskočil. Chytil jsem ho za ruku.

Jen klid. Zbývají mu ještě čtyři minuty.

"Sáhni k němu, Konci."

Konec přikývl. Po chvíli se mu na kulatém obličeji objevil výraz úlevy.

"Nic mu není. Ledaže se zalkne vzrušením. Prosil ještě o chvilíčku času. Hned se vrátí."

Napjatě jsme čekali. Myška se objevil na původním místě. Prohýbal se pod nákladem několika velkých knih, které držel v náručí. Zrudlý úsilím, ve vlasech měl pavučinu a rukávy vypadaly, jako kdyby s nimi smýčel hodně špinavou podlahu. Knihy upustil na podlahu, až se zvedl oblak prachu a všichni jsme se rozkašlali. Myška se rázem stal středem uragánu nadšení. Asi půl minuty musel snášet poplácávání a objímání. Potom jsme se věnovali knihám. Otřeli jsme je ručníkem, který okamžitě přestal být bílý. Myška hrdě podal jeden svazek Nočnímu zpěvákovi. Na kožené obálce zčernalé stářím byl vytlačen znak kruhu a plamene, se zbytky zlacení. Noční zpěvák otevřel knihu na první straně a úžasem zkameněl. Zíral do ní jako zhypnotizovaný. Kromě Myšky jsme se všichni nahrnuli k němu. Uprostřed titulní stránky jsme spatřili dvě znamení namalovaná tenkým štětečkem. Tuš musela být výborné kvality, protože léty nevybledla. Četl jsem: "Šedák Stvořitel."

Zírali jsme na nápis vzrušení a současně plni nedůvěry. Deník legendárního mága žijícího před čtyřmi staletími. Přímou nepředstavitelný poklad. Noční zpěvák jel prsty po stránkách, popsaných starodávným písmem.

"Bože! Na Věčný Kruh! Nezdá se mi to, Kamínku? Zahynul při požáru, myslel jsem, že to taky shořelo!"

"Všichni si to mysleli, kromě těch, kteří věděli. Proč asi schovali jeho deník do věže? Vždyť jsou lidé, kteří by si dali za možnost přečtení autentických zápisků useknout ruku. Místo oné pozdější verze, sepsané nějakou "želvou"."

"Nic si nenechám useknout. A taky si to nedám vzít. Hned se pustím do čtení a nepřestanu, dokud neskončím. Třeba celou noc."

(Trošku předběhnu události. Noční zpěvák po ukončení četby komentoval: "Nepříjemný typ. Pekelně schopný. Dábelsky inteligentní, studený jako had a odporně cynický. Ještě štěstí, že už nežije.")

Druhý rukopis pojednával o kultu Velkého hada, jak jsme se přesvědčili zběžným prohlédnutím textu. Myška ho vzal dětinsky zaujat kresbami, znázorňujícími krvavé rituály a ornamenty v podobě plazů. Připomnělo mi to materiály a sochy zanechané na Ještěru.

Třetí svazek byl popsán různými druhy písma. Na první pohled nevypadal moc zajímavě. Ve čtyřech sloupcích byly: data stará asi sto let, jména a občas názvy rodů, nějaká čísla a krátké komentáře, místy shrnuté jen jedním znakem. Nahlíželi jsme si přes ramena a četli:

Desátý [den] žatvy, rok Lva; Ostrý z Kamenné; 164; za cestu.

Patnáctý žatvy, rok Lva; Svízel, správce býkoveckého kraje; 2000; transport stříbra, ocel pro Zrcadláře.

Osmnáctý žatvy, rok Lva; tichoruký od Černého; 1500; likvidace Koček, zdařilá.

Dvacátý žatvy, rok Lva; tichoruký od Černého; 1200; víno pro kněze; zdařilá  
Třicátý druhý žatvy, rok Lva; Orel z Podhory; zbraně a obilí za Krev hrdinů; zvyšuje požadavek; potíže.  
Vedle této vety někdo napsal: "Uklidit, v případě nutnosti zlikvidovat".  
"Ničemu nerozumím," napsal jsem iluzivními znaky na okraj knihy.  
"Já ano," odvětil Konec a zavřel knihu jedním prstem, jako by se dotýkal něčeho odporného. "Pravděpodobně jde o  
starý seznam úplatků a odměn pro úkladné vrahy. Ještě chcete být mágy?"  
Nejistě jsme na sebe pohlédli.  
"Takže máme v těstě chciplou myš," shrnul Noční zpěvák. "Sníme ji jakoby nic nebo pověsíme kuchaře?"  
"Já jsem pro to, abychom odkrojili ten kousek s myší. Zbytek se dá jíst," odvětil jsem. Kamarádi sklopili zraky. Vlny  
dorážejí a loď pluje dál.  
Konec vzal seznam ze stolu a strčil ho pod postel, která byla kdysi má a nyní se změnila ve skladiště papírů. Ale nálada  
se nám brzy zlepšila. Noční zpěvák začal dělat šerbet pro Myšku v množství, které by stačilo k přecpání tuctu  
hladových dětí. Pochopitelně jsme jedli všichni, protože Myška se prostě nedokázal nerozdělit s ostatními.  
Šedákův deník, který si přivlastnil Noční zpěvák, mi přivedl na mysl (nikoli poprvé) mého mistra - Bílého roha. Zášel  
jsem do knihovny. "Želvy" pracovaly dlouho, byla dosud otevřená. Požádal jsem o pří-  
stup ke starým deníkům "blankytných". Strážce se zpočátku kroutil a dával mi nejružnějšími způsoby na srozuměnou,  
že bych se měl svého požadavku zříct. Svazek popsaný rukou Bílého roha patřil k nejvzácnějším. Naléhal jsem však,  
takže nakonec souhlasil. Dovolil mi prohlédnout si knihu v čtárně.  
Svazek se podobal deníku, který píšu. Podobné kování a spony. Listy podepsané jménem majitele: "Bílý roh, potomek  
Vlny, syna Dubového listu, z Kozích vrchů." Dnes se nazývají Vrchy iluzí.  
Z nepřilíhajícího portrétu na stěně knihovny shlížel upjatý, jakoby rozhněvaný muž středního věku, se všedním,  
nezajímavým obličejem. Zato do deníku byl hned vpředu vlepen neveliký obdélník pergamenu, na kterém neznámý  
malíř namaloval tuší chlapecký portrét. Prořídle vlasy mu padaly do čela a přes uši, podlouhlý obličej ještě bez vrásek,  
které přinášejí léta. Měl nesmírně smutné oči a ústa beze stopy úsměvu.  
Oblé znaky skládaly zápis osudů muže, žijícího před sto léty.  
Jmenuji se Bílý roh, je mi patnáct a jsem Tkáč iluzí. Je to lepší než být Pozorovatelem, protože lidé nemají rádi, když jim  
nikdo nahlíží do hlavy. Můžu si vymýšlet různé věci a moc mě to baví. Mág, který mě prověřoval a potom mi dal  
zápisník a šerpu, řekl, že se nepochybně splnilo mé životní přání. Není to pravda. Ze všeho nejradši bych pásal kozy na  
pastvinách patřící mému otci. Řekl jsem to vyslanci Kruhu, který se tomu jen smál. Ale jenom chvilku, protože potom  
mu došlo, oč mi běží. Kdybych mohl být pastýřem, znamenalo by to, že můžu chodit a běhat a mám opravdové nohy,  
ne takové vyhublé hůlky. Ale když nemůžu být pastýřem, budu mágem. To je také zaměstnání.  
Četl jsem až do soumraku. Bílý roh měl smutný život. Tím víc si vážil všeho potěšujícího. Radoval se z hezkého dne,  
pěkné knihy, duhy, ptáka na větvi, návštěvy přítele...  
"Co chceš já?" zeptal jsem se sám sebe.  
"Blankyt znamená moc a bohatství... Opravdu chceš právě toto?" vzpomněl jsem si na sdělení Slaného.  
Co chce? Pohodlný život na Zámku? Snadné plnění přání? Co vůbec ode mne očekává Kruh? Poslušnost, loajalitu,  
vděčnost za přízeň? A co očekávám od života?  
Chvilí jsem s tím zápisem. Odpověď se dostavila, jako by čekala jen na znamení, protože jsem ji už dlouho nosil v sobě.  
"Chce se vrátit na ostrovy. Chce být s těmi, které mám rád. Chce přátelství Mrakožrouta. Chce dělat to, co umím nejlíp a  
co mám rád. A taky najít trpělivou a chápající ženu, mít rodinu, stejně jako Slaný."  
Nabyl jsem dojmu, že toto všechno bude obtížné sladit se zájmem Kruhu.  
Příště Myška přenesl do jižní věže nás všechny. Procházeli jsme mezi zaprášenými policemi, nadšeně zaznamenávali  
nové objevy, Noční zpěvák nalezl další část Šedákovy dokumentace. Tentokrát volný svazek "zhuštěných" listů,  
uložený ve dřevěných deskách s koženým hřbetem. Prohlédl si je hned ve věži a dostal záchvat. Mával papíry tak  
vzrušeně i zuřivě, že měl sliny i na vousech. Hoši ho museli uklidňovat.  
"Víš... Víš, co to je?!" otočil se ke mně s děsivým pohledem. "To je tvůj sluch!"  
Nechápal jsem,  
"Šedák přeměňoval "živé na živé", a také zkoušel tvorbu živých bytostí. Dokázal vytvořit nervovou tkáň! Věděl, jak se  
to dělá! Chápeš? Čtyři století tu leží návod na věci, o kterých sní všichni Stvořitelé! Ztracené znalosti, které měli naši  
předkové! Prostě tu leží a práší se na ně!"  
"Ale to je moc nebezpečné. Navíc, u mě by obnova sluchu znamenala ztrátu talentu."  
"To není jisté. Pokud jsem to dobře pochopil, záznam se zmiňuje také o přenosu funkcí do různých oblastí nervového  
centra. Prach a broky, Kamínku, nejradši bych někoho zabil! Mohl jsem vypadat jako člověk a ne jako vlkodlak, jen  
kdyby některý z té bandy ničemu kývl prstem!"  
Chápal jsem rozsah jeho zuřivosti. Pociťoval jsem podobnou, třebaže ne tak velkou. Ovšem chápal jsem, proč úspěchy  
Šedáka - posledního z velikých mágů Stvořitelů, byly uklizeny do tohoto skrytého místa. Stále ještě na světě žijí chyby  
(nebo úspěchy) našich předchůdců: mantikory, sirény, vydráci a lamie, poslední kentauři, trojrožci, polokrevní  
gnómové, draví létavci... a další, méně známí tvorové. A draci? Kdo ví, odkud jsou vlastně draci? Noční zpěvák držel v  
ruce klíč hrozivých znalostí, tím hroznější, že se dostal do rukou Šedákovy důstojného nástupce.  
Našel jsem rovněž všechny tři knihy z Ještěru - něčí ruka je položila na ostatní svazky na zaplněné polici. Některý  
Strážce slov zastrčil za desky listky se stručným obsahem.  
Zakázané kultury. Rituální zmrzačení. Oběti hadům. Příliš charismatické  
Civilizace západních pevnin. Nepopulární obsah a podvrtné názory.  
Dějiny občanské války v Nové Zemi.



Výběr, který jsme se Slaným namátkově učinili, nebyl kvůli chybějícím obrázkům moc šťastný.

Myška se skoro topil v záplavě map celého světa. Byl nesmírně šťastný, přestože řada z nich byla už skoro nečitelná. Konec hledal další seznamy a historické záznamy (ty, které nevylepšovaly hrdiny), Vinař společně se mnou prohlížel jeden zaprášený foliant za druhým a hledal zmínky o dračí rase.

Mnoho svazků jsme odložili stranou, abychom je vzali s sebou ven, kde ještě jednou potěší četbychtivé oči. Byla jich pořádná hromada. Když jsme je potom přemístili do pokoje Nočního zpěváka, stoh knih ležel na podlaze a zneklidňoval svými rozměry. A přitom jich ve věži zůstala ještě spousta - ke čtení, ale bohužel i k ukradení. Jak naložit s tímto nečekaně získaným pokladem? Jak a kde ho skrýt? Žádné dveře patřící "půlkám" neměly zámek, jako bychom nepotřebovali ani špetku soukromí. Sluhové vstupovali za naší nepřítomnosti bez překážek dovnitř, aby umyli okna, setřeli prach nebo odnesli prádlo k vyprání. Přitom slídili v koutech a dělali nepořádek v našich záznamech. Neplatilo to jen pro jednu místnost, třebaže od začátku se nikdo nechtěl zmínit o jejím obyvateli. První, i když nerad, se ozval Konec: "Měli bychom... asi bychom měli zasvětit Paprska."

Rozpačitě jsme na sebe pohlédli. Paprsek se sice od jisté doby chová normálně a ne jako "ztracený aristokrat", ale můžeme mu plně věřit? Kdoví, co ho napadne? Bylo by to však vyhovující řešení problému.

Od doby, kdy se u Paprska usadila Máta, stala se jeho místnost "zemí nikoho". Velká, stříbrně kropenatá kočka překvapivě dobře rozeznávala všechny "půlky" a dovolovala Paprskovým přátelům vstoupit dovnitř. Všichni ostatní byli hnusní nepřátelé, číhající na jejího pána, takže bývali objektem více či méně zdařilých útoků. Tak už déle než týden Paprskův práh nepřekročil žádný sluha. Uvnitř byl svébytný nepořádek, v koutech se válely chumáče prachu nabalené na kočičí srst. Tam bylo možné schovat tygra a navíc dva jednorožce, nejen pár zakázaných knih.

S Paprskem se vydal promluvit Noční zpěvák, který udržoval s Jiskrou lepší vztahy než my ostatní. Začal velice opatrně, zpočátku dělal jen narážky, ale Paprsek mu rychle uťal dlouhé řeči střízlivým a konkrétním dotazem:

"Čí je to mrtvola, kdo ho zabil a proč ji mám schovat pod postel?"

Noční zpěvák musel přiznat, že se nejedná o nebožtíka ve smyslu "fyzickém", ale spíše duševním. Paprsek se zájmem vyslechl celý příběh, načež se šelmovsky usmál:

"Tohle zboží беру."

Noční zpěvák se vrátil s dobrými zprávami. Paprsek schová všechny rukopisy do šatní skříně, pokud mu pomůžeme zbavit se těch elegantních krámů, které už nechce nosit. Výměnou požadoval vstup mezi zasvěcence s plnými právy, včetně možnosti neomezeného přístupu k námi nalezeným rukopisům. To všem vyhovovalo. Neexistovala lepší záruka Jiskrova mlčení než účast v tomto přestupku.

Přesto se to neobešlo bez potíží. Na jedné straně jsme objevovali stále nové fascinující věci. S Vinařem jsme si byli například stále jistější, že celý dračí rod pochází z jednoho páru vzniklého před tisíci léty z rukou Stvořitele nebo Stvořitelů, možná ještě mocnějších než legendární Šedák. Takové závěry bylo možné učinit z nejstarších hádankovitých záznamů. Na druhé straně jsme však měli stále větší potíže s učením. Výpravy do věže se často protáhly a nejednou jsme potom pracovali u Paprska do pozdní noci. Celá naše šestice měla oči červené jako draci. Byli jsme nevyspalí, a proto nepozorní. Bylo zřejmé, že dříve či později na sebe upozorníme Kováře. Také k tomu došlo. Nejprve nás začal pozorovat, potom se jednotlivě vyptávat. Zásadní princip při jednání s Mluvčími zní: pod žádnou záminkou nelhal. Všichni jsme jako jeden muž tvrdili totéž. V noci se učíme a čteme. Byla to čistá pravda. Kovář se svou slušností se nepokoušel proniknout do našich myslí, aby získal podrobnosti. Jen nás napomenul. Nepomohlo to. Následovala ostrá výtka za nedbalé opisování uložených témat. A když nelidsky unavený Myška usnul při hodině, Kovář se doopravdy rozzlobil. Vyhnal nás všechny za dveře s jednoznačným příkazem: Okamžitě jít spát. Za hodinu to prověří, a jestli celou červenookou partu nenajde v postelích... A když druhého dne neuvidí řádně zpracované úkoly (protože zřejmě čteme něco jiného)... A jestli ještě jednou přijde některý z nás do třídy a bude vypadat jako týden leklá ryba. . . pak on, Kovář, si to s ním osobně vyřídí.

Byly to jalové výhrůžky, protože Kovář se štilil násilí a na nikoho by nezvedl ruku. Přesto jsme toto varování vzali vážně. Průzkum starověké knihovny nesmí probíhat na úkor spánku a ostatních povinností. V žádném případě nesmíme být nápadní.

Z tohoto důvodu se počet spiklenců zvýšil na sedm, protože po pečlivé úvaze a bouřlivé poradě jsme se rozhodli zasvětit dalšího Poutníka a tím ulevit Myškoví. Tak se k nám připojil Hadař. Rozdělili jsme se na dvě skupiny, které pracovaly střídavě. Rovněž jsme skončili s vysedáváním do bílého rána. Spiklenci zalezli, všechno vypadalo normálně. Kovář byl spokojen. My také.

Tu nastal onen nešťastný den, kdy došlo ke katastrofě. Už od rána docházelo k drobným nepříjemnostem jako předzvěst, že bude ještě hůř. Přetrhl jsem tkaničku u sandálu a nenašel jsem náhradní. Ke snídani jsme měli kyselo. (Vysvětlení pro neznalé šťastlivce: na kostky nakrájený tvrdý chléb zality polévkou s mlékem a spoustou koření. Dokáže to sníst jen nevybíravý Jižan.) Kováře nečekaně odvolali z hodiny, takže jsme se nedověděli, jak probíhal úžasný příběh lovců velkých bílých hadů. Pak jsem zjistil, že nedostanu v knihovně potřebný slovník, protože mě někdo předběhl.

Konečně jsme zašli s Vinařem ke mně v naději na klidné odpoledne, které strávíme psaním úkolů a mlsáním třešňové zavařeniny. Nebylo nám to však přáno. Najednou se prudce rozlétlý dveře, až bouchlo o stěnu, a na prahu stanul udýchaný Gryf, za jeho zády pak stejně funící Konec. Viděl jsem, jak Gryf pronáší nějaká slova a Vinař zděšeně vyskakuje.

"Stráž zajala Nočního zpěváka!" dolehlo ke mně od Mluvčího.

To byl šok. Chvilí jsem měl místo žaludku balvan a v hlavě jedinou myšlenku: "Tajná knihovna!" Teprve potom následovaly dotazy: "Kdy? Jak? Proč?"

Gryf byl svědkem této události. Šli s Nočním zpěvákem po pěšině v zahradě a poklidně hovořili. Nedělali nic

neobvyklého. Najednou je obklopili čtyři muži v uniformách zámecké stráže.

"Jsi zatčen," oslovil jeden strážný Nočního zpěváka a současně ho bodl jehlou do zátylku.

"Soud Kruhu tě uznal vinným z porušení zákona. Projev lítost," dodal lhostejně.

Noční zpěvák ani nestačil vykřiknout. Okamžitě ztratil vědomí. Ostatní strážní zachytili hroučící se tělo a položili je na zem.

"To není nic pro tebe, chlapče. Vrať se domů," uslyšel Gryf.

Nepohnul se. Vyděšeně a užasle zíral na spolužáka v bezvědomí a na strážné s chladnými, lhostejnými tvářemi.

"Odejdi!" Postrčení ho vyvedlo z rovnováhy. Otočil se a vběhl mezi keře růží, před očima s onou scénou - čtyři muži sklánějící se nad bezbranným, nehybně ležícím hochem.

Za co? Co provedl Noční zpěvák, že s ním takto jednají? K jeho chování opravdu bylo možné mít četné výhrady. Nebyl však lhář ani zloděj. Právě naopak, jeho štedrost byla proslulá. Byl posměváček a ironik. Zbožňovatel žen (hlavně cizích), příznivec silného vína a neobyčejně pracovitý mág. Mohlo mu něco z toho přivodit takové potíže? Pripadalo nám to neuvěřitelné. A přece...

"Jen tak..." řekl Gryf hořce, "Sebrali ho jako své vlastnictví. To by mě nikdy nenapadlo. Bez výslovného obvinění, bez rozsudku, bez varování. Bylo to snadnější než chytit cvrčka do ruky. Ať mě vezme čert, jestli to odpovídá zákonu."

"Zákon platí stejně pro všechny, ale nepočítej s tím, že na tebe budou brát ohled, pokud jsi parchantem," zabručel Vinař. Pohlédli s Gryfem na sebe. Oba byli vychovaní u cizích lidí a znali stíny života z cizí milosti.

"Řeknu ti, že s Mluvčím, Pozorovatelem nebo Průvodcem snů by tak nejednali. Jen si pomysli, co by v takové situaci udělal Jiskra. Nebo Poutník. Oni se Nočního zpěváka prostě bojí."

"Pořád však ještě nevíme, co udělal. Nevěřím, že by někoho zabil nebo oloupil. Musí jít o něco jiného," nadhodil Konec.

"A Kamínek jako obvykle jen sedí a přemýšlí."

"Kamínku?"

Opustil jsem neradostné úvahy a vstal.

"Jen sedíte a mlátíte prázdnou slámu. Konci a Vinaři, vyhledejte Kováře. Já půjdu k Horskému větru. Musíme se dovědět, kam odvedli Nočního zpěváka a co mu hrozí. Gryf uvědomí ostatní. Za hodinu se tady sejdem."

Pohlédli na mě překvapeně, ale nikoli bez jisté dávky úcty. Každý z nás se vydal po svém.

Na smlouvanou schůzku jsem se nedostavil. Horskému větru trvalo příliš dlouho získání informací o Nočním zpěvákovi a souhlasu k jeho návštěvě.

"Nevěřím. Obchodování s drogami? Nesmysl!" Horský vítr zuřil. Hnal se jako uragán zámeckými galeriemi a průchody. Sotva jsem mu stačil.

"Obchodování bych uvěřil. Drogám moc ne," napsal jsem do vzduchu. "I když, kdo ví... Noční zpěvák je tajnůstkář, pokud jde o některé záležitosti. Třeba se do něčeho zapletl...? Měl různé kontakty navenek."

"Co je Dračí ocas?" zeptal se Horský vítr.

"Koření. Dost vzácné."

"Vztahuje se na tu bylinu císařský edikt?"

"Jako pochutina? Dělají se z něj hlavně léky."

"Ten hlupák mi něco vysvětloval... Dračí ocas... surovina pro výrobu narkotik..."

"Noční zpěvák prodával Dračí ocas? Ten přece neroste jen tak, u každého plotu!"

Horský vítr pokrčil rameny.

"Znáš ho líp než já. Nepochybně se naučil vytvářet hotový preparát. Syntéza a tak dále. Drogy jsou záminka, když tvrdíš, že ten plevel slouží hlavně jako lék. Vrchnost přímo šílí. Kruh má na takové věci monopol. Prý toho šlo do světa desítky šekelů. "Blankytným" unikly obrovské peníze."

Nu ovšem. Noční zpěvák v tom vězel po krk. Proboha, co ho to napadlo dělat takové věci!

Dorazili jsme s Haigem na místo. Ke vchodu do ponuré stavby, přilepené ke zdi Jisker. Tady trestali vzdorovité sluhy, věznili nedbalé hlídače či sloužící s příliš hbitými prsty. Horský vítr nikdy neslyšel o uvěznění mága v tomto místě. Můj společník předal správci vězení nějaký papír a mohli jsme dovnitř.

Cela Nočního zpěváka mě vyděsila. Zdi z hrubých cihel, na podlaze kamenné desky, jediné okno bez skla, zato hustě zamřížované. Žádný nábytek, jen pár rohoží pohozených na studené kameny. A na nich ubohý vězeň schoulený do klubíčka. Tuniku na ramenou roztrženou, vlasy rozčuchané a spleené. Vypadal jako člověk, kterému se zdá příšerný sen.

Můj dotyk ho neprobral. Zachvěl se a svinul v ještě těsnější klubíčko jako plod v děloze. Horský vítr k němu poklekl z druhé strany.

"Pořád v bezvědomí? Tak dlouho? Co mu dali?"

Mistr iluzí se jemně pokusil uložit Nočního zpěváka do pohodlnější polohy. Ale ustal jako opařený, protože hoch sebou začal házet jako při záchvatu křečí. Tloukl kolem sebe rukama, jako by se bránil smečce neviditelných šelem. Po chvíli opět znehybněl. Tentokrát ležel prkenně na zádech, s roztaženými prsty pritisknutými k podlaze. Jako by se chtěl přidržet kamene. Měl sešklebený obličej a pevně sevřená víčka.

Horský vítr zuřivě vyskočil a vrhl se ke správci, stojícímu ve dveřích, chytil ho za košili na prsou a začal s ním bušit o zed'. Vyděšený muž se snažil odstrčit zuřícího mága. Rty se mu třásly. Něco říkal, s něčím souhlasil, něco popíral, stále s panikou rysující se v obličejí. Horský vítr ho posléze pustil.

"Pojď, Kamínku. Je čas na návrat." Opouštěl jsem Nočního zpěváka s lítostí a hrdlem zadrhnutým pláčem. Trest nebyl přiměřený provinění. Co s ním provedli, když se v jediném okamžiku změnil z kandidáta na blankyt v ubohý cár člověka?

Horský vítr mě objal paži. Neodstrčil jsem ho. Bylo mi všechno jedno.

"Trochu jsem tu krysu vylekal. Postará se o něho. Postel, deky a tak dále. Zeptal jsem se, jestli ho někdo bil."

"Vypadal tak."

"Nikdo mu neublížil víc než na začátku. Ale v tomto stavu má zůstat až do odvolání. To je trest vynesený soudem Kruhu, Bude sem docházet jeden z mediků Stvořitelů, aby mu opět podal to svinstvo."

Zakryl jsem si obličej v zoufalém gestu. "Proč? Jak dlouho? To je přece příšerné! On trpí!" Horský vítr mi odtrhl ruce z obličeje a zachmuřeně mi pohlédl do očí.

"Proč? To je dobrá otázka," Četl jsem znaky, které vytvářel. "Protože Noční zpěvák už teď, jako pitomý mladíček, je lepší než mnozí z nich. Závídí mu a bojí se, co se stane, až dosáhne vrcholu svých možností. Poslouchám, co se po straně povídá. To děcko je druhý Šedák a žádné tresty s tím nic nenadělají. Někdo usoudil, že bude lepší mít poslušný nástroj než nebezpečného konkurenta. Zlomí ho, Kamínku. Po deseti či patnácti dnech takového vymývání mozku bude souhlasit se vším. Udělá všechno, jen aby nemusel zpátky do cely."

Další setkání s Koncem a Vinařem mě obohatilo o další podrobnosti. Hoši se dověděli od Kováře, že droga, kterou podali Nočnímu zpěvákovi, je látka připravená podle haigského receptu a vykonavatelem rozsudku není nikdo jiný než sympatický Hřiva.

Horský vítr se zoufale chytil za vlasy. "Krev hrdinů? Oni mu dali Krev hrdinů? To nemůže vydržet!"

Chtěli jsme vědět víc. Horský vítr vyprávěl velice nepříjemné věci.

"Krev hrdinů jsem několikrát okusil. V pubertě... Když se stáváš mužem. A před rvačkami. Po několika kapkách se cíliš jako bůh. Vychutnával jsem vítr, na dvacet kroků slyšel funění jezevce pod zemí, byl jsem rychlý jako jelen. Nazývají to Krev hrdinů, protože vyvolává euforii a je možné bojovat i při zranění. Ale vím, co se stane při předávkování. Citlivost, se zvýší tak, že člověku připadá, že ho celý svět zadupává do země. Každý dotyk se mění v zemětřesení a dech v uragán. Světlo vypaluje oči, chlad mrazí, teplo spaluje... Noční zpěvák se nedokáže pohnout, spát ani jíst. Pochopitelně ho budou krmit násilím, ale to bude pro něho jen dalším, mučením."

Zděšeně jsme na sebe pohlédli.

"Z toho se nedostane se zdravým rozumem," sdělil Konec.

Horský vítr se vracel domů s pocitem, jako by dostal facku. Pořád ještě měl v čerstvé paměti chladný pohled svého oblíbence.

Srdečná úklona a: "Můžeš nás nyní opustit, Mistře iluzí? Chceme si promluvit sami mezi sebou."

Matko Boží! A on prostě vstal a odešel jako vyhozený sluha, ke svému vlastnímu bezmeznému údivu. Proč se podrobil vůli toho děcka, které sotva vylezlo z plínek? Pokoření pálo jako oheň. Vrátil se a vrazit tomu nevděčnickovi pohlavek? Je mu sotva sedmáct...

Horský vítr přemýšlel, až nechal promluvit hlas rozumu. Co vyváděl on, když mu bylo tolik jako teď Kamínkovi? Vzpomínky ho omráčily. Sedmáct let: dva roky modré pruhy na tvářích, pramínky vlasů uříznuté zabitým nepřítelům, visící ze stropního trámu - po jednom za každý rok života, nemluvně v dlaních a údiv, že prvorozený je tak lehounký. Kam zmizel celý ten život? Už nemá manželku ani syna. Ani Zrcadlové hory, krvavé meziklanové bitvy, vlčí stáda, večery u ohně. Zůstala jen tato cizí, plochá země, kde nikdo nikdy neviděl sních. A nesplněná přání.

"Lehce ses přizpůsobil zdějším normám," pokáral sám sebe. "Kamínek je už muž. Nezapomeň."

Večer si poslal pro ženu. Ne kvůli neodolatelné žádostivosti, ale proto, aby nebyl sám. Zahnat nepříjemné myšlenky na mladého Stvořitele. Povykládat si o bezvýznamných věcech, zasmát se, vyslechnout názor na některé sousedy. Růže - jeho oblíbený "kvíteček" - proslula špičatým jazýčkem.

K jeho překvapení se však ve dveřích neobjevily sošné tvary Růže, ale štíhlá silueta malé dívenky. Nepochybně také "kvíteček". Dokazovaly to umělecky zapletené vlasy, stříbrné šperky, poloprůhledný živůtek a krajkové lemování pestré sukně odhalující nohy.

"Copak to přišlo za pískle?" zeptal se udivený mág. "Tebe jsem si neobjednal, holubičko."

"Kvíteček" sklopila skromně oči a uklonila se s omluvně zvednutými rukama.

"Růže nemohla přijít, Mistře iluzí. Požádala mě, abych ji zastoupila, protože jsi neposlal jiné pokyny."

Horský vítr si ji rozpačitě prohlížel. "S dětmi nespím," řekl pobouřeně. "Kolik je ti, kvítečku?"

"Dvacet," odpověděla, napřímila se a nenápadně vypnula prsa.

"Nelži, kvítečku!"

"Osmáct," opravila. "Neposílej mě pryč, Mistře iluzí," dodala prosebně. "Školnice se bude zlobit."

Horský vítr nespokojeně zafuněl, načež se zeptal: "Umíš masírovat?"

"Umím, Mistře."

Haig svlékl tuniku a ulehl na lůžko. "Začni u krku," zavrčel.

Děvče pokleklo a začalo zkušeně hníst napjaté svaly. Kdyby mág otevřel oči, spatřil by na jejích rtech pobavený úsměv.

Vzpomněla si na Růžina slova: "Není starý, holčičko. Sedmatřicet let. a žádný šedivý vlas. Břicho má jako dubovou desku. Osude, poskytni nám víc takových klientů! A neposlouchej klepy šířené jinými děvčaty. To je opravdový muž. Se všemi přednostmi i nedostatky."

Při masírování zad Horského větru si začala broukat:

Kde jelen pádí, a vlk za ním běží...

aoa-ehaj...

Kde k hvězdám blízko, jak nikde jinde...

aoa-ehej...  
Tam tvoje paže jsou domem mým...  
aoa-ehej...  
A moje tělo darem tvým...  
aoa-ehej...  
Volní jak pták na obloze,  
rychlejší nežli šíp,  
volní jak horský vítr,  
darujeme sebe sobě...  
aoa-aoa-ehej!

"Odkud to znáš, šikulko?" broukl mág, aniž otevřel oči.  
"Naučil jsi to Růži a ona mne." Horský vítr se obrátil naznak. Ruce složil pod hlavou.  
"Umíš ještě něco kromě masáže a zpěvu, kvítečku?" zeptal se.  
"Mám různé schopnosti," odpověděla, sklonila se a políbila ho na ústa. "Začnu tím, že ti sundám boty."  
Mnohem později, kdy leželi vedle sebe, dívka líně přejížděla prstem po uzlech Haigových svalů, pronesla tiše:  
"Můžu se na něco zeptat, Mistře iluzí?"  
"Mhm..."  
"Míváme ve Školce stálé hosty... Některé máme rády... Jeden chlapec... Dověděli jsme se, že se mu něco stalo. Má nějaké potíže. Sluha se zmínil, že jsi ho viděl."  
Horský vítr se rázem probral. Ta malá, úskočná zmije!  
"Je to zločinec. Vyráběl drogy. Porušil současně císařský zákon i zákaz Kruhu. Vydělával na lidském utrpení. Dostal zasloužený trest, darebák," odvětil mág suše.  
"To není pravda," protestovalo děvče. "Není takový. Je dobrý... přející...". Stisklo rty, protože si uvědomilo, že mluví příliš.  
Horský vítr si připomenul, co kdysi ve vinárně prohlásil Kovář.  
"Je hodný, prochází se s tebou v zahradách a umí povídat roztomilé lži. Dokáže, aby ses cítila jako dáma. Je to tak?"  
Děvče se začalo oblékat,  
"Málokdy míváme víc než lži," odpovědělo. "Musíme jim věřit, jinak nezbude už vůbec nic."  
Mág vzdychl. Jeho dobrá nálada zmizela. Opět se mu před oči dral obraz zdeptaného Nočního zpěváka.  
Jak se jmenuješ?"  
"Stříbřenka."  
"Podle barvy?"  
"Ne," usmála se bezbarvě. "Podle jednoho kvítku."  
"Aha. My mu říkáme skalní hvězdička."  
Stříbřenka si začala obouvat sandály.  
"Jak ses dostala do Školky?" ptal se mág dál bez většího zaujetí. "Patříš k cechu?"  
"Ne. Sebrali mě na ulici. Legrační je, že se mě nikdo neptal, co umím," zasmála se nuceně. "Změřili mi hlavu a ruce, potom jsem musela hádat, co je schované pod obrácenými kališky. Ani nevím, jestli jsem hádala správně. Ale snad byli spokojeni, protože jsem tady zůstala."  
"Je ti tu dobře?"  
"Líp než tam. Dobře tu krmí. Mám pěknou postel a nepracuju tak těžce. Opilci se vyskytnou málokdy. Občas si někdo chce povídat jako ty. A pak je tu Noční zpěvák," dodala.  
"Ten se s tebou neožení, děvče," řekl Horský vítr smutně.  
"Protože jsem děvka?" řekla posměvačně. "To pro něj znamená jen málo. A já ho nehodlám pustit z rukou. Ne proto, že chci pryč ze Školky, ale proto, že toho hloupého chlupáče miluji."  
Horský vítr na moment oněměl. Hravé stvořeníčko s tvářkami namalovanými jako panenka se přímo před jeho zraky změnilo v rozhněvanou, rozhodnou, zralou ženu.  
"Zavřeli ho do vězení u zdi. K němu se nedostaneš," řekl.  
"Existují metody," pronesla suše a uhladila si sukni. "I strážci jsou jen muži."  
"Hodláš se vyspat se všemi, kteří ti pomůžou proniknout ke Zpěvákovi?"  
"Proč ne? On za to stojí."  
"Raději už běž, děvče," mávl Horský vítr rukou. "Jestli se ti ho podaří uvidět, zapamatuj si: pod žádnou záminkou se ho nedotýkej a chovej se velice tiše. Nezvyšuj jeho utrpení. Ostatně tě stejně nepozná."  
Děvče zmizelo za dveřmi a zanechalo mága se zmatkem v hlavě. V jakých očích viděl naposledy tolik síly a víry v zázrak? Snad jen v šedých očích Sněhurky. Když před léty zatínal zuby do dřevěné tyčky a mastičkář mu sešíval rozřáté břicho. Tu hroznou jizvu už nemá. Nemá ani ženu, která spí navěky i s jejím dítětem pod hromadou kamení na louce ve vzdálených horách.  
Stříbřenka. Skalní hvězdička. Rostlinka, které stačí puklina v kamení, špetka hlíny, kapka vody, a přežije, rozkvetne a vydá semena. Dobré jméno pro osamělé děvče.  
"Sebrali mě na ulici. Změřili hlavu a ruce." Za nějaký čas tmavovlasý "kvíteček" s očima ve tvaru vrbových listů dostane místo prostředku proti otěhotnění oslazenou vodu. A za devět měsíců spolehlivá rodina někde na pobřeží možná dostane na vychování malého chlapečka. Bude se o něj starat, možná ho i milovat, ale malý kandidát blankytné šerpy se nikdy nedoví, kdo byly jeho skuteční rodiče.



Na galerii "půlek" mezitím vládl čilý ruch. V Paprskově pokoji se tísnilo šestadvacet hochů. Přesto nikdo, kdo by chtěl poslouchat, za dveřmi, by nezaslechl nic důležitého, kromě jednotlivých slov a vět. Hlavní proud diskuse probíhal na mentální úrovni a pomocí obrazů vytvářených ve vzduchu.

"Tento Zámek je jako vlčí jáma přikrytá větvemi. Dokazuje to Zpěvákův osud. Totéž čeká každého z nás, pokud se nepodrobíme. Ještě nedávno bylo vrcholem mých tužeb stát se "blankytným" mágem. Teď o to nestojím. Vzpamatujme se. Každý z nás je od narození mágem a "blankytní" budeme nezávisle na tom, jakou barvou doplní naše znaky." Hodně hochů se při četbě mého sdělení tvářilo nejistě. Ale Gryf mě podpořil.

"Samozřejmě, šerpa! Stejně dobře si ji můžu dát kolem krku a budu mít smýček. Celý život jsem poslouchal, že máme být Kruhu vděční za každý kousek chleba. Už mám toho dost! Radši budu hladový."

"Nevím, jestli si některý z nás může svobodně vybrat," sdělil rozsaňně Konec. "Mám pocit, že v této zemi mág buď nosí šerpu, nebo krmí brouky. Neznám místo, kam Kruh nedosáhne."

"Já ano. Dračí souostroví."

"Nerad bych volil mezi Radou Kruhu a hladovým drakem," sdělil Mluvčí Pískovec.

"Rozdíl je v tom, že tě drak usmrtí okamžitě. Nebude tě mučit a ponižovat."

"Chci radši draky," řekl Myška tiše. "Rád bych odpul s Kamínkem na Ještěr. Je tam hezky."

"A velcí pavouci."

"Zvyknu si," odvětil Myška vážně. "Osvobodíme Nočního zpěváka a utečme na ostrovy. Starší se draků bojí."

"Ta Myš mluví rozumně. Ale jak to udělat?" To byl Ocílka, Stvořitel.

Postavil jsem se doprostřed.

"Jestli Hřiva připravuje Krev hrdinů, nepochybně má taky antidotum. Vím, kde takové věci přechovává, a vím, kde je klíč. Poutník dokáže vytáhnout Zpěváka z cely, ale bude lepší, když to dobře snese. Další věc je najít dobrou loď a zajistit si kapitánovu přízeň. To znamená peníze. Za třetí: musíme si promyslet, jak to všechno udělat. Nejdůležitější však je: kdo se hodlá účastnit? Upozorňuji, že nebudeme smět do Lengorchie celá léta. Možná navždy. Můžeme se také ocitnout v podobné situaci jako Zpěvák. Nebo přijít o život. Kdo se bojí, ať odtud ihned odejde. Ale ať mlčí. Jestli bude Osud příznivý, za tři dny tu už nebudeme. Já, Zpěvák a ti, kteří se rozhodnou."

Hoši vstávali po jednou i po dvou. Procházeli kolem mne se sklopenými očima. Prořídli jsme. Jak jsem očekával, odešli ti, kteří měli rodiny. Nebo se prostě báli. Spočítal jsem pohledem ty, kteří zůstali. Samozřejmě Vinař a Konec. Myška - pobledlý, ale věrný až do konce. Pozorovatel Gryf - nevďěčný odchovanec Kruhu. Hadař - Myškův střídač ve výpravách do jižní věže. Ocílka a Větrovládce Démant. Avšak vedle Gryfa stál ještě někdo.

"Paprsek..."

Pokrčil hněvivě rameny, potom něco pronesl a rozesmál se. Ostatní s ním.

"K čertu, vždyť tady bydlím!" předal mi Konec.

Přese všechno se Paprsek přidal k nám. Bylo nás tedy právě deset, včetně Nočního zpěváka. A značně nás to posílilo pro případ, že bychom se museli bránit.

"Nikdo se mě ani nezeptal, jestli si chci vzít toho usmrkánka!" prskal zlostně Jiskra při objasňování svého rozhodnutí.

"Málem jsem přišel o krk za ruku devítileté nuly. Mám toho dost! Nebudou se mnou mávat, jak se jim zachce!"

"Na ostrovech nejsou paláce," varoval Gryf. Jíš to, co si ulovíš, oblékáš si to, co si ušiješ."

"Dobře střílím z luku," odvětil Paprsek důstojně.

Rozmlouvali tak cestou od brány k městskému nábřeží. Nesli s sebou udice. Provázal je Vinař.

Toho rána Paprsek vytáhl ze skříně nacpaný měšec a vysypal na stůl hromádku zlatých mincí.

"Konec konců jsem kníže, ne?" řekl při pohledu na užaslé tváře spolužáků. Tentokrát nesl několik z oněch zlatých talentů schovaných v šerpě. Hoši usedli vedle sebe na dřevěné molo, bosýma nohama komíhali nad nazelenalou vodou. Nahodili udice, ale jejich oči zkoumaly nábřeží s kotvícemi obchodními loděmi a nečetnými strážnými koráby. Polohlasně rozmlouvali.

"Ten? Moc velký."

"A ten vpravo?"

"To je malá galeola. Na horním toku řeky plachty, na dolním vesla."

"Hodí se na moře?"

"Proč ne?"

Gryf trhl udicí. Na jejím konci se třepetala rybička.

"Ať si jde Paprsek promluvit s kapitánem."

"Proč právě já?" zavrčel Jiskra.

"Máš nejlepší boty. Plav, hladovče," řekl Gryf, sundal rybu z háčku a hodil ji zpátky do vody.

Paprsek pochybovačně zakoulel očima.

"Co s tím mají společného boty?"

"Hodně. Říkám ti to jako zkušený člověk. Nahoře můžeš mít aksamit a zlaté výšivky, ale když máš mizerné boty, nikdo s tebou nebude jednat," prohlásil kategoricky mladý Pozorovatel.

Když dva nenápadně oblečení hoši stanuli před jedním námořníkem pracujícím u můstku, ten jim zpočátku nevěnoval pozornost.

"Hledáme šéfa," ozval se menší, s dlouhými vlasy svázanými v tylu.

Námořník automaticky pohlédl na jeho boty, velice pěkné, z tenké teletiny. Teprve potom postřehl blankytnou šerpu.

"To jsem já," řekl. "O co jde?"

"Kecá," pronesl klidně vyšší hoch. Námořník se zavrtil, mladík měl totiž také šerpu mága.

"Lže. Je to bocman," chlapcův zrak zamířil k nástavbě na palubě. "Šéf je tamhle. Sedí nad obchodní knihou a pokouší se zjistit, kam zmizely dva balíky bavlny. A určitě to zjistí," dodal zlomyslně a pohlédl zpátky na bocmana.

Oba hoši vstoupili na palubu, provázeni zmařeným pohledem muže u můstku.

Kapitán byl srdečný, ale ihned odmítl jakoukoli službu s výmluvou na opravy a důležité obchody na pevnině. Místo odpovědi položil Paprsek na stůl zlatou minci. Kapitán ji vzal do ruky a pozorně si ji prohlížel šikmo proti světlu.

"Zlato Stvořitelů?" zeptal se posměšně.

"Císařské," odpověděl Jiskra a přidal druhou minci.

"Hodně dostáváš na cukroví, synáčku," řekl kapitán.

Zlato bylo najednou teplé, potom horké. Kapitán je upustil s bolestným výkřikem. Zlaté mince upadly na stůl, pod nimi začaly stoupat stužky kouře z připáleného dřeva.

"Můžeš mě oslovovat Jiskro," řekl Paprsek milostivě. "Jak jsem to uvedl na začátku. Deset lidí, šest set talentů ve zlatě a žádné otázky. Dohodneme se?"

"Dohodneme," broukl kapitán s pohledem na sežehlou desku.

"Do dvou dnů dostaneš zprávu od Mluvčího, který určí místo setkání. Souhlas?"

"Ano... Jiskro."

"Díky, že jsi ochotný spolupracovat. Oskenoval jsi ho?" otočil se Paprsek s otázkou ke Gryfovi.

"Jistě. Několikrát," odpověděl Gryf a pronikavě na kapitána pohlédl.

"V tom případě... Na shledanou."

Hoši odešli. Kapitána zanechali v rozpacích.

"Mistrovské," prohlásil Gryf tlumeně, když odešli z paluby a trochu se vzdálili. "Co znamená "oskenovat?"

"Nemám ponětí," odvedl Paprsek a nepatrně pokrčil rameny. "Vymyslel jsem si to. Zní to dobře, ne?"

My ostatní jsme si mezitím lámali hlavy, jak sebrat Hřívovi z krku klíč od skříně s jeho tajemnými lektvary.

"Počkat si na něho a praštit ho do hlavy," navrhl Ocílka nepřesvědčivě.

"Blázníš?!" pohoršil se Konec. "Praštíš ho málo a vyřídí nás na fleku. A moc... pošleš ho za Bránu a staneš se vrahem!"

"To ho nikdy nesundává?"

"Určitě ve vaně nebo v intimní situaci."

"To není špatné."

"Promiňte...! Promiňte, ale nesouhlasím!" vykřikl zoufale Myška. "Ať se o mně povídá cokoli!"

Nehledě na vážnost situace přítomní vyprskli nezadržitelným smíchem a ubohý Myška upadl do nesmírných rozpaků.

Tě "intimní situace" jsme se však chopili jako tonoucí stébly. Hadař, který občas docházel do Školky, byl tam vyslán s delikátním posláním získat pro naši věc alespoň jednu spřízněnou duši. Čekali jsme plni naděje. Ostatně Noční zpěvák

byl stálým klientem Školky. "Kvítečky" ho milovaly za vtipnost a štedrost. Hadař se záhy vrátil rozzářen a v dobré náladě. Osud nám přál. Noční zpěvák měl ve Školce dobrou přítelkyni a další dívky slíbily pomoc. I když... ne zadarmo.

"Hřiva posílá pro některé z děvčat každý druhý nebo třetí večer. Nemá favoritku, bude proto třeba zasvětit všechny.

Růže, kterou mají v čele, mu pošle nějakou velice... energickou. Až se Stvořitel unaví a usne, děvče vyhodí klíč oknem.

Tam bude čekat někdo z nás. Budeme mít na vše několik hodin," sděloval mi Konec. "Na Nočního zpěváka, odnesení všech knih z věže na smluvené místo, na zavolání lodě a vrácení klíče."

"Kolik děvčata chtějí? Postačí životní úspory?" Konec si odkašlal do hrsti v pokusu skrýt úsměv, šířící se od ucha k uchu.

"Chtějí... tebe. Tentokrát, střízlivého. Platba předem." Ohromeně jsem vyskočil.

"No tohle?!"

Teprve teď jsem pochopil kradmé úsměvy spolužáků a odvracení tváří. Já mám být poplatkem za úsluhu?

"Proč ne ty, Ocílko, nebo Vínář?!"

"Jen klid, dobrá dohoda. Lže jenom závidět," tlumočil Konec, potlačující smích.

"Proč já?! Hadař je navedl?"

"Proč ty? Protože jsi fešák. Nejsi tlustý jako já, jsi starší než Myška a nešklebiš se jako Konec."

"Nechci! Nechci! Nejsem věc!" v zoufalství jsem si rval vlasy a málem brečel zlostí. Jak mi mohli provést něco takového? Hoši začali protahovat obličej. Zřejmě začínali vidět druhou stranu této "zábavné" situace. Praštil jsem sebou na postel a přikryl si hlavu polštářem.

"To jsem já, Kamínku," dolehl ke mně rozpačitý vzkaz. "Hadař se opravdu ptal děvčat, jestli by nechtěla někoho jiného. Ale umíněně trvaly na tobě. Nevím proč."

Skončil.

Ležel jsem tak dlouho, obklopen tichem a tmou. Pokoušel jsem se strávit pocity křivdy a studu. Potom jsem začal uvažovat, jak to vypadá ze strany mých přátel. Převzal jsem vedení naší skupinky. Ctili mě. Já jsem rozhodoval jako poslední instance. Vydával jsem příkazy. Čekala se ode mne odpovědnost a odvaha. A teď se ukázalo, že nezvládnou první vyzvu. Nejsnadnější ze všech. Jsem ještě vůdce? A vůbec muž?

Vystrčil jsem hlavu zpod polštáře a přimhouřil oči před ostrým světlem. Kupodivu tu ještě všichni byli. Pohlíželi na mě s očekáváním. Zrozačitel jsem.

"Máš něco proti bolení hlavy, Ocílko? Ať to všechno vezme čert. Dělá to jen kvůli Zpěvákovi. Třeba to ocení. Snad mám ještě nějakou čistou tuniku."

Na obličejích kolem mne se objevil stejný výraz úlevy.

Kradl jsem se do Školky jako zloděj. Jen aby mne nikdo neviděl. Co by asi řekl Plavý, kdyby mě zastihl v této situaci?

Ještě nebylo poledne, "kvítečky" tedy měly volno. Vklouzl jsem dovnitř jako stín. Očekávala mě Růže. Se záhadným a potutelným úsměvem v obličej. Vzala mě za ruku a vedla dovnitř mezi barevnými záclonami z lesklého hedvábí,

zdobenými korálky a postříbřenými flitry. Mezi měkké polštáře, odér voňavek a auru kypícího ženství. Do malého království prostopášnosti. Zdejší pokoj připomínal aksamitovou jeskyni. Tolik tam bylo tapet na stěnách, prachových pohovek, polštářů na podlaze, třásní a krajkových ubrousků. Několik lamp vydávalo příjemné, tlumené světlo, čekalo na mě nejméně třicet děvčat! Kdyby mi Růžina dlaň nesvírala zápěstí jako pouta, asi bych utekl. "Kvítečky" byly ještě v domácích úborech, tedy v lehoučkých tunikách, jen nepatrně zakrývající ňadra a kolínka. Košílky z tenkého plátna a šatičky až ke kolínkům. Ještě trochu ospalé, zrzovělé spánkem. S vlasy rozpuštěnými nebo zapletenými do obyčejných copů. Bez barvy na víčkách a tvářích vypadaly mladší, nevinné a vzrušující. Růže mě usadila na gauč, pod palbou tolika očí jsem se cítil nespůj. Hlavu plnou myšlenek, které mi nyní připadají směšné až k slzám. Totiž: která bude první nebo to proběhne na nějakém diskrétnějším místě, zda mě nechají vydechnout po první pěti a zda vydržím všech třicet. Byla to jedna z nejhorších chvil mého života. Určitě bych zemřel studem, kdybych tehdy věděl, co si děvčata povídají. Naštěstí jsem se to dověděl až později.

"Proč se tak bojí, Růžo? Co jsi mu provedla?"

"Je hrozně blbý. Přineste mu vodu."

"To ho nikdo neupozornil, co tady má dělat? Jak to, že ne? Jsi bestie, Růže! Ten chudák snad umře strachem."

"Je sladký. Miluji nevinátka."

"Tak nevinný zase není, děvče."

"Která z vás dobře píše? Vysvětlete mu, co chceme."

Dostal jsem sklenku studené vody a lístek se slovy: Chceme vidět draky. Ulevilo se mi tak nesmírně, až se mi zatočila hlava. Napil jsem se vody. Draci. Jen tohle? Matko Boží, dobrý Osude a všichni ostatní, díky za to. "Kvítečky" toužily prostě po iluzi. Uniknout z tísnivého světa, vymezeného zdmi domu potěšení. Uniknout někam, kde na chvíli zapomenou, že jsou jen hračkami žádostivých mužů. Ještě před zahájením představení vklouzli nesměle do místnosti čtyři chlapci, štíhlí a velkoocí jako srny. Dělal jsem, že je nevidím.

Nehodlal jsem děvčata jen tak odbýt. Nejen kvůli Nočnímu zpěvákovi. Stal jsem se velkodušným. Byly to přeludy tkané stejně pečlivě jako pro "půlky". Poskytl jsem "kvítečkům" to nejlepší, co jsem měl. Horké pláže Ještěru, veliké mušle s růžovými nitry, které děvčata sbírala v teplé vodě mělčin. Rozkošně chlupatá dráčata, přichylná jako kořata. Štíhlé obry se šarlatovými očima, kterým bylo možné vylézt na hřbety, a vydávající ryk jako velké rohy. Ukázal jsem jim město, ale ne ležící v ruinách, nýbrž krásné jako před staletími. Plné soch a nádherných fresek. Barevní ptáci slétali ze stromů, aby usedli děvčatům na ramena. Zobali podávané ovoce, klovali lehce nabízené prsty. Nakonec nastal předčasný západ slunce do oceánu, tkající lesklý pás na hladině vln a zalévající oblohu růžově a zlatě. Nebylo podstatné, že všechno neodpovídalo skutečnosti. Děvčata byla šťastná. Tvořil jsem pro ně přeludy hodně dlouho. Dokud jsem mohl.

Zbytečkem sil jsem doklopýtal k poslední vizi, plynule ji dokončil a vrátili jsme se do Školky.

"Kvítečky" byly okouzlené, ještě chvíli omámené, dále zasněné na dalekém jihu. Zesláblý jsem usínal na hromadě polštářků. Na čele a spáncích jsem cítil nevinné polibky. Neměl jsem sílu otevřít oči.

Mnohem později, když jsme se Stříbřenkou vzpomínali na tuto událost, se přiznala, že stála u mně spolu s Růží.

"Teď lituji, že jsem si z něho dělala soufky," řekla jedna z dívek. "Netušila jsem, že toho umí tolik."

"Já jsem to věděla," řekla Stříbřenka. "Zpěvák mi o něm povídal. Je to hodný hoch."

"A jak je hezký, když tak spí," rozplývala se Růže.

"Vím já?" uvažovala Stříbřenka. "Nemá moc husté obočí? A příliš úzký obličej?"

"Kdepak. Nic mu nechybí," ujistila Růže znalecky.

"Ale ano. Chlupy na obličej i všude jinde."

Obě se rozesmály. Růže objala přítelkyni.

"Dostaneš toho svého ničemníka. A až ho dostaneš, už ho nepušt'."

Podařilo se mi ještě jednou vidět Nočního zpěváka. Nevypadal líp než předtím, ale ani hůř. Už neležel na tvrdé rohoži, ale na prostém lůžku - rámu potaženém plachtovinou. Někdo (strážce nebo možná sám Hřiva) mu z laskavosti přikryl oči několikrát složeným šátkem, protože do cely padaly zářivé paprsky poledního slunce. Ruce měl připoutané k hlavě postele pruhy tkaniny. Zjistil jsem, že jsou smyčky volné. Třeba sebou zmítal a nechtěli, aby si ublížil? Ve vzduchu se vznášel pach vězení - potu, moče, zvratků a nechutného jídla. Napadlo mě, že Noční zpěvák toto místo brzy opustí. Třeba ho odtud dostaneme už tuto noc.

Museli jsme však čekat. Hřiva byl najednou zdrženlivý. Teprve diskrétní náznaky svůdné Růže dokázaly, že si ji objednal na večer. Ve skupince spiklenců to začalo vřít. Nastal čas uskutečnit náš složitý plán.

Už tři dny pokračovalo třídění a balení rukopisů z tajné knihovny. Konec s pohrdáním odložil všechny zápisy špinavých účtů Kruhu týkající se náhlého vymírání celých rodů, zbraní dodávaných zemím ležících mezi námi a Northlandii, obchodů s dětmi a dalších odporných záležitostí. Vybrali jsme nejcennější práce týkající se genetických technik, včetně celé Šedákovy dokumentace. Zápisy o městech na Dračím souostroví. Mapy a skoro všechny svitky s nesrozumitelnými tisíciletými zápisy, které jsme chtěli v budoucnosti přeložit. Naše zavazadla byla velice skromná. Jen několik osobních památek. Pokud se nám útěk podaří, přítomnost dvou Stvořitelů mezi námi vyřeší zajišťování všech potřeb. Od potravin až po šicí jehlu. Pokud jde o zbraně, měl jsem svůj tesák od Plavého. Paprsek sundal ze stěny luk, který už dlouho nepoužil. Při tom ujistoval, že na sto kroků zasáhne jablko na stromě. V duchu jsem doufal, že nebude potřeba střílet na něco většího než je jablko. Kromě toho Paprsek sám byl zbraní. Gryf měl dýku s ostřím dlouhým půldruhé pídě. Chabá výzbroj, ale nehodlali jsme válčit, ale jen odejít.

Všechno šlo hladce. Ještě před zavřením bran se Paprsek s Gryfem vydali do přístavu, aby kapitánovi připomenuli uzavřenou dohodu a dohlédli na její dodržení.

Jestli tam vypukne požár, bude to znamenat, že kapitán dělal potíže," broukl Démant Vinařovi při loučení a zvedl tři

prsty v gestu přání štěstí. "A že Osud nepřeje jemu ani nám."

Vinař úkradkem udělal znak zahánějící demony.

Druhá skupina, složená z Konce, Vinaře, Myšky a Démanta, měla v Paprskově pokoji střežit bednu plnou knih a čekat na zbývající trojici, totiž Hadaře, Ocílku a mě.

Stáli jsme pod oknem Hřívova bytu, schovaní v keřích magnolií, a hrozně jsme se nudili. Měsíc stříbřil zeď a vytvářel podivné stíny na reliéfech. Házel světlé skvrny na vitrážová okénka. Zíval jsem, víc z netrpělivosti než z ospalosti.

Hadař se opřel zády o zeď, ruce složil na prsou, sklopil hlavu a zřejmě o něčem hluboce přemítal. Ocílka v podobné pozici zvedal hlavu nahoru a pohlížel do oken Stvořitelovy ložnice. Každou chvíli se usmál, zřejmě se dobře bavil.

Konečně se po dlouhé době okno otevřelo, objevila se Růže a Ocílka obratně chytil padající klíč. Bez otálení jsme všichni vyrazili ke Hřívově pracovně.

V polovině cesty mě Gryf zastavil napražením ruky. Ocílka opatrně vyhlédl za roh chodby. "Do prdele!" zaklel vulgárně.

"Hlídko."

"Přejdou."

"Stojí tam, hajzlové. Obejdeme je. Nebo nás Hadař přenes?"

"Škoda času a energie. Vždyť je to blízko, Ocílko, vracíme se z flámu. Ožral ses a my tě vedeme domů."

V polotmě jsem zahlédl, jak kývá hlavou. Pověsil se na mě plnou vahou. Z druhé strany ho přidržoval Hadař. Vykročili jsme, minuli strážné, kteří nás s politováním a mírným pohoršením sledovali. Omluvně a trochu hloupě jsem se na ně usmál. Za námi se táhla iluze vůně silné slivovice.

"Nemám ještě blít? Bude to opravdovější," zeptal se Ocílka a zkušeně se zapotácel.

"Tobě to připadá zábavné?"

"Zatím jo," sdělil upřímně.

"Počkej, až uvidíš Nočního zpěváka."

Po chvíli jsme dorazili ke dveřím se známým nápisem: "Hřiva Stvořitel. Nejlepší chirurg..." a tak dále. V držáku u dveří hořela lampička. Sfoukl jsem ji. Dotkl jsem se Ocílky znamením kontaktu.

"Připomeň Hadaři; předstírá čtyři kroky na dva šířky. Po stranách úzké lavičky. Nic víc."

Potvrdil přijetí zprávy stiskem mé paže. Postavili jsme se k sobě. Hadař sevřel dlaně na našich pažích. Na moment nám země zmizela pod nohama a zmocnil se nás pocit, že vůbec nic nevážíme, a už jsme byli uvnitř.

Tmu zahánělo jen světlo noční lampičky, stojící na polici u dveří. Vzal jsem ji s sebou. I kdyby někdo zahlédl oknem pohybující se světélko, napadne ho, že Hřiva pracuje i v noci. Zapamatoval jsem si, kde stojí skříňka s preparáty. Klíč se hladce otočil. V matném světle lampičky jsem zkoumal obsah policí, ale teprve na čtvrté jsem našel zastrčenou lahvičku s vytouženým obsahem.

"Co je to?" zeptal se Ocílka při pohledu na to, jak opatrně přelévám část kapaliny do přichystané lahvičky a pečlivě je uzavírám. "Vypadá to jako voda."

"Taky to voda je. Z převážné části. Zbývající složka je jed bílého hada. Správně jsem to měl dělat v rukavicích. Stačilo by maličké škrábnutí na kůži a bylo by po mně."

"Domníval jsem se, že chceme Zpěváka vyléčit, ne otrávit!"

"Zpěvák není nemocný, jenom narkotizovaný tím haigským svinstvím. Bílý had je po vypití nejsilnější známý znečlivující prostředek. Je zvláštní, že jako Stvořitel nevíš takové věci. Bílý had zruší působení Krve hrdinů. Noční zpěvák usne a nebude se zmiat a křičet, až ho budeme odnášet."

Ještě mu to musíme nalít do krku," sdělil Ocílka pln pochyb.

"Proto potřebuji tebe."

Opatrně jsem zabalil nádobku do šátku a pečlivěji ukryl v šerpě. Doufal jsem, že ji nerozbijí. Tím by pro mě všechny problémy skončily. I se životem.

Zlikvidovali jsme všechny stopy našeho pobytu. Vzal jsem si ještě jednu z Hřívových skleněných pipet se stupnicí na odměřování kapalín.

"Odkud víš tolik o působení Bílého hada?" otázal se Ocílka uznale.

"Hadí vršky jsou jedno z mála míst, kde žijí. První, kterého jsem chytil, byl současně posledním. Když jsem ho přinesl domů, dostal jsem výprask a potom jsem se musel naučit všechno o neurotoxinech. Hodilo se to."

Odložil jsem lampičku na původní místo. Hadař vážně přikývl. Chytili jsme se za ruce jako při hraní na kolo mlýnské a za okamžik jsme stáli na neupraveném dvorku za vězením přesně podle souřadnic, které si Poutník předem připravil. Před námi se tyčila zadní zeď s tmavými otvory oken. Ocílka prověřil, co dělají vězňové a jejich strážci.

"V jedné místnosti jsou tři osoby. Nepochybně dozorcí. Dva spí, jeden popíjí. Jeden, dva, tři, pět... osm různých spáčů. To jsou určitě vězni..." V tom okamžiku se jeho přenos rozpadl a obnovil se až za chvíli. "Padl jsem na Nočního zpěváka. Nemá daleko k šílenství! Chce umřít. Uvažuje, jak si ukousnout jazyk!"

"Tak si pospěšme."

Zjistili jsme, které okno patří cele Nočního zpěváka. Proniknout zdí bylo snadné. Měsíční světlo vykreslilo na vnitřní stěně celý čtvercovou skvrnu. Všude jinde bylo temno. Ocílka zůstával se mnou v nepřetržitém kontaktu. Současně, bez ztráty času jsme zvedli Zpěvákovo lůžko a přenesli ho ke středu. Večerní dávka Krve hrdinů ještě působila. Když na něj dopadlo měsíční světlo, celý se prohnul. I ten mírný svit nočního poutníka působil utrpení precitlivěným zornicím.

"Pokus se k němu nějak proniknout, Ocílko. Vysvětlí mu, že jsme to my a že musí polknout, co mu dáme."

Ocílka po chvíli potřásl bezradně hlavou.

"Nevím, jestli pochopil. Úpěnlivě prosí, abychom ho už nemučili."

"Bohužel musíme."



Měl jsem už připravenou nádobku s Bílým hadem. Pozorně jsem nabral pipetou patřičnou dávku.

"Otevřete mu ústa a držte ho. Nechci ho zmrzačit."

"Zatím jenom úpí. Bude ječet a přivede nám na krk dozorce."

"Tím hůř pro ně," odvětil jsem zlověstně a zvedl nádobku se smrtelným jedem.

Noční zpěvák mlčel. Dva páry rukou pokoušející mu rozevřít čelisti mu působily taková muka, že se mu hrdlo křečovitě sevřelo a nemohl nejen křičet, ale ani dýchat. Ocílka mu ucpal ústa a počítal plynoucí vteřiny. Já jsem mu masíroval hrdlo a doufal, že polkne spásný lektvar. Noční zpěvák se zmítal a snažil se uvolnit. Pochopil jsem, čemu sloužila pouta. Nakonec jeho tělo zhadrovatělo. Pustili jsme ho. Zkontroloval jsem, jestli ještě dýchá. Nadechoval se ztěžka, jakoby vzdychal, ale pravidelně. Podařilo se. Po čtyřech dnech a nocích neustálého bdění, vyčerpán bojem s neustálým hlukem, oslepujícím světlem a nesnesitelným rozdíráním cizíma rukama, Noční zpěvák konečně usnul.

Teprve teď jsem postřehl, že jsem zpocený, jako by mě někdo polil vodou. Skleničku s Bílým hadem jsem schoval zpátky do šerpy. Přemítal jsem, co udělat s pipetou. Po krátkém váhání jsem ji položil na trám nade dveřmi. Přerázli jsme pouta na Zpěvákových rukou a zabalili ho do přikrývky. Užaslý správce vězení ráno najde jen prázdnou pryčnu a pár cárů. Dveře pořád zamčené, neporušené zdi i mříže v oknech. A my budeme už daleko.

Objevili jsme se u Paprska přesně uprostřed kruhu vyznačeného provazem položeným na podlaze. Stěží jsem se vzpamatoval po nepříjemném pocitu provázejícím "přenos" a už mě někdo odstrčil bez ceremonií stranou. Nějaké děvče pokleklo k Nočnímu zpěvákovi a jemně uchopilo jeho tváře do svých dlaní. Hladilo vlhké pramínky vlasů na jeho čele. Dívka měla na sobě mužskou košili, kalhoty a vysoké boty, jako by se chystala na cestu. Na hlavě svinutý šátek, z něhož vybíhal silný černý cop. Podílel jsem a pohlédl jí do obličeje. Bez údivu jsem poznal "kvíteček" z okna Školky, přestože už neměla na čele žlutou stuhu ani zmalované oči. Stejnou hlavičku jsem viděl v lůžku Nočního zpěváka a nedávno jsem ji zahlédl mezi děvčaty v domě potěšení.

"To je Stříbrenka," vysvětlil Konec a rozhodil bezradně rukama. "Půjde s námi."

"Jen tak?"

"Přišla hned po vašem odchodu a už se nenechala vyhnat. To je Zpěvákovo děvče."

"Vidím. Jedno z padesáti. Proboha, Konci, to jste si opravdu neporadili s jednou holčinou?"

"Zkus to sám, hrdino! Málem mi vyškábala oči."

"Uvidíme, co tomu řekne Zpěvák, až se probere."

"Nebude protestovat," odvětil Mluvíci přesvědčeně.

Předal jsem Hadaři Hřivův klíč. Položil si ho na dlaň, chvíli pohyboval rty a pohlížel do prostoru nevidoucím pohledem. Počítal parametry přenosu. Nato klíč z jeho dlaně zmizel, jako by tam nikdy nebyl.

"Položil ho na podlahu v ložnici, tři kroky od okna. Mělo by tam být prázdné. Hřiva si bude myslet, že mu upadl," sděloval Ocílka. "Ostatně si může myslet, co chce."

Záhy mělo začít svítat. Byl nejvyšší čas, abychom se ocitli na místě domluveném s Paprskem s Gryfem na nejvzdálenějším mysu ostrova se Zámekem Mágů. Řeka tam byla ještě dost hluboká, aby se loď mohla přiblížit ke břehu. Na palubu jsme se měli dostat člunem.

První stanul v provazovém knihu Hadař s taškou přes rameno. Usmál se, vztyčil prsty v gestu přivolávání dobrého osudu a "skočil". Na místo, kde před chvílí stál, jsme postavil první dva kufr. Vzrušený Myška ryl nosem do papíru s vyznačenými souřadnicemi. Pokynul nám, abychom ucouvli, načež obě zavazadla putovaly za Hadařem. Myška pokynul Démantovi. Ten se postavil do kruhu, křečovitě sevřel cestovní brašnu a zavřel oči, načež ho Myška poslal pomáhat Poutníkovi. Počítal jsem v duchu: jeden... dva... tři... hoši přenášejí kufrы stranou... čtyři... pět... dva další stojí na rampě u nás... šest... sedm... nyní Myška. A znovu.

Stříbrenka pečující o Nočního zpěváka nás pozorovala. Z druhé strany nás sledovaly žluté oči Máty. Klopila uši a krčila tlamu, zneklidněna Paprskovou nepřítomností a nezvyklým ruchem v jeho pokoji.

Konečně přišla řada i na nás. Postavili jsme se těsně k sobě, s Nočním zpěvákem u nohou. Každý s brašnou nebo torbou jako pocestní. Z pootevřených Vínařovy brašny vyhlížely krysí tlamičky. Rozhlédl jsem se, jestli jsme nic nezapomněli. Nakonec Zámek nebyl tak špatné místo. Odnášel jsem si odtud i hezké vzpomínky. Tolik společných zábav a her. Vyprav do živého města. Zanechával jsem tu hodně dobrých spolužáků, Kováře, Horský vítr.

Pocítil jsem, jak do mé dlaně vklouzla něčí ruka, ledová strachem. Pohlédl jsem Stříbřence přímo do tmavých očí a povzbudivě se na ni usmál. V následující chvíli přestal svět existovat. Srdce mi udeřilo do hrudi, jako by chtělo vyskočit ven. Tělem proběhl nepříjemný otřes, když chodidla dopadla ztuhla na tvrdou zem. Ovanul nás chladný vzduch od řeky. Nozdry zaplnila vůně vody, bahna a puškvorce. Očekávali nás Démant a Hadař, sedící na kufrech s knihami jako dva draci střežící poklady.

Nedokážu zhotovit následující zápis. Začal jsem dvakrát a pokaždé jsem šmírák roztrhal. Když myslím na události na mysu, hluboce se stydím a mám smíšené pocity. Rozhodl jsem se předat pero Konci, který byl očitým svědkem a nepochybně má od celé záležitosti větší odstup.

Kamínek na mě hodil těžký úkol, ale nejspíš má pravdu a já ho zvládnu líp. Viděl jsem všechno a pamatuju si nejen obrazy, ale i to, co se povídalo... a myslelo.

Netrpělivě jsme čekali na loď z přístavu. Pomalu svítalo a nad vodou se zvedala ranní mlha jako na jaře. Kamínek obcházel kolem, vyhlížel loď na vodě a zase něco na břehu. Měkce našlapoval, automaticky se vyhýbal větvičkám a hromádkám suchého rákosí.

"Jak dokáže chodit tak tiše, když sám sebe neslyší?" podivil se šeptem Ocílka, provázející ho pohledem.

"Nemám ponětí," přiznal jsem se upřímně. "Vůbec je celý divný. Možná proto, že tak dlouho žil mezi draky?"

Kamínek zamířil přímo k nám. Ve vzduchu před ním se rozvinula řada znaků, kterou obrátil, abychom si ji mohli přečíst. Kdysi jsem se cítil nesvůj, když se mnou rozmlouval tímto způsobem, ale už dávno jsem tomu přivykl.

"Vidím stožáry. A taky něco u zdi. Sáhní tam, Konci. Mám špatnou předtuchu."

Kamínkové předtuchy byly proslulé. Mel dávelskou intuici, třebaže se neprojevovala způsobem vlastním Průvodcům snů. Prostě jsme si všimli, že se Kamínek často objevuje na potřebném místě v potřebném čase. Podvědomě se vyhýbal, lidem, kteří se až později projeví jako nedůvěryhodní, zato tíhl k lidem, kteří byli zdánlivě nebezpeční nebo podceňováni. Tak tomu bylo s Nočním zpěvákem. S tím ordinérním divochem Horským větrem, který dokázal nadávat jako opilý dlaždič. Myška, pokládaný všemi za nemotora a uplakánka, s Kamínkem rozkvetl a zmužněl, stal se z něho docela šikovný mládenec. A Paprsek? Když přišel Kamínek do Zámku, všichni čekali, že se tihle dva pořádně servou. A teď to knížátko plní příkazy Dračího jezdce.

A to nemluvím o staré knihovně. Co to v sobě má?

Tehdy na břehu řeky jsem bez námitek splnil jeho rozkaz jako poslušný voják. Od zdi přicházel strážný oddíl. A hledal právě nás.

Mnohem později se ukázalo, že zrada přišla z nejméně očekávané strany. Hřiva poklidně spal ve své posteli, aniž tušil, že mu někdo vlezl do skříňky. Stejně jako správce vedení, který ještě nezjistil, že má o jednoho vězně míří.

Příčinou neštěstí se stala opomenula Mátá. Zanechali jsme ji v Paprskovi pokoji samotnou. Panterice zneklidněná hochovou nepřítomností vyvolala poplach škrábáním na dveře a pronikavým mňoukáním. Tak probudila všechny na galerii. "Půlky" se pokoušely spát, proklínaly kočku a zacpávaly si uši polštáři. Zato Kovář, bydlící hned vedle, zneklidnil a sešel ze svého patra zjistit, co se u jeho žáků děje. Pustil šilící panterici, která okamžitě pádila ke svému pánovi - Horskému větru. Kovář zjistil nepřítomnost Paprška a některých jeho věcí, rovněž uviděl provazový kruh v jeho pokoji. S nepříjemnou předtuchou nahlédl k Myškovi a Vinařovi, kde našel jen nerozestlané postele. Totéž v několika dalších pokojích. Dotazování hoši, jejichž spolužáci a spolubydlící zmizeli jako dým, opakovali totéž: nevědí nic. Sondování jejich myslí poskytlo nejasné informace: Noční zpěvák, útěk, Dračí souostroví. Nic víc, ale i tak bylo jasné, že deset smrkáčů si pěkně nadrobilo. To vysvětlovalo, proč byli hoši poslední dobou tak roztržití a zanedbávali výuku. Polekaný Kovář informoval pobřežní stráž, zburcoval hlídky na obou březích Enity a vzbudil dva známé Mluvčí sídlící ve městě. Byl zdrcen, ale požadoval, aby s chycenými uprchlíky jednali mírně, protože "to přece jsou jen děti". V hloubi duše však tomu sám nevěřil. Zklamali jsme ho. Cítil se oklamán, což v návalu upřímnosti přiznal Mistru iluzi, který vycítil neštěstí a přiběhl, probuzen podrážděným panterovým mňoukáním.

"Vezmi si pořádné boty a jdeme hledat ty hledače dobrodružství," navrhl Horský vítr. "Nenechával bych to jen na stráži. Učil jsem Kamínka zacházet s mečem, může dojít ke krveprolití. Prohledej okolí svým talentem a sbalíme je dřív než stráž. A až potom budeme přemýšlet, co udělat, aby tato záležitost skončila jen výpraskem."

Hlídky se blížila. Nad keři jsme zahlédli špičky kopí. Strážní šli pomalu, ale stěží očekávané lodě, připlouvající druhé strany, se pohybovaly stejně pomalu.

Na Kamínkově tváři se objevil výraz zuřivého zoufalství. Uchopil svůj meč, sklonil se a zmizel v houští.

"Proboha! Snad nechce bojovat!" vyjekl někdo, zřejmě Démant.

"Proč ne?" zavrčel Ocílka a vytáhl z boty nůž.

"Počkejte co nejdýl," řekl jsem. "Až se hlídka přiblíží, ať vás Myška zkusí přenést."

"Naslepo?" zeptal se Myška nejistě.

"Zvládneš to," odpověděl jsem tak jistým hlasem, jak jsem jen dovedl. Potom jsem se rozhlédl za Kamínkem tam, kde se právě začaly ozývat nejasné hlasy a nárazy kovu na kov.

Nejsem moc odvážný. Mám daleko k ohromné odvaze našeho vůdce, který se samotný vrhl na ozbrojené vojáky. Poslední kroky jsem zdolal na kolenou, když jsem se plížil mezi keři planých višní a bezu. Opatrně jsem rozhrnul větve a spatřil Kamínka bojujícího s pěti strážnými současně. Vedl si docela dobře, i když bylo zřejmé, že muži nevyužívají všech svých možností, protože ho chtěli zajmout živého. Netušil jsem, že se dokáže pohybovat tak rychle. Blokoval jednotlivé rány, uskakoval před jinými, rozdával vlastní. Bylo slyšet, jak bojující funí námahou. Padaly nadávky a výhrůžky. Kamínek, obklopený volným kruhem, řádl jako démon.

Moc jsem mu tehdy chtěl pomoci, ale beze zbraně a k tomu těžkopádný jako brouk mohl jsem pouze sledovat ze zbabělého úkrytu v zeleni.

Vojáci, pořád víc podráždění, prudce zaútočili a právě tehdy úder, vypočtený pravděpodobně na to, aby mu vyrazil meč nebo jej lehce zranil, zasáhl odkryté tělo. Strážcovo kopí otevřelo strašlivou ránu hned pod žebry. Kamínek se zachvěl. Uslyšel jsem slabý výkřik bolesti, jako by ztratil dech. S obličejem zkřiveným bolestí, s loktem přitisknutým ke zraněnému boku, upustil meč a padl na zem rozrytou podpatky.

Nezařval jsem tehdy jen proto, že mně zděšení úplně připravilo o hlas.

Muži obstoupili Kamínka.

"Cos to provedl!? Zabil jsi ho!" zaslechl jsem hlas jednoho z nich.

"Tupče! Přece jsme sem nepřišli vraždit děvka!"

"Snad ještě žije."

"Kdyby žil, tak by dýchal, hajzle! Všechny nás oběsí!"

Nacpal jsem si pěst do úst. Slzy mi stouply do očí a proudily mi po tváři. Krčil jsem se v křoví a zalykal se potlačovaným pláčem. Myslel jsem, že mi pukne srdce. Proč to musí být zrovna Kamínek? Proč ne ten zatracený Paprsek nebo ten nemotorný Démant - věštec počasí. Lítost mi podstrkovala nepěkné a nízké myšlenky. Měl jsem toho hocha moc rád. Od prvního okanžiku, kdy skromně vzkouzl do třídy, aniž tušil, že je naším hrdinou a vzorem. I potom, kdy s námi sdílel smutný úděl pod Gladiátorem, kdy riskoval kvůli Myškovi, kdy mi vysvětloval biologii nebo sportoval... Už nikdy nestane v poli, vysoký jako stěžeň, připravený odpálit míč nadhazovače.

Kousal jsem se do ruky, abych nekvílel pocitem křivdy a ztráty.

Místo toho jsem uslyšel kvílení někoho jiného. Rozlehl se mužský hlas tónem strašlivého obvinění. Zaclonou listů jsem spatřil, jak se strážní rozestupují a urychlení ustupují a hned vedle nich sebou cloumají dva muži - v jednom jsem ihned poznal haigonského Tkáče iluzí, zezadu ho držel Kovář.

"Zmizte!" uslyšel jsem hněvivý příkaz Mluvčího. "Než tady ještě někdo umře. Pochyptejte ostatní, ale na věčný Kruh, bez obětí!"

Spěšně odešli, aby unikli mstě Horského větru. Mistr iluzí klesl na kolena vedle nehybného Kamínkova těla s hlavou v dlaních.

"Bohové... Rozt'al ho skoro vejpl. Byl tak šikovný. Příšerná ztráta," pronesl Kovář tiše se sklopenou hlavou.

"Ztráta? Jenom to?" Horskému větní se zlomil hlas. "Byl to tvůj žák, Kováři."

"Pouze žák. A čím byl pro tebe, když si tak zoufáš?" Horský vítr položil ruku na chlapcovo čelo nečekaně něžným gestem.

"Hvězdou. Hvězdy se milují, Kováři. Hledí se na ně a nikdo se jich nezmocní. Proč vy, Lengorchijci si myslíte, že existuje jen jedna, správná a přípustná láska. Proč všechno převádíte jen na to jedno?"

Hlas se mu třásl.

"Odejdi, Mluvčí, hodlám ho totiž oplakávat a chci být při tom sám."

Kovář odešel ve stopách stráže.

Dojatě jsem hleděl na tuto scénu. Jak málo vím o tom Haigovi a jeho citech. Najednou mi něčí ruka přikryla ústa.

Ulekaně jsem sebou trhl. Ohlédl jsem se dozadu a... ztuhl. Za mnou klečel Kamínek! Na okamžik jsem zavřel oči, ale po jejich otevření obraz nezmizel. Kamarád stál vedle mne, naprosto živý a hmatatelný. Opět jsem vyhlédl mezi větvemi. Horský vítr se právě v kleče nad nehybným tělem řezal do zápěstí. Skládal krvavou oběť.

Druhý Kamínek, s bledou tváří staženou námahou, mi naléhavě pokynul rukou. Spěchal jsem za ním porostem a snažil se necloumat větvemi. Pochopil jsem vše. To byla mistrovská iluze, ne - supermistrovská. K žádnému boji, k žádné smrti nedošlo. Stráž bojovala s přeludem a přelud také zabila. Co asi řekne Horský vítr, až se doví, že, si zoufal nad iluzí? Bude zuřit, že z něj udělali hlupáka, nebo děkovat Osudu, že jeho "hvězda" žije?

Běželi jsme směrem k mysu, Kamínek stále vypadal jako člověk, který vidí všechno dvakrát. Domyslel jsem se, že stále udržuje iluzi vlastní mrtvol. To nám poskytovalo čas zdržením "blankytného" bojovníka.

"Jsi netvor, Kamínku!" prohlásil jsem hněvivě. "Myslel jsem, že je po tobě. Horský vítr si zoufá! Nejsi hoden jeho slz!"

V jeho obličejí se stále rýsovalo napětí. Bylo to něco příšerného. Jak dokázal kontrolovat iluzi na takovou vzdálenost; aniž ji viděl, a přitom tak dovedně, že oklamal mistra?

"Jsem raději... živým netvorem... než mrtvým člověkem... nebo vězněm... nebo zbičováním za trest," věnoval mi část pozornosti.

Dorazili jsme na místo, kde na nás čekali ostatní. Spatřili jsme úděsný, i když v hloubi duše očekávaný obraz. Loď i strážní sem museli dorazit skoro naráz. Na břehu leželo pět těl v uniformách. Tři vypadali, jako by jim před očima vybuchl sud prachu. Čtvrtý měl proťaté hrdlo. Z pátého zůstala jen polovina, hladce odříznutá od zbytku těla. Vedle zavazadel sedel na zemi Kovář a Démant mu ovazoval šerpou zraněnou hlavu.

Stříbřenka se choulila k hrudi Nočního zpěváka, který nebyl při vědomí. Zezelenalý Hadař poplácával po tvářích omdlelého Myšku. Ocílkou s chmurným výrazem otíral ostří nože. Na boku člunu zabořeného do písku seděl Paprsek. Jednou rukou si zakrýval oči, druhou bezmocně svísl. Máta mu olizovala prsty. Dva členové posádky se s hrůzou rozhlíželi.

Kamínek mi poklepal na rameno. Už se netvářil tak soustředěně.

"Je to zlé, ale mohlo být ještě hůř. Především naložíme do člunu Zpěváka a Stříbřenku, Myšku a polovinu nákladu. Zbytek napodruhé. A teď do práce."

Přistoupil jsem ke Kovárovi, který to všechno sledoval s hořkostí.

"Hrozně lituji," řekl jsem tiše.

"To někdo z nás?"

"Ne. Zakopl jsem a praštil čelem o roh kufru. Co v něm máte?"

"Příručky," řekl jsem a pohlédl mu přímo do očí. Jen vzdychl a položil si dlaň na čelo. Uprostřed nakládání se z křoví vynořil Horský vítr. Neběžel. Kráčet klidným, pravidelným krokem. U Kováře se zastavil.

"Je dokonalý," procedil. "Nevím, jestli mu mám sedřít kůži nebo mu předat svou šerpu. Povolal jsi další oddíl?"

"Ne, dokud je tu ten Kníže Jisker. Masakr by se opakoval. Pokud, přivedu další mágy, vypukne opravdová bitva. Mladí jsou velice rozhodní. Přišel ses rozloučit?"

"Tak nějak. A především vrátit dluh." Horský vítr přistoupil ke Kamínkovi. Stanuli naproti sobě. Nastalo ticho. Ním viselo ve vzduchu.

"Jsem rád, že žiješ," pronesl Mistr iluzí bezbarvě a současně rozvinul ve vzduchu řadu iluzivních znaků. Ve stejném okamžiku, rychlý jako blesk, se rozmáchl a vši silou uhodil dlaní Kamínka do tváře, až se nad vodou rozlehla ozvěna. Mladík ztratil rovnováhu a padl do trávy.

Jak moc jsem si tu facku zasloužil, věděl nejlíp Horský vítr a bohyně Matka světa, která nepochybně se souhlasem přihlížela celému ději.

Tehdy jsem však nepocíťoval zkroušenost, jen hněv, že se mnou tak jednal před "mými" lidmi. Horský vítr podryl mou autoritu. Nemohl jsem se s ním rvát (byl silnější a zkušenější). Zbývalo jen vstát a projít kolem Mistra iluzí s pohrdáním, jako by byl vzduch. A také jsem to udělal já, hloupé, nevědecké, arogantní děčko.

Teprve později mi Konec vysvětlil, jak celá událost u zdi proběhla. Přesně opakoval výměnu slov mezi Kovářem a

Horským větrem. Haig na mě nikdy nemyslel jako na "hračku". Vážil si mě a svým způsobem miloval. Zato já jsem s ním zacházel jako s předmětem, který lze využívat a potom odhodit jako nepotřebný.

"Pošlapal jsi mu srdce," dodal Konec sám od sebe a já bych nejraději zalezl pod zem. "Nevěděl jsem, že dokážeš být tak bezohledný."

"Hvězda"! Jsem moc pěkná hvězda. Stud mě bolel víc než tvář po onom úderu.

Kovář odvolal ostatní hlídky. Na palubu jsme se dostali bez potíží. S údivem jsem spatřil, že Horský vítr pomáhá nakládat a potom nasedá do lodi společně s ostatními. Pořád jsem však zuřil a rozhodl jsem se ho ignorovat. Jen jsem diskretně Ocilkovi ukázal očima na Haiga.

"Řekl, že má Lengorchie dost. A Zámku taky. Chce pryč od pohodlí, že docela změkčí. Táhne ho to na ostrovy, protože je tam divočina," vysvětlil Stvořitel.

Kapitán nebyl nadšen dalšími pasažéry, hlavní když se k nim připojila ještě Mátá, která ani za nic nechtěla opustit Paprska. Plavala za člunem, až se hoši slitovali a vtáhli ji za krk dovnitř. Všechny udivila tato kočičí láska. Paprska nebylo snadné mít rád, natož milovat a to do této míry.

A už úplný záchvat zuřivosti dostal kapitán po zprávě, kam vlastně má dopravit tuto podivnou skupinku: potetovaného muže s mečem na zádech, vypadajícího jako dráb, bandu usmrkánků, holčinu, divokou kočku a ještě "něco" připomínající opici - zřejmě úplně opilou.

Vinařovy krysy našťestí neobjevil. Uklidnil ho teprve buclatý měšec od Paprska a ujištění, že má na palubě člověka, který dokáže zacházet s draky (čili mne). Třeba tomu docela neuvěřil, ale své učinila i zpráva o řezi na mysu, kterou mu sdělil nervózní bocman. Usmrkanci nenosili blankytné šerpy nadarmo. Snad se měl bát zloby starších Kruhu Mágu, ale my jsme byli prostě blíž.

Po chvíli jsme vpluli do ústí řeky a odtud jsme už s rozvinutými plachtami pronikli na otevřené vody Dračího moře. Bedny s knihami jsme pečlivě uložili do kouta nákladního prostoru. Prohlédli jsme si kajuty v podpalubí, které nám kapitán nabídl. Byly malé, ale nikdo si nestěžoval. Odložili jsme své věci a vrátili se zase nahoru. Snažili jsme se posádce nepřekážet. Noční zpěvák dál tvrdě spal, uložen na závětrné straně paluby. Celou dobu o něj pečovala Stříbřenka.

"Co je to za tvora?" optal se jeden námořník. "Kouše?"

"Dej si pozor, muži," varoval ho Gryf. "Mluvíš o jednom z nejlepších Stvořitelů."

Měli jsme nádherné počasí a příznivý vítr. Svítlo ostré slunce, na obloze plulo jen několik bílých kumulů. To mě zneklidňovalo. Nevěřil jsem, že nám to projde jen tak. Že by veškerá moc Kruhu jen prostě mávla rukou a dovolila uprchnout třetině budoucích "blankytných"? Nestíhala nás žádná loď. Na naší palubu se nepokoušel proniknout žádný cizí Poutník. To bych chápal - pohybovali jsme se. Přecházel jsem neustále z jednoho boku na druhý jako podrážděný kocour a pohlížel bůhvíkam. Občas jsem namočil kapesník do vědra s mořskou vodou a přikládal si jej na oteklou tvář s otiskem všech pěti prstů Horského větru.

Démant sdílel se mnou podobné pocity, třebaže je neprojevoval tak okatě. Uplynulo několik hodin. Posléze řekl o svých obavách Konci a Konec je sdělil mně.

"Démant vnímá blížící se bouři. Šel s tím za kapitánem."

Kapitán pohlédl přezíravě na hubeného mladíčka, který ho sebevědomě informoval o blížící bouři. Kolem bylo nádherné počasí.

"Jak se jmenuješ, synku?" zeptal se mírně.

"Démant, tatíčku," odvětil tázaný stejným tónem.

"Jsi námořníkem, synku?"

"Jsem Větrovládcem," odvětil "synek" se zlověstným podtónem.

Vráska mezi kapitánovým obočím se prohloubila.

"Dobrým?" Posměch v jeho hlase nahradila nedůvěra.

"Jediným na této kocábce," odpověděl Démant uraženě. "Kdybys mě chtěl najmout v přístavu, byl bych hodně drahý. Všichni jsme tu "blankytní."

"Jak silná bude bouře?"

"Šest, možná sedm stupňů. Mravenčí mi celé tělo. Vzduch má příchut' železa. Přichází od pevniny. Zbývají nám ještě dvě hodiny. Potom nás dohoní a... Osude, chraň nevinné."

"Já bych mu věřil," vmísil se kormidelník. "Vadí to?"

Kapitán učinil jediné správné rozhodnutí.

"Drž kurs," přikázal, načež zavolal na bocmana názvy plachet:

"Stáhnout létavku! Svinout kosatku! Plujeme na stěhovku! Upevnit náklad!"

Přibližně v době určené Démantem se na straně pevniny objevil na obzoru mrak. Malý jako dlaň, ale zato popelavě černý. Rychle se blížil, nadýmal a šířil do stran jako živý tvor. Pochmurně jsme pozorovali narůstající val černých mračen. Démant neprozradil kapitánovi to, co nám - že nejde o přirozenou bouři. Sahala po nás zloba Kruhu.

"Nechtěli jednat před svědky. Na Enitě a v ústí je moc lodí," sdělil mi hořce Konec. "Zkazili by si renomé. Takhle to vyřídí čistě a bez výčitek svědomí. Nikdo se nic nedoví."

"Nedokázali nás zadržet, tedy nás chtějí zabít."

"Démant tvrdí, že je to přímo šílené. Na této bouři pracují snad všichni Větrovládci Zámku. Rozvrátí pobřežní klima na mnoho dní. Proč to dělají? To jsme tak důležití?"

"Zřejmě ano. Zatím nás nebrali vážně a teď se vylekali. Nepochybně se dověděli i o knihovně. Druhý Kruh, chápeš, Konci? Nepřijali jsme jejich pravidla. Chceme vlastní."

"Chápu. Bez privilegií pro vyvolené a bez omezení kvůli rozmarům. Neexistovali by "blankytní" ani "černí". Studoval



bych historii; nikoli politiku podle jejich přání."

Vítr vál stále silněji. Námořníci svinuli zbytek plachet. U kormidla bděli kormidelník a bocman. Nás zahnali do podpalubí; do temných a dusných kajut. Loď obratně najížděla na jednotlivé vlny, aby ihned sklouzla do mořského údolí. Snažil jsem se prokazovat dobrou formu, bohužel mi však bylo pořád hůř. Hrát úlohu vůdce je těžké, ba skoro nemožné, když se žaludek úporně obrací. Utěšit mě mohla jen skutečnost, že jsem v tom nebyl sám. Jediní, kdo snášeli kolébání, byli Noční zpěvák, pořád vyspávající účinek narkotika, Hadař a kupodivu i Myška. I když ten byl tak vyděšený, že se skulil na lůžku do klubíčka, zavřel oči a rukama si zakryl uši, aby nevnímal to, co slyšeli ostatní - skřípot lodních žeber pod nápořem řádících virů.

"Proboha, Kamínku, nezvracej pořád! Zničíš se!" To byl Konec, sám maximálně unavený.

"Tohle mají být ty dramatické události na moři?" vmísil se Ocílka. "Houpačky jsem měl vždycky rád, ale teď... teď už chci dolů!"

Nebylo to však možné. Loď zmítaná bouří bláznivě poskakovala jako jankovitý kůň. Házelo to námi od stěny ke stěně jako kamínky v plechovce. Drželi jsme se všeho možného. Lůžek, sloupků podepírajících palubu, sebe navzájem...

Zapřísáhl jsem se, že pokud z toho vyvážnu zdravý, už nikdy nenastoupím na žádnou loď. Ani když bude hladina jako olej, bez jediné vlnky.

Ocílka i Konec současně zvedli hlavy.

"Už nemáme stěžň...!" sdělil Stvořitel polekaně.

V příští chvíli oťrásl trupem příšerný oťres, jako by loď trhala svými drápy mořská příšera. Okraj lůžka mi vyklouzl z ruky. Všechno se postavilo svisle. Podlaha mi utekla pod nohama, praštil jsem se hlavou o strop a potom dopadl celou vahou na prkna podlahy, stejně jako ostatní. Nejmiň dva z nich přistáli na mně.

Loď se ještě několikrát zvedla. Ale stále mírněji, jako houpačka bez impulsu. Stále klidněji, mírněji...

Jak potom souhlasně tvrdili všichni svědkové, právě tento okamžik, plný napětí a očekávání, si zvolil Noční zpěvák k procitnutí z letargie. Neuvěřitelně, ale (přivázán k lůžku) prospal celé zmítání a probudil ho teprve poslední oťres.

"Promiňte...?" zeptal se dětinsky žalostně. "To už jsem umřel a jsem v pekle? Pusťte mě! Já se polepším!"

První vyprskl smích Ocílka, pak se k němu přidali ostatní včetně mě, když mi Konec předal, co se stalo.

Otevřeli jsme dveře do úzké uličky a potom příklop vedoucí na palubu. Všude bylo vody po kotníky, ale bouře ustala. Nahoře nás oslepilo slunce a zalilo vedro. Loď byla v žalostném stavu. Zlomený zadní stěžň, rozbité zábradlí, utrhaná ráhna, plachty na cáry. Na palubě se postupně objevovali vyčerpaní členové posádky a zbytek naší skupiny. I Noční zpěvák, podpíraný Stříbřenkou a Hadařem. Chyběl jen Horský vítr, ale i ten se posléze objevil - stále zelený v obličejí. Byli jsme tak zničeni, že nám hned nedošla neobvyklost celé situace. Ulehl jsem na palubu, žhavé sluneční paprsky mi sušily oděv a pomalu mi docházelo strašlivé podezření. Něco nebylo v pořádku. Byla bouře a najednou není... I kdyby všichni Větrovládci Kruhu přerušili své usilování, jednou rozpoutané běsnění by pokračovalo, hnané silami chaosu.

Kde vlastně jsme...? Najednou jsem vyskočil.

"Myška...?"

Myška měl výraz dítěte oprávněně podezíraného z krádeže cukroví.

"Myško... Myšičko, pověz nám, co jsi vlastně udělal?" zeptal se Ocílka sladkokyselým hlasem, protože ho napadlo totéž co mne.

"Tuto dddooocella sssaaamo," ujišťoval Myška cvakajícími zuby a choulil se pod hrozivými pohledy starších a větších spolužáků.

"Tto n-není mmá vvvina...!" Zasáhl kapitán, kterému bylo třeba vysvětlit, co se vlastně stalo. Malému Poutníku selhaly nervy. Riskoval život všech přítomných a "přemístil" celou loď naslepo, jen podle vlastního instinktu. Je přímo zázrak, že jsme vůbec "kdekoli". A že žijeme, nerozmázli v nekonečnu mimoprostoru. Nyní můžeme být všude, na jakémkoli místě Západního oceánu, Dračího moře, Moře sirén nebo kdekoli jinde.

"Přivažte toho lumpa za nohy na lano a protáhněte ho pod kýlem!" zařval kapitán.

"Neopovažuj se mě dotknout!" volal Myška skrze slzy. "Nebýt mě, všichni bysme se utopili! Nejste přátelé, ale svině!"

"Tahle Myš..." začal Paprsek a nedokončil, protože malý Poutník po něm hodil kusem ráhna.

"Neříkej mi: 'Tahle Myš!'" zaječel fialový zlostí a pláčem. "Mám své jméno! Ty... ty... rozmazlené knížátko!"

Paprsek ucouvl, snad poprvé v životě zapomněl, nač má jazyk. Myška Jedlička rozrazil přítomné, kteří mu stáli v cestě a zase zmizel v podpalubí.

"Slunce spadlo z nebe, ptáci létají pozpátku," komentoval udivený Ocílka, který mi spěšně předával průběh celého výstupu. "Něco takového vidím prvně v životě."

Měli jsme vážnější starosti než se zabývat Myškovou náladou. Byly potřebné nezbytné opravy, zabývat se zraněními, zhruba uklidit palubu. Přesto všichni pociťovali výčitky svědomí. Pravdu nelze změnit. Myšky, jako nejmladšího, jsme si nevážili. Nic divného na tom, že toho měl nakonec dost. Zvláštní bylo jen to, že vybuhl tak pozdě.

Kapitán přibližně určil naši polohu, a když nastala noc, ověřit ji podle hvězd. Nebylo žádných pochyb: byli jsme na Západním oceánu, za Dračím souostrovím.

"To mám takový dosah...?" podivil se, když jsme ho vychvalovali. "Chtěl jsem jenom být někde, kde je klid a teplo..."

"To se ti podařilo," řekl uznale Hadař. "Takový kus cesty! Budeš si moci 'skočit' z Ještěru na pevninu na pivo."

"Nejspíš nebudu muset," odvětil Myška se smíchem. "Pivo totiž bude vyrábět Noční zpěvák."

Připlouvali jsme tedy k pobřeží Ještěru z docela jiné strany, než jsme původně hodlali. Loď se prodírala vlnami jen s částí plachtoví, protože zadní stěžň se zlomil v půli a galeola se chovala jako poraněný pták s jedním křídlem. Záhy se vysoko nad námi objevili první draci. Většinou nás několikrát obkroužili a odlétli, aniž se pokusili navázat kontakt.

Obávali jsme se, zdali nezaútočí, až se přiblížíme k ostrovu. Na špičce stožáru vlál svazek blankytných šerp a Krotitel se snažil každému okřídlenému zvědu sdělit tutéž zprávu: "Bezbranní, ne nebezpeční, potřebující pomoc, mladí, mlád'ata..."

Zřejmě účinně, protože čas plynul a draci, přestože létali stále níže, pod stíny velkých křídel jen zvědavě přihlíželi. Konečně přišel den, kdy zmračená loď připlula k pobřeží Ještěru. Ostrov se před námi rýsoval jako silný zelený pás. Opravdové potěšení pro oči unavené jednotvárným vzhledem oblohy a modrozelené vody. Byla to úleva hlavně pro Horský vítr. Původem horal se cítil na kymácivé palubě bídne. Všichni jsme si už zvykli, jen on stonal při každém silnějším větru. Stokrát proklel své rozhodnutí uprchnout z Lengorchie.

Po nebi se rozsypaly podlouhlé skvrnky - známé obrysy draků, jinž vzdálenost odebírala konkrétní barvy a výrazné obrysy. Přihlíželi jsme jim docela klidně. Dokonce i Myška a nejnervóznější členové posádky si na tento pohled zvykli. Draci se blížili a ve vzduchu vytáčeli složité křivky. Největší hejno, jaké jsme dosud viděli. Rozdělili se na dvě skupiny, míjející galeotu po obou stranách. Hbitá těla se míhala docela blízko - černá, ocelově šedá, hnědá i narudlá, bílá jako mléko... Ohromnými křídly prosvítal sluneční svit a zbarvoval je do zlatorůžova.

Jeden drak najednou ostře zatočil, až se málem dotkl koncem křídla vody. Zneklidnění lidé se shromáždili u stěžně, pod chabou ochranou plachty. Zůstal jsem na zádi sám. Drak byl bílý. Srdce mi bláznivě bušilo v radostném očekávání. Svíral jsem pěsti až k bolesti a myslel si, přičemž jsem se neodvažoval dokončit: "Kéž by to byl... kéž by to byl..." A byl. Přistál nejistě, drápy škrábal prkna paluby a mával křídly. Široce rozevíral šarlatové oči, nozdry se mu citlivě chvěly.

"Kamínku!"

"Mrakožroute!" . Jen to. Víc nebylo třeba. Ponoření v úplném kontaktu jsme přestali vnímat zbytek světa. Objal jsem velikou dračí hlavu a Mrakožrout mě objal tlapami.

Už dlouho jsem se necítil tak šťastný, klidný a absolutně bezpečný. Vrátil jsem se domů.

Tím bych mohl skončit. Touto scénou, nádhernou a značně patetickou. Ale to by byl švindl. Život jde pořád dál.

Nyní například sedím v příjemném stinném zákoutí na území Padající hvězdy. Na kolenou mám desku, na desce rozložený deník. Psát můžu jen proto, že jsem si před dvěma dny zvrtil nohu v kotníku a byl jsem zproštěn těžké práce ve starém městě. Konečně můžu uspořádat a zapsat všechno, co se stalo od onoho památného jara.

Druhý Kruh si staví sídlo, zvedá z ruin dávne město mágů.

Noční zpěvák je šťasten jako nikdy. Pracuje nejvíc z nás, obnovuje každý detail, vrací do bývalé nádhery každou plastiku, římsu či arkádu. Tam, kde už nelze rozeznat dřívější podobu stavby, představivost schopného architekta vytváří nové dílo. Našel v tom sám sebe, a to, co už vzniklo, má v sobě zakleto část jeho duše. Nové duše, možná i dřívější, která celá léta spala, zatlačena špatnými návyky, uzavřena do trezoru úšklebků, pochyb a samoty. Noční zpěvák se změnil v okamžiku, kdy prošel peklem Krve hrdinů. Zvázněl, uklidnil se, jako by i zesmutněl. Míň mluví, už si ze všeho neutahuje, rozhodně míň než dříve. Je to zněna k horšímu nebo lepšímu? Nejsem si jist.

Pečuje o něj Stříbřenka. Dohlíží, aby řádně jedl a neničil se příliš dlouhým vytvářením hmoty. Žár ho mučil, tedy ho ostříhala nakrátko, takže nyní vypadá stíhlý a elegantní. Zato Stříbřenka je každým dnem kulatější jako dozrávající plod. Zkušená matka - Měsíční květ - se jí věnuje. Spolu šijí maličké košílky a vroubí pleny. Přitom celé hodiny drbou. Ať počítám jak chci, zaseto muselo být ještě v zámku. Není tedy pochyb, že otcem je Zpěvák. To však nikoho nezajímá, nejmiň jeho samotného. Zhlíží se ve své dívce jako v duze a přeje si jen jedno - aby se dítě maximálně podobalo matce. "Kdy se s ní konečně oženíš?" ptávám se ho občas. Obvykle se usměje a odpoví:

"Až pro ni dokončím dům."

Zatím jsou hotovy tři menší budovy, právě tolik, abychom se měli kam vejít v době dešťů. A Zpěvák sní o jednom velkém bytě, jen pro svoji rodinu.

Děti Slaného za mé nepřítomnosti vyrostly. Rovněž přestala být přísně střeženým tajemstvím skutečnost, že Živé stříbro má talent Strážce slov a malý Tygřík je Krotitel. Nikdo se nevrátil na pevninu, aby vyrazil toto tajemství, a Kruh se nedoví o Mluvčího dětech. Ostatně se jedná o neuvěřitelné nahromadění talentů v jedné rodině.

Dezorientovaná Jahoda krouží mezi tolika chlapci. Zkrásněla, jak jsem očekával, a mnohý by rád utrhl tento exotický, světlolvasý kvítek. Gryf, Ocílka, Hadař, dokonce i Paprsek po ní házejí očkem. Stačí však, aby se objevil Mrakožrout, a protáhnou obličej. Odložil dračí podobu. Opět mám příležitost sledovat vlastní kopii, jak střeží Jahodu před dorážením dotěrů. Podivný úkaz, ale dá se mu přivyknout. Zvláště když poblíž často vidím čtyři muže, vysoké a urostlé jako věže. Jeden pár tvoří Slaný a Potápěč, druhý Horský vítr a Liják. Draky lze poznat jen podle chybějícího tetování.

Poslední dva ke mně nedávno zašli. Jak pokračuje psaní? A co kotník?" zeptal se Haig s pruhy na tvářích a rozmotal obvaz. Haig bez pruhu stál vedle a ze sympatie stříhal ušima.

"Otok mizí. Zítra asi vstaneš, 'Hvězdo'." Poslední dobou mě tak oslovuje často. Odhodlal jsem se k tomu, že jsem za ním zašel a požádal o prominutí. Udělal jsem dobře. Patřilo se to, i když je Osud svědkem, co mě to stálo. Dlouho jsme "rozmlouvali" u útesu vydráků. Mnohé bylo vysvětleno, prominuto a zapomenuto. Dověděl jsem se, co přesně znamená u haigských klanů označení "hvězda". Ublížil jsem Horskému větru odporným podezřením. "Hvězda" se má k "hračce" jako syn k domácímu psu. "Hvězda" je hoch předaný do péče staršího bojovníka, který se nazývá "vlk". Ten dbá o jeho výchovu a učí ho všemu, co uzná za potřebné". Tito lidé jsou k sobě úzce poutáni, silněji než obvyklý žák a učitel. Podporují se navzájem. Často bojují ruku v ruce. "Hvězdy" často dávají synům jména svých učitelů, není ani výjimkou, že se sami postupně stanou "vlky" mladším dětem svých vychovatelů.

"Spávají 'hvězdy' s 'vlky'?" zeptal jsem se jednou přímo, zrudlý a s pocitem hlupáka. Horský vítr se mi nevysmál.

Tvářil se naprosto vážně.

"Stává se to. Nezapírám. Není to však pravidlo, povinnost ani donucení. Především platí důvěra."

"Jako u mne a Mrakožrouta?"

"Velice podobně."

A já jsem "hvězdou" Horského větru. Společně slézáme úbočí sopky, lovíme, lámeme dřevěné meče při cvičení, v nichž

sbírá modřiny, nadávky a pochvaly. Těch posledních je pořád víc. Snažím se. Kdoví, jestli nebude třeba vzít do ruky opravdový meč? Dlouhý stín onoho Kruhu k nám může dosáhnout každého dne. Jednou k nim nepochybně dolehne zpráva, že naše loď se nepotopila ve vodách Císařského zálivu. Bojím se toho. Někdy dokonce hodně. Ale teď ne, ne v tuto chvíli. Znavení stavitelé se vracejí k večeři. Je s nimi Mrakožrout. Zdaleka mi kývá a slyším, jak Gryf pozpěvuje příjemným, hlubokým hlasem, tak zřetelně, jako by stál vedle mne:

Lapila mě v osidla svých řas,  
hradila cestu slzami,  
nikdy už neodejdu včas,  
neosvobodím se zas,  
jejími vlasy spoutaný.

To je stará milostná píseň. Vypráví o děvčeti a mně připadá, že Gryf zpívá o našem ostrovu. Totiž i on si nás tak podrobil. Neodejdeme odtud, neosvobodíme se od jeho krásy a vlastně ani nechceme. Přicházejí mí přátelé. Je vedro. Podkasali si tuniky, otírají si zpocená těla a krky. Na hrudích mají stejné symboly - znak talentu a kruh. Dole černý, nahoře zelený.